

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark, wavy hair is shown in profile, facing right. She has a pale complexion and is wearing a dark red, off-the-shoulder dress. There are visible streaks of red blood on her left cheek and shoulder. The background is dark and moody.

THEIR
VAMPIRE QUEEN
SERIES

queen
takes
triume

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE TRİUNE'Ü ALIR

ONLARIN VAMPIR KRALİÇESİ KİTAP 6

JOELY SUE BURKHART

Hangi Üçlü Birlik mahkemesi son Isador kraliçesini hak ettiği yeri alması için çağırıyor?

Üç Aima mahkemesi vardır: biri ölü, biri canavarlarla dolu ve biri de Roma kraliçesi tarafından yönetilen boş bir koltuğa sahiptir. Shara Isador canavarlarını sevse de, Skolos kraliçesini tahttan indirmek gibi bir planı yok. Marne Ceresa ile her gün yan yana çalışmak da istemiyor.

Shara'nın şüphelendiğinden daha yakın olabilecek gizemli Dauphine'i bir kenara bırakın.

Shara, Aima yıllarına göre göreceli bir bebek olabilir ve bir yuvada yetişmedi. Kraliçeleri yüksek mahkemelere bağlayan eski evleri veya yasaları bilmiyor. Ama şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi bildiği bir şey var.

Bu kraliçe ne alırsa sever ve sevdiği şeyi her zaman saklar.

Tanrıça, onun kararını etkilemek için kendisinden birine zarar vermeyi düşünen herkese yardım etsin.

Copyright © 2019 Joely Sue Burkhart Cover
Art by Cover Me Darling

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş herhangi bir kurum, olay veya kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yetişkin Okuma Materyalleri

 Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

1. [Shara](#)
2. [Shara](#)
3. [Llewellyn](#)
4. [Rik](#)
5. [Mehen](#)
6. [Shara](#)
7. [Shara](#)
8. [Shara](#)
9. [Shara](#)
10. [Shara](#)
11. [Shara](#)
12. [Ezra](#)
13. [Shara](#)
14. [Shara](#)
15. [Xin](#)
16. [Shara](#)
17. [Shara](#)
18. [Itztli](#)
19. [Shara](#)
20. [Mehen](#)
21. [Shara](#)
22. [Shara](#)
23. [Shara](#)
24. [Shara](#)
25. [Shara](#)
26. [Rik](#)
27. [Shara](#)
28. [Shara](#)

29. Shara

30. Okeanos

Yazarın Notu

Sevgili ablam için.

Virgöl savaşçılarım ve beta okuyucularım teşekkür

ederim: Sherri Meyer, Stephanie Cunningham, Kaila Duff,

Karmen Vele,

Lydia Simone, Bibiane Lybæk ve Jennifer Swan

Shara'nın saray elbisesi tasarımı için Robyn Renee Rudock'a özel teşekkürler.

SHARA

I Guillaume kusarken onu tuttu.

Otoyolun kenarında dizlerinin üzerine öyle bir kustu ki, onun için gerçekten endişelendim. Son Tapınak Şövalyesi ellerimin altında o kadar sert kasıldı ki içinde bir şeylerin patladığını duyabiliyordum. Bağları yırtılırcasına, yakıcı bir acıyla çatırdadı.

Kan midesinden kaynadı ve yerde cızırdadı. Kurumuş otların bir kısmı kömürleşti, ama her şey aslında alev almayacak kadar donmuştu.

Vivian'ın kanı onu içten dışa yakıyordu.

Heliopolis'e erişebilmek için Guillaume, Mehen ve Rik benim ateşli anka kuşumdan içmişlerdi. Ra'nın kendi kızı olarak, Kahire'deki tüm portallara erişebilirdi. Erkeklerle kanını paylaşmayı zorlaştıran korkunç geçmişine rağmen bu fedakârlığı benim için isteyerek yapmıştı.

Onun kanının başsız şövalyeme ne yapacağını hiç düşünmemiştim.

-Bana en başından beri sadece kraliçelerin kanını içebileceğini söylemişti.

"Ben iyiyim kraliçem." "Bağlıyken bile sesi gergin ve çiğ geliyordu, ses telleri alevler tarafından patlatılmıştı." *"Onun tüm kanını içimden atar atmaz iyileşmeye başlayacağım."*

Daire, "Yağlı biberli sosisli yemek gibi bir şey," dedi. Başımı kaldırıp ona baktım, bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim. Savaş kedim yanağında sevimli bir gamzeyle göz kırptı. "Çıkarken yakıyor, tıpkı inerken yaktığı gibi."

Guillaume bir kahkaha attı ve elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Korkunç ama gerçek."

Yanaklarını avuçladım ve bağımy içine daldırdım. Yemek borusu ve midesi harap olmuştu, sanki birkaç fıçı asit içmiş gibiydi. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Neden bana benimkinden başka kan içemeyeceğini hatırlatmadın?"

Gülümsedi ve ellerimin altında başını hafifçe salladı. "Başka kanlar da içebilirim ama bu kan yerde kalmayacak ve gücüm için hiçbir şey yapmayacak. Ben gerekeni yaptım. Bedeli buna değdi."

Sesi şimdiden daha iyi geliyordu ama bağlarından yayılan acıyı hissedebiliyordum. Benim metanetli şövalyem bir ortaçağ hapishanesinde yıllarca işkenceye katlanmıştı. Hatta...

Suçluluk duygusu midemde kabardı. Yanına kusabilmek için neredeyse dönerek uzaklaşmak zorunda kalıyordum.

Kafasını bile kesmişlerdi. Ben de öyle.

Sevgili şövalyeme yaptığım şeyin dehşeti midemi bulandırdı. Yüzümü boğazına gömdüm ve kollarımı ona doladım. Onu öldürmeme seve seve ve isteyerek izin vermişti, bu geri dönemeyeceği anlamına gelse bile.

Kollarımda yatarken kanını akıtıp muhafızın kılıcına uzandığımda G bana *gülümsemişti*.

Ölmek. Eğer planımızda başarılı olmam için gereken buysa.

"Her zaman," diye fısıldadı kollarını bana dolayarak.

Farem göbeğime doğru hafifçe kıpırdandı, bu da onu ezmemem gerektiğine dair küçük bir hatırlatmaydı. Benimle dolaşmak için en sevdiği yer paltomun içiydi. Sabit, sıcak küçük bir beden. Ona çoktan bağlanmışım. Tam olarak bir evcil hayvan ya da bir Kan değildi ama onu tutmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Genellikle.

Guillaume'a ne diyeceğimi bilemedim. Elimdeki kılıcın tendonlarını ve omurgasını kesip başını kopardığı andaki ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Yapmışım, bu onu sonsuza dek öldürmek anlamına gelse bile. Başka seçeneğim yoktu.

Ra'yı öldürmek isteseydim yapmazdım.

Belki de daha iyi bir kraliçe, Kanını bağışlamak için yenilmesine izin verirdi. Yapılacak en az bencilce şey olurdu.

G çenemi yakaladı ve yüzümü ona doğru çevirdi. Gözleri ay ışığında tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Sen yüzyıllar boyunca gördüğüm en iyi ve en onurlu kraliçesin. Eğer Ra tarafından ele geçirilmene izin verseydin, *hepimiz* ölmüş olacaktık. Sadece Aima evlerimiz arasında yüzlerce hayat tehlikede olurdu. Senin gücün kontrolünderken daha kaç Aima kraliçesinin Ra'nın eline düşeceğini ya da amacına ulaşırsa insanlara neler yapacağını kimse bilemez. Heliopolis'i dünyevi düzlemimize getirecekti ve bu dünyadaki cehennemden daha kötü olacaktı. Sen bunu durdurdun, sadece senin yapabileceğin gibi."

Kanımın çizgilerinin nerede olduğu beni hep şaşırtmıştır. Genellikle, davet edilmedikçe hiçbirisi bana dokunmazdı. Guillaume onu beslememi bile istemezdi, kanım iç yanıklarını kendisinden daha hızlı iyileştirecek olsa bile. Ama şimdi çenemi o kadar sert sıktı ki yüzüm zonkladı, çünkü kendimle ilgili pek de iyi olmayan düşüncelerim vardı.

"Hepsi senin hayatın." Rik avucunu omzuma koydu, tutuşu Guillaume'un ki kadar sıkıydı. "Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa doğru seçim odur. Her seferinde."

"Ama çizgiyi aşmak istemiyorum. Beni başka bir Marne Ceresa olmaktan ne alıkoyabilir ki?"

Guillaume yere bir ağız dolusu kan daha tükürdü. "Sen asla onun gibi olamazsın. Ya da bu konuda Desideria. Hareketlerini sevgi yönlendiriyor, hırs ya da güç açgözlülüğü değil. Bu senin gücün ve seni bu kadar çok sevmemizin nedeni, ama aynı zamanda zayıflığın da bu. Tek başarısızlığınız kalbinizin yumuşaklığı. Bir kraliçe yuvasını korumak için zaman zaman soğukkanlı ve merhametsiz davranmak zorunda kalacaktır."

"Seni öldürdüm," diye fısıldadım usulca, hatırladıkça titriyordum. Üşümüyordum ama beni kendine daha da yaklaştırdı ve Rik arkama geçip sırtıma bastırdı.

Normalde iki Kanımın arasına sıkışmış olmak düşüncelerimi endişe ya da korkudan daha cinsel bir şeye çevirmek için yeter de artardı bile. Ama bu sefer, midem hala suçluluk duygusuyla fokurduyor, dişlerim gıcırıyor ve kendimi...

Utaniyordum. Ve daha da kötüsü, onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. *Kendimi* hayal kırıklığına uğratacağımdan.

"Asla," diye karşılık verdi Rik kulağıma karşı. "Bu konuda hiçbir şüphem ya da korkum yok, Shara."

Bana verilen ismi nadiren kullanırdı ve yumuşak, şefkatli söyleme şekli gözlerimin dolmasına neden oldu. Böylesine sarsılmaz bir sevgi ve bağlılık. Onlar tanıdığım en onurlu insanlardı.

Bu da G'ye yaptığım şeyi daha da kötüleştirdi. Onun parlak zırhında büyük bir çentik açmıştım. Hiç şüphesiz sevdiği kendi kraliçesi onu öldürmüştü. Onu kullanmıştı. Kazanmak için.

"Onurumu zedelemenin tek yolu beni sözümü tutmamaya zorlamaktır. O zaman bile bunu yaparım Shara. Senin için en ciddi yeminimi bile bozarım. Eğer bu seni hayatta tutabileceğim anlamına geliyorsa, bunu tereddüt etmeden yaparım."

"Ben de bundan korkuyorum."

"Bir şövalyenin onuru basittir. Davası uğruna yemin eder ve ölene kadar bu yemini tutar. Bir şövalye olarak yaşadığım ve çalıştığım yüzlerce yıl boyunca yeminimi tuttum. Onurumu korudum. Ama sefil bir haldeydim. Her lanet gün cehennemde yaşadım. Madem bu kadar onurluydum, neden böyle oldu?"

İçimi çektim. "Desideria'ya bir yemin ettin ve bu yemini tuttun. Seni onurunla köleleştirdi."

Guillaume ciddiyetle başını salladı, ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor, ona bana ilk geldiğinden beri görmediğim bitkin bir görünüm veriyordu, aç, kırık ve neredeyse ölmüştü. "Onurumu koruyup sensiz yaşamaktansa, yarın sana hizmet ederken onursuzca ölmeyi tercih ederim. Sen benim kraliçemsin, Shara. Yaptıkların basit bir şövalye onuru kavramının çok ötesinde. Bana ne görev verirseniz verin, size hizmet etmek benim için en büyük onurdur ve bunu yapacağım. Memnuniyetle. Sorgusuz sualsiz."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ya bir hata yaparsam? Ya yaptığım aptalca bir seçim yüzünden ölürsek? Bu beni mahveder."

"O zaman ölürüz ve sana hizmet ederken ölmeyi bir onur sayarız." Rik'in sesi inançla titriyordu. "Bunu biliyorsun. Neden şimdi kendini sorguluyorsun?"

Yüzümü Guillaume'un boğazına dayadım. Boynunun etrafını saran çığ, çirkin yara izi yanağıma baskı yapıyordu. Belki de benim hayal gücümdü ama yara izi şimdi daha kalın ve daha sert görünüyordu.

Çünkü ona aynı yerden yeni bir yara açmıştım.

Sesim kesildi. "Çünkü onu *ben* öldürdüm. Onu geri getirip getiremeyeceğimi bilmiyordum. Bu korkunç, G. Çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

Cehennem atından gelen rahatlatıcı, alçak bir kişneyişle usulca mırıldandı. İnsan formundayken böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. "İşte

Affedilecek bir şey yok. Bizi kurtarmak için tam olarak yapman gerekeni yaptın. Size yüzde yüz güveniyorum kraliçem. Hâlâ da güveniyorum. Tanrıçalara, Triune'da hak ettiğiniz koltuğa oturduğunuzu görebilmem için yaşamama izin verdikleri için teşekkür edebilirim."

Ona karşı sarsıldım ve başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

Bana sabit bir şekilde baktı. "Üçlü Birlik'e çağrılacaksın. Biz bunu biliyoruz. Eminim siz de biliyorsunuzdur, endişenizin bir nedeni de bu."

Zihnime bir an vererek bakışlarımı başka yöne çektim. Üçlü hakkında düşünmekten otomatik olarak ürktüm. Marne Ceresa yüzünden mi? Yoksa korktuğum için mi?

Hoşuma gitmedi ama evet. Çok korkmuştum.

Branson, Missouri'nin güneyinde ıssız bir yerde durmuştuk. Henüz Arkansas'a geçip geçmediğimizden bile emin değildim. Tepeler gittikçe dikleşiyor, ağaçlar dar, siyah tepeli yolu kapatıyordu. O kadar yüksekteydik ki, uzakta tek tük ve dağınık birkaç ışık görebiliyordum. Veranda ışıkları hâlâ yanan yalnız küçük kulübeler. Birinin eve gelmesini bekliyorlardı.

Başımı arkaya eğdim ve gece gökyüzüne baktım. Şehrin dışında hava milyonlarca yıldızı görebileceğim kadar karanlıktı. Mükemmel, berrak bir kış gecesi. Ay yoktu. Ufukta bulutlar yükselmeyordu.

Yine de yaklaşan fırtınayı hissettim.

Kızgınlık yaktı. Keisha Skye'ı çoktan adalete teslim etmiş ve Ra'nın terör saltanatına son vermiştim. Hepimiz acı çektik. Kan kaybettim, kan kaybettim ve biraz daha kan kaybettim. Başka bir meydan okumayla karşılaşmadan önce biraz ara veremez miydim?

Triune savaşına hazırlıklı hissetmiyordum. Hem de hiç. Sırtımdan bıçağı çekerken gülümsemek ve başımı sallamak zorunda kalacağım türden bir savaş olacağını hissediyordum.

"Bu savaş istemiyorum," diye fısıldadım sonunda.

"Biliyorum." Rik başımın tepesini öptü. "Keşke seni bu savaştan kurtarabilseydik ama tanrıçanın senin için bir amacı var. Sana bu muazzam gücü vermesinin bir nedeni var."

Daire, "Ve bu sadece Ra'nın kışını tekmelemek için değildi," diye ekledi. "Yüce Olan kadim evleri dize getirmeye niyetli."

Genellikle mırıldanan, şakacı Kan'ımla ona baktım. Eski Aima evleri hakkında en çok bilgiye sahip olan kişinin o olması çok garip görünüyordu. En genç Kan olarak böyle bir diplomasi beklenmiyordu. Ama ben onun yeteneğini zaten görmüştüm. Her birini biliyordu

New York'taki evleri ve geçmişleri, cazibesi ve savunmacı kardeşleri rahatlatma yeteneği, eski Skye kardeşleri kontrolüm altına almakta harikalar yaratmıştı.

Başımı hafifçe çevirdim ve Carys'in bakışlarıyla karşılaştım. Galler'in bahar tanrıçasının soyundan gelen Carys Tylluan, New York'ta bana katılmıştı. Güçlü bir kraliçe değildi - sayısal olasılıkları görme konusundaki müthiş yeteneğini saymazsak.

Üçlü kraliçe adayının değer vereceği türden bir hediye.

New York'un eski kraliçesi Keisha Skye böyle bir hediyenin değerini anlamıştı. Carys'in Ra'yı yenmek için en olası yolu onaylamama nasıl yardımcı olduğunu gördükten sonra, ben de yapabilirdim.

Ayağa kalkmaya başladım, Guillaume ve Rik de otomatik olarak benimle birlikte hareket edip beni ayağa kaldırdılar. G geri çekilmeye başladı ama ben bileğimi ona doğru kaldırdım. "Beslenmelisin, böylece daha çabuk iyileşirsin."

Parmaklarımı parmaklarının arasına aldı ve bileğimi hafifçe ağzına bastırdı, dudakları tenimi okşadı. "Reddetmeli ve iyi olduğumu söylemeliyim ama sen teklif ettiğinde seni tatmayı reddetmeyi kendimde bulamıyorum."

Beni o kadar nazıkçe ısırdı ki dişlerinin iç bileğimin hassas derisine batışını zar zor hissettim. Dilinin darbesi içimdeki kasları gerdi. İşlerin kızıışmasına izin vermek gülünç derecede kolay olurdu ama kendimi kaptırmadan önce eve, malikâneme dönmeyi tercih ederdim.

Kararlılıkla Carys'in yüzüne odaklandım ve kaçındığım o zor soruyu sordum. "Söyledikleri gibi Triune'a çağrılma olasılığım nedir?"

"Yüzde yüz." Gözleri bu ihtimal karşısında heyecanla parlıyordu ama bağları bu hırsı sempatiyle karşılıyordu. Doğduğundan beri ne olduğunu bilen çok daha yaşlı bir kraliçe olan Carys, bir yuvada yetiştirilmiş ve en başından beri Aima yöntemleriyle eğitilmişti.

Heyecanlanmasını bekliyordum. Yeteneği, en büyük oyunun siyasi kumarlarına yardımcı olmak için biçilmiş kaftandı. Ancak, sempatisi midemin sıkışmasına neden oldu.

"New York'taki olasılığı gördüm," diye devam etti. "Ra'nın peşinden gideceğini söylediğinde tüylerim diken diken oldu ve ense kökümdeki tüyler diken diken oldu. Ona karşı nasıl başarılı olabileceğini hâlâ bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Başında taçla bir masada oturduğunu gördüm. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum."

Baykuşu cıvıladı ve Carys başını salladı. "Doğru."

"Ne?" Ben sordum.

"*Hangi* Triune'un seni çağırdığını bilmiyorum, sadece çağrılacağını biliyorum." Guillaume bileğimi yaladı ve başını kaldırdı, ama elimi tuttu, parmakları sıcak ve güçlüydü. Rik'in avuç içi sırtımın alt kısmındaydı, sabit ve müthiş bir güçtü. Can simidim, beni sabit tutuyordu. Ç ı l d ı r m a m ı engelliyor. "Skolos'ta bir açıklık olduğunu bilmiyordum. mahkeme."

Carys başını hafifçe eğdi. "Öyle bir şey yok. Skolos Üçlüsü'nde üç kraliçe var. Bunlardan biri senin ejderhanla akraba."

Mehen dudaklarını büken bir alaycılıkla yaklaştı. "Bir Gorgon hâlâ yaşıyor mu?"

Nasıl kaçırdım?"

Sesinin kana susamış tonu karşısında şaşırarak gözlerimi kırptım ama geriye dönüp baktığımda hiç de şaşırmamam gerekirdi. Derinliklerin kralı Leviathan, savaşımızda o kadar çok Skye kardeşini yemişti ki, insan formuna geri dönemeyecek kadar acınası bir şekilde doymuştu. O yılların çoğunda dünyamızın dışında bir hapishanede kilitli olmasına rağmen, yüzyıllar boyunca kaç kişiyi öldürdüğünü hayal bile edemezdim.

Sadece kendi ailesini öldürmesini beklemiyordum.

Başını bana doğru salladı, gözleri zümrüt buz parçaları gibi parlıyordu. "Kendi sevgili annem, ilk kez yer değiştirdiğimde beni yuvadan sürgün etti. Yedi yaşındaydım. Tek bir Gorgon yuvası bile beni kabul etmedi. Bu yüzden evet, gücüm ve yaşım bu görevi yerine getirmeye yetecek kadar büyür büyümeyen onları yok ettim."

Mehen bir Aima kralıydı, bu yüzden içindeki hediye canlandırmak için bir kraliçenin kanı olmadan ejderhasına dönüşebilirdi. Kontrol edilmeleri çok tehlikeliydi. Guillaume bana genç bir kralın kazara yuvadaki herkesi öldürdüğüne dair hikâyeler anlatmıştı.

Benim kudretli ejderham bilerek bu işi yapmak için geri dönmüştü.

Önümde durdu, gözleri öfkeyle parlıyordu, omuzları gergin ve genişti, dövüşe hazırды. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Dışarıdan bakıldığında beni lime lime etmeye hazırды.

Derinlerde, tek görebildiğim siyah saçlı, yeşil gözlü, sıska, küçük bir çocuktu, dizlerine sarılmış, bir mağarada büzülmüş, soğuk, aç ve yalnızdı. Hıçkırarak ağlıyordu.

Gururu, onu geri çevireceğimden korktuğunu itiraf etmesini engelledi. Yuvamda kabul görmüştü, ama derinlerde bir yerde korkuyordu.

Küçük çocuk hâlâ annesi gibi onu da terk edeceğimden korkuyordu. "Artık benim kralımsın ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Boğazı düğümlendi, çenesi sıkıştı. Sonunda başını salladı ama bir şey söylemeye çalışmadı. Kendini toparlaması için ona zaman tanımak amacıyla kasıtlı olarak Carys'e odaklandım. "Skolos Üçlüsü doluysa, *hangi* Üçlü demekle neyi kastediyorsun?"

"Üçüncü mahkeme bir olasılıktır."

Başlangıçta üç kraliçeden oluşan üç saray varmış ama Guillaume'a göre üçüncü saray yıllar önce yok olmuş.

Başını sallayarak bu anıyı doğruladı. "Ama belki de Isis o mahkemeyi yeniden canlandırmak istiyordur."

"Ölmeden önce onun mahkemesi miydi?"

Carys başını salladı. "Hiçbir tanrıça bir Triune'u kontrol edemez. Her zaman bir üçlü olmuştur ve bildiğim kadarıyla bir Isis kraliçesi herhangi bir Triune'a oturmaya en az on nesil oldu."

Gina elbette biliyordu ya da ben mirasın günlüğünü kontrol edebilirdim. O ve Frank jetle Eureka Springs'e doğru yola çıkmışlardı, bu da bana Kan'ımla baş başa zaman kazandırmıştı.

Üç kraliçe. Ölü Triune sarayı ben, Mayte ve Carys ile yeniden canlanabilir mi? Ya da Gwen? En azından bu şekilde her gün Marne Ceresa ile çalışmak zorunda kalmazdım...

Winnifred ciyakladı ve kuşun bu sesteki tiksintisini duymak için baykuşça konuşmama gerek yoktu.

Carys hayatında duyduğu en acayip fıkrayı anlatmışım gibi kahkahalarla güldü. "Yeterince güçlü değilim," diye hırıldadı bir başka kahkaha arasında. "Yeterince güçlü olmanın yanından bile geçemezsin. Mayte de öyle, en azından onunla aranızdaki bağı hissedebiliyorum."

Kollarımı kavuşturdum ve benimle dalga geçmesinin yatışmasını bekledim. Güçlü olduğumu biliyordum ama kesinlikle o kadar da komik değildi... "Peki ya Gwen? O da Üçlü'de olabilir mi?"

"Tüm Kanını çağırırsaydı belki, ama orijinal Guinevere bile Triune değildi." Carys bir mendille gözlerini sildi. "Tek başına güç her zaman bir gösterge değildir, yine de Triune kraliçeleri arasında genellikle ilk ortak öge budur. Ayrıca kardeş kraliçelerin Triune'da birlikte oturması da yaygın bir durum değil. Bu, temelde bir tanrıçayı ve onun soyunu kontrol altına alan önceden yapılmış bir ittifak anlamına gelir."

Kraliçe kardeşlerimden herhangi biri değilse, kayıp Üçlü başka kimi aramaya niyetlenmiş olabilir? Leonie, belki? New Orleans kraliçesiydi ama ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sanırım hâlâ diğer kraliçelere kıyasla gücümü tam olarak anlayabilmiş değilim. Belki de önce daha fazla kraliçeyi iş başında görmem gerekiyordur."

İstemedenden de olsa bu düşünceyle ürperdim. Marne ile aynada karşılaşmak yeterince kötüydü. Onunla yüz yüze gelmek istemiyordum, böylece onun gücünü kendiminkiyle daha iyi karşılaştırabilecektim.

Carys bir adım daha yaklaştı ve baykuşu aniden omzuma atladı. Dev baykuşun ağırlığı karşısında şaşırılmışım, biraz sendeledim ama G ve Rik hemen beni sabitlediler. Ağırlığı dengelenirken kanatları yüzüme çarptı. Sonra pençelerinin omzuma bastırıldığını hissettim. Derimi kırmamaya çalıştığına dair bir his vardı içimde, bu yüzden kanatlarını çırpmaya devam ediyor, ağırlığının bir kısmını üzerimden uzak tutuyordu.

Carys, "Winnie zayıf bir kraliçenin omzunuzdaki bir serçe gibi olduğunu söyler," dedi. "Güçlü bir kraliçe onun ağırlığı gibidir. Etkileyici, değil mi?"

Dengemi baykuşun ağırlığına göre ayarladığım için kanat çırpmayı bıraktı ve üzerime daha da ağır bir şekilde kondu. Başımı çevirdim, bir baykuşu bu kadar yakından görmek beni dehşete düşürmüştü. Tüyleri gri ve siyahla karışık kar beyazı rengindeydi. Omzuma yaslanıp dinlenirken bile en az iki metre boyundaydı.

"Sana dokunabilir miyim, Winnifred?"

Kısık bir vınlama sesi çıkardı, ben de bunu onaylama olarak algıladım. Parmak uçlarımla göğsündeki yumuşak, tüylü tüyleri hafifçe okşadım. Başını eğerek beni çenesinin altına kaşımaya davet etti.

Carys yumuşak bir sesle, "Üçlü kraliçe omzunda oturan Leviathan gibi olurdu," dedi.

Yutkundum ve bakışlarına karşılık verdim. Mehen ejderhaya dönüştüğünde devasa boyutlara ulaşmıştı. Beni tek ayağıyla kolayca kavradı ve Keisha Skye'ı ortadan kaldırdıktan sonra yeni kulemin geniş koridoruna sığamayacak kadar büyüktü.

"Bir dağ için bir çakıl taşı," dedi Guillaume yumuşak bir sesle. "Ve siz, kraliçem, dünyanın tüm ağırlığısınız."

W Dışarıdan gelen tüm tehditler bertaraf edildikten sonra, dünyanın dengesinin ve kraliçemin bu dengenin içindeki yerinin değiştiğini hissettim. Shara Isador

Şimdiye kadar kendisine sunulan her tehditle cesaret ve zarafetle yüzleşti. Kuşkularına rağmen Triune ile de aynı şekilde yüzleşeceğini biliyordum. Üçlü Birlik çağrısı tanrıçanın bir hediyesi ve evet, şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli tehdit olacaktı.

Güç, inşa ettiği her şey için baş döndürücü bir tehditti.

Onun alfası olarak, artan baskıyı yoğun bir şekilde hissettim. Rollerimiz değişse bile bize her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacaktı. Hâlâ fiziksel korumaya ihtiyacı vardı ama onun gücündeki bir kraliçe kendini bizden çok daha iyi koruyabilirdi. Şimdi, yükünü hafifletmek için bize ihtiyacı olacaktı. Ona gülümsemesini, nefes almasını ve kendi kanıyla yarattığı bu dünyanın tadını çıkarmasını hatırlatmamıza.

Nispeten genç bir Kandım ve Shara'ya kadar hiçbir kraliçeye hizmet etmemiştim. Üçlü kraliçeyi bir kenara bırakın. Neyse ki, yaklaşan mücadelede bana yardımcı olacak yakın bir ikincim vardı.

Haklı olarak, Guillaume onun alfası olmalıydı. Benim sahip olmadığım yaş ve tecrübeye sahipti. Triune'umuzdaki en güçlü ve en yaşlı kraliçe olan Desideria'ya yüzyıllarca hizmet etmişti. Kolay bir başarı değil.

İhtiyacı olan alfaya sahip: Kraliçemizi üzmemek için hafifçe, Guillaume bağıma fısıldadı. :Her zaman olduğu gibi sırtını koru, ama şimdi kalbini koru. Üçlü'nün gücü ve sorumlulukları, bir kraliçenin duygularını kim olduğunu unutana kadar öğütmenin bir yolunu bulur:

Bağındaki acı farkındalığımı ona geri döndürdü. *Onun* acısı değil, gerçi o acıyı çok şiddetli hissediyordu. Dikkat çekmeden bağını dinledim ve yeni kraliçe kardeşine doğru uzandığını hissettim. Gwen Findabair bir Skye kardeşiydi ama Skye Kulesi'nde geçirdiğim kısa süre boyunca onu tanımamıştım. Keisha Skye'ın ölümüyle kule artık Isador Hanesi'ne aitti ve Shara, Gwen'i kardeşi olarak sahiplenmiş ve New York'un sorumluluğunu ona bırakmıştı.

Shara'ya yardım etmesi gerekiyordu. Acı çekmesine ya da listesine bir endişe daha eklemesine neden olmamalıydı.

Kraliçem için acil bir tehlike olmadığından emin olmak için bir an onun bağıını dinledim. Korkunç derecede acı verici olsa da sadece bir kâbus.

"Nevarre, telefonuma ihtiyacım var."

Hemen ona getirdi ve o da kardeşini kraliçe olarak çağırdı. "Gwen, iyi misin?"

Guillaume dikkatimi çekti ve belli belirsiz başını salladı.

:Triune olduğunda, muhtemelen bu tür gizlice dinlemeleri engellemeniz gerekecek...:

Şaşırmıştım, Shara'nın Gwen'le konuşmasına rağmen fark ettiği kadar sertleştim. Bana doğru eğildi ve vücudunu benimkine bastırdı. Dikkatimi dağıttığı kesin ama aynı zamanda boğazımı sıkan bir sevgi gösterisiydi bu. *Ne demek istiyorsun?:* Tartışmamıza daha fazla dikkat çekmemeye çalışarak Guillaume'a usulca sordum. *İyi olduğundan başka nasıl emin olabilirim ki?*

:Bir Üçlü kraliçenin yönetmesi gereken devasa bir kardeş ağı olacaktır. O sizden istese bile hepsini dinlemeniz mümkün olmayacaktır. Ama öyle bir zaman gelecek ki, onun işi bizim işimiz olmayacak:

O her şeydir. Her zaman.:

:Katılıyorum, ancak tüm kararlarına bizi dahil etmezse şaşırmayın. Etmemeli. Triune'un işleri bizi ilgilendirmez. Sadece onun korunması ve sağlığı.:

Bu fikirden hoşlanmadım. Hem de hiç. Onun hayatının bir parçası olmayı seviyordum. Fikirlerini bizimle paylaşmasını ve görüş istemesini seviyordum. Yine de tavsiyesi mantıklıydı. Marne Ceresa'nın Kan'ıyla Üçlülük konularını tartıştığını hayal edemezdim.

Shara telefonu tokatlayarak Nevarre'nin eline geri verdi. "Ben Marne Ceresa gibi değilim. Bunu daha önce de defalarca söyledin. Böyle bir çağrı gelirse reddetmem için bana başka bir neden verme, çünkü Triune'da oturmak için ilişkimizi değiştirmeyeceğim."

İki kolumu da ona doladım ve bedenimi onunkinin etrafında yatıştırıcı bir şekilde kıvırdım. Ondan çok daha iriydim, devasa bir et ve kas dağıydım. Ama beni bir parmak ucuyla ya da tek bir düşüncesiyle devirebilirdi. "Bir zaman gelebilir-"

"Hayır," diye karşılık verdi, bağı ateşle çatırdıyordu. "Sizden sır saklamayacağım. Hiçbirinizden ama özellikle de alfamdan."

Ay ışığının yüzünü aydınlattığı keskin gece yarısı kış havasında dururken, hiç bu kadar heybetli ve muhteşem görünmemişti. Cildi

Soğuk mermer gibi parlıyordu, gözleri obsidyen parçaları gibi parlıyordu. Bir kraliçe, evet, ama daha fazlası...

Tanrıçamız.

Guillaume onun önünde diz çöktü ve elini tutarak parmak eklemlerini alnına doğru kaldırdı. "Sizi üzdüğüm için beni affedin kraliçem. Sadece alfanızı önünüzdeki sınavlara hazırlamayı düşünmüştüm."

Kadın hemen yumuşadı. Adamın yanağını kavrayarak başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bana söylediğin gibi, affedilecek bir şey yok G. Ama ben Desideria, Marne ya da daha önce böyle bir çağrıyı kabul etmiş herhangi bir kraliçe değilim. Eğer Kanımı her zaman olduğu gibi sevmek ve Üçlü'de yer almak arasında kalırsam, hangisini seçeceğimi çok iyi biliyorum."

İkimiz de acı gerçeği yüksek sesle dile getirmedik. Üçlü kraliçesini seçecekti.

İstese de istemese de.

SHARA

H Ome.

Malikânemdeki bütün ışıklar yanıyordu. Winston, Frank ve Gina, ağır paltolar ve eldivenler içinde ama gülümseyerek ön verandada beni bekliyorlardı.

Benim ailem.

Daha önce hiç böyle bir eve dönüş yaşamamıştım. Etrafım sevdiklerimle çevriliydi, güvenli ve sıcak bir yer benim içeri girmemi bekliyordu. Arabayı sürerken parıldayan enerji çemberini sıcak, karıncalı bir kucaklama gibi hissedebiliyordum. Arazi ve ev heyecanla titreşiyordu.

Çünkü evdeydim. Yuva artık tamamlanmıştı.

Rik, Gina'ya katılabilmem için motosikletten inmeme yardım etti ve kan çemberimin içinde olduğumuz için motosikletini kenara koymak için bir dakikalığına arkamdan ayrılmakta tereddüt etmedi. Motoru gümbürdeyerek köşeyi döndü ve diğer Kanların araçlarının yanına park etti. Xin'in Ducati'sinden Vivian'ın Hummer'ına kadar her şeyiyle tam bir karavandı.

Nevarre, elbette helikopteri korunun dışındaki tarlaya indirmek zorunda kaldı.

Winston elimi öperken gülümsedi. "Yapılacaklar listemize bir helikopter pisti eklememiz gerektiğine inanıyorum, Majesteleri."

"En iyisi çatı olur," dedi Gina. "Yine de her şeyi dikkatlice gözden geçirmesi ve önce temelin sağlamlaştırılması gerekmediğinden emin olması için bir yapı mühendisine ihtiyacımız olacak."

İnançsızlıkla homurdanmama neden oldu. Sadece birkaç ay önce, iş bulabildiğim her yerde otel odalarını temizliyor, şehirden şehre dolaşıyordum. Ve

Şimdi, bu inanılmaz evin sahibiydim ve lanet bir helikopter pisti eklemekten bahsediyorduk. "Ve muhtemelen daha fazla garaj. Tüm bu araçları arkadaki tek barakaya sığdırabileceklerini sanmıyorum."

Gina bana hızlıca sarıldı. "Özellikle de daha fazla Blood dediğinde."

İçeri girerken bir iç çekişi zorlukla bastırdım. Kanımın her birini seviyordum. Elbette on erkek ve bir kadın bir kraliçenin koruması için yeterliydi. "Daha fazla aramama gerek olduğunu sanmıyorum," dedim sonunda şöminenin önüne otururken. Üşümüyordum ama alevleri seviyordum. Güç yeteneğim neşeyle parlıyor, ocakta dans eden alevlere fısıldıyordu. "Vivian bana katıldığından beri eskisi gibi yorgun değilim. Sonunda rezervlerimi doldurdum. Ra ile uğraştıktan sonra bile artık o kadar yorgun değilim."

Winston bana bir fincan çay doldurduktan sonra sessizce mutfığa gitti, ama Gina benimle birlikte oturdu. Sandalyesinin yanındaki klasör ve not defteri yığınının baktım ve zihinsel olarak iç çektim. Belki de sandığımdan daha yorgundum. Umarım o yığın sabahı bekleyebilirdi.

Carys ağır bir iç çekişle kanepede onun yanına çöktü. "Şimdiye kadar sahip olduğun rezervleri doldurdun. Bu *daha fazla* rezerviniz olamayacağı anlamına gelmez. Bir Triune kraliçesi-"

"Yine mi?" diye kaşlarımı çatarak araya girdim.

Nefesinin altında kamburlaştı. "İnatçı aptal."

Gina çay fincanını hızla ağzına götürdü ama dudaklarındaki eğlenceyi hâlâ görebiliyordum. Ona kaşlarımı çattım. "Sen de mi?"

"Bir Triune kraliçesinin yüz kadar kanı olur. Ya da daha fazla."

Bardağı biraz fazla sert bir şekilde yan sehpayaya koydum ve sıcak çayın bir kısmı elime bulaştı. "Ah!"

Rik hemen yanıma geldi ve elimi ağzına götürdü. İçeri girdiğini bile duymamıştım. Hafifçe kızarmış tenimi öptü ve bana şehvetli bir bakış attı. "Eğer beslenirsen, bu küçük yanığın çabucak iyileşeceğine eminim."

Bu düşünceyle ağzımda hızla biriken salyaları yuttum. Evet, beslenmeyi çok isterdim. Ama üst katta. Yatakta.

Burada Gina ve Carys bakarken olmaz.

Parmaklarımı onunkilerden çektim ve deri ceketimin fermuarını açtım. Sıçan ayağa fırladı, gözleri parlıyordu ve yeni kokular karşısında bıyıkları seğiriyordu. "Bizim hiç kedimiz yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla yok Majesteleri," diye yanıtladı Gina. "En azından sizin Kanınız dışında."

Parmağım ile farenin başını hafifçe okşadım. "İstersen git ve keşfet."

Başını eğerek, nasıl yorumlayacağımı bilmediğim, kulağa karmaşık gelen fare dilinde bir cevap vermeye başladı. Aramızdaki bağ aracılığıyla iletişim kurabilmesini isterdim ama ona sadece kanımı vermiştim, karşılığında onunkini almamıştım. Vampirlerin varlığından habersiz, kaçmakta olan korkak bir insandan çok yol kat etmiştim ama fare kanı yemeye hazır değildim. En azından henüz.

"Fare tavsiye etmem kraliçem," diye mırıldandı Mehen. "Tadı bok gibi."

Dişlerini birbirine geçirdi ve ona, bağ olmadan çözebileceğim, kesinlikle pis bir bakış attı. Yumuşak bir şekilde gülerek elimi sırtında gezdirdim. Avucuma sokuldu ve sonra koşarak uzaklaştı. Tahmin etmem gerekirse muhtemelen bir şeyler yemek içindi.

"Farelerin bu kadar sevecen ve akıllı olduğunu bilmiyordum."

Rik büyük kalçasını arkamda salladı, böylece beni bacaklarının arasına oturtabildi. En sevdiğim yer. "Öyleler ama senin kanının onun zekâsıyla kesinlikle çok ilgisi var. Onun kadar küçük bir yaratık için bir damlası bile oldukça güçlüydü."

Daire bacaklarımın etrafına kıvrılmak için yere düştü. Kanımın geri kalanı odanın etrafında duruyordu. Şu anda bile, güvenli bir yerde, kendilerini savunma pozisyonunda konumlandırmışlardı. Guillaume ve Ezra kapıda duruyordu. Nevarre ve Llewellyn pencerelerde duruyordu. Kanımın geri kalanı etrafımızda duruyordu, rahat ama tetikteydiler, duyuları gecenin içine uzanıyordu.

Genelde Rik onları çeşitli görevlere gönderirdi ama bu gece yakın durmalarına ve istedikleri gibi pozisyon almalarına izin verdi. Nedenini sormama gerek yoktu.

Dehşet boğazımı sıktı. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. Yakınlığımızı ve aramızdaki kolay, sevgi dolu bağ kaybetmek istemiyordum. Ama hepsi Guillaume ve Rik ile Üçlü hakkında yaptığım tartışmayı duymuş ya da anlamışlardı. Bunun ne anlama geldiğini benden daha iyi biliyorlardı.

Açıktır ki bir kraliçenin büyük bir yuvayı nasıl yönetmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Keisha Skye'inkinden daha büyüğünü hiç görmemişim ve yaptığım hiçbir şeyi ona benzetmek istemiyordum.

Ancak Triune koltuğunda gözü vardı ve güç tabanını oluşturmak için etrafını Gwen ve Carys gibi birçok Kan ve kardeşle çevrelemişti.

Artık onlar benimdi. Zaniyah Hanesi, hayatta kalan Skye kardeşlerle birlikte benimdi. Keisha kadar çok kanım yoktu.

Henüz.

Yani güç tabanı açısından daha fazla Kan gerekliyse... Rik en yakın Kan'a fırtına öncesi bu sessiz zamanın tadını çıkarması için her fırsatı tanıyacaktı.

Her şey değişmeden önce.

Llewellyn yaklaştı ve önümde diz çökerek sol elimi iki elinin arasına aldı. "Değişim kaçınılmazdır ama sen değişimi kontrol edebilecek ve gerektiği gibi uyum sağlayabilecek kadar kraliçesin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bunu kaybetmek istemiyorum."

"O zaman yapmayın. Önceliklerinizi belirlemek için bu seçimi şimdi yapın. Büyük bir yuva ve düzinelerce Kan gerektirmeyen bir güç tabanı oluşturmanın yolları var. Daha uzun sürebilir ama önceliğiniz buysa, bunu kendi yönteminizle yapın."

Başımı salladım ama bu fikir henüz içime sinmemişti. "Annem olsa ne yapardı?"

Parmak eklemlerimi öptü. "Senin kadar uzağa gelemezdi. Gelemezdi. Yeterince güçlü değildi. Ama burada olsaydı sana ne söyleyeceğini biliyorum."

Ben de duydum. Sesini sık sık rüyalarımda duyardım. Ya da uzaktaki esintide. Fısıldayan ağaçlarda. Onu her zaman yakınımnda hissetmeme rağmen tam olarak göremediğim bir hayalet. "Bana lanet olası Shara Isador olduğumu ve bu kraliçenin istediğini alıp sakladığını söyledin."

Llewellyn'in dudakları kıvrıldı. "Belki tam olarak bu kelimelerle değil, ancak duygu yerinde."

Gina, "Sanırım siz yoldayken birisi Triune konusunu açmış," dedi.

İnledim ve ona karanlık bir bakış fırlattım, ancak o bana sadece kaşlarını çattı. "Dur tahmin edeyim. Bunun için de zaten bir dosyan ve yapılacaklar listen var." Sırıttı ve el çantasından siyah bir klasör çıkarmak için uzandı. "Beni çok iyi tanıyorsunuz. Aslında bu, Isador consiliari'nin bir süredir derlediği bir liste."

"Gerçekten mi? Ne kadar zamandır?"

Kucağındaki dosyayı açtı ve ilk sayfayı aldı. "Orijinali kasada saklanıyor ama bu sayfa Mısır'ın on ikinci hanedanından kalma, yani dört bin yıldan daha eski."

"Um. Wow."

Sayfayı bana uzattı. Sol tarafta orijinal belgenin bir kopyası, sağ tarafta ise notlar ve çeviriler vardı. Ve evet, gözüme çarpan ilk kelimelerden biri "*Triune*" oldu. "Bana Isador kraliçelerinin dört bin yıldan fazla bir süredir Triune koltuğuna oturmak için planlar yaptığını mı söylüyorsun?"

"Kraliçeleri hiç koltuk sahibi olmamış olsalar bile, her büyük Aima evinin elinde böyle bir dosya olmasa şaşıırırdım."

Sayfayı ona geri uzattım. "En son ne zaman bir Isador kraliçesi Triune'a oturdu?"

"Büyükannem Paula'dan bana aktarılan efsaneye göre Triune'de sadece bir Isador kraliçesi varmış, Renenet, o da üç Triune ilk kurulduğunda. Kızları gelip gittikçe bin yıl boyunca hüküm sürdü ve sonunda emekli olduğunda, hiçbir Isador kraliçesi bir daha onun kadar öne çıkamadı."

Sonunda kafama dank etti. Hepsi benim dört bin yıldır hiçbir Isador kraliçesinin yapmadığı bir şeyi yapacağımı düşünüyordu. Benim yapacağımı.

"Bunun kendi tercihi olduğu fısıldanıyor," diye devam etti Gina. "Isador arka planda sessizce çalışmayı tercih etti ve Üçlü'de yer almamasına rağmen evimiz hiçbir zaman önemini ya da gücünü kaybetmedi. Belli ki tanrıçamız Isador'un bir kez daha öne çıkıp liderlik etmesinin zamanının geldiğine karar vermiş."

"Neden şimdi? Neden ben?" "Sadece Isis bilir."

Şöminede bir kütük patladı ve dikkatimi ateşe çekti. Alevler karanlık taşların üzerinde titriyor, beni büyüleyen huzur verici bir dans sergiliyordu. Büyüm karşılık olarak harekete geçti, bir şey istiyor gibi görünen ateş çıtırdadı. Alevler bana doğru uzanıyor, ızgarayı açlıkla yalıyordu. Belki de benim hayal gücümdü ama büyüğü görünen hiçbir şeyi göz ardı etmemeyi öğrenmişim.

Alevlere bakarken, midemdeki gerginlik yavaş yavaş çözülmeye başladı.

"*Ne yapmam gerekiyor?*" Sessizce ateşe sordum. "*O ne istiyor?*"

Ateş karşılık verdi, daha yüksek sesle çıtırdadı ve sanki ateşe toplanmış bir kağıt parçası atmışım gibi bir an alevlendi.

Sanki onu ben *beslemişim* gibi. Düşüncelerimle, korkularımla ya da şüphelerimle... Ya da bunların hepsiyle.

"Korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Keisha Skye ve hatta Ra ile nasıl başa çıkacağımı biliyordum. İşledikleri suçlar yüzünden ölmeyi hak ettiler. Ama Triune farklı. İçeri girip herkesi öldürmem ve onları adalete teslim etmem gerekmiyor. Onlarla çalışmak zorundayım. Bu müthiş, korkunç derecede güçlü kraliçeler..."

Ateş sempati içinde titriyor, kırmızı ve turuncu parlak diller taşı yalıyor ve küçük kütüklerin üzerinden bir nehir gibi akıyordu. Kömürler yakut gibi parıldıyor, beni alevin kalbine doğru çekiyordu. Burası daha sıcaktı. Mavi alevler, neredeyse beyaz titriyor. Çok güzeldi. Ateş neyi yok ettiğini umursamıyordu. Açlık çekiyordu. Yaktı. Ocaktan kaçıp tüm evimi yiyip bitirse bile umurunda değildi.

İçimde bir ateş yandı. İlk hediyem. Yapmamı istediği şey bu muydu? Dünyayı yakmak ve Üçlü Birlik'i yok etmek mi?

Bir görüntü zihnimi doldurdu. Tanıdık gelen bir ormanda yürüyordum, sanki oraya defalarca gitmişim gibi, ama hiçbir şey aynı görünmüyordu. Büyük, yaşlı ağaçların yerini soğuk bir kış gökyüzüne karşı kararmış, için için yanan kütükler ve kömürleşmiş çubuklar almıştı. Ama ben yürüdükçe gökyüzü daha parlak bir renk aldı ve hava ısındı. Küllerin arasından parlak yeşil filizler çıkıyordu. Kaybedilen her şeyin yerini yeni bir hayat alacaktı, yine de yok olan kadim ağaçlar için yas tutuyordum. Ya koruluğum yanmak zorunda kalırsa?

Sadece bir görüntü olmasına rağmen irkildim. Ayaklarımın altında, toprağın tepki olarak inlediğini hissettim. Koruluğumun kökleri daha derinlere iniyordu; ağaçlara besin ve su sağlarken aynı zamanda sensör görevi gören kalın ve geniş bir ağ. Koruluğum çevresindeki ormanla bağlantı kurdu, küçük kökler diğer ağaçlara ve daha uzaktakilere dokundu. Süper kablolar gibi toprağa gömülmüş iç içe geçmiş bir ağ.

Bir yangın yukarıdaki her şeyi yok etse bile, kökler umursanmayacak kadar derindi. Yeni filizler çıkarırlardı. Kanımın birkaç damlası koruyu kükreyerek hayata döndürürdü. Ağaçlar devam edecekti, normal ormandaki büyümlü olmayanlar bile.

Toprağı zenginleştiren ölü odun ve küllerle beslenen yeni yaşam geri dönecekti.

Tıpkı Triune'de yolumu yakarsam Aima yuvalarının devam edeceği gibi.

Gözlerimi kırdım ve şömine zihnimde yeniden odaklandım. Görüntü kayboldu ve etrafımdaki kanımın farkına vardım. Sessizce dönmemi bekliyorlardı.

Başımı çevirdim ve Gina'nın bakışlarıyla karşılaştım. Kalemmini eline aldı, gözleri parlak, tavırları hevesliydi. Dikkatli. En küçük emrimi yerine getirmeye hazırdı.

"Dr. Borcht ile uygun bir zamanında tekrar konuşmam gerekiyor. Acil değil ama mümkünse buraya gelmesini istiyorum." Gina'nın gözleri bir an endişeyle kısıldı ama notu aldı ve bana soru sormadı. "Triune dosyasında dünyayı yakmakla ilgili bir şey var mı?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır, ama tüm notlara bakacağım ve ateş ve... kavurma ile ilgili referansları çıkaracağım."

Çaydan birkaç yudum aldıktan sonra bardağı bir kenara bıraktım. "Sanırım ben yatmaya gideceğim. Bu tartışmaya yarın devam edebiliriz."

"Elbette. Evinize hoş geldiniz, Majesteleri."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Burayı böyle harika bir ev haline getirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Tüm iyileştirmeler harika görünüyor."

Beni bırakmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Benim için zevkti. Keşfetmeyi unutma, keşfetmeni bekleyen birkaç sürpriz var."

"Sabırsızlanıyorum. Birkaç ay sessizlik ummak çok mu fazla?"

Gülümsedi. "Hiç de değil. Hatta birkaç güzel sessiz yıl bile geçirebilirsiniz. Triune işleri çok ama çok yavaş ilerler."

Yıllar mı? Bu harika olurdu. Midemdeki korkunun bir kısmı gevşedi. İçten içe, yarın Roma'ya gitmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Ya da gelecek hafta. Aylar, hatta yıllar kesinlikle mümkündü.

Tanrıça, öyle olsun.

LLEWELLYN

I Kraliçemin beni onlarca yıllık işkenceden kurtarıp Kanı olarak kabul etmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama Keisha Skye'ın yuvasında hapsediğim o yıllar çok uzakta kalmış gibiydi. Shara'nın diğer Kanları yumuşak başlı ve uzlaşmacıydı, çünkü tek bir şeyi önemsiyorlardı: Kraliçemizin

Mutluluk. Olması gerektiği gibi.

Annesinin eski alfasını yanına çağırmaktan ve beni kendi alfası olarak kucaklamaktan mutluluk duyması hala inanmadığım bir mucizeydi. Hiçbir beklentim yoktu. Aslında, ara sıra onun kokusunu alabilecek kadar yakınında durmaktan son derece mutlu olurdum. Kanını bile değil, sadece pırıl pırıl teninin pürüzsüz, mükemmel genişliğini. Bu kadarı yeterliydi.

Bu yüzden doğrudan bana bakıp, "Llewellyn, bu gece bizimle gel," dediğinde neredeyse oracıkta bayılacaktım. Daha da şaşırtıcı olanı, Rik onları görevleri için eşleştirip yuvaya gönderirken diğer Kanlarından hiçbirini istemedi ve hiçbir itirazda bulunmadı.

Kolunu Rik'in devasa pazularına doladı ve üst kata çıktı. Onları takip ederek, onun başını dikkatle dinledim, sormak zorunda kalmadan önce ihtiyacını ve arzusunu tahmin etmeye çalıştım. Kesinlikle beslenebilirdi ama açlıktan gözü dönmüş değildi. Seve seve sevişebilirdi de ama yine de bu ihtiyaç ikinci plandaydı. Aklında başka bir şey vardı. Tam olarak bir sır değildi, ancak özel ve ağır hissettiriyordu, bu yüzden burnumu sokmadım.

Kulenin yatak odası kesinlikle güçlü bir vampir kraliçesine göreymi. Birkaç büyük, kötü Kanı bile rahatlıkla barındırabilecek kocaman bir yatak bulmuşlardı. Yuvarlak taş duvarlar bir ayak kalınlığında gibiydi ve

Birkaç pencere vardı, kan çemberi tehlikeye girerse kölelerin ona ulaşmasını zorlaştıracak kadar yüksekteydik. Tavan bir kat daha yükseliyor, kalın antika kirişler eski dünya havası veriyordu. Kabarık yastıklar ve beyaz nevresimler, yatağın ve pencerelerin etrafındaki dalgalanan tüller odaya rüya gibi bir hava veriyordu.

Kapıyı arkamdan usulca kapattım ama varlığım talep edilene kadar kapının yanında nöbetçi pozisyonunda kaldım.

"Bir süre küvette beklemek istiyorum. Ra'ya dokunduktan sonra kendimi hala iğrenç hissediyorum, ama bunun kafamda olduğunu biliyorum."

Rik başka bir kapıyı açtı ve buhar dışarı fişkırdı. "Görünüşe göre Winston uzun bir ıslanma isteğinizi önceden görmüş."

Kazağını başından çekiştirirken mutlu bir şekilde iç çekti. "Bu adamı seviyorum."

Onun soyunmasını, bir restoranın önünde durup içeride yemek yiyen müşterileri izleyen aç bir dilenci gibi izledim. Tanıdığım her Isador kraliçesi muhteşemdi ama Shara bu güzelliği daha da ileri götürüyordu. O kadar nefes kesiciydi ki ona bakmak acı veriyordu. Gücü her santimini yumuşak, içsel bir ışıkla parlatıyor, sanki ayı yutmuş gibi parlıyordu.

Bu sahneyi tekrar çekebilmek ve her değerli anı hatırlayabilmek için hafızama kazıdığım muhteşem bir acı. Teni ham ipek gibi parıltıyor gibiydi. Mürekkep gibi siyah saçları sırtından aşağıya dökülüyordu. Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinin parıltısı. Tatlı dudaklarının kıvrımını.

"Bütün gece kapıda mı bekleyeceksin, yoksa benimle banyo mu yapacaksın?" "Hangisini arzu ederseniz kraliçem," diye mırıldandım, yüzümü tutmaya çalışarak

Gryphon'um banyo için kraliçemize katılma düşüncesiyle acil bir neşeyle çığlık atsa da pürüzsüz ve rahattı. Tek istediği birinin saçlarını yıkaması olsa bile.

Tenis ayakkabılarını çıkardı ve kot pantolonunu ve külotunu kalçalarından aşağı itti, her iki ayağından kotu çıkarmak için eğildi. Kıçına bakarken sertçe yutkundum ve ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. O benim eski kraliçemin kızıydı. Hem annesini hem de teyzesini sikmiş bir adamla sevişme düşüncesine karşı zaten isteksiz olduğunu belirtmişti. Daha önce New York'ta ona katılmama izin vermiş olsa da, çaresizdi. Enerji rezervleri son derece azalmıştı ve hepimizin içinden geçip gitmişti.

"Bana katılmanı istiyorum."

Sesi sıcak bir kadife gibi etrafımı sardı. O daha doğrulamadan üzerimdekileri çıkarıp attım. Onu kollarıma aldığımda güldü ve kolunu boynuma doladı.

"Bu daha iyi."

"Dileğiniz benim için emirdir, kraliçem."

Hâlâ banyo kapısında duran Rik'e yaklaşıırken hafifçe tereddüt ettim. Sessiz, dikkatli alfası kesinlikle hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Neredeyse benim boyumdaydı, ben de 1.80 boyunda olduğum için bu bir başarı sayılırdı ama o beni cüsse ve kas bakımından kolayca gölgede bırakıyordu. Daha önce hiç bu kadar kaslı bir adam görmemiştim, sanki bütün gün steroid kullanmış ve demir atmış gibiydi.

O Shara'nın alfasıydı. Ben değildim. Asla ben olmadım.

Yüzyıllardır annesinin alfasıydım ve geriye dönüp baktığımda acımasız, affetmeyen bir pislik olduğumu görüyorum. Eğer yeni bir Kan, benim açık iznim olmadan kraliçemizin saçının tek bir teline dokunmaya cüret etseydi, onun kafasını koparırdım. Gerçekten.

Alfa pozisyonu için ona meydan okuyacak yaşa ve deneyime sahiptim. Ama ikimiz de bunu asla yapamayacağımızı biliyorduk. Bir kraliçe alfasını çok özel kişisel nedenlerle seçer. Rik, Shara Isador'un alfasıydı ve hep öyle kalacaktı. Aralarındaki özel bağa müdahale etmek gibi bir niyetim yoktu, ancak onunla kendi bağımı kurabilmem için bana yeterince alan bırakmasını umabilirdim.

Gözlerimin içine sabit bir şekilde bakarak tepkisini bekledim. Shara'nın bağında bir sıkışma, hafif bir endişe titremesi hissettim ama o bu gerginliği çabucak bıraktı. Kan'a sadece birkaç aydır sahip olduğunu ve bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmediğini unutmuştum. Bu küçük tepki bana bir zamanlar Rik'in güvenliğinden korktuğunu söyledi, ta ki seçiminin Kan'ını kimin yöneteceği konusunda oynadığı kritik rolü tam olarak anlayana kadar. Belki de Mehen onun güvenini erkenden sarsmıştı. Leviathan kesinlikle zorlu bir canavardı ama alfasının kolaylıkla üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Bize hiçbir şey söylemedi, Rik'in vermek istediği disiplini halletmesine izin verdi. Alfa'sının yapması gerektiği gibi.

Ani sırtışı kaşlarımın şaşkınlıkla yukarı fırlamasına neden oldu. "Mehen? Gerçekten mi? Kraliçemize, derinliklerin kralını ilk kez Kan olarak kabul ettiğinde ona nasıl davrandığımızı sorun."

Onun alfa bakışlarından kurtulup kraliçemizin ateşle parlayan karanlık gözlerine baktım. "Ona boyun eğdirdik."

Onu daha sıkı kavradım. "Beni istediğin zaman buna yazabilirsin."

SHARA

Llewellyn beni yavaşça sıcak suyun içine soktu ve mutlulukla iç çektim. Yerin altından fışkıran inanılmaz kaplıcasıyla mağara değildi, ama yakın bir ikinciydi. Daha da iyisi, Winston hem Rik hem de Llewellyn için yeterince büyük bir kuvet bulmayı başarmıştı.

Kan'dan başka birinin de bana katılmasını istersem boş yerim olacaktı.

Başka bir zaman. Annemin eski Blood'ı ile halletmem gereken yarım kalmış bir işim vardı.

"New York'ta anılarına dokunduğumda, sadece benim için bir tane olduğunu söylemiştin."

Llewellyn'in başı hafifçe eğildi, benimle birlikte küvete girerken gözleri parlak ve hevesliydi. "Biliyorum. Onunla ilgili seninle paylaşmak istediğim pek çok anım var ama hafızama özellikle senin için kodladığı bir mesajı vardı."

Rik'in elini tutacak kadar eğildim ve onu kendime doğru çektim. "Sen de görmelisin."

İçeri girdi ve arkama geçerek beni göğsüne yaslanmam için geri çekti. "Eğer bu mesaj için mahremiyet istiyorsan-"

"Hayır. Alfa'mdan sakladığım hiçbir sır yok."

Cevap vermedi ama içinde bir ağırlık hissettim. Üçlü konuşma onu da etkilemişti. Benim hayatım değişirse, onunki de değişirdi. Daha fazla Kanımız, kardeşlerimiz ve çözmemiz gereken siyasi anlaşmalarımız olacaktı. Sonunda, kendi seçimim *olmayan* Kanları almayı ve hepsini yönetmeyi alfama bırakmayı düşünmek zorunda kalabilirdim.

Sadece sevdiğim Kanı alacağıma yemin etmiştim. Bu yemin hâlâ içimde yanıyor, kraliçe olarak kendi irademle kemiklerime kazınıyordu. Ama böyle bir söz daha sonra bana zarar verebilir. Örneğin, Marne Ceresa tarafından bana teklif edilen bir Kanı almayı reddedersem...

Roma kraliçesi böyle bir hakareti hafife almazdı. Bunu kimin önerdiğini hatırlayamıyordum ama kraliçeler bazen iyi niyet göstergesi olarak kan değiş tokuşu yaparlardı.

Öfkeli bir kıskançlık ateşi içimi yaktı ve tırnaklarımı Rik'in kollarına geçirmeme neden oldu. Kanımdan birinden vazgeçemezdim. Asla. Özellikle de başka bir kraliçeye.

Bu kadar erken beslenmeyi düşünmemiştim ama derisini parçalamıştım ve küçük yaralardan kan akıyordu. Garip tırnaklarım bu kan damlacıklarını emdi ve sistemimi endorfinle vurdu. Dilimde onun tadını alabiliyordum. Demirhaneden yeni çıkmış, dumanı tüten sıcak taş ve demir. Ağzım sulandı ve yutkunmak zorunda kaldım ya da salyalarım akmaya başladı.

Göğsü derin bir memnuniyet mırıltısıyla sırtıma çarptı ve kollarını etrafımda sıkılaştırdı.

Açlığımın artmasıyla Llewellyn daha da yaklaştı. "Bu mesaj ona dair sahip olduğum son anılardan biri."

Yüzünü çevirerek tereddüt etti.

Uzanıp yanağını avuçladım ve yüzünü bana doğru çevirdim. Gözleri gölgeliydi ve ağzının kenarlarında sert çizgiler vardı. "Bağışlayın beni kraliçem, ama zaman zaman sizden nefret ettim, o size hamile kalmadan önce bile. Onu kaybetmek istemedim."

İrkildim, gözlerim yaşlarla doldu. "Bana sahip olmak onu öldürdü."

"Ben de ona hemen hemen aynı şeyi söyledim, bu da size bıraktığı mesaja yol açtı. O anıyı zihninden çek ki senin için çalabileyim."

Elimi yüzünde tutarak gözlerimi kapattım ve onun bağına odaklandım. Gryphon'u beni uğultulu bir mırıltıyla karşıladı. Tüyleri etrafımda uçuşarak burnumu onun kösele kokusuyla doldurdu. Bağının durgun, derin nehri etrafımda akıyor, düşmüş yapraklar ve akıntıya kapılmış çubuklar gibi anılarıyla dolup taşıyordu. Bana sürtünerek onun hayatını hissetmemi sağladılar. Çok uzun yıllar, çok fazla anı. Bana en yakın olanlar karanlık ve acı doluydu. Kulede geçirdiği yıllar, Skye Hanesi'nin işkenceleri. Benim hayatta olduğumdan daha uzun yıllar.

Hayatından yıllar geçtikçe dehşete kapılarak daha da ileriye baktım. Daire ve Rik'in genç Aima olarak görülmesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Llewellyn Mehen kadar yaşlı değildi ama taşıdığı anıların çokluğunu görmek hayatının uzunluğunu ve genişliğini kavramamı kolaylaştırdı. Çok şey görmüştü. Kimsenin hatırlamadığı savaşlar. Annemin hükümdarlığı altındaki Isador Hanesi de dahil olmak üzere yükselen ve düşen krallıklar.

Ve onun ölümüyle kaçınılmaz düşüşü. Kimse varlığını bilmiyordu. Emin değilim. Isador mirasının Üçlü'ye geçmediğini biliyorlardı ama kimse nedenini bilmiyordu. Doğumumu tamamen gizli tutmak için ölmüştü.

Bir anı, Llewellyn'in zihnindeki varlığım tarafından çekilerek yaklaştı. Bana sürtünmeden önce annemle ilgili olduğunu biliyordum. Esetta'nın ruhunu sıcak, yumuşak parlayan bir kor gibi hissettim. Üzerime aktı, anılar ondan fişkırdı.

Başını geriye eğdi, gözleri kırmızı-altın renginde parlıyordu, anılar içinden çıkıp benim için oynuyordu. Uzun, parlak siyah saçları dağınık ama zarif bir topuzla geriye taranmış bir kadın. Siyah elmas gibi ışıltılı gözler. Yüksek elmacık kemikleri ve gür dudakları, kraliyet duruşunu vurgulayan uzun, zarif boynu. Her zerresi kraliçe diye bağıyordu.

Esetta Isador. Benim annem.

Hafızası o kadar net ve mükemmeldi ki uzanıp ona dokunabileceğime yemin edebilirdim.

Gülümsedi ama gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Bu iş bitmeden benden nefret edeceksin."

Sanki bana vurmuş gibi Rik'in göğsüne doğru geri çekildim. Benimle değil, Llewelyn'le konuştuğunu hatırlamam bir anımı aldı. Bu *onun* anısıydı ama onu o kadar net gördüm ki sözlerinin etkisini hissettim.

"Hayır. *Ondan* nefret ediyorum, sahip olmaya kararlı olduğun bu kızıdan. Seni öldürecek olan bu kızıdan."

"Oh, Lew, böyle düşünme. O beni öldürmüyor. Henüz var bile değil. Onun yaşayabilmesi için hayatımı seve seve feda ediyorum."

"Ama neden?" Sesi acıyla çatırdıyordu, çığ ve acımasız. Anıdan yayılan acıyı sanki kendi acımmış gibi hissedebiliyordum. "Neden *onun* için *seni* kaybetmek zorundayız?"

Bakışları rüya gibi bir mesafeye doğru yumuşadı. "İsis'ten bir vizyon, bir rüya gördüm. Bana iki yol gösterdi. Sadece kendi kızıma sahip olabilmem için iki yol değil, aynı zamanda çocuğumun neler başarabileceğini de. Yollardan birinde, onun doğuşunu göreceğim ve onu kendim büyütecektim. Isador Hanesi her zaman olduğu gibi devam edecekti. Kraliyetimiz yavaş yavaş azalıyor, servet olarak değil ama kan olarak. Tüm Aima haneleri unutulmaya doğru yavaş yavaş gerilemeye devam etse de, onun-bizim-harika bir hayatı olacaktı."

Durakladı, tekrar Lew'e odaklandı. Yıllar sonra görüntüyü izleyen bana.

"Peki ya diğer yol?"

"Sadece Isador Hanesi'ni değil, Üçlü Birlik'i de ele geçirecekti. Bir annenin kızı için yapabileceği en büyük fedakârlığın mümkün kıldığı muazzam güçle güçlenerek dünyaya hükmedecekti. Isador Hanesi

ve dünyaya güçlü, canlı Aima kanını geri getirecekti. Yavaş yavaş yok olmak yerine gelecek nesiller üzerinde muazzam bir etkiye sahip oluruz."

"Demek şöhreti bize tercih ettin," diye cevap verdi. Anılarında bile kalbi bir ton soğuk demir gibi ağırdı.

Gözlerini sabit bir şekilde ona dikti. Çenesi giderek yükseliyor, gözleri parlıyordu. Onu azarlamasına gerek yoktu.

Başını eğdi ve fısıldadı, "Beni affedin kraliçem."

Parmaklarını adamın eğik başının üzerinde hafifçe gezdirdi ama adam ona dönüp bakmadı. Onun hayalet parmaklarını kendi başında hissedebiliyordum ve kalbim özlemle çarpıyordu. Bir çocuğun annesini çok küçük yaşta kaybettiğinde ve onun dokunuşunu hiç tatmadığında hissettiği acı verici kayıp. Geceleri yatağına sokulurken öpücüklerini hiç hissetmemiş. Annesinin kollarının ona sarıldığını hiç hissetmemiş.

"Bir kraliçe, evi ve dünyanın geleceği için zor seçimler yapmalıdır. Sevgili Kanım ve kızımın mutluluk içinde yaşamayı mı tercih ederdim? Elbette tercih ederim. Kalbimi biliyorsun Lew. Bedeli çok yüksek. Hem de çok yüksek. Ama bu fedakarlığı daha büyük yapan da bu. Kızımın hayatındaki niyetimi ve sihrimi güçlendirecek olan da bu. O hesaba katılması gereken bir güç olacak. O yükselirken Üçlü bile titreyecek. Ve evet, yaptığım fedakârlığın bunu mümkün kıldığını büyük bir gurur ve sevinçle biliyorum. Sadece bizim için, Isador Hanesi için değil, seçilmiş avatarı aracılığıyla bu dünyada bir kez daha yürüyecek olan Yüce Olan için."

Llewellyn'in yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi ve kalbim sıkıştı. Yüzü soğuk mermerden oyulmuş gibiydi ve gözleri hayat verebilen bir tanrıçanın karanlık gücüyle parlıyordu... ya da intikam.

"Ortaya koyduğum planı biliyorsun, Llewellyn Isador. Ama barışı tercih edersen, onu sana vereceğim. İleride olacaklardan asla acı çekmeyeceksin ama başka bir Isador kraliçesine hizmet etmek için de yaşamayacaksın."

Ölümü kastettiğini anladım. Kendi Kanını, sevdiği alfayı Skye Evi'ndeki işkenceden kurtarmak için öldürebilirdi.

Gryphon'unun vahşi pençeleriyle kalbini parçaladığını hissetmeme rağmen tereddüt etmedi. "Her zaman Isador Hanesi'ne hizmet edeceğim. Ne olursa olsun kraliçemin emirlerini yerine getirmeye hazır ve istekliyim."

Yüzü yumuşadı, gözlerindeki trajik acı en tatlı, en yumuşak sevgiyle karıştı. "O halde bu mesaj kızım Shara Isador için, henüz doğmamış kızım. Yüce Olan binlerce yıldır sizi hayal ediyor. O

Senin için büyük umutları ve planları var, tatlı çocuğum. Sana hayat vermek için doğru zamanı ve her şeyi feda etmeye hazır kraliçeyi mükemmel bir sabırla bekledi. Aima'nın çok değer verdiği katı geleneklerden bağımsız olarak kendi yolunu belirleyebilmen için doğru kraliçenin sana saraylardan uzakta bir sığınak vermesi için. Bizi sakat bırakan geleneklerin aynısı.

"Bu geleneklerden kurtulmaktan korkma kızım. Isis senden duvarları yıkmanı ve sarayı kendi suretinde yeniden inşa etmeni istiyor. *Senin suretinde*. Çünkü Isis senin içinde yürüyor ve nefes alıyor. Çok yaşa, gelmiş ve gelecek en büyük Aima kraliçesi, Shara Isador."

"Çok yaşa Isador Hanesi," dedi Llewellyn, hem anılarında hem de şimdiki zamanda.

"Çok yaşa Shara Isador, kalbimin kraliçesi," diye fısıldadı Rik bana. Kulak.

RIK

S Hara kalbimin kraliçesiydi ama onun dünyanın da kraliçesi olacağından hiç şüphem yoktu. Her şeyden nefret eden derinliklerin kralı da olsa, herkesi ve her şeyi kendi iradesine boyun eğdirecek güce sahipti.

Şimdiye kadar tanıştığı en iyi kraliçe... Ya da Roma kraliçesi.

Ama henüz kişiliğinin bu yönüyle yüzleşmeye hazır değildi. Bu sorumlulukları almak istemiyordu, onu suçladığından değil. Geleceğiyle ilgili büyük beklentilerin altında ezildiği kesindi. Ona yardım edecek kadar alfa olabilecek miydi? Onu güvende tutacak kadar? Yoksa benim sevgim ve onun bana, hepimize olan sevgisi bir handicap mı olacaktı?

Guillaume'un daha önce söylediği gibi, onun en büyük gücü sevgi kapasitesiydi. Birimizi kurtarmak için dünyayı yakıp yıkacağından hiç şüphem yoktu. Herhangi birimizi. Marne Ceresa'nın tek yapması gereken içimizden birini yakalayıp bizi öldürmekle tehdit etmektir ve Shara'nın bizi korumak için istediği her şeyi ona vereceğinden son derece emindim.

"Yapardım." Başını gözlerimin içine bakacak kadar geriye çevirdi ve yüzümü görebilmek için sağ koluna daha fazla kayd. "Zayıflığımı çok iyi biliyorum."

Başparmağımla yanağının kıvrımını okşadım, kalbim o kadar büyük bir sevgiyle şişti ki göğüs kafesim ağrıdı. "Herkesin bir zayıflığı vardır kraliçem. İşin sırrı bunu kendi yararınıza kullanmakta."

Acı acı gülümsedi ve başını salladı. "Bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok ama önemli değil. Ben sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum. Ve bu kraliçe neyi severse, onu sonsuza dek saklar. Coatlicue, Kraliçe'nin

hep birlikte öleceğiz. Eğer içinizden birini kaybedersem, öbür dünyada hepimiz birlikte yürüyeceğiz. Geride yas tutacak kimse kalmayacak ve bizi öldürmek kesinlikle kolay olmayacak."

Llewellyn hafif bir alay homurtusu çıkardı. "Hem de hiç. Sadece bir şeyi unutmayın kraliçem."

Ona döndü ve bize yaklaşırken yanağını okşadı.

"Bu dünyada ölümden daha kötü cezalar var. Çok daha kötülerini."

Gözlerindeki keskin acı, kaybedeceğim her şeyi bana acımasızca hatırlatıyordu. Kraliçesini aniden kaybeden herhangi bir Kan akıl sağlığını korumakta zorlanırdı ama kraliçesine bu kadar derinden bağlı olan bir alfa...

Esetta'yı kaybettikten sonra Llewellyn akıl sağlığını nasıl korumuştur?

Shara bana doğru o kadar sert ve hızlı döndü ki, su kenardan taşıtı. "Onun adı. Az önce kafanda onun adını söyledin."

"Adını bir süredir biliyordum. Sanırım onu doğrudan düşünmek için hiç sebebim olmadı."

Gözlerindeki parlayan ışık söndü, ki niyetim bu değildi. "Çünkü kobra kraliçesiymiş seni de öldürdüm. Yani sen de Guillaume da artık onun adını söyleyebiliyor olmalısınız. Nevarre söyleyebilir mi? Bana geldiğinde ölmüş olduğuna göre?"

Annenin adının Esetta Isador olduğunu biliyorum kraliçem: Nevarre hemen bağında şöyle dedi: "Onun adını bağında birçok kez duydum ama sana acı vermek istemedim."

Küvetin kenarına yaslandım ve bilinçli olarak bakışlarımın ısınmasına izin verdim. "Beni tekrar öldürün kraliçem. Ama bu sefer beni zevkle öldür."

SHARA

ESetta. Onun adı kafamın içinde yankılanıyor, Kan bağlarımda dönüp duruyor ve Rik, Guillaume ve Nevarre'nin bilgileriyle güçleniyordu. Onlar daha önce nihai bedeli ödediler ve ben onların hazır olduklarından asla şüphe etmem.

aynı şeyi tekrar yapmak. Kanımdan herhangi biri benim için hayatını feda ederdi. Onların canını kendim alsam bile.

"Sırada beni öldürmek var." Llewellyn hararetle söyledi. "Yine de ölmeden neredeyse onun adını duyabiliyorum. Bunu senin bağında hissediyorum. Eğer onun adını düşünmeye ve söylemeye devam edersen, eminim ki onun koyduğu geas'ı kıracaksın."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama bunlar iyi gözyaşlarıydı. Birileriyle onun hakkında konuşabilecektim. Onu hatırlayabileceklerdi. Bu onu benim için de daha gerçek kılacaktı, gerçi artık onu Llewellyn'in hafızasında bu kadar net gördüğüme göre, görüntüsü zihnime iyice yerleşmişti.

Rik büyük avucunu sırtımda yavaşça kaydırarak açılığımı körükledi. Gözleri ateşle yanıyordu. "Sonra görüşürüz."

Vücudu altımda uzanmayalı yıllar olmuş gibi geliyordu. Tüm korkularımı ve endişelerimi bir kenara bırakıp sadece...

Siktir et. Beslen. Ve biraz daha sik.

Yuvamın güvenliğinde gardımı indirebilirdim. Hepimiz yapabilirdik. Elbette, Kanımdan bazıları yuvanın içinde bile her zaman tetikte olacaktı, ama sürekli tehlike gerilimi burada gevşedi. Yuvam dünyadaki en güvenli yerdi. Savunmamı aşmak için çok sıra dışı bir tehdit gerekirdi, özellikle de koruyu ve kuşları eklediğimize göre.

Yüzümü tamamen ona döndüm ve karnının alt kısmına oturdum. Gücünün tadını çıkararak ellerimi göğsünün ve omuzlarının genişliğinde gezdirdim. Yırtık kaslar, ellerimin altında sert ve güçlü, tendonlarla kordonlu ve saf granit levhalar. Tanrıça. O kadar muhteşem bir adamdı ki.

Her iki avucunu da sırtımda aşağı yukarı gezdirdi, parmakları beni eritmeye yetecek bir güçle masaj yapıyordu. Ellerinde mükemmel bir baskı vardı. Saygı, ama aynı zamanda güç. Şefkat, ama aklımı başımdan alma vaadiyle birlikte.

Gözlerimin kapanmasına izin vererek, içimde uğuldayan tatlı zevke teslim oldum. "Benimle seviş."

"Her zaman." Llewellyn'e bir emir vermedi, bağ içinde bile olsa, ama ikisi de bana dokundu. Bana sarıldılar. Elleri tenimde gezindi. Yumuşak öpücükler. Bir dil fiskesi. Bir dişin bir damar üzerindeki en hafif sıyrığı.

Tenim her yumuşak dokunuşla canlandı, yükselen bir senfoni beni kaldırıp gece gökyüzüne taşıdı. Kendimi tutmaya ya da onları acele ettirmeye çalışmadım. Hissetmek istedim. Nefes almak. Kasların bana karşı sert vuruşlarının tadını çıkarmak.

Rik zarif bir yavaşlıkla, tatlı bir işkenceyle içime kaydı. İki eliyle kıcımlı kavrarken, ne kadar derine indiğini zahmetsizce kontrol ediyordu. Kalçalarının yavaşça yuvarlanması beni daha yükseğe kaldırdı. Beni haykırttı. Aleti içime sürdü ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı.

Titreyerek, sessizce boşaldım. Yavaşça. Nefesim boğazımda düğümlendi, dudaklarımdan düzensiz bir iç çekiş kaçtı. Ama genelde beni harekete geçiren o pençeleme, azgın açlık gibi değildi. Yavaşça sallanmaya devam etti, böylece ikimiz de amımın ritmik kasılmalarını hissedebildik. Zevkin işaret fişekleri hâlâ içimde titriyordu.

Llewellyn kulağıma, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Bütün gece boşalmanı izleyebilirim kraliçem."

Rik hafifçe dürtükledi ve ben inledim. "Bu gece bana sadece Shara de. Şu anda kraliçeler ve Triunes hakkında düşünmek istemiyorum."

Llewellyn usulca hırladı ve şakacı bir şekilde kulak mememi ısırdı. "Shara."

Başımın omzuna yaslanmasına izin verdim, içimde kıvrılan huzur ve arzu sisinin derinliklerine gömüldüm. Aslında, bir gryphon'un kanatlarında uçuyor ve bir kaya trolünün avuçlarına sarılıyordum.

Fiziksel olarak aç olmasam da kan kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Llewellyn'in kokusu burnuma doldu. Deri ve zengin, sıcak sandal ağacı. Çatlağım boyunca kanlı bir yol açmak için elini indirdiğinde kanı sırtımdan aşağı damlıyordu. Tıpkı Rik'in yaptığı gibi yavaşça içime doğru itti ve bana onları hissetmem için dünyadaki tüm zamanı verdi. Aletlerinin içimde ileri geri kaydığını, birbirlerine bu kadar yakın olduklarını düşünmek için. Beni dolduruyorlardı. Beni suyun derinliklerine itiyordu.

Bekle, ne? Zihnim bir çukurun üzerinden geçmişim gibi sarsıldı. Su. Kalp ağacımın kayalarından ve köklerinden çıkan kaynağın fokurdayan sesini duyabiliyordum. Sudaki kan. Başım yüzeyin altına batıyor. Işık parıltıyordu, ama *altında*. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de ters dönmüştüm? Ama başımı kaldırdım ve üzerimde parıltıyan ayın dalgalı görüntüsünü seçebildim, parlak ve doluydu, ancak su tarafından bozulmuştu.

"Shara?"

Gözlerimi kırıştırdım ve Rik'in yüzüne odaklandım. Alnı endişeyle çatılmıştı, kalçalarını sıkıca kavramıştı. Her iki kan da içimde zonkluyordu ama durdular, iyi olduğumdan emin olmak için beklediler.

Görüntü gitmişti ama ben hâlâ suyun içinde süzülüyüm hissediyordum. Suyun içinden *geçmek*. Tabii ya. "Sadece uyanırken bir rüya gördüm."

"Annen de bazen böyle yapardı," dedi Llewellyn. "Senin daha önce yaptığın gibi sık sık ateşe bakar ya da suyun içinde sırt üstü yüzerdi."

Rik, "Bir an için bağının gerildiğini hissettiğime yemin edebilirim," dedi. "Sanki sana dokunabildiğim halde burada değilmişsin gibi."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve göğsüne sarıldım. "Burada olduğumu sanmıyorum. Xochitl'in Meksika'da düştüğü geçidi hatırlıyor musun? Sanırım benim mağaramda da bir tane var."

Llewellyn daha da yaklaşarak sırtımı örttü, böylece tamamen kaya gibi sert kaslarla çevrelenmiştim. Yeryüzündeki cennet. "Eski hikâyelere göre, doğru kraliçe için herhangi bir su kütlesi bir geçide dönüştürülebilir."

Rik'in kolları bana daha sıkı sarıldı, sesi bir oktav düştü. "Bizi de yanında götürdüğün sürece."

Llewellyn daha derine itti ve çığlık atmama neden oldu. Rik'in omuzlarını tekrar kanının tadını alabileceğim kadar sert kavradım.

Geçitten geçerken onu yanımda hissetmediğimi ona söylemedim. Kanım olmadan nereye gitmem gerekirdi ki?

MEHEN

I hayatımdaki binlerce yıl boyunca, kraliçemin yatağında yatmak kadar güzel bir şey olmamıştı. Bir fare bana dik dik baktığında bile kötü niyetli gözlerle beni yastığından kaldırdı.

Shara iyilik, ılık ve neşeydi, bildiğim en saf sevgiydi. Ve onu gözümün önünde tutmak için sayısız insanı öldürebilirdim. Bana bir daha hiç dokunmasa bile.

Yapmama izin verilen tek şey, lanet olası fareyi kucakladığı gibi ayağını göğsüme yaslamak olsa bile, bunu yapardım. Saygıyla.

Neyse ki benim için, hepimiz için, o çok daha fazlasını istedi.

Rik, kuş kedisini Guillaume ve Xin ile birlikte devriyeye göndermişti. Geri kalanımız yatağına çağrılmayı umarak evin içinde kalmıştı. Tek yapmak istediği uyumak olsa bile.

Daire'nin yatakta ona katılma çağrısı almasını bekliyordum, ama ben değil. Sarılma yeteneğimle tanınmazdım, mırıldayan tüy yumağı gibi değil. Daire onun bir yanına kıvrıldı, Rik de diğer yanına uzandı ve ayaklarını bana bıraktı. O kadar derin bir uykudaydı ki, Daire'nin mırıltısı yatağı sarsarken bile kıpırdamadı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, tam olarak uyumuyordum ama sürükleniyordum. Kokusunu ve varlığını içime çekiyor, kraliçem dinlenirken ona sarılmanın huzurunu yaşıyordum.

Saatler geçti. Uzaktan güneşin doğduğunu fark ettim.

Öğleye doğru Shara uyandı. Bir an derin bir uykudayken, bir an sonra bağı yükselen bir güçle uğulduyordu. Doğrulup dikkatle kardeşlik bağına odaklandı.

Belki daha fazla dikkat etmeliydim ama Camelot kraliçesi gerçekten umurumda değildi. Kraliçemin ipeksi teni beni çağırırken olmazdı. Artık uyanıktı, bu yüzden iyi olmak zorunda değildim.

Yüzümü baldırına sürttüm. Bir elim hâlâ ayağını tutuyordu, başparmağım tabanında dolaşüyor, masaj yapılması gereken acı verici basınç noktalarını arıyordu. Onun gücü kristal bir dalga halinde üzerime akıyor, pullarımı parlatıyordu.

Leviathan kara ruhumun derinliklerinden yükseldi. İstekli. Aç. Aç bir canavar gibi kraliçemizin kanını ve zevkini yemeye hazırdım. O gücünü kullandıkça, ejderha içimde daha sert yuvarlanıyordu.

Leviathan'ı hiçbir zaman zapt edememiştim. Çocukken bile ejderha içimden istediği zaman kükrerdi, güçlü kraliçe annemin bile korktuğu tehlikeli, kontrol edilemez bir canavardı. Shara canavarı evcilleştirmişti ama kardeşinin uğraştığı sorun yüzünden dikkati dağılmıştı.

Neşeyle kıkırdayan Leviathan, iç organlarımı cehennem ateşiyle patlattı.

Shara'nın bacağını kavradım, yüzümü tenine bastırdım ve kokusunu ve gücünü içime çektim. Kanının kokusunu alıyordum, bu da bana şu anda dikkatinin dağılmasını göze alamayacağını söylüyordu. Gücüne kan eklemesi için ciddi bir şeyler olması gerekiyordu.

Ama Isis'in yemyeşil vahasının kokusu Leviathan'ı yüzeye daha çok çekti. İçimde şişti, ziyafet çekebilmek için serbest kalmak istiyordu.

Alnımdan aşağı ter damlıyordu. Çenelerim gerginlikten ağrıyordu. Ama dayanıyordum, yer değiştirmeyi reddediyordum.

:Gwen bir ejderhayla savaşıyor,: Rik kafamın içinde homurdandı. *Ona yardım edemez misin?*

Neden kendi kraliçemden başka bir kraliçeye yardım etmek isteyeyim ki?

İlk aklıma gelen buydu, çünkü ben her zaman bencil bir piç olmuşumdur. Gwen Shara'nın kardeşiymi ve Shara belli ki ona bir şekilde yardım etmeye çalışıyordu. Eğer Gwen incinir ya da zayıflarsa, bu kesinlikle kraliçemi etkileyecekti ve bu da beni kızdıracaktı. Çünkü Rik kırıma tırmanır ve beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

En azından Leviathan kraliçemizin ırzına geçmek için içimden çıkmaya çalışmayı bıraktı.

Bunun yerine Shara'nın bağına ve diğer ejderhaya odaklandı.

Ve evet, kardeşlik bağının diğer ucundaki iri kırmızı canavarı görebiliyordum. Gözlerindeki kötülük parıltısı çok tanıdıktı.

Leviathan'ın kendi manyak bakışları. Leviathan'ın dikenli sırtı saldırganlıkla yükselirken omurgam yandı ve patladı.

Ejderhalar bölgeciydi ve nadir bulunurlardı, özellikle de bugünlerde. En son ne zaman benim kadar büyük başka bir canavarla öfkeli bir kavga ettiğimi hatırlamıyordum ve Gwen'i tehdit eden ejderha çok büyüktü. Kesinlikle bir meydan okuma olduğunu kanıtlayacaktı ve kafasını koparmak için sabırsızlanıyordum.

New York'tan uzakta olmamıza rağmen, Shara'nın diğer ejderhanın boğazını güç dolu bir yumrukla yakalayışını izledim. Tanrı yardımcım olsun, Leviathan onun kendisini böyle yakaladığını düşününce zevkten neredeyse sırt üstü yuvarlanıyordu.

Gwen içinden akan güç dalgasının altında ezildi ama o sadece Isis'in son kraliçesi Shara Isador için bir kanaldı. Zayıf kraliçenin içinden devasa bir şimşek gibi aktı.

Leviathan çömelmiş, gözleri karşı ejderhaya kilitlenmişti. Kanatlar açıldı. Hazır-

Diğer adam elini kaldırdı ve etrafını kara bir bulut kapladı. Bulutun bir ağırlığı ve özü vardı ve Shara'ya bir tür iğrenç sülük gibi yapıştı.

:Shara,: Rik kayalar gibi bağlarımızın içinde böğürdü. :Zehir olabilir.:

Gücünü sertçe çekti, ateş bağında birleşti. :Bana zarar verebileceğini sanmıyorum, ama umarım Gwen bundan etkilenmez:

Kırmızı ejderhanın gözlerine baktım ve neşesini okudum. Kızın onu patlatmasını ya da en azından denemesini *istiyordu*. Tüm o etkileyici gücünü saldırısına aktarmasını istiyordu.

Bir tuzak. Öyle olmalıydı. Duman soluyan bir sürü ejderha görmüştüm ve bu lanet sis zehir değildi. Bağının içinde cehennemi inşa ederken bile gücünü emiyordu.

Onu boşaltmak. Ondan besleniyorum.

Dişlerim ağrıyordu, tüm acımasız içgüdülerim alarmdaydı.

Ona yüklenmeden baldırını ısırdım. Sertçe. Tuzağı bozacak kadar dikkatini dağıtmak için aklıma gelen tek yol buydu. Yine de bağında büyük bir düşüş hissettim. Tıpkı Meksika'daki lanet portal gibi onu aşağı çeken bir drenaj. Dişlerimi ona daha sert geçirdim, derisini kırdım ve daha fazla kan ekledim. Tlcel'in yaptığı gibi tutunacaktım.

Vücudumdaki her kemiği kırsa bile.

Daire bana çarptı ve ağırlığını benim onu tutuşuma ekledi.

Gücünü bıraktı, evrene ya da sihrini yapmak için nereden aldıysa oraya geri bıraktı. Kara bulut serbest kaldı ve bu yataktan hiç ayrılmamış olmasına rağmen mecazi olarak bize geri yuvarlandı.

Gevşek ve terli, titrek bir nefes aldı. "Bu da neydi böyle?" Isırığı bıraktım ve derisinde bıraktığım izleri yaladım. "Bir tuzak. Senden besleniyordu."

Derin, sakın bir nefes aldı. Bağı hâlâ içimde kristal gökkuşakları döndürüyordu ama bunlar yumuşak ve sessizdi. "Ben aptal, kibirli bir aptalım." Tiksintiyle iç çekti ve kolunu tekrar Rik'e doğru kaldırmaya başladı ama elini ağır bir şekilde yatağa bıraktı. "Rezervlerim bile zayıfladı. Birkaç saniye içinde sahip olduğum her şeyi tükettirdim ve o zaman beni ele geçirirdi. Hepimize sahip olurdu. Lanet olsun."

İyi misin? Gwen kraliçemizin kafasının içinde sordu. *Arthur sana ne yaptı?*

Shara onu şimdilik görmezden gelerek bağımı çekti ve yüzünü görebilmem için beni kollarına aldı. "Ra'nın kışını tekmeledikten sonra, muhtemelen başka bir kraliçe dışında her şeyi yenebileceğimi düşündüm. Bunun bir tuzak olduğunu nereden bildin?"

Omuz silktim. "O bir ejderha. Bunu gözlerinden okudum. Senin gibi güçlü bir kraliçeyle karşılaşmak için fazla kendini beğenmiş ve sinsiydi. Sahip olduğun her şeyle onu dümdüz edeceğin gerçeğinden zevk alıyordu, çünkü istediği tam olarak buydu."

Hafifçe ürperdi, parmakları asla tamamen solmayan pullarımın izini sürüyordu. Gözlerini kapatarak saldırıyı tekrar gözden geçirdi, neredeyse bir film gibi kafasında oynattı ve Llewellyn'in yeteneğinden tam olarak yararlandı.

Arthur'un yüzünü incelemek için sahneyi durdurdu. Arthur'un gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki belli belirsiz küçümseme ifadesi açıktı. "Benden beslenmiyordu. Beni tuzağa düşürecekti. Dumanın nereden geldiğine bak. Elinde ne olduğunu görebiliyor musun?"

"Bir çeşit yüzük," dedi Daire. "Belki bir mühür, ama Pendragon arması değil. Sembolü çıkaramıyorum."

Kardeşini yüzük konusunda uyardı ve sonra tekrar bana odaklandı. "Teşekkür ederim, ejderham."

Rik uzaktan gelen bir çığ sesine benzeyen bir homurtu çıkardı. "Olması gerektiği kadar hızlı hareket etmedi, özellikle de bir ejderhayla savaştığımız için."

Hoşnutsuzluk, midemin çukurunda asit gibi yanıyor ve yüksek dozda kibirle karışıyordu. Bedenimi bilinçli olarak rahat tutmama rağmen, yüz hatlarımda belirmeye başlayan aç ejderhanın ağır, uykulu bakışına engel olamadım. Kasıtlı olarak aldatıcı, kurbanımı daha yakına çekmek için daha iyi.

Aynen Arthur'un ona dik dik baktığı gibi.

"Yeter," dedi kararlı bir şekilde, Rik için olduğu kadar benim için de. "Tüm bu süre boyunca bir ejderhayla savaşıyordu, kendi ejderhasıyla. Leviathan'ı kontrol altına almak kolay bir savaş değil." Beni öpecek kadar eğildi, tatlı dudakları her yerde takip edebileceğim bir işaretti. "Derinliklerin kralı odayı darmadağın ederdi ve muhtemelen dikkatimi Arthur'la uğraşmaktan alıkoyardı. Bu yüzden onu kontrol altında tutmakla iyi yaptın."

Kollarını boynuma doladı ve ben kayboldum. Gözlerindeki parlayan sıcaklıktan başka hiçbir şey beni hapsedmemişti. Kaslarımı kasten gevşeterek ona doğru yerleştim. Bu kez uykulu gözlü ejderha savaşmaya değil, ziyafet çekmeye ve sevişmeye hazırды. "Bu büyük, güzel yatağı mahvetmek istemedim."

Daire kıs kıs güldü ve başını ikimize doğru yaklaştırdı. "Yok artık. Seni yiyen yatağa geri dönmek zorunda kalırdık."

Genelde onun alaycı ve kedi gibi tavırlarına aldırmaıdım. Aslında, çoğu zaman onun akıllı ağzını sikimle doldurmaktan ya da kraliçemizin keyfi için onu becermekten başka bir şey istemeıdım.

Ama şimdi, tam şu anda, başka bir şey istiyordum. Bunu kelimelere dökemiyor ya da bu düşüncenin aklımdan geçmesine izin vermeye cesaret edemiyordum. Böyle bir şey istemem mümkün değildi.

Leviathan, derinliklerin kralı, *sormadı*. Karnını teslimiyetle sunmak ve kalbini kraliçesine bile açmak şöyle dursun.

Shara alfasına yaslandı ve bana gözleri kapalı, bilmiş bir bakış attı. "Daire, mutfağa gidip Winston'a bir saat içinde öğle yemeğı için hazır olacağımı söyler misin? Faremi de yanında götür. Eminim acıkmıştır."

Tek kelime şikâyet etmeden, kırmızı boncuk gözlü küçük tüy yumağını kucağına aldı, yataktan çıktı ve onun emrini yerine getirmek için odadan dışarı fırladı.

Winston'ın öğle yemeğini her an hazır edeceğini hepimiz bilirdik. Adamın kraliçemizin ne istediğini tahmin etmek için esrarengiz bir altıncı hissi vardı.

Arzuyu kendisi fark etmeden önce istedi ya da ihtiyaç duydu. Onunla arasında bir bağ bile olmadığı için bu gerçekten de büyük bir başarıydı.

O haylazı göndermişti. Benim için.

Kraliçemizin tamamen bana ait olması gerektiğini düşündüğüm için bile kendimi bir pislik gibi hissettirmeden.

"Kendimi biraz zayıf hissediyorum." Dudağını ısırды ve dişlerinin parlayan ucunu gösterdi. "Korkarım seni neredeyse kurutacağım, ejderham."

Ona cevap veremedim. Vücudumdaki her damla kan zaten kaya gibi sertleşmiş olan sikime akarken olmazdı.

Kraliçem. Tamamen benim. Aç ve muhtaç ve o gizemli, sonsuz gece yarısı gözleriyle bana bakıyor.

Rik de hâlâ buradaydı ama alfası umurumda bile değildi. Onu kraliçemizin yanından ayırmak için benden daha büyük bir canavar gerekirdi.

Başımı arkaya attım ve boğazımı eğerek davet ettim.

Kalçalarını daha da açtı ve sikimi yakalamak için aramıza uzandı. Dişlerini içime batırmadan neredeyse boşalıyordum.

"Oh, hayır, ejderham." Yumuşak bir şekilde güldü. "Geldiğinde içimde olacaksın."

SHARA

S Mehen'le hafifçe flört etmek yapabildiğim tek şeydi. Yüzümü yumuşak ve umarım rahat tutarken, içten içe zihinsel olarak tekmeliyordum kendim.

Böyle hataları göze alamazdım. Eğer ben ölürsem, hepimiz ölürüz ve onların ölümünün benim başıma gelmesine dayanamazdım.

Ya da daha kötüsü, ya Arthur beni o tuhaf yüzükle tuzağa düşürmeyi başardıysa? Hâlâ içimde kendimi ince ve gergin hissediyordum, sanki derin ve önemli bir parçamı emmeyi başarmıştı. Kendime olan güvenimi sarstığı kesindi.

Kadim, güçlü bir tanrıyla karşılaşmış ve kazanmıştım. Milyon yıl geçse de bir Aima kralının beni korkutacağını düşünmezdim. Hatta

efsanevi Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı. Arthur, Gwen'in baş etmesi gereken bir sorundu ama o benim kardeşimdi ve New York'u benim yerime elinde tutuyordu. Eğer Arthur onu tuzağa düşürmeyi ya da incitmeyi başarırsa.

Beni ve mahkememi de elinde tutacaktı. Kıramayacağım bir tutuş.

Neyse ki Mehen mükemmel bir dikkat dağıtıcı sağladı.

Onu aletinden tutup kendime çektim ama hemen içeri almadım. Onu sıkıca sıktım, elimde zonklamasının ve sarsılmasının tadını çıkardım. Sikinin başını klitorisime sürterek ikimize de işkence ettim. Hafifçe tıslayarak, zümrüt parçaları gibi parlayan kısık gözlerle beni izledi.

Rik'in devasa kalçaları arasında uzanmak, göğsünü başıma yaslamış granit gibi dururken başka bir erkeğe sataşmaktan zevk almak çok erotik bir şeydi. Rik'in ereksiyonunu sert, kalın bir çelik parçası gibi sol kalçamda hissedebiliyordum, ona rahatça uzanabilmem için kendini yoldan çekmişti. Diğer adama dokunduğum anda yarı sertlikten granite dönüşmüştü, ancak bağı hâlâ gergindi.

Gücümün ve enerjimin tükenişini o da benim kadar şiddetli hissetmişti. Arthur Pendragon başıma bela olacaktı ama artık onun için endişelenmeyi reddediyordum. Yatağında kaybettiğim enerjiyi yeniden doldurmaya hevesli bu iki muhteşem adam varken olmazdı.

Mehen'in sikinin başını amımın tüm uzunluğu boyunca sürükledim ve onu içimden fişkırان kremaya buladım. En azından artık kanamıyordum.

Üst dudağını kıvrırırken alçak sesle bir tıslama daha çıkardı. "Sikeyim böyle işi.

Kan her zaman daha iyidir."

"Şikayet mi ediyorsun?"

Alçak sesle homurdanarak elimi itti, kalçalarını kıvrımlarımın arasından kayacak şekilde eğdi ve aletinin her santimini sularımla kapladı. "Kaltaklığı sevdiğimi biliyorsun ama konu senin yatağındaki herhangi bir şey olduğunda asla tek bir itirazda bulunmayacağım. Bu konuda her şeye ve her şeye hazırım."

İçimdeki sıcaklık zonkluyordu ve daha fazla bekleyemedim.

Aletini tekrar aşağı çekmeden, elimden kurtuldu ve beni rahatlatan uzun, ağır bir hamleyle içime kaydı. Ona ne istediğimi söylemek zorunda değildim. Daha önce hiçbir zaman

Kan. Birbirimize o kadar sıkı bağlanmıştık ki en ufak bir ihtiyacım onların zihinlerinde ve kalplerinde yankılanıyor, birbirimizi tamamen tatmin etmemizi kolaylaştırıyordu.

Kraliçesinin birkaç kanından biri olarak tam olarak kabul etmeye cesaret edemediği bir düşünce olan bana sahip olma ihtiyacını hissetmiştim. Benim alfam bile beni nadiren kendine ayırırdı. Ama her Kan'la daha fazla bire bir zaman geçirmeye karar vermiştim. Özellikle Mehen, değerli hazinelerini biriktirmeyi seven, sahiplenici bir ejderhaydı. Kraliçesi de dahil.

Bu sefer aç bir ejderha gibi saldırmadı bana. Tembelce hareket ediyordu, devasa bir yırtıcı kuş gibi gökyüzünde daireler çiziyor ve onu havada tutmak için sadece kanatlarını çırpıyordu. Bu hissin içine daldım, beni de kendisiyle birlikte taşımasına izin verdim. Yavaş, istikrarlı, her hamlesi ihtiyacımı ateşleyecek şekilde hesaplanmıştı.

Yüzümü göğüs kaslarının arasına sürterek misk kokulu ejderhasını içime çektim. Kanımdan hiçbir ayım kadar kıllı değildi ama Mehen'in göğüs kılları diken diken olmuştu. Avuç içlerimi omuzlarının kıvrımları boyunca düzleştirdim, içimde çalışırken ellerimin altındaki kas ve tendon akışını hissettim. Omurgasının uzun, zayıf çizgisinden aşağıya doğru. Kalçalarının dolgun, yuvarlak kıvrımlarını sıktım. Ne güzel bir avuçtu. Kıçını yoğurdum, tırnaklarımı derisine geçirdim.

Kalçalarını bana doğru bastırdı ve göğsünden yüzüme doğru alçak bir homurtu yükseldi. "Mükemmel. Ben seni becerirken sen de benim kıçımdan beslen."

Kahkahalar boğazımda düğümlendi ve başka bir iniltiye dönüştü. Aletinin başı rahim ağzıma çarparak vücudumda zevk ve acı dolu bir zonklama yarattı. Bacaklarım seğirdi, kalçalarım onu daha da derine almak için otomatik olarak yukarı kalktı. Daha sert itti, ağırlığını kaldırmadan içimde titreşti ve yer değiştirdi. Görünürde sonu olmayan bir basınç oluştu içimde. Boşalmak istiyordum. Patlamaya ihtiyacım vardı. Ama kendimi o çıkıntının üzerine tam olarak itemedim.

Bana hiç merhamet etmedi, beni acımasızca itip kaktı. Beni kıvrandırdı. Kıçını daha sıkı kavramamı sağladı.

Sonunda tırnaklarımın ucu derisini deldi. Zengin, güçlü ve kadim kanı içime sızarak beni duyulara boğdu. Yer değiştirmemiş olmasına rağmen ejderhasının tadını dilimde alabiliyordum; sert, soğuk pulları yüzüme değiyordu. Kösele kanatlar etrafımı sararak beni göğsüne yaklaştırdı.

Derin, karanlık, gizli bir mağara hissine kapıldım. Ejderha yuvası, hazinesini sakladığı yer. Ejderhaların sakladığı varsayılan geleneksel hazineler olan mücevher ve altın yığınlarını bekliyordum ama mağarası çoraktı. Bu değildi

Uzun zamandır içinde yaşadığı hapishanesi. Onu serbest bıraktığımda, yere saçılmış kemik yığınlarını görmüştüm.

Burası özel bir yerdi. Gizli.

Onun gerçek hazinesi.

Ve biriktirdiği tek şey bendim.

O kadar sert boşaldım ki bir an için kötü tırnaklarımı kıçına soktuğumdan endişelendim. Sırtı eğildi, bana karşı gerildi. Kıçı ellerimde esnedi. Aramızdaki bağda, ellerimi sırtının alt kısmına doğru itmişim gibi hissettim. Dev bir yumruk omurgasını yakıyor, onu parçalamakla tehdit ediyordu.

Başımı çevirdim ve dişlerimi kalbinin üzerindeki sert kaslara geçirdim.

Patladı, bana doğru savruldu, hırlayan, vahşi bir ejderha tam kızgınlık içindeydi.

Onu içime çektim, dişlerim ve tırnaklarım vücuduna kilitlendi, o benim bir parçam olduğu gibi ben de onun bir parçası oldum. Her damla kan içimdeki gerginliği hafifletiyor, beni geri çekiyor ve gücümü pekiştiriyordu. İrademi.

Çocukluğumun canavarıyla, New York'un kraliçesiyle ve ışık tanrısıyla yüzleşmiş ve kazanmıştım. Arzumu ve gücümü besleyen böylesine muhteşem bir Kan varken hiçbir şey beni uzun süre zayıf ya da yenik tutamazdı. Aşk benim en büyük zayıflığım olabilirdi ama aynı zamanda en büyük gücümdü. Ölçüsüz bir kasırganın yoğunluğu ve Vezüv Yanardağı'nın ateşli öfkesiyle sevdim.

Ve bu aşkı güvende tutmak için adam öldürürüm.

Gwen'i kardeşim gibi severdim ve herhangi bir kadının bir erkekle sevgisiz bir ilişkiye hapsolmaması için ölümüne savaşırdım. Arthur'la birlikte yüzyıllardır lanetine karşı savaşıyordu ve kaybediyordu.

Bu kez Camelot kraliçesinin yanında İsis'in kızı vardı. Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı eşiyle karşılaşmıştı.

SHARA

B Koruluğumun geniş dalları altında yeşil çimenler gür ve gür büyüdü. Sadece Şubat ayı olabilirdi ama kış benim yuva.

Nevarre'ye gülümsedim ve kolumu onunkiyle birleştirdim. Kanımın geri kalanı arkamdan geliyordu ama Rik peşimden ayrılmıyordu. Saçlarımı kavrayan fare omzuma oturdu ve boynuma yaslandı.

Kuzgun Kanım, omzundan sarkan ve beline dolanan yeşil-siyah ekose eteğiyle bugün özellikle inanılmaz görünüyordu. Altındaki eski moda dalgalanan keten gömleğiyle *Outlander* setinden fırlamış gibi görünüyordu. "Tekrar deneyelim."

Daha önce koruya doğru yola çıkmıştık ki beklenmedik bir ziyaretçi tarafından yolumuz kesildi. Evlat edindiğim genç Isador varisim Xochitl Zaniyah, yuvamı kardeşiminkine bağlayan kalp ağacımın gövdesindeki karanlık deliğin içindeki gizli geçidi keşfetmişti. Genç arkadaşıyla birlikte dışarı fırlamış, sonra da annesi ve babası onu almaya gelmişti.

Mayte benimle ve Anka kuşumla birlikte mağarada çok keyifli bir zaman geçirdi.

Arthur Pendragon'la olan yüzleşme çoktan geçmişte kalmış gibiydi. Mehen ve Rik'le derin bir beslenme, ilk hissettiğim zayıflığı yatıştırmıştı. Kadınlarımla şehvetli bir beslenmenin tadını çıkarmak sadece zevk ve huzur duygumu artırmıştı.

Hepsini çok ama çok sevdim. Onlardan birine dokunmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Onlara bakmak kalbimi sevinçle çarptırdı. Bana çok şey verdiler

Kanlarını ve bedenlerini, beni mutlu etmek için her şeylerini özveriyle sundular. Sevgili Kanım ve kardeşimle aynı havayı solumak bile beni daha güçlü kılıyordu.

Kışın ortasında koruluğumun içindeki ılık, bahar gibi havayı solumak... Büyüleyici.

Dallar kuşlarla o kadar doluydu ki yaprakları zar zor görebiliyordum. Coğunlukla iri kargalar, ama Zaniyah topraklarından gelen birkaç zümrüt yeşili ve kırmızı quetzal da dahil olmak üzere her türden kuş vardı. Kalp ağacına yaklaştığımda viyaklamalar ve cıvıltılar kesildi.

Gül yaprakları kokulu kan damlacıkları gibi yere dökülüyordu. Çiçekler dikenli dalları kaplamış, havayı gül ve baharatlı misk kokusuyla doldurmuştu. Bu bana İsis'i ilk kez ziyarete çağrıldığımda piramidinde yanan tütsüyü hatırlattı.

Düzinelerce karga dallardan inip yanıma, yere kondu. Bir tanesi Nevarre'nin omzuna kondu ama hiçbirisi bana doğru gelmedi. Başını eğen karga, Kanıma fisıldar gibi, gaklamaya benzemeyen birkaç yumuşak gırtlak sesi çıkardı.

Nevarre, "Karga kraliçenin yumurtalarının üzerinde oturduğunu söylüyor, ama arzu ederseniz hemen size gelecektir," diye açıkladı. "Ya da seni yuvasına davet ediyor."

Ağacı taradım, dallarında öldüğümü hatırlayınca istemsizce biraz titredim.

Dalların arasından korkunç dikenler çıkıyordu. Özellikle büyük bir diken kalbime saplanmıştı. Hemen bir yuva göremedim. Karga Nevarre'nin omzundan aşağı süzülerek buharlı mağarayı kaplayan kayaların üzerine kondu. İzlediğimden emin olmak için daha yüksek sesle öttü, ve sonra gövdenin yan tarafındaki karanlık mağara benzeri deliğe uçtu.

İlginç. Kraliçe karganın burada, koruluğumun içinde yuva yaptığını sanıyordum. Diğer bütün kuşlar buradaysa nereye gitmişti? Rik'e döndüm. "Sence kaç Kan bizimle gelmeli?"

"Tehlikede olmanız durumunda diğerlerinin geçip geçemeyeceğine bağlı. Sizin kanınızı taşıyoruz, bu yüzden bizi geçirmek için her birimize dokunmanız gerekemeyeceğini varsayıyorum, ancak test edene kadar emin olamayız. En azından Nevarre ve bir diğerini tavsiye ederim, kraliçem."

"Xin, gitmek ister misin?"

Benim en sessiz, en çekingen Kanım hemen yaklaştı ve nadir görülen bir gülümseme sergiledi. "Bunun saçma bir soru olup olmadığını elbette biliyorsunuzdur kraliçem. Elbette. Kurt olarak mı gitmeliyim?"

Karga kraliçeyi telaşlandırmak istemedim, özellikle de yumurtalarını koruyorsa, ama özellikle kargaların kurtlar hakkında ne hissettiğini bilmiyordum. "Henüz değil. Sadece tehlike varsa."

Rik kanımın geri kalanına emirler verdi. "Guillaume, Mehen, size ihtiyacı olursa hemen gelmeye hazır olun. Geri kalanınız dağılın ve korunun çevresini koruyun. Nevarre, Xin, yolu gösterin. Kraliçemizin arkasını kollayacağım."

Mağaranın kenarını oluşturan kayalar ve taşlar arasında ilerledik. Havada kıvrılan buhar, saç tellerimin yüzüme yapışmasına neden olacak kadar tenimi nemlendiriyordu. Ayrıca kayaları da kayganlaştırıyordu. Rik arkamda, en ufak bir kaymada beni yakalamaya hazır bir şekilde duruyordu ama ben endişelenmiyordum. Buranın her santimi benim için, dolaylı olarak benim tarafımdan ya da en azından tanrıçaların bana bahsettiği sihirle yaratılmıştı. İsis'in soyundan geliyordum ama burası Morrigan'ın korusuydu. Ağacın tepesinden aşağıdaki kayaların üzerine atlayıp ölmeye çalışsam bile işe yarayacağından şüpheliydim. Muhteşem yaşlı ağaçları yetiştirmek için zaten bir kez ölmüştüm. Bedeli ödenmişti. Memnuniyetle.

Nevarre Xin'e baktı, ikisi de karanlık deliğin kenarındaydı. "İlk kim gidecek? Taş, kağıt, makas?"

Xin omuz silkti. "Sen kuşsun. Önce sen geçmelisin."

Nevarre alaycı bir sırıtişla başını salladı. "Zaten görünmez olduğun için bunun bir önemi yok sanırım."

Kraliçesi olarak Xin'i hâlâ net bir şekilde görebiliyordum. Yeteneğinin karga kraliçe üzerinde işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama kesinlikle zararı olmazdı. Heliopolis'teki tahtının altın canavarına yaklaşırken yanımda sessizce yürüyen kurdu ışık tanrısı bile fark etmediyse, kuş da fark etmezdi herhalde.

"Bu nasıl çalışıyor kraliçem?" Nevarre sordu.

Kalp ağacının çekirdeğindeki derin yarıktan çıkan pürüzsüz ahşaba dokunabilmek için bir adım daha yaklaştım. Gövde normal bir ağaç gibi yekpare bir silindir değildi, bunun yerine kalın gül saplarının bir araya gelerek oluşturduğu bükülmüş, örgülü bir yığındı. İşaret parmağımı dikkatlice çatlağı kaplayan koyu renkli ahşaba dokundurdum. İç ahşapta hiç diken yoktu ve pürüzsüzdü, sanki mühürlenmiş ve cilalanmış gibiydi.

Elimi gövdeye daha sıkı bastırarak düşüncelerimi kalp ağacıyla birleştirdim.

Kanım hâlâ dallarından toprağın derinliklerine doğru akıyordu. Sanki ağaç nefes alıyormuş gibi bir kalp atışını hissedebiliyordum, ancak belirli bir kişilik hissetmiyordum. Gövdeden gelen sesin *benim* kalp atışım olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Ağaca güç verdim. Kanım gülleri ve güzel mağarayı besledi. Doğal olarak kalbimle aynı anda atıyordu.

Diğer ağaçlar beni çevreliyor, kristal çanların tatlı, berrak tınısı gibi bir yankı yaratıyordu. Beni ve yuvayı koruyorlardı, tıpkı Kanımın yaptığı gibi. Kök ağları çevredeki ormana uzanıyor, dinliyor ve herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırıyordu. Ağaçlarımda yaşayan ve uyuyan hayvanları hissedebiliyordum. Sincaplar tüylü kuyruklarına kıvrılmıştı. Kuşlar yuvalarında toplar halinde kabarmış, gagalarını kanatlarının altına sokmuşlardı. Hatta sadece birkaç mil ötede, nehrin üzerindeki küçük bir mağarada rahatça uyuyan bir vaşak bile vardı.

Dikkatimi içime yönelttim ve önümdeki karanlık deliğe odaklandım. İçimde derin bir yankı hissettim, sanki bu sadece normal büyüklükte bir sandıktaki bir delik değil de devasa bir tünel ve geçit ağıydı.

Bu kelime hafızamda bir şeyler uyandırdı.

Annemin New York'taki evine ilk gittiğimde, beni doğurduğu تنها odayı bulmuştum. Bana son sözlerini o duvarlara yazmıştı ve geçitlerle ilgili bir şeyler vardı.

"Her şeyi görerek Gölge'ye bürünmüş yollarda yürü," diye fısıldadı Nevarre usulca. "Sen Gölge dediğinde, bu benim yeteneğimle örtüştü. Bu yüzden hatırlıyorum."

Başımı salladım, düşüncelerin zihnimde dalgalanmasına ve dönmesine izin verdim. Başka bir şey daha vardı. Babamın bodrumda bana söylediği bir şey, onu gördüğüm ya da konuştuğum tek zamandı. *"Hayata giden ölüm yolları."* Derin sesi çok uzaklardan kafamın içine fısıldadı. *"Yollar sana açık kızım."*

Yollar... ağacımın içinden mi? Yoksa mağaramın buharlı suyunda bulunduğundan şüphelendiğim geçitten mi?

Yoksa ikisi birden mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. En azından ağaca adım atmak, Xochitl ve benim neredeyse Huitzilopochtli'nin diyarına giden su portalından düşeceğimiz zamanki kadar tehlikeli görünmüyordu.

Ayrıca, genç Xochitl bana giden yolu bulmayı başardıysa, geçitleri kontrol etmek o kadar da zor olamazdı. Yine de içimde bir his vardı.

Tanrıçalar genç prensese göz kulak oluyor ve bir çocuğun yüzleşemeyeceği kadar tehlikeli olabilecek her şeyi engelliyorlardı.

Bir an dinledim, ağacın amacımı hissetmesine izin verdim. Karga kraliçeyi yuvasında görmek istiyordum, her neredeyse artık. Yolu açmak için daha fazla kan mı sunmam gerekiyordu? Ya da pürüzsüz ahşap üzerindeki gizli bir desene mi dokunmalıyım? Ya da daha mistik veya gizemli bir şeye mi?

Bunların hiçbirini yapmak için harekete geçtiğimi hissetmedim. Ağaç beni içine almaya hevesli görünüyordu, belki de bu sadece benim kalp atışlarımın hızlanmasından kaynaklanıyordu. Dinledikçe, derin, sonsuz geçitlerin tek bir yolda birleştiğini hissettim. Bir çanak gibi oyulmuş küçük, yuvarlak bir oda, ancak tüm oda beni ve birkaç Kanı içine alacak kadar büyük görünüyordu.

Niyet. Gücümün büyük bir kısmı büyüü ateşlemek için irademden başka bir şeye bağlı değildi, en azından gerekirse karışıma kan eklemeye istekli olduğum sürece.

Nevarre'ye başımla işaret ettim ve o da hiç tereddüt etmeden boşluğa adımını attı. Onu hâlâ görebiliyor olmalıydım. Sandık o kadar büyük değildi. Ama geri seslendiğinde, sesi birkaç adımdan bile çok daha uzakta geliyordu. "Her yer temiz."

Xin onu takip etti, içeri girerken duraklayıp bana döndü ve elini uzattı. Parmaklarını parmaklarımın arasına aldım ve onu dikkatle izleyerek takip ettim. Rik'in büyük avucu sırtımın küçük kısmında sıcaktı, orada olduğuna dair sürekli bir söz veriyordu. Yakındı.

Xin hiç dalgalanmadı ya da kaybolmuş gibi görünmedi, ama bir iki adım sonra ikimiz de arkamda Rik'in sığabileceği kadar yüksek, karanlık bir yerdeydik, gerçi Llewellyn'in eğilmesi gerekebilirdi. Boştaki elimi duvarda gezdirdim ama artık tahta gibi gelmiyordu. Tam olarak çıkaramadım. Serin ama soğuk ve nemli değil. Pürüzsüzdü ama ahşap kadar pürüzsüz değildi. Taş gibi hissettirmiyordu ve kesinlikle toprak gibi ufalanmamıştı. Derin derin nefes aldım, diğer duyularımı kullanarak neye doğru yürüdüğümüzü tespit etmeye çalıştım.

Ama burnum hiç yardımcı olmadı. Taş, toprak, orman kokusu ya da kalp ağacının güllerinin kokusunu bile alamıyordum. Burası steril görünüyordu. Ayakkabılarımızın yerde sürtünmesinden ve kendi kalp atışlarımdan başka bir şey duymak için zorlandım ama başka bir şey hissedemedim. Biraz ışık yardımcı olabilirdi ama elime küçük bir ateş topu alamadan, hissettiğim yuvarlak odaya adım attık.

Dik, uzun kenarları olan büyük bir ahşap kaseye benziyordu. Zeminin ortasına çubuk ve dallardan bir yuva yapılmıştı. Arkadaş edindiğim karga yuvanın üzerinde oturuyordu, yumurtalarını tamamen örtmek için kanatlarını hafifçe açmıştı, bu yüzden kaç tane yumurtladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Odanın içi tünelden daha aydınlıktı, bu da ayrıntıları incelememe olanak sağlıyordu. Zemindeki eşmerkezli halkalar yuvadan dışarı doğru akıyordu, sanki dev bir ağacın içindeymişiz gibi bazıları diğerlerinden daha kalın ya da daha hafifti.

Kalp ağacımın çapı bu kadar büyük değildi.

Duvarlara doğru bir adım attım ve parmaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdirdim. Kesinlikle ahşap hissi veriyordu, sanki bir zanaatkâr günlerce zımparalamış gibi sert ve pürüzsüzdü. Başımı geriye doğru eğdim ve ışığın kaynağını buldum. Gövdede en az yirmi ya da otuz metre yukarıda bulunan bir çatlak, hava ve ışığın odaya süzülmesini sağlıyordu.

"Neredeyiz biz?" Yüksek sesle düşündüm. "Artık korudaymışız gibi hissetmiyorum."

Kraliçe karga cıvıldayarak dikkatimi tekrar ona çekti. Zihnimde bir gıdıklanma hissettim, neredeyse küçük bir çizik gibi. Ya da bir vuruş. Başımı salladım ve o da etrafından uçarken zihnimi dışarıdan kocaman bir ağacın resmiyle doldurdu. O kadar uzundu ki tepesi sisle örtülüydü. Daha önce hiç sekoya ağacı görmemiş olmama rağmen dev bir kızılçam olduğunu düşündüm.

Beni imgeleminde sürükleyerek geniş bir ormanın üzerinde kanat çırpıttı. Dağlar bir tarafta zorlu bir sırt oluşturunuyordu ve onun inanılmaz görüşüyle uzaktaki okyanusu görebiliyordum. Kaliforniya'ya hiç gitmemiştim ama kesinlikle sahil gibi görünüyordu.

Birkaç dakika içinde, belki bir düzine adımda Arkansas'tan Kaliforniya'ya gitmiştim. İnanılmazdı.

:*Seninle konuşuyor,*: Nevarre bağımızda dedi ki: :*Bu yeni, değil mi?*:

Öyleydi. Huitzilopochtli'yi diriltmeden önce, bana kendini *kalp ağacının* dikenlerine sapladığını gösteren bir görüntü göndermişti:

Şimdi dilimde onun tadını alabiliyordum. Siyah tüyler yanağıma çarpıyor, orman ve dağ havasının kokusu burnuma doluyordu. Çama benziyordu ama o kadar keskin değildi. Tahmin yürütecek olsam, ilk sekoya ağacımı kokladığımı söylerdim.

Bana gelmeden önce burası onun eviydi.

Kaliforniya'dan Arkansas'a uçmayı nereden biliyordu? Keisha Skye'ın yuvama karıncalarla saldırdığı gece, Nevarre bütün

ama karganın o kadar uzağa uçacak vakti olmazdı. Çoktan yaklaşmış olmalıydı. Kargaların göç döngülerine aşına değildim ama bir karganın doğal olarak evinden bu kadar uzağa uçtuğunu düşünemezdim.

Karga kraliçenin tüyleri yumurtalarının üzerinde kayarken hışırdadı ve dikkatimi tekrar ona çekti:

Bana tek bir kelime değil, bir görüntü verdi. Binlerce yıldızın yumuşak ışığıyla parlayan bir karga kanadı. Kanadının gecesi ve karanlığı. Nightwing.

Hafifçe cıvıldadı ama ondan bir beklenti içinde olduğumu hissettim. Umut. İsminde daha fazlası vardı.

Onun gece gökyüzünde süzüldüğünü, yıldız ışığının kanatlarında titreşmesi için döndüğünü ve spiral çizdiğini hissettim.

Nightwing Starlight.

Neşe bağıma doldu ve tekrar cıvıldadı. Kelimelerle ifade etmek gerekirse, bu onun adına en yakın olanıydı.

Yuvasına yaklaştım ve önünde bağdaş kurup oturmak için eğildim. "İsminizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim Majesteleri."

Viyakladı ve kanatlarını çırttı, bana gülümsememe neden olan öfkeli bir bakış attı.

"Nightwing. Bu daha mı iyi?"

Bir mırıltıyla tekrar yerine oturdu.

"Yuvana bayıldım. Bana ağacını gösterdiğin için teşekkür ederim."

Gagasıyla göğüs tüylerini kabartırken alçak sesle öterek kendini beğendirdi.

"Tebrüklerin sıraya girdiğini duydum."

Altındaki benekli mavi-yeşil yumurtaları bana gösterecek kadar yükseldi. Bir şey dikkatimi çekti ve ne olduğunu anlamaya çalışarak daha yakına eğildim. Ona verdiğim saç parçasını tanımam bir anımı aldı. Saç telleri yumurtaların altında ince bir yastık gibi toplanmıştı. "Daha fazla saça ihtiyacın var mı? Bu onları güvende tutmaya yetecek gibi görünmüyor."

Başını salladı ve tekrar yumurtalarının üzerine yerleşti. Yumurtalarının etrafına nazıkçe sarılmış, saçlarım gibi parıldayan siyah, tüylü, yumuşak kraliyet ipeği görüntüsü zihnimi doldurdu. Belli ki ona verdiğim birkaç tel yeterliydi.

Yüzlerce karganın görüntüsü zihnimi doldurdu, kalp ağacının içinde ve dışında uçan sürekli bir kuş akışı. Her biri bir şey taşıyordu, ya

gagalarında ya da pençelerinde tutuyorlardı. İlk başta kraliçelerine yiyecek getirdiklerini düşündüm ama izledikçe bunların haraç olduğunu fark ettim. Adaklar. Çoğunlukla parlak gümüş ve diğer metaller, ama birkaç parça ve hemen tanımlayamadığım şeyler de vardı.

Farklı bir tiz ses çıkardı ve birkaç karga tepemizdeki bir yerden aşağı doğru kanat çırpı. İki gagalarında bir şey tutuyordu ve önüme koydular. Erkek oldukları izlenimine kapıldım, belki de eşleri. Ya da en azından benim Kanım gibi onun muhafızları.

Bakışlarımı eşyalara diktim, neden bunları görmemi istediğini anlamaya çalışıyordum. Çok değerli görünmüyorlardı. Kenarları yırtık pırtık, bebek mavisi bir kumaş parçası ve okunamayacak kadar solmuş mürekkebiyle buruşmuş bir kâğıt parçası. Üzerine birkaç kez yağmur yağmış ve güneşte kurumuş gibi görünüyordu.

Ona dönüp baktım, ne istediğinden emin değildim ama kabalık etmek de istemiyordum. "Teşekkür ederim."

Bana en yakın kargaya başını salladı ve o da mavi parçayı bana doğru itti. Sanırım onu almamı istiyorlardı. Uzanıp parmağımın ucunu hurdaya dokundurdum ve zihnimi bir görüntü doldurdu.

Bir kadının boynuna ipeksi bir eşarp sarılmıştı. Muhteşem bir eşarptı, hafif ve yumuşaktı, eski altın rengi bir saçağı vardı. Çok pahalı ve eski görünüyordu, değerli bir antika gibi. Geniş gardırobundaki en sevdiği parçaydı, ona her zaman güzel ve özel hissettiren bir aksesuardı. Sadece hurç parçasına dokunarak, onu her giydiğinde içinde kabaran zevk ve sevgi dalgasını hissedebiliyordum.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana benziyordu. Başka bir vampir kraliçe. Parçayı elime aldım ve parmaklarımı etrafına dolayarak sahibini daha iyi anlamaya çalıştım. Daha iyi bir bağlantı. Hiçbir şey değişmedi, hatta

hurdayı tamamen elime sardım. Belki biraz kanımın yardımı olur.

Dikkatlice, sağ işaret parmağımla sol avucumu deldim. Kan derimde kabardı ve beni yüksek duyularla doldurdu. Her renk daha canlı görünüyordu. Ağacın dışındaki hafif esintiyi, odanın kalın ve sağlam duvarlarından bile hissedebiliyordum. Bağlarım zihnimde parlıyordu, Kanımın geri kalanıyla aramdaki mesafeye rağmen gerilmemiş ya da zorlanmamışlardı. Hatta o kadar yakın hissediyordum ki her birinin ayrı ayrı kokusunu alabiliyordum.

Dahası, birdenbire içinden geçtiğimiz geçidi ve kalp ağacımdan her yere uzanan karmaşık ağın geri kalanını görebiliyordum.

dünyayı. Bir an için zihnim isyan etti. Yönleri ya da mesafeleri kavrayamadı, çünkü bunlar imkânsızdı. Yollar üst üste uzanıyor ama farklı yerlere gidiyordu. Normal üç boyutlu bir uzay yerine aynı anda dört ya da beş boyutu hayal etmeye çalışmak gibiydi.

Geçitlerin tam olarak nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece dünyadaki herhangi bir yere birkaç saniye içinde gidebileceğimden emindim.

İmkânsız yolları kafamdan uzaklaştırarak elimdeki parçaya odaklandım. Havayı koklayan kanımla, eşarbin sahibi olan kadını neredeyse görebiliyordum. Saçları kısa ve çok kıvrıkcıktı. Yüzü gençti, sanki yirmili yaşlarının ortasındaydı ama yine de sanki çok yaşlıymış gibi bir ağırlık hissediyordum. Sıcak kahverengi gözler. Gülme çizgileri olan geniş, cömert bir ağız.

Onu bir caddede atkıyla yürürken gördüm. Yine de ayrıntılar silikti. Karanlık, eski binalar gibi bir izlenim edindim. Arnavut kaldırımları ve uzun yıllar boyunca lekelenmiş tuğlalarıyla her şey eski dünya hissi veriyordu.

Kâğıt parçasını tekrar yere bıraktım ve görüntüyü temizlemek için derin bir nefes aldım. Sonra su lekeli kâğıt parçasını elime aldım. *Onun kâğıdı* olduğunu hemen anladım. Aynı kadın. Kelimeleri kendisi yazmış, büyük bir pencerenin önünde eski moda bir yazı masasında oturuyordu. Dolma kalemin ucunun kalın, zarif kırtasiye kâğıdı üzerindeki çiziklerini duyabiliyordum. Muhteşem bir elin menekşe rengi mürekkebi. Ama kelimeleri okuyamadım. Yabancı görünüyorlardı. Fransızca olabilir.

Guillaume'un bağına dokundum ve yazının görüntüsünü onunla paylaştım. *:Bu Fransızca mı? Okuyabiliyor musun?*

Birkaç uzun dakika geçti ve cevap vermedi, ancak kafamın içinde artan yoğunluğunu hissettim. Kağıdı görebiliyor ve mükemmel bir şekilde anlıyordu. Okudukça.

Onun bağı kafamda daha da ağırlaştı ve en sevdiği kılıç gibi keskin, ölümcül bir hal aldı.

Ne oldu? Sordum. Sorun ne?

"İmza," diye yanıtladı sonunda.

Sayfanın altında, bir ortaçağ elyazmasının ilk harfi gibi kalın, zarif kaydırmalarla kaligrafi ile sadece dönen bir D yazılmıştı.

:Desideria? Bu onun muydu?

Hayır. Onun el yazısını her yerde tanırım ve bu onun için çok narin. Tam adını yazıp imzalar ve kırtasiye malzemelerinin üstünde her zaman evinin adı yazardı. Bu kağıtta sadece bir mühür var ama onu da iyi tanıyorum:

Sayfanın en üstünde mavi-kırmızı bir balık vardı.

Balık değil. Bir yunus: Tepkimi bekledi ama ben sadece zihinsel olarak başımı sallayabildim. Bir yunusun neden önemli olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dauphine kraliyet mührü:

Hay aksi. Yıllardır görülmeyen diğer Triune kraliçesi.

:Yüzyılları dene,: Guillaume acımasızca, "Hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz ama kimse yuvasının nerede olduğunu bilmiyor," dedi. Fransız Devrimi'nden çok önce ortadan kayboldu ama kesin bir tarih bilmiyorum.

Gina bunu öğrenebilir:

Mektupta ne yazıyor?

Quebec'teki bir bağlantısına yazıyor, muhtemelen bir kardeşine, ancak mektubun ele geçirilmesi ihtimaline karşı bunu çok belirsiz tutuyor. Birleşik Devletler'de bir gözlem yapıldığını söylüyor. Kuzeye doğru çalışırken güneye doğru odaklanın:

Neden bu kadar endişelendiğini hâlâ anlamıyordum. O kadar da kötü görünmüyordu.

Neyin görülmesi?

Sen.: Sesi cehennem atının kişnemesiyle gümbürdüyordu. *:Bu mektup Noel'den hemen önce yazılmış:*

Isador kraliçesi olarak tabiri caizse "ortaya çıkmadan" önce. Rik ve Daire beni Noel'den bir hafta önce buradan kilometrelerce uzakta bulmuşlardı. Onlar yanıma gelip beni etrafımı saran kölelerden kurtarana kadar ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Zihnim çılgınca koşuşturuyordu. Bunca zamandır Marne Ceresa'ya odaklanmışım ama belki de Dauphine her zaman daha yakındı. Yılbaşından sonra Mayte'yi kardeşim yapıp Eureka Springs'e dönene kadar Marne'in benden haberi olmamıştı. Leviathan'ı kaçırdığım Noel arifesinin görüntülerini izlediğinde ne olduğumdan şüphelenmiş olabilirdi ama Meksika'dan döndüğümde Byrnes'i bana bir mesajla göndermişti.

Nerede görüldüğü yazıyor mu?

Kansas City. Seni orada ne zaman görmüş olabilir, Noel'den önce mi?

Sana gelmeden önce mi?

Rik ve Daire'nin Kanım olmasıyla Guillaume arasındaki süre çok kısıydı. Sadece günler. *:Satıcı kızla olan olay ve Ra'nın portaldan saldırması dışında, hiçbir şey düşünemiyorum...:*

O saldırılar sırasında oradaydım. Bu daha önce olmuş olmalı. Onun varlığını hissedebileceğime inanıyorum.

Hizmetçilerini bile maskeleyemekte çok iyiydi. Rik neye bakacağını bilemezdi. Sebepsiz yere kendini huzursuz hissettiğin bir an düşünebiliyor musun?

Bar,,: Rik kafamın içinde homurdandı. Hatırladın mı? Karanlık koridordan tuvalete gitmek istememiştin ama ben bir terslik sezmemiştim: Alışverişe gitmiştik ve sonra Daire'yle dans etmiştim. Rik çok huysuz ve huzursuzdu. Regl dönemim yeni başlamıştı ve hepimiz onun bu yüzden bu kadar gergin olduğunu düşünmüştük. O gün bu kadar zorlanmasının nedeni kısmen buydu, ama belki de hissedemediği başka bir şey hissetmişti. tanı.

Guillaume, "Büyük olasılıkla," dedi. "Dauphine hakkında çok az şey biliniyor ama dünyada onun gözleri ve kulakları olarak görev yapan, temelde akılsız kabuklar olan hizmetkârları olduğu söyleniyor. Bu nedenle takip edilmeleri neredeyse imkansız. Ben hiç görmedim ama Desideria Triune kız kardeşinin hilelerine çok aşınaydı...:

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve dişlerim aceleyle zonkladı, sanki bu tehdide karşı kendimi savunmak için güç kazanmam, beslenmem ve beslenmem gerekiyormuş gibi. Dauphine'in bana bu kadar yakın olduğuna inanamıyordum. Kendimi nasıl koruyacağımı bile bilmeden önce. Herhangi bir şey yapabilecek kadar Kan kazanmadan önce.

Ölümden birkaç adım uzakta olmalıydım. Ya da onun kardeş kraliçesi olmaya zorlanmaya? Gizemli Triune kraliçesinin beni savunmasız bulduğuna göre neyi amaçladığını kim bilebilirdi ki? Yine de aklında sadece iyi niyet ve dostça niyetler olduğunu varsayacak kadar saf değildim.

Karga Kraliçe'ye odaklandım. Bu mektubun nerede bulunduğunu biliyor musun?

Başını eğdi, parlak gözleri bana kilitlendi. Bir çeşit davet, diye düşündüm. Fareme yaptığım gibi onun zihnine girdim, böylece gözlerinin içini görebildim.

Hayır, gözleri değil. Başka bir kargaydı. Bir erkek. Ama onun gözlerinden görebiliyordu, bu da bana görme gücü veriyordu. Aklımın bir köşesinde bu yeteneği kullanabileceğim fikirler ve yollar belirdi. Eğer o tüm deneklerinin gözlerinin içini görebiliyorsa ve ben de onun gözlerinin içini görebiliyorsam...

Birleşik Devletler'in her yerinde devasa bir casus ağı vardı.

Kafamın içinde usulca öttü ve bana art arda birkaç imge gönderdi. Stonehenge. Sarp kayalıklar ve alçak kayalıklı parlak yeşil alanlar.

Duvarlar. Yeşil meyveli kısa ağaçlardan oluşan uzun sıralı tarlalar. Zeytinler, diye düşündüm. Kavurucu, kuru sığağıyla savan. Derin nemli bir orman.

Dünyanın her yerinden yerler. Sadece Birleşik Devletler'den değil. Hayretle sordum: *Bütün kuşları görebiliyor musun? Yoksa sadece kargaları mı?*

Bana dalda cıvıldaşan ve karlı bir baykuşla konuşan bir karga resmi gösterdi. Parlak renkli bir papağan. Küçük kahverengi bir sığircık.

Yani diğer kuşların gözünden göremiyordu... ama akrabaları onlarla konuşabiliyordu.

İnanılmaz.

Beni genç erkek kargaya doğru çekti. Yerden birkaç kat yüksekte demir bir parmaklığın üzerinde oturuyordu. Aşağıda düzensiz parke taşlarıyla döşeli dar bir sokak uzanıyordu. Sokağın karşısındaki ev, pembemsi şeftali rengi sıvalı, geniş, üç katlı bir binaydı. Koyu yeşil panjurlar ve süslemeler pencere sıralarını kaplıyordu. Ağaçlarla gölgelenmiş bir avluda, karganın görüş noktasına bakan bir çeşme fokurduyordu. Muhtemelen binanın arka tarafı, diye düşündüm. İki katlı bir başka bina diğerine dik uzanıyordu ve aralarında bir yüzme havuzu vardı.

O izlerken, mütevazı bej bir sedan yavaşça ara sokağa girdi ve karganın izlediği yerin tam altına park etti. Arabadan bir adam indi ve taş döşeli avludan geçerek arka binaya doğru yürüdü. Çift kapıya yaklaşmadı ama daha kısa olan bina boyunca sondaki pencereye doğru yürüdü. Bir el birkaç zarf ve paketle uzandı. Adam adımlarını yavaşlatmadan geçerken onları aldı ve sonra arabaya doğru geri döndü.

Şoför kapısını açtı ama bir an duraklayıp desteyi karıştırdı. Postaya benziyordu ama karga gözüyle baktığımda hiç pul göremedim. Bu posta normal bir postane için değildi. Herhangi bir özelliğini tespit etmeye çalıştım ama yüzünü gölgeleyen, gözlerinin üzerine kadar indirilmiş bir beyzbol şapkası takıyordu. Sakalı yoktu, kot pantolon ve düz bir tişört giymişti. Şapkası bile herhangi bir amblemi ya da logosu olmayan, sıradan, soluk kırmızı bir şapkaydı.

Herhangi biri, herhangi bir yerden olabilirdi ve ben onu asla tanıyamazdım.

Genç karga çömeldi, kanatları hazırды. Başka bir karga sokağın karşısındaki binanın çatısından aşağı süzüldü ve beyzbol şapkasını kaptı. Adam küfretti ve ellerini başının etrafında birleştirerek kargaya doğru savurdu.

Bu sırada genç erkek sessizce aşağı indi ve arabanın üstüne düşen zarfı kaptı.

Sessiz kanatlarıyla eski tuğla binaların arasından süzülerek ilerliyordu. Şehri tanımaya çalışarak onun gözleriyle bölgeyi taradım. Hava nemliydi ve nehir ya da göl kokuyordu. Oldukça bataklıktı.

Demir parmaklıklar ve balkonlar eski binaların çoğunu süslüyordu. Dallarına yapışmış yosunların ağırlığı altında sarkan yaşlı, budaklı bir ağacın üzerinden uçtuk. Güney. Ama neresi?

Bu olay aylar önce gerçekleşmiş olsa da, genç kuş aciliyetimi hissetmiş gibiydi. Ya da belki de kraliçesinin işine yarayacak bir şey bulduğunda her zaman etrafına bakması ve yerini not etmesi öğretilmişti. Geniş, yayılan şehir boyunca yavaşça bir tur attı. Uzakta su ve gemiler görünüyordu. Körfeze dökülen nehirde aşağı yukarı hareket eden birkaç buharlı gemi bile.

Körfez değil. Körfez. New Orleans. Bundan emindim.

Karga kraliçeyle teması kestim ve Rik'e baktım. "Leonie Delafosse'un New Orleans'ın kraliçesi olduğunu söylememiş miydin?"

Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, evet."

"Onunla tanıştınız mı? Herhangi biriniz?" Yüksek sesle sordum, ancak Kanımın her birinin bağlarımızdaki düşünceyi duyabileceğini biliyordum.

"Hayır," diye cevap verdiler.

Hiç kimsenin tanışmadığı bir kraliçe. Ve esrarengiz Triune kraliçesi New Orleans'taydı. "O gerçekten Dauphine *olabilir* mi? G, Gina bize onun bir resmini getirebilirse onu tanıyabilir misin?"

Bunun bir yararı olmaz: Guillaume cevap verdi. *Dauphine'in görünüşünü kolayca değiştirebildiği söylenirdi. Bu sayede bu kadar uzun süre keşfedilmeden yaşayabildi:*

Bu kraliçe hakkında daha çok şey duydukça, daha önce onun hakkında bilgi edinmek için araştırma yapmadığım için kendime daha çok kızıyordum. Gina'nın bağına dokundum. *Dauphine ve Leonie Delafosse hakkında bulabileceğin her türlü bilgiye ihtiyacım var:*

Karga kraliçeye odaklanarak başımı ona doğru eğdim. "Teşekkür ederim, Nightwing Starlight. Aileniz bana çok yardımcı oldu."

Yavaşça cıvıladı ve kanatlarını hışırdatarak yumurtalarının üzerine daha derin yerleşti. Bir savaş görüntüsü zihnimi doldurdu. Çınlayan kılıçlar, patlayan silahlar, parıltılar, ateş ve ölüm. Katliam.

Dauphine'in uğraşılacak bir kraliçe olmadığına dair bir uyarı olduğu açıktı.

Çelik ses tonumu sertleştirdi. *Ben de değilim:*

SHARA

A o benim kalp ağacımdan dışarı adımını atar atmaz, sıçan omzumdan sıçradı ve dikenli dal boyunca hafifçe koşarak mükemmel diken.

Çok küçüktü ve kalp ağacındaki dikenlerin çoğu en az başparmağım kadar kalındı. Kocaman bir diken sırtıma batmış, kalbime saplanmış ve göğsümden dışarı çıkmıştı. Küçük arkadaşımın kendini bu kadar kötü yaralamasını istemedim.

Onu gözden kaybettim ama dikenini aldığı anı hissettim. Kanı kalp ağacına battı.

İçime.

Yumuşak tüyleri yüzümü okşadı, artık omzumda olmasa da minik patileri boynuma bastırdı. Merak her zaman içinde yanmış, onu keşfetmeye itmişti. Uçsuz bucaksız patikalar zihnimi doldurdu. Zorlukla geçebildiği dar, küçük delikler. Metro tünelleri. Kanalizasyon. Tesisat. Keşfetmiş ve haritasını çıkarmıştı.

-Hepsi.

Başımın hemen üstündeki dala doğru koşarak geri döndü. Bıyıkları seğirerek ciyakladı.

:Penelope.:

Adını kafamın içinde bir çan kadar net duydum. Başımı sallayarak ona gülümsedim. *Teşekkür ederim Penelope. Evini geride bırakıp benimle yaşamaya karar verdiğin için çok mutluyum...:*

Göğsünde kan lekeleri vardı. Onu yakalamak için iki elimi kavrayarak uzandım, ama hızla ciyaklayarak geri çekildi. *Hizmetçi.:*

İç çekerek kollarımı indirdim. *Seni memnuniyetle iyileştiririm:*

Bıyıkları seğırdi ve yere düştü.

Nefesim kesildi. En az altı metrelik bir düşüş olmalıydı. Bacakları küçük çubuklar gibiydi.

Bağında bir ses yankılandı, kahkahaya benziyordu.

"Sanırım bana gülüyor," dedim yüksek sesle. Belli ki, dayanıklılığını göstermenin gerekli olduğunu düşünmüştü.

Kuyruğu onaylarcasına havalandı ve sonra hızla uzaklaştı.

Bekle! Nereye gidiyorsun?

Görüntüler zihnimden hızla geçti. Gece. Gündüz. Gece. Gündüz. Gece. Gündüz.

Tamam. En azından birkaç günlüğüne gitmeye niyetliydi. Onun için endişelenmemeye kararlı bir şekilde, beni bekleyen Blood'a döndüm. "Bu kadar aceleyle nereye gittiğini merak ediyorum."

Daire homurdandı. "Biriyle yatmaya gitti."

Mehen uzun süre acı çeken bir inilti çıkardı. "Gelecek yıl bu zamanlar yuvanın her santimini fare sidiği ve kuş bokuyla kaplamış olacaksın."

Birkaç karga bacaklarından aşağı süzülüp ejderhamın üzerine pike yaptı, kanatlarıyla onu tokatladı ve onları uzaklaştırmaya çalışırken öfkeyle gıkladı.

Daire, "Üzerine sıçan ilk kişiye bir yıl boyunca her gün yemek getireceğim," diye bağırdı, o kadar gülüyordu ki kelimeleri güçlkle çıkarabildi.

Mehen başını geriye atarak kuşlara ejderha öfkesiyle kükredi ve kuşlar sonunda ağaçların arasına geri uçtu. "Lanet olası baş belası." Daire'ye dudak bükerek iki omzunu da fırçaladı. "Kuş pisliği de yok."

Nevarre bir kahkaha attı. "Çünkü seni sevmiyorlar." "Hadi canım,"

diye hırladı Mehen. "Hislerimiz karşılıklı."

"Bu meydan okumada gerçekten de bana bok atmayacaksın, değil mi?" Daire sadece yarı şaka yaparak sordu. "Yine de arkadaş olduğumuzu umuyorum. Sadece *o kadar* iyi arkadaş değiliz. Alınma ama."

Karga kraliçenin yuvasında o kadar uzun süre kalmıştık ki, Nevarre'nin bana vaat ettiği eğlence için çok karanlık olmasından korkuyordum. Öğleden sonraydı ve zayıf kış güneşi en fazla bir saat daha dayanabilirdi. Hafifçe elini sıktım. "Çok mu geç oldu? Her zaman yarına kadar bekleyebiliriz."

"Hiç de değil, kraliçem." Elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi hafifçe öptü. "Ayrıca, savaş kedinize meydan okundu. Benim onurum

tatmin olmak için bir gün daha beklemeyecek, yine de sizi temin ederim, üzerine sıçmak gibi bir niyetim yok. Ya da kuşlardan üzerine sıçmalarını istemeye bile."

Daire'nin bu şakayı yapmasının üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Keshia Skye ile yüzleşmek üzere Skye Tower'a gitmeden önce limuzinde oturuyorduk. O zamandan bu yana sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen koca bir tarih kitabı dolusu olay yaşanmıştı.

Nevarre, Daire'ye yeşil alanda buluşmak için meydan okumuştı. Bu her ne anlama geliyorsa. Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Belli ki ikizler de bu mücadelenin en azından bazı ayrıntılarından haberdardı. Itztli koruluğumun çemberinin içinde güneşli bir noktada yere bir battaniye sermişti. Tlcel bir piknik sepeti getirmişti. Winston'ı tanıyorsam, içi her türlü görkemli atıştırmalıkla doluydu. Midem hemen guruldamaya başladı, bu yüzden Rik beni ite kaka battaniyenin üzerine oturturken, Tlcel de bana bir tabak doldurmaya başladı.

Nevarre gelip karşımda durdu ve ben ona bakana kadar bekledi. Sırıttı ve inanılmaz saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. Saçlarının bu kadar uzadığına inanamıyordum. Neredeyse uyluğunun ortasına kadar sarkıyordu. "Kraliçem, sizi eğlendirmek için Daire Isador'a yeşil alanda benimle buluşması için meydan okudum. Meydan okumamı kabul ediyormusun, savaş kedisi?"

Yaramazlık yapmayı asla kaçırmayan Daire onun yanına doğru yürüdü. Yanağındaki gamzeyi dans ettirerek sıırıttı. Bana geldiğinden beri alaca saçları epey uzamıştı. Tüm Kanım saçlarını uzatmaya başlamıştı ama en uzun saç rekorunu elinde tutan Vivian'a yetişmeleri gerekiyordu. "Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama evet. Her zaman iyi bir meydan okumaya hazırım."

Nevarre çenesini kaldırarak Ezra ve Llewellyn'e yaklaşmalarını işaret etti. Her biri omuzlarında kocaman bir kütük taşıyordu. Vay anasını. En az yirmi ya da otuz fit uzunluğunda ve Rik'in güçlü kalçalarından biri kadar kalın olmalıydılar.

İri yarı ayım tiksintiyle homurdanarak alnında parlayan teri sildi. "Hava zaten dev kütükleri taşımak için fazla sıcak. Tanrıya şükür bunu yazın ortasında yapmak istemedin."

"O kadar da kötü değil," dedi Llewellyn hafifçe. Yüzü ve ses tonu gerginliğini göstermiyordu ama aramızdaki bağda kütüğün omzuna baskı yapan muazzam ağırlığını hissediyordum. Kolunun beşiğinde sabitlemek için elini üstten zar zor geçirebiliyordu.

Daire benim en kısa boylu Blood'larımdan biriydi, boyu benden çok az uzundu. Kütük onun boyunun neredeyse üç katıydı. Ve herhangi bir insandan daha güçlü olmasına rağmen, kesinlikle Ezra ya da Llewellyn kadar güçlü değildi. Ezra'nın kalın fiçı göğsü ve geniş omuzları kütüğü zapt etmekte zorlanıyordu ve Llewellyn ikisinden de oldukça yaşlıydı, bu da onu daha güçlü kılıyordu. Yine de o bile bu kadar büyük bir kütüğü tutmanın zorluğunu hissediyordu.

Daire homurdandı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Kılıç atışı mı? Gerçekten mi?" Nevarre, "Dostça bir meydan okumayı çözmenin en iyi yolu bu," diye cevap verdi.

Daire Ezra'nın kütüğüne doğru ilerlemeye başladı ama aniden yön değiştirdi.

Koşmaya başladı ve omzunun üzerinden geri seslendi. "Hemen döneceğim!"

"Seni lanet olası orospu çocuğu!" Ezra hırladı. "Acele etsen iyi olur yoksa önce beni fırlatmayı deneyebilirsin."

Ezra ve Daire arasında bir atışın nasıl geçeceğini çok kolay hayal edebiliyordum. Gülerек Rik'in iri bedenine yaslandım. Bu düşündüğümünden daha da eğlenceli olacaktı.

Tlcel bana tamamen güzelliklerle dolu küçük bir tabak uzattı. Kızarmış tavuk, patates salatası, göğüs eti ve patates dilimleri, ayrıca tavuk bacağının altında göremediğim yiyecekler. Tabak o kadar ağırdı ki onu Rik'in kalçasının üzerine bıraktım. "Teşekkür ederim, Tlcel. Bu inanılmaz görünüyor."

Rik tavuk budunu almak için yanıma uzandı. Bir mağara adamı gibi parçaladı ve beni bir kahkaha daha attırdı. Yeterince yediğimden emin olmak konusunda her zaman o kadar titizdi ki, benden önce yemesine gerçekten şaşırmıştım. Hiç de umurumda değildi.

"Kraliçemize bir göğüs ya da tavuk dilimleri getirin," dedi ısırıkların arasında. "Koyu et sevmez."

Haklıydı ama bunu ona daha önce söylediğimi ya da onunla birlikte kızarmış tavuk yediğimi hatırlamıyordum. Bağları kendini beğenmiş bir eğlenceyle kaynıyordu.

Kimse midenizi benim kadar iyi tanıyamaz:

"Hiç kimse benim herhangi bir parçamı senden daha iyi bilemez," diye şakacı bir şekilde karşılık verdim.

:A-siktiğimin-erkekleri.:

Tlcel bana sadece bakarken bile ağzımı sulandıran, lezzetli ve gevrek bir tavuk şeridi uzattı. Bir ısırık aldım ve inledim. Winston, dilimi mutlu edecek kadar acı biberle tavuğu güzelce terbiye etmişti. Normalde çok fazla baharatlı yemek yemezdim ama lezzetli tavuğu kesinlikle seviyordum.

Daire çimenlerin üzerinden koşarak geri geldi ve burnumu çektiğimde neredeyse ağızımdaki lokmada boğuluyordum. Rik sırtıma vurarak nefes almamı sağladı.

Daire, beline sardığı bir havluyla -ve kesinlikle başka hiçbir şeyle- Nevarre'in yanında durdu. "İskoç eteğim yok ama bacaklarımı en az onun kadar göstereceğim, yoksa bu adil bir yarışma olmaz."

Nevarre kaşlarını çatarak ona baktı ve kalçalarını, eteğinin tehlikeli bir şekilde yukarı kalkmasına neden olacak kadar yukarı kaldırdı. "Ona göstermek istediğim benim bacaklarım değil, ama sizi temin ederim ki bu konuda bir rekabet yok."

"Kıskandın mı?" Daire yumruklarını kalçalarına yerleştirdi ve kasıklarını kasıtlı olarak diğer adama doğru salladı. Havlunun yırtık olmasına kimse şaşırmadı. Adamların zamanın yüzde doksanında ereksiyon halinde dolaştığına eminim.

:Zamanın yüzde yüzünü dene, : Mehen mırıldandı.

"Pek sayılmaz." Nevarre ekosesinin uzun kuyruğunu belindeki kemerden kurtararak gömleğini başının üzerinden geçirdi. Kasıtlı olarak Daire'nin yüzüne fırlattı. "Yine de göğsümüz göğsümüze, eteğimiz eteğimize geçecek."

Daire'nin mırıltısı yeri gümbürdetti ve vücuduma lezzetli bir titreşim gönderdi. "Mmmmm, güzel kokuyor kuş beyinli, ama benim kadar güzel değil."

"Öyle mi? Bu mücadeleyi daha da ilginç hale getirmek ister misiniz?"

Nevarre'ye göz kırptı ve bana şımarık bir sırıtış attı. "Evet. Çünkü önce o beni ısıracak."

Nevarre başını salladı ve uzun saçları omuzlarının etrafında dans ederek parladı. "Bu bir bahis, kedi. Dişlerini ilk geçiren kazanacak."

Gülmek için hırıltıyla nefes almaya çalıştım. "Beni güldürmeyi bırak da yemek yiyebileyim."

Ezra hırladı. "Siz alçak orospu çocukları bu lanet kütüğü omzumdan indirecek misiniz?"

"Aynen öyle." Daire bir adım daha yaklaştı, kütüğü gerçekten kaldırabileceğini düşünüyormuş gibi bakıyordu. Omzunun üzerinden bana geniş gözlerle baktı ve suratını astı. "Gerçekten atamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Senden en az üç kat daha uzun," diye hatırlattı Rik ona. "Ben bile kaya trolüne dönüşmeden bu kadar uzun ve ağır bir şeyi idare etmekte zorlanırdım."

"Ve ben de burada durmuş, lanet olası bir tanrıça gibi kılıcı tutuyorum." Ezra'nın tüm şikâyetlerine rağmen, aslında hiç gerginlik hissetmiyordum.

En azından devasa kütüğü tutmak için mücadele ettiğini gösteren bir şey yoktu.

"O sadece şikayet etmeyi sever. Mehen beni temin etti.

Tanıdığımız diğer bazı insanlar gibi: Llewellyn ekledi, tiksiniş bir ejderha bakışı kazandı.

Nevarre, "En azından nasıl yapıldığını göstermek için önce ben gideyim," dedi.

Daire isteksizce başını sallayınca Nevarre Llewellyn'in önünde pozisyon aldı. "Pekâlâ, daha ince olan ucu yere doğru yerleştirelim. Ellerimi altına sokmak daha kolay olur."

İki Kan kalın kütüğü, dar ucu çimenlere dayanacak şekilde yere indirdi. Nevarre yavaşça eğildi, kütüğü santim santim omzuna kaydırırken parmaklarını kütüğün kesik kenarının altından geçirdi.

Oh. Benim. Sıcak. Kilt. Uyarı.

Eğildiğinde, eteği yukarı kalktı. Ve yukarı. Bu da bana hamstringlerinin arkasına uzun uzun bakma fırsatı verdi. Dizardı kırıışlerinin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama derisinin altında kas ve sinir çizgileri çalışırken gözümü alamıyordum. Kalın, hantal bir adam değildi ama o kılıcı omzuna kaldırması sahip olduğu her şeyi kabartmıştı. Lezzetli bir şekilde.

Ağzımın suyu akıyordu ve bunun kızarmış tavukla hiçbir ilgisi yoktu.

Derin bir homurtuyla dizlerini dikleştirdi ve çimlerin üzerinde hızla yürümeye başladı. Ta ki tüm kasları gerilerek kütüğü yukarı kaldırana kadar.

Altına bir şey giymediğini gösteren fazladan bir kilt çevirme ile.

Kütüğün ne kadar uzağa gittiğini ya da kaç kez takla attığını fark edemeyecek kadar büyülenmişim ama Kanımın geri kalanından gelen haykırıış ve tezahüratlara bakılırsa iyi bir atış olmuş olmalıydı.

Sırtarak, ter içinde ve o kadar nefis bir şekilde geri döndü ki, bağını çekiştirdim ve doğruca bana gelmesini istedim. Daire'nin üzüntüsüne rağmen bunu yaptı.

Diğer Kan bana yaklaşırken Daire, Ezra'nın yardımıyla kütüğü omzuna almak için acele etti. "Hiç adil değil Nevermore. En azından ben atışımı yapana ve onu gösterme şansına sahip olana kadar beklemelisin."

Dev kılıcın ağırlığı altında sendeleyerek çimenlerin üzerinde tehlikeli bir yürüyüşe başladı.

Ama Ezra havluyu kalçalarından çekmeden önce değil.

Böylece Daire ilk kez çırılçıplak kaber atışı yaptı. Neyse ki kütüğün sert kabuğundan derisinin yarısı yırtılmadı. Hepimiz onun parlak beyaz kıcının tümsek boyunca sendeleyerek ilerleyişine o kadar çok gülüyorduk ki, kütüğün ters dönüp dönmediğini bile göremedik.

Vivian bile o kadar çok gülüyordu ki eğilmiş, soluk soluğa kalmış ve karnını tutuyordu.

Tamamen çıplak olmasına rağmen -daha doğrusu, onu tanıdığım kadarıyla, tamamen çıplak olduğu için- Daire dünyanın en iyi, en pahalı takımını giymiş gibi piknik örtüsüne doğru yürüdü. Gerçi kesinlikle zor nefes alıyordu ve kütük omzunda bir yeri sıyırmıştı. "Fena değil," diye hırıldadı. "Eğer yaparsam. Öyle söyle. Kendim."

Bir kez daha kıkırdarak Rık'ın üzerine yığıldım.

Nevarre neşem biraz yatışana kadar bekledi ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Burnunu havaya kaldırarak, bir dağ lordu gibi konuşmayı başardı. "Geleneklerimize böylesine aleni bir şekilde saygısızlık etmeniz diskalifiye edilmenizi gerektiriyor."

Daire homurdandı. "Saçmalık. Bir kilt yarışmasına çırılçıplak gelmenin bir yolunu bulduğum için kızgınsın."

"Bu asla bir kilt yarışması değildi." Nevarre kalçalarını saran ekoseyi gevşetti. Saçları omzuna dökülmüş, nemlenmiş yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. Ona baktığımdan emin olmak için siyah ipeğin arasından baktı.

Gözleri yanıyordu, bakışlarımı tuttu ve eteği bıraktı. Ekosenin yavaşça yere düştüğünü duydum.

Bakmayacağım. Bakmayacağım. Onun sikini daha önce de gördüm. Saçmalama. Bakmak zorunda değilsin.

Sertçe yutkundum. Ve baktım.

NEVARRE

Kraliçem bana bir daha böyle açlıkla baksa bin kere ölürüm.

Bakışları sikime kilitlendi ve evet, bağındaki şehvet dalgasını hissettim.

Kan, hevesle gitti, buna şüphe yok. Hizmet etmek için yaşıyorduk ve yatağında sırasını beklemek isteyen o kadar çok kişi varken ona dokunma ve onu memnun etme şansına sahip olmayı umuyorduk.

Çoğu kraliçenin belirli bir kan tercihi yoktu. Biz korumaydık. Muhafız. Acıktığında yemek. Arzu ettiğinde seks. Ama hepsi bu kadardı.

Shara Isador hiç de öyle biri değildi.

Daha önce bağımlı elinde tutan ve hem kanımdan hem de bedenimden beslenen bir kraliçeye hizmet etmişim ama kalbimin en ufak bir parçasına bile sahip olmamıştım. Shara için kalbimi göğsümden kesip çıkaracak ve kendi ellerimle ısıra ısıra ona yedirecektim.

Bir kraliçenin kanını ölçmek için kullandığı yöntemlerin hiçbirine göre büyük bir adam değildim. Ama bana bir hediyeymişim gibi baktı. Sanki önemliymişim gibi. On bir, yirmi ya da yüz kişide bir olsam bile. Bana hep aynı şekilde bakardı.

Sanki az önce en sevdiği tatlı ikram edilmiş gibi.

Bakışlarını yavaşça tekrar benimkilere çevirdi ve yolculuğun her santimetresinin tadını çıkarmasına izin vermesine bayıldım. "Arkanı dön," diye usulca emretti, tatlı dudakları şehvetli, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hepinizi görmek istiyorum. Seni de Daire."

İstedğini yaptım, diğer Kan'ın iğrenme sesine karşı sırtışıma gizlemeye bile çalışmadım. Bu konuda onu yenmişim ve o da bunu biliyordu.

En büyük alete, en çok kasa, hatta en uzun saça sahip olmayabilirdim, ama grubun en dolgun, en yuvarlak kıkırına sahiptim.

Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarının yakıcı izini tenimde hissettim. Dışleri kalbinin atışıyla birlikte atıp zonkluyordu ve Daire'yle girdiğim bahsi kazandığımı biliyordum.

"Hiç adil değil," diye homurdandı ve omzuma dostça bir itiş verdi.

"Senin kıkırına her zaman vuruluyor," diye cevap verdim. "Birilerinin daha takdir edilmesinin zamanı geldi."

İsterse bana dokunabileceği kadar battaniyenin kenarına kasten yaklaşmıştım. Daha yakına eğildiğinde tenimde nefesinin fısıltısını hissettim. Parmak uçları çıplak tenimin üst kısmında gezindi.

ve dizlerimin arkasındaki oyuklarda oyalandı. Hafif, yumuşak dokunuşu beni aciliyetle titretti. Kalp atışlarım kafatasımın içinde o kadar sert atıyordu ki konuşsa bile duymuyordum.

Daha yakına eğildi, saçları kalçalarımın arkasını gıdıklıyordu. Parmakları sağ diz kapağımın kubbesinde gezindi ve diz kapağıma masaj yapmak için acı verici bir yavaşlıkla yukarı doğru ilerledi.

Bana böyle dokunmasını hayal etmiştim. Ama kraliçemin yanağını şefkatle kıcıma sürteceğini hiç hayal etmemiştim. Kraliçem kendini asla böyle alçaltmamalıydı. Dizlerimin üzerinde ona tapıyor olmalıydım.

Sesim titreyerek ona doğru dönmeye başladım. "Kraliçem asla diz çökmemeli."

Parmaklarını aletimin etrafına doladı ve ben ona tam olarak bakamadan beni olduğum yerde dondurdu. "Saçmalama. Seni tam istediğim yerde tutuyorum."

Parmaklarını yavaşça ağrıyan sikimde aşağı yukarı gezdirerek ona karşı titrememi sağladı. Dudakları kıcıma bastırdı, kalçamda ve yanağımda yumuşak öpücükler izledi. Sırtımın küçük kısmı boyunca. Diğer tarafa doğru, dilinin omurgamda dönmesi için yeterince uzun süre durakladı. Parmakları üzerimde tembelce kayarken.

Nefesimi tutamıyor gibiydim. Göğsüm şimdi, kılıcı omzuma kaldırdığım zamankinden daha fazla kabarmıştı. Kan damarlarımda dolaşılıyor, kasıklarımı dolduruyordu. Kraliçemin açlığını doyurmak için sabırsızlanıyordum.

Nefes nefese kalana ve avuçlarının arasında titreyene kadar kıcımı yaladı ve öptü. Alevler kanımı kaynatıyor, basınç başımın tepesi patlayacakmış gibi hissedene kadar yükseliyordu. Ya da belki de bunun nedeni kendimi ona sunmak için geriye doğru çok fazla eğilmemdi. Sessizce yalvarıyordum. Yalvarıyordum.

Onun dişlerini içimde hissetmek istediğim kadar boşalmak istemiyordum. Gerçi onun ısıırığı beni kesinlikle uçurumun kenarına iterdi.

Kuzgunum gerildi, kanatları sanki derimi yırtmaya çalışıyormuş gibi çılgınca çırpıyordu.

Dişlerinin uçları içime girmeye başladığında ilk tatlı acıyı hissettim. Zaman durmuş, o içime girerken her lezzetli anı hissetmeme izin veriyordu. Benim kraliçem. Beni işaretliyordu. Benden besleniyor. Tanrıça, tam şu anda sevinçten ölebilirdim, yine de Shara'nın tek bir an bile keder duymasını asla istemezdim.

Acımasız dişlerinin kesici uçları içime batarken içimde enfes bir his yuvarlandı. Kollarını sarsılan kalçalarımın etrafında sıkı, onun

Parmakları sikimin etrafına kilitlenmişti ve sikim serbest kalarak fışkırıyordu. Ama benim zevkim *onun* aramızdaki bağdan aldığı keyfi hissetmekten geliyordu.

Kıçımı çenesinde sıkıca tutmaya bayılıyordu, dişleri etimin derinliklerindeydi. Vivian'ın anka kuşunu nasıl bağlayacağını bulmadan kıçımı sikmeye ancak bu kadar yaklaşabilirdi, tabii bu işe yarayacaksa.

"Bunu ister miydin ki?" Shara kafamın içinde fısıldadı. Duyguları benimkilerle o kadar karışmıştı ki ne hissettiğini ve ne düşündüğünü anlamam biraz zaman aldı. Önce böyle bir şeyi önerdiğim için şok oldu. Ama sonra merak. Ve evet, ilgi. Çok fazla ilgi.

Bir kalp atışında. Beni istediğin gibi becer, kraliçem. Her saniyesine bayılacağım:

Vivian'ın zihnine ona ve babasının evinde yaşadıklarına duyduğum saygıdan dolayı hiç dokunmamıştım. Erkeklerin ona dokunmasından hoşlanmazdı, dolayısıyla anılarını karıştırmamızı da istemezdi.

Smoak kraliçemiz için her şeyi yapardı, ben de öyle. Ama daha da fazlası, ona seni becermenin yeni bir yolunu vermekten çok hoşlanırdı:

Titreyerek yere yığıldım, son hamle de tükenmiş sikimden boşaldı. Shara omuzlarımdan tutarak başımı kucığına aldı. Ona baktım, o kadar çok sevgiyle doluydum ki konuşamıyordum. Ona uygun bir şekilde teşekkür edemedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamazdım. Hepimiz için. Bizi bu kadar önemseyen bir kraliçeye sahip olmak.

Bırakın bizi, neye ihtiyacımız olursa olsun, kalbimizin arzularını verecek kadar sevmeyi.

Alt dudağından aşağı kayan kanımdan bir damlayı yakalamak için dili dışarı çıktı.

Tanrı yardımcım olsun, sikim yine taş gibi oldu.

"Pekâlâ, sizi orospu çocukları," diye homurdandı Mehen, sanki biriyle tartışıyormuş gibi sesini yükselterek, gerçi ben herhangi bir anlaşmazlık ya da sataşma olduğunu fark etmemiştim. Kabul ediyorum, dikkatim çok dağınıktı ve huysuz ejderhanın ilkel bir canavar gibi öfkesini etrafa saçması için fazla sinirlenmesine gerek yoktu. "Kim *benimle* kılıç atma yarışına girecek lan?"

Ezra, Daire'nin attığı kütüğe ulaşmak için ikizlerin ve Xin'in arasından ite kaka geçerek, "Ben," diye bağırdı. "Kazanan kıçından bir ısırık aldığı sürece ben varım."

Daire yaklaştı, benimle Rik'in arasına girmeye çalıştı. Ama ben bu konuda kaya trolü kadar hareketsizdim. "Peki ya kaybeden?"

"Kaybeden kenardan izleyebilir," diye karşılık verdim, ses tonumdaki sertlikle kendimi bile şaşırttım.

Tanrıça beni aptal yerine koydu ama paylaşmak istemedim. Bu sefer olmaz.

Suçluluk duygusu boğazımı sıktı ve tepkisini görmek için yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Bir şey istemek ya da talep etmek bir Kan'ın haddine değildi. Özellikle de kraliçemizin yatağında.

Rik'in beni azarlayacağını düşünmüştüm ama bana bir alfa tokadı bile atmadı. Belki de gerek olmadığı içindir. Onun otoritesine asla meydan okumazdım. İçimde yoktu.

Saygınlığımı ve eteğimi toparlayıp gölgelerin arasına karışmak için doğrulmaya başladım ama kalkamadım. Başım sıkışmış, saçlarım bir şeye dolanmıştı. Takıldığım yeri bulmak için uzandım ve kraliçemin elini saçlarımın arasında buldum.

"Bir yere gitmeyi mi düşünüyordun?" Daha önce bana karşı hiç böyle bir ses tonu kullanmamıştı; ayak parmaklarımı kıvıran ve aynı zamanda aletimin zonklamasına neden olan bir tür ipeksi, tatlı tehdit.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim, saçlarımı gözlerimi sulandıracak kadar çekse de görebilmek için başımı döndürdüm. "Hayır, kraliçem."

"Güzel. Çünkü Smoak'tan bana biraz yardım etmesini istemek için yarım aklım var."

Kucağına geri yaslandım, gerginliğim eriyip gitti. "Şimdi mükemmel olur kraliçem."

SHARA

I Normalde Daire'nin maskaralıklarına aldırmazdım ama bu sefer sıra Nevarre'deydi. Daire'nin bana katılmak istemesi o kadar da büyük bir olay değildi.

Daha büyük, daha baskın Kanlardan biri, çünkü bu konuda ne kadar çok o kadar iyi. Onu boyun eğmeye zorlamaktan zevk aldılar ve ben de bunu izlemekten zevk aldım.

Ama Nevarre ayağa kalkıp kendisi için talepte bulunamayacak kadar sessiz ve çekingendi. Başladığımız işi bitirmek yerine başka bir erkeği hoş karşılayacağımı düşünmüştü bile. Ve normalde, belki de yapardım. Olgunluk çağında bu kadar çok Kan varken, hepsi benimle zaman geçirmek istiyordu ve benim de büyük bir açlığım vardı ve hepsini tek bir gecede bitirmiştım...

Teker teker değildi. On birini de ikişerli ya da daha fazla gruplar halinde becermek çok daha kolaydı.

Daire'nin bağını ittim, zihinsel olarak ona dostça bir tokat atarken aynı zamanda onu uzaklaştırdım.

"Bu Nevarre'nin zamanı."

Hala o derin bas mırıltısıyla gürleyen Daire kabul etti, ama geri çekilirken adımlarına fazladan bir hareket kattı.

Vivian'ın bağına dokundum. *Smoak'un bana yardım etmek isteyeceğini söylemiştin:*

Bağları yükselen anka kuşuyla birlikte çatırdadı. *Her zaman senin istediğini yapacaktır, çünkü o da benim gibi hizmet ediyor. Ama bunda? Senin zevkenden zevk alacak, kraliçem:*

Anka kuşu Vivian'ın bağından sıyrıldı ve terin tenimde parlamasına neden olan ateşli bir sıcaklık dalgasıyla içime kaydı. Yanan mür ve tarçın burnumu doldurdu. Kendi ateş yeteneğim daha da parladı ve anka kuşu bu basamaklı alevlerin içinde dans etti ve kıvrandı. Güç yükseldi, iç organlarımı pişirdi ve kemiklerimi rahatsız edici bir seviyeye kadar ısıttı.

Anka kuşu çılgılık atarak beni altın alevlerle yıkadı.

İçimde dönen yangınları kontrol altına *almaya* odaklandım:

Anka kuşu utangaç bir alev titreşimiyle duruldu. Tam olarak cümlelerle ya da kelimelerle iletişim kurmadı, ancak pişmanlık izlenimi edindim. *Tatlı, sıcak ateşle* birlikte.

Mehen homurdandı: *"Külübe katıl, pislik.*

Vivian ona hırladı. Ona tembel, ağır gözlü bir ejderha bakışı attı. Tek kelime etmese de Leviathan'ın içine çömeldiğini, kuyruğunu salladığını hissettim. Ezra hâlâ ejderhayı kaldırması ve bir kütük kapması için böğürüyordu. Daire bir fırtına gibi mırıldanarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Smoak ise benim dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek yine hediyeimin içinde yuvarlandı. Yüzüm bir fırının içine düşmüşüm gibi yandı:

"Daire, Itztli, Tlancel, Llewellyn ve Mehen: gidip kraliçemizin sınırlarını kontrol edin. Xin, Ezra ve Guillaume, diğerlerini meşgul edin ve bize biraz mahremiyet sağlayın. Gidin!"

Vivian kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaştı. Bana değil, Anka kuşuna baktığını anlamam bir anımı aldı. *:Smoak! Kendine gel yoksa bir daha ona yardım etmen için sana asla güvenmez:*

Anka kuşu bir kez daha parladı ve sonra dalgalanan bir ateş gölüne dönüşerek sessizleşti. Derin, sakinleştirici nefesler aldım, duyularımın onun içimde olmasının tuhafılığına alışmasını bekledim.

Tüm Kanım başka bir yaratığa dönüşebiliyordu ama armağanlarının ayrı kişilikleri yoktu. Leviathan muhtemelen ejderha formunda hapsedildiği binlerce yıl nedeniyle Mehen'den ayrı bir birey olmaya en çok yaklaşan kişiydi. Ama ejderha olduğu zamanlarda bile kendini Mehen gibi hissediyordu.

Smoak kendini Vivian'dan tamamen farklı bir varlık gibi hissediyordu. Bir kere o erkekti, Vivian ise belirgin bir şekilde dişiydi. Kadınları tercih ediyordu - ve muhtemelen ona dokunmayı aklından geçiren ilk erkeğin kafasını ve aletini keserdi - ama yine de kadınsıydı. Kadın vücudunu seviyordu.

ve benim zevkimden erkeklerim kadar zevk alıyordu. Birinin klitorisimi emmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü o da bunu yaşamıştı. İçimde kaynayan Smoak, tek bir düşüncesi olan sıvı ateşten efsanevi bir yaratıktı - aletini birinin içine sokmak. Herhangi birine. Erkek, kadın, umurunda değildi ama kendini kesinlikle erkek olarak tanımlıyordu. Yine de içinde Vivian'a dair akışkan bir his vardı. Bir akrabalık ya da kardeşlik. Daha derin bir

kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım.

:*Ben doğduğumda, Smoak uzun yıllar boyunca hem erkek hem de dişiydi: Vivian aramızdaki bağda şöyle dedi: Ancak cinsel deneyimler yaşamaya başladığımda kendini daha güçlü bir şekilde erkek olarak tanımlamaya başladı. İlk başta...: Onun bağı zihnimde ağırlaştı ve eski, gölgeli boş acı noktalarını hissettim. :Bana yaptıklarından sonra, erkek olmayı seçtiği için ondan nefret ettim. Bazen hala unutuyorum ve anka kuşundan kadın olarak bahsediyorum ve Smoak'un içinde bir kadın yönü var. Ama o öncelikle bir erkek ve bir erkeğin dürtülerine sahip:*

"Ateşin varmış gibi hissediyorum," diye fısıldadı Nevarre, ağzını uyluğuma sürterek.

İnanılmaz saçlarından bir tutamı daha yumruğuma doladım ve gözlerini görebilmek için başını yukarı çektim. Nazik olmaya çalışmadım.

Gözleri, keşfedilmeyi bekleyen derin ve karanlık sırlarla dolu, dolunayın altındaki obsidyen havuzları gibi parlıyordu.

Smoak içimde şişti ve bir an için alevlerinin gücü altında derimin gerçekten yırtılacağından korktum. Tenim çok sıkı hissediyordu. Çok sıcak. Ama sonra bedenimden dışarı çıktı ve kollarımdan aşağı alevler saçtı. Sırtımın üzerinde süzüldüğünü hissedebiliyordum, kanatları omuzlarımin üzerinde parlıyordu.

Alevler kollarımda aşağı yukarı dans ediyordu. Gözlerim çok sıcak ve parlaktı ama bunun dışında yanmış ya da incinmiş hissetmiyordum.

Nevarre parmaklarını kolumda dans eden alevlerin arasında gezdirdi ve tenime dokunmasa da bunu hissedebildim. Anka kuşunun özüne, ateşine dokunmuştu. Smoak'un alevleri tenimizi yakmadı ama onun hissettiklerini bana da hissettirdi. Vivian'ın bağı sayesinde bana bağlıydı. Benim bir parçamdı.

Nevarre saçlarını tutmama aldırmadan başını amıma doğru yaklaştırdı. Gerçi bu kelime şu anda doğru gelmiyordu. Smoak içimdeyken olmazdı. O cinsel organı tanıyor ve takdir ediyordu ama Nevarre'ı içimize almakla ilgilenmiyordu.

Nevarre'de taşaklarına kadar yandı.

Isı kasıklarımnda titreşti ve yanan bir ateş topu gibi omurgama yerleşti. İnlememe neden olacak kadar sert yanıyor ve zonkluyordu. Lanet olsun. Ağrıyan basınç içimde genişledi. Çaresiz bir ihtiyaç, sanki şu anda Nevarre'ın içine batmazsam korkunç bir acı içinde ölecekmişim gibi.

Tutuşuma karşı çekiştirdi. "Sana bu şekilde dokunan ilk kişi olmama izin ver."

Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim. Gözlerimi öfkeyle kırıştıtararak açtım ve ona baktım. Kıpırdanarak kalçalarımın birleştiği yere yaklaşmıştı. Yüzü titrek alevlerle aydınlanmıştı ve gözleri parlayan kırmızı-altın bir çubuğa kilitlenmişti.

Oh. Kahretsin.

Benim aletim. Daha doğrusu Smoak'un. Ama benimmiş gibi hissediyordum. İçinde çatırdayan ıyıyı hissedebiliyordum. Patlamaya doğru her saniye artan basınç. Var olmayan taşaklarımnda erimiş ateş kaynıyor, serbest kalmak için can atıyordu.

Böyle hissedeceğimi hiç hayal etmemiştim. Çok... gerçek.

Parmaklarım Nevarre'nin eğilip kasıklarımnda çıkan ateşli siki yutmasına yetecek kadar gevşedi. Nefesim kesildi, boğuldum ve tekrar nefesim kesildi. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Ağzının sıcaklığını hissedebiliyordum. Dilinin baskısını. Dişlerinin hafif sıyrıklarını. Onunla aramdaki bağ sayesinde, ağzındaki anka kuşu etinin yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordum. Dilinde yanan tarçının tadını.

Boşalma düşüncesi ve bu basıncın onun ağzında patladığını hissetmek neredeyse Vezüv Yanardağı gibi fişkırmama neden oluyordu. Bir erkek gibi boşalmak istiyordum. Dilinin üzerinde cızırdayan fişkırımları hissetmek istiyordum.

Ama onun kıcını sikmenin nasıl bir his olduğunu daha fazla hissetmek istiyordum.

Başını kaldırdım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım. Göz bebekleri neredeyse tamamen kararmıştı. O kadar kendinden geçmişti ki her şeyi yapmama izin veriyordu.

Şehvet içimde gürlledi ve bir an için dehşete kapıldım.

Onu incitmek istemedim. Onu düşüncesizce almak ve kızıışmış akılsız bir boğa gibi becermek istemiyordum. Nevarre bunu hak etmiyordu. Kimse hak etmiyordu. Ama şu anda, Smoak'ın cızırtılı neşesi kendi şehvetimi tehlikeli bir zirveye taşıırken, kararına güvenmiyordum.

Rik zihnimde yatıştırıcı bir şekilde gürlledi ve kargaşamı hemen yatıştırdı. *Kararların konusunda endişelenmen, ne kadar kontrollü ve dikkatli olduğunu gösteriyor. Nevarre iyi, ama onu senin için izleyeceğim,*

Kraliçem. Onun güvenliğinden ya da refahından korkmak için bir nedenim olursa buna bir son vereceğim konusunda bana güvenebilirsiniz..:

Ve eğer kontrolden çıkarsa Smoak'ı geri çağıracağım: Vivian ekledi. *Ama sizi temin ederim ki, onu içimde taşıdığım onca yıl boyunca, partnerimize zevk aldığı ve arzuladığı şeylerin ötesinde asla zarar vermedik:*

"Lütfen," diye mırıldandı Nevarre, dikkatimi tekrar gözlerindeki yumuşak, bulanık bakışa çekti. Daire'nin Mehen'le güreşerek ona boyun eğdirdikten sonra baktığı türden bir bakış. Ya da Mayte'nin, mağarada seviştiğimizde saçları Kanımın yumruğuna dolanmış Vivian'a nasıl baktığı gibi. Nevarre bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyordu. Ona söylesem nefesi kesilirdi.

Sorumluluğun ağırlığıyla birlikte karanlık bir güç heyecanı içime doldu. Saygı. Ve evet, bir alçakgönüllülük ve huşu duygusu.

Bana o kadar güveniyordu ki tüm kontrolü bana bırakmıştı. Hayatı benim ellerimdeydi ve istediğimi yapabilirdim. Bu güvene, yuvasından düşüp ayaklarımın dibine konan yavru bir kuşu korur ve kollar gibi değer verirdim.

"Becer beni, kraliçem."

NEVARRE

I Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Gökyüzünde süzülüyordum - kuzgunuma dönüşmemiş olmama rağmen. Özgür ve ağırlıksız ama aynı zamanda bağlı ve ağır. Shara bedenimi kontrol etmek için ne kadar güç uygularsa, ben de o kadar yükselmek için.

Ve içimdeki tüm keskin, sert kenarlar o kadar yumuşadı.

Çoğu gün kendimi Morrigan'ın Gölgesi'nden çok güzel bir cam biblo gibi hissediyordum. Soğuk mezarı daha önce tatmışım ve Shara bedenime yeniden hayat üflemiş olsa da, bazen zihnim o karanlık durgunluğa geri dönüyordu. Normal bir şekilde çalışabiliyordum ama derinlerde bir yerde, ölmüş olduğumu unutamıyordum. Başarısız olmuştum.

Kaçınılmaz olarak yine başarısız olacaktım.

Bu yüzden kendimi kırılğan hissettim. Obsidyen parçasından elle yontulmuş bir kuzgun gibi. Biri beni raftan itse, kazara bile olsa, milyonlarca parçaya ayrılırdım.

Kraliçem bana dokunduğunda, o soğuk, ince camı ölüm ve boşluk yerine yaşama ve ışığa doğru ısıtıyordu. Sadece elimi tutsa ya da bana gülümsese bile, sevgisinin içime işlediğini hissedebiliyordum.

Beni döndürmek için saçlarımı kullandı ve arkamdan iterek karnımın üzerine yatırdı. Sanki vücudum uyuşturulmuş gibi beceriksiz ve yavaşım, oysa zihnim bana o kadar hızlı görüntüler gönderiyordu ki onları algılayacak zamanım bile olmuyordu.

Benim güzel kraliçem, ateşli kanatlarla aydınlandı. Etrafında baharatlı duman bulutları kıvrılıyordu. Gözleri alev alev yanıyor.

Onu kendi gözlerimle göremiyordum ama ortak bağlarımız sayesinde onun kıvrak, kadınsı bedeninin bana bindiğini gördüm. Beni kontrol ediyordu. Ve hayatımda bundan daha mükemmel bir şey görmemiştim.

Aramızdaki bağla kuzgunumun coşkulu bir çiftleşme çağrısı olarak tanıdığı tiz bir çığlık attı. Sırtıma doğru bastırarak kollarını bana doladı ve anka kuşunu kontrol etmek için savaşırken beni tuttu.

Yavaşlamasını ya da kendini inkar etmesini istemedim. Hepsini istiyordum. Şehvetini, ama özellikle de aceleciliğini ve gücünü. Beni almasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Beni kullanmasını. Uygun gördüğü gibi.

Eğer yapmazsa... Tam olarak iyileşebileceğimi sanmıyordum. Parçalanırdım, kanatlarım ve kalbim geri dönülmez bir şekilde kırılırdı.

Aramızdaki bağ bile alevlerle çatırdadı. *Ne kadarı benim, ne kadarı Smoak'ın bilmiyorum:*

Fark etmez. Bunu istiyorum. Her şeyi istiyorum:

Yine de tereddüt etti ve ince bir çatlak içimi parçaladı.

Eski kraliçem tarafından daha önce kullanılmışım ve nihayetinde onun işine daha fazla yaramadığım için atılmışım. Morrigan Korusu'nu kaybettiğimizde, Elspeth'in artık bir Morrigan Kanına ihtiyacı kalmamıştı. Hiç gücüm kalmamıştı. Tanrıçamızı hayal kırıklığına uğrattım.

Ama ben onun kanından daha fazlasıydım. Kâğıt üzerinde karı koca olmuştuk, böylece annem vefat ettiğinde evimizin arazilerinin tapusuna ve mülkiyetine erişebilecekti.

Bir araç olduğumu, Elspeth'in güç tabanını ve kraliçe olarak itibarını arttırmak için bir yol olduğumu biliyordum. Annem evliliği ayarlamıştı ve ben de gitmişim.

bunu isteyerek yaptı. Bu evler arasında bir iş anlaşmasıydı. Başka bir şey değil.

Evimin nesiller boyu beslediği koruyu kaybettiğimizde, bu çok acı verdi. Hem de çok.

Ama karımın bağımlı çözüp gittiğini hissetmek kadar kötü değil.

Kullanılmak umurumda değildi. Bir amacım olması hoşuma gidiyordu. Ama sonrasında işe yaramaz bir çöp parçası gibi atılmaktan nefret ediyordum.

Shara'nın beni herhangi bir amaç için ama özellikle de kendi zevki için kullanacağı düşüncesi kalbimi daha önce hiç olmadığı kadar coşturdu. Ama eğer bu yükseklikten düşersem...

Geriye, onun olduğumu ona hatırlatacak birkaç keskin siyah cam parçasından başka bir şey kalmayacaktı.

Acı kafa derimi dağladı ve kasvetli düşüncelerimi geçmişteki talihsiz başarısızlıklarımın uzaklaştırdı. Saçlarımdan bir tutamı daha yumruğunun etrafına doladığında kafa derim yandı. Ön koluna sertçe yaslanarak başımı altına sıkıştırdı.

Yaşam ve güçle dolup taşan korunun zengin balçık kokusunu alabiliyordum. Toprak Ana mevsimsel yaşam döngülerini yenilemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu, ancak insanoğlunun bakımı ve beslemesi olmadan, toprak başarısız oluyordu. Kirlenmiş ve zehirlenmişti. Kaynakları kurutuldu ve tecavüze uğradı. Affetmeyen bir güneşin altında çürümeye terk edildi.

Annemin korusu gibi, insanlar ve makineler tarafından yok edildi. Yeri doldurulamaz ağaçlar söküldü ve anlamsızca yakılmak üzere çöp gibi istiflendi.

Kraliçemin kanıyla beslenen bu toprak onun gücüyle kokuyordu. Dişlerim hüznü bir veda gibi hafifçe zonkluyordu.

Ona odaklanmaya çalıştım ama zihnim bir bulut gibi dalgalanıyordu. Bu sefer mutluluk içinde değil. İronik. Bu kez dünyada hoyratça kullanılmaktan başka bir şey istemiyordum ve kraliçem canımı yakmaktan korktuğu için beni açmaya cesaret edemiyordu.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştım. Anlamıştım. Onu çok seviyordum. Belki de çok fazla.

Shara'nın sesi, kükreyen alevler onu içten dışa doğru yiyip bitirmiş gibi çatırdadı. "Isının cam parçalarına ne yaptığını biliyor musun?"

Ona cevap veremedim. Çok ileri gitmiştim.

Dişlerini omzumdaki etli kaslara geçirerek beni tekrar bedenime çarptı. Altında çırpındım, tohumlarım istekli zemine döküldü. İçimde dalga dalga ateş kükredi.

Hayır. Bu, kraliçemin içime doğru ittiği ateşli sikiydi.

Vücudum direndi, nefes nefese kalmasına ve bana daha sert itmesine neden oldu. Açı doğru değildi, ağzı beslenebilmesi için deliklere kilitlenmişken olmazdı. Açlığı, öfkeli dev kanatlar gibi duyularıma çarpıyor, beni görkemli bir teslimiyete sürüklüyordu.

Evet, kraliçem. Kullan beni. Her şeyi al. Kır beni.

Omzumu, yükselip kığımın derinliklerine inecek kadar uzun süre serbest bıraktı. Beni santim santim doldurdu, vücudum üzerinde hak iddia etti. Bana sahip oluyordu.

Geçmişteki tüm başarısızlıklarımı bir kenara ittim. İçime bir ısı dalgası daha üflerken o anılar narin bir kâğıt gibi kıvrıldı. Beni zar zor bir arada tutan çatlaklar ve kırılğan noktalar onun gücünün altında parçalanarak yol verdi.

Çatladım ve parçalara ayrıldım. Hayatımın yılları kraliçemin arzusunun fırınında eriyip gitti.

Onun ateşi tüm o keskin, işe yaramaz parçaları eriterek yeni bir şeyin kızgın çekirdeğine dönüştürdü. O kadar parlak bir şeydi ki ona bakamıyordum. Acıtıyordu. Yandı. Derinlerde. Çok sıcaktı. Tüm karanlık anılar ve eski acılar onun sıcaklığıyla kömürleşti, dağıldı. Kararmış parçalar pul pul döküldü, geriye sadece saf, parlak bir ışıltı kaldı.

Böylece beni, erimiş camı üfleme için meşale kullanan usta bir zanaatkâr gibi fantastik yeni olasılıklara göre yeniden şekillendirebilirdi.

Onun doruk noktası içime yakıcı bir dalga gönderdi. Tarçın ve mür içinde boğuluyordum, kemiklerimdeki eti kömürleştirecek kadar sıcak bir ateş gölünde kaynıyordum. Serbest bırakılırken çığlık attı ve beni alıp götürdü. Yukarı ve yukarı, beni yanan kanatların üzerinde taşıdı. Sessiz kanatlarla birlikte uçtuk, daha da yükseğe. İnce, soğuk havanın içinden ve ötesinden elmaslarla serpilmiş sonsuz siyah kadife gökyüzüne, böylece yanan güneşin kendisine çarpabilirdik.

Yavaşça dünyaya geri döndüm. Kraliçemin saçları yüzümdeydi. Ağzı hâlâ omzumdaydı ve derimdeki kanı yalıyordu. Diliyle delikleri yokluyor, küçük yaralardan son kanı da çekiyordu. Alçak, yumuşak bir sesle etrafımda kıvrıldı. Üzerime. İçime.

Ve hiç gitmek istemedim. Asla kalkmak istemedim. Beni bir kez daha boş bırakıp gitmesi gerekse bile.

Aleti içimde hafifçe titriyordu. Beni tekrar becerebileceğine ve becereceğine dair bir söz.

Bekleyemedim.

Sırtımdan kayarak yan tarafıma sarıldı ve dudaklarımdan tamamen bastıramadığım yumuşak bir protesto çığlığı çıkardı. "Emin misin? Seni incitmediğime?"

Onunla yüzleşmek için yuvarlandığımda, bağı içimde kalın, ham bal gibi akarken gözlerine baktım, herhangi bir şüphe veya yaralanma aradım.

Her şeyi gördü. Her zaman gördü. Ve hala onun Kanı olmamı istiyordu. Başarısızlıklarımdan sonra böyle bir kraliçeye layık değildim. "Her lanet anı sevdim."

Daire'nin mırıltısını duyduktan bir süre sonra yukarı tırmanıp benim ve Shara'nın bacaklarının arasına çöktü. Kimse savaş kedisi gibi kucaklaşamazdı ve kraliçemiz onun mırıltısını kesinlikle seviyordu. Ama yine de davetsiz misafir gibi hissetmekten kendimi alamadım. Büyüleyici sırtışını ve rahat tavırlarını sevmek kolaydı.

Sessizliğimin aksine. Sık sık üzerimde bir bulut gibi asılı duran karanlık ruh halimden kurtulamıyordum. Kraliçemizin her an ölmüş olduğumu hatırlayacağı korkusu. İçime üflediği hayatı geri alacaktı ve ben...

Soğuk, sessiz mezara geri dönmek mi? Ya da akılsız bir köle gibi yeryüzünde dolaş.

"Kuyruk tüylerin nasıl, ha Nevarre?" Daire sırtarak gözlerini Shara'ya dikti. "O anka kuşu tarafından her zaman, her yerde dokunulmak isterdim."

Shara başını sallayarak parmaklarını adamın dağınık saçlarında gezdirdi. "Senin nöbetçi olman gerekmiyor muydu?"

"Öyleydim. Ama kilometrelerce ötede hiçbir şey yok. Lütfen, kraliçem?"

İtiraz etmedim ya da onu reddetmesi için yalvarmadım. Bu bana düşmezdi. Ayağa kalkıp sessizce geri çekilmek istedim ama saçlarımdan onun altında dolaştığını biliyordum. Ayrıca, savaş kedisine geri çekilme zevkini tattırmak istemedim.

"Belki sonra," dedi ona, bana odaklanarak. "Sen öldüğünde nasıldı? Yoksa hakkında konuşmak çok mu acı verici?"

Başımı salladım. "Açıkçası pek bir şey hatırlamıyorum. Kazayı hatırlıyorum. Yer değiştirmeye çalışırken kanadımdaki acıyı. Brigid'in kanaması vardı ama hâlâ hayattaydı. Enkazın içinde sıkışıp kalsa bile, kendinden çok benim için endişeleniyordu."

Bileğimi kaldırarak kraliçeme taktığım basit bileziği gösterdim. "Bunu kırık kanadıma bağladı ve asla çıkarmamamı söyledi."

Shara bileziği parmakladı. Bakılacak pek bir şey yoktu, sadece doğal jüt ve soluk mavi yünden örölmüş basit bir kordon, biraz yıpranmış ve lekeli. Parmakları alnından fıskıran kanla kayganlaşmış olmasına rağmen düğüm atmaya çalışırken, o eski kahverengi izlerden bazıları muhtemelen Brigid'in kanının kalıntılarıydı. Zar zor görebiliyordu ama yine de bana gülümsemişti.

"İçinde güç var," diye fısıldadı Shara. "Niyeti hâlâ ona bağılı. Sana bağılı. Ben seni çağırana kadar onun büyüü seni bu düzleme bağılı tuttu. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, senin üzerinde hâlâ hâkimiyeti olurdu. Hatta belki de benim yerime onun emirlerini yerine getirmen için seni zorlayacak kadar güçlü olurdu. Seni onun iradesinden kurtarmaya çalışabilirim ama bu seni öldürebilir."

"O asla böyle bir şey yapmaz," diye fısıldadım kısık sesle, bunca yıldan sonra bile gözlerim yanıyordu. *Ah, Brigid, benim tatlı kızım.* "Son sözleri, 'Bekle. Onu bekle. O biliyordu. Bir şekilde. Her zaman biliyordu.'"

"Kaza ne kadar önce oldu? Bir yıl mı? Birkaç yıl mı?"

Başımı hüzünle salladım. "Hiçbir fikrim yok. Hiçbir zaman iyi bir zaman algım olmadı. Bir süre uyudum ama ara sıra kapana kısıldığımı fark edecek kadar bilinçliydim. Soğuk, karanlık ve sessizdi. Bazen fısıltılar duyuyordum ama ne kadar zorlarsam zorlayayım kelimeleri ya da kim olduğunu çıkaramıyordum. Sonra bir gece uyanıktım ve tamamen farkındaydım. Bana ihtiyaç vardı. Acilen. Havaya sıçradım ve doğruca sana uçtum."

Shara düğömlenmiş ipi öptü ve sonra dudaklarını bileğimde çok güçlü atan nabzıma bastırdı. "Seni kurtarabildiği için minnettarım, yine de bir yerlerde kapana kısılmış, benim seni aramamı beklediğin düşüncesinden nefret ediyorum."

Gözlerimi kapatarak başının tepesini öptüm ve kokusunu içime çektim. "Burada, şimdi, seninle olmak için ne kadar uzun sürerse sürsün beklerdim."

SHARA

Dr. Mala Borcht daktilo çantasını yanındaki masaya koydu ve sonra İngiltere kraliçesiymişim gibi reverans yaptı. "Majesteleri, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Her şeyden önce, tüm formaliteleri unutabilirsiniz," dedim sertçe. "Lütfen, oturun.

Kahve ister misiniz?"

Gülümseyerek Gina'yla benim aramdaki koltuğa oturdu. "Kahve harika olur."

Leviathan'ı kurtarmak için Venezuela'ya gittiğimiz Noel arifesinden beri onu görmemiştim. Tehlikeli maceralarımın birinde doktorun bana eşlik etmesini en son o zaman istemiştim çünkü o yolculukta bir şeyin farkına varmışım. İnanılmaz bir doktordu ama yaralandığımda bana tam olarak neyin yanlış olduğunu söylemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Geleneksel tıbbın günler ya da haftalar süren tedavisine kıyasla kendimi dakikalar içinde iyileştirme gücüne sahiptim. Kudretli ejderha kolumu kırdığında, alçıya ihtiyacım yoktu. Onun kanına ihtiyacım vardı.

Ama yine de onun tıbbi uzmanlığına ihtiyacım vardı, özellikle de Aima soyum söz konusu olduğunda. Kraliçe olmakla ilgili öğrendiğim çok şey vardı ama kimse anlamam gereken çok önemli bir şeyi açıklamamıştı.

Daire onun önüne bir fincan sade kahve koydu ve ısıtmak için benim fincanıma biraz daha ekledi. Gina fırından yeni çıkmış sıcak yaban mersinli keklerden bir tabak uzattı. Bu sabah zaten iki tane yemiş olmama rağmen bir tane daha aldım.

Rik bir şey söylemedi ama ben onun yoğunluğunu hissettim. Bağları daha sıcak parlıyordu, sanki bir demirhaneyi ısıtmak için körük kullanmaya başlamış gibiydi. İçimden geçti, bir spot ışığı gibi bedenimi araştırmak için bağını kullandı.

Ne aradığını çok iyi biliyordum ve buna hiç gerek yoktu. Aklımda bir sürü soru vardı ama hamile olup olmadığımı bileceğimden emindim.

"Sadece kontrol ediyorum," diye fısıldadı kafamın içinde yatıştırıcı bir şekilde. *Ben de bilirdim:*

"Bazı biyoloji sorularım var," dedim yüksek sesle. "Sen yemeğini bitirene kadar bekleyelim mi?"

Dr. Borcht hafifçe güldü. "Hiç de değil. Bir diseksiyonu izlerken öğle yemeğimi yiyebilirim. Ne gibi sorularınız var, Majesteleri?"

"Shara," dedim kararlılıkla. Gina'nın arkadaşıydı ve ona güvenim sonsuzdu ama yakınımıdaki bazı insanlar resmiyete bağlı kalmakta çok kararlıydı. Winston muhtemelen bana asla Shara demeyecekti, ama diyeceğini umuyordum. Onunla böyle kişisel şeyler hakkında konuşmak işimi kolaylaştırıyordu. "Rik ve Daire beni Noel'den önce bulduklarından beri, âdetlerim her seferinde daha da kötüleşti."

"Süre olarak mı daha kötü? Yoksa hacim ve semptomlar açısından mı?"

"İkisi de. Sonunda sürekli kanamam olmasından neredeyse korkuyorum."

"Son zamanlarda büyük bir stres altındasınız. Bu hormon seviyelerinizi etkileyebilir."

Kahvemi yudumladım ve keki elime alıp parmaklarımla küçük bir ısırık aldım. "Keisha Skye'ın peşinden gitmek için ekstra güç takviyesine ihtiyacım vardı ve sonra doğrudan Ra'nın peşinden gittim. Yuvamda birkaç sakın ay hatta yıl geçirmeyi umuyordum ama Triune ile uğraşmak zorunda kalmadan önce ne kadar zamanım olacağını bilmiyorum. Seçeneklerimi tartışmadan önce regl dönemlerimin sürekli mutsuz olacak kadar kötüleşmesini istemiyorum. Artı..."

İçimi çektim. On erkekle yatan bir insan kadın olsaydım, şu anda hamile olmamayı hayal bile edemezdim. "Aima kraliçelerinin nasıl hamile kaldığını bilmem gerekiyor. Kazara bir şey olmadan önce döngümü daha iyi anlamam gerekiyor."

Dr. Borcht başını salladı. "Yüksek bir güvenle söyleyebilirim ki kazara bir hamilelik neredeyse imkansız olacaktır. Aima kraliçeleri insanlarla aynı şekilde gebe kalmazlar. Ama önce ağır adet dönemleriyle ilgili endişenize geri dönelim. Şiddetine yardımcı olabilecek bazı ilaçlar deneyebiliriz. Bazı ilaçlar sizin türünüzde diğerlerinden daha iyi sonuç verir ve daha önce kimsenin hormonal tedaviyi denediğini sanmıyorum. Sadece

bir ihtiyaç olmadı. Aima kraliçeleri artık genellikle kızgınlık dönemine girmiyor."

"İşte anlamadığım bir şey de bu. Üreme gibi 'kızgınlık döneminde' miyim? Yoksa normal adet döngüsünün bir parçası mı?"

"Emin olmak için düzenli kan tahlili yapmam gerekecek, böylece her hafta hormonal seviyelerinizi analiz edebilirim. Birkaç ay önce aldığımız bir dizi kan tahlili, sizin için normal bir döngünün ne olduğunu belirlemek için yeterli değil. Ama kesinlikle bir varsayımda bulunabilirim..."

Başımı salladım. "Lütfen."

"Pekala. Daha uzun ve daha şiddetli dönemler geçirmenizin nedeni vücudunuzun her ay gebe kalmak için daha fazla çaba göstermesidir. Bu doğanın sana doğurgan olduğunu ve en verimli çağında olduğunu söyleme şekli. Elinizin altında güçlü, erkeksi bir kan var. Biyolojik olarak bu, gebe kalmanız için en uygun zamandır ve bu nedenle Aima biyolojiniz vücudunuzu hem alfanızın cinsel ilgisi hem de yavrularınızı taşımak için mümkün olduğunca davetkar hale getirmeye çalışıyor."

Kaşlarımı çattım ve sadece yaban mersini bulmak için keki elime aldım. "Hiçbir şeye zorlanmayacağım. Kendi bedenim tarafından bile."

"Bu şekilde düşünmenize gerek yok. Bu olumsuz bir şey değil. Bu durumdan yararlanıp yararlanmayacağınızı yine siz seçeceksiniz. Bu sadece vücudunuzun bir sonraki Isador kraliçesini taşımaya hazır, hatta istekli olduğunu gösterme yoludur."

"Sürekli kanayan ve bu yüzden Kanım arasında daha yüksek gerilimlerle uğraşan sen değilsin. Ya da bu kadar çok kanama yüzünden kendini bitkin ve yorgun hisseden. Kramplardan ve genel olarak berbat hissetmekten bahsetmiyorum bile." Huysuz ses tonumdan dolayı yüzümü buruşturarak ruh halimi hafifletmeye çalıştım. "Özür dilerim, şirretlik etmeye çalışmıyorum. Bugünlerde bir Aima kraliçesinin üreyebilmesinin mucizevi bir şey olduğunu biliyorum. Bir gün benim de çocuğum olacak ama hazır olmadan çocuk sahibi olmaya zorlanmayacağım. Her gün ağır kanamalar yaşamaktan bıktım."

"Tamamen anlıyorum. Hormonlarınızı biraz sakinleştirip sakinleştiremeyeceğimizi görmek için bazı ilaçlar deneyelim. Haftalık kan testleri yapacağım, böylece nerede olduğunuza dair iyi bir temel oluşturacağız ve bir sonraki adet döneminizden sonra başlayabiliriz. Biraz deneme yapmak gerekebilir ama en azından semptomlarınızın şiddetini azaltabileceğimize eminim."

Rahatlamış bir şekilde gülümseyerek başımı salladım. "Elbette, bu mantıklı. Teşekkür ederim. Dehşete düşeceğinden ya da böyle bir şeyi düşünmeyi bile reddedeceğinden korkuyordum."

Aima'nın doğum kontrol yöntemi olduğunu varsayıyorum."

Yüzü sertleştğinde şaşırdım, gözleri ani bir kararlılıkla parlıyordu. "İster Aima ister insan olsun, bir kadının bedeni onun istediği gibi kullanabileceği bir şeydir. Hiç kimse sizi üremeye zorlayamaz Majesteleri, hele ki özel doktorunuz. Ben sadece ve sadece size hizmet etmek için buradayım. Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmak isterseniz, amacınıza ulaşmak için vücudunuza uygun bir çözüm bulduğumuzdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gülümsedi ve ses tonunu yumuşattı. "Ayrıca, kimse bu alanda araştırma yapmadı, bu yüzden olasılıklar ilgimi çekiyor."

Gina sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Nasıl hamile kalacağın hakkında konuşmalıyız, böylece nasıl yapıldığını bilirsin. Hazır olduğunda tabii ki."

"Bu bir sır mı?" diye fısıldadım.

Dr. Borcht kıkırdayarak başını salladı. "Hiç de değil. Sanırım zavallı Winston'ı kanlı ayrıntılardan uzak tutmaya çalışıyor."

Winston mutfaktan seslendi. "Bana aldırmayın, hepsini duydum. Yüzlerce yıllık başarısızlıktan sonra şimdiki kraliçemize gizlice hamile kalmayı başaran kraliçeye hizmet ettiğimi unutuyorsun."

Winston'ın yıllar boyunca ne kadar çok şey duyduğunu tahmin edebiliyordum, özellikle de şimdi Kanım ve cinsel faaliyetlerimiz yüzünden. Sessiz kalmaya çalıştığım hiç olmamıştı ve çarşaflarda her zaman aşırı kanıt kalıyordu. Hem kan hem de meni. Bazen gücümü artırmak için sıvıları kendime çağırmayı hatırlıyordum ama çoğu zaman bunu yapmıyordum. Sadece bir sonraki savaşıma koşmakla meşguldüm ya da korumda yürüyüşe çıkmak veya mağarada rahatça ıslanmak için heyecanlıydım.

Tanrı aşkına, dün tek başıma iki kez açık havada grup seks yapmıştım. Winston pencereden dışarı bakmış olsaydı, beni çimlerin üzerinde Nevarre'nin ırzına geçerken görürdü.

Hafifçe inleyerek ağzımı kapattım. Yanaklarım utançtan yanıyordu, Smoak'un içimde olduğu zamankinden daha sıcaktı.

Bu da Daire'nin kıs kıs gülmesine neden oldu. Rik bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

Ezra mutfaktan böğürdü. "Sırada beni perişan etmek var." Mehen, "Sikerim böyle işi," diye karşılık verdi. "Önce bana bir kaber atışı borçlusun."

Nevarre dikkatimi kendisine çekmek için yavaş ve kibirli bir adımla masanın etrafında dolaştı. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve

Kalçalarını yeterince sallamayı başarak eteğini biraz yukarı doğru salladı ve bana kışının yuvarlak kıvrımlarını cazip bir şekilde gösterdi. Saçları her geçen gün uzuyorsa, eteğinin kısaldığından şüphelenmeye başlamıştım. "Beni istediğiniz zaman yağmalayın kraliçem. Hizmet etmeye hazır ve istekliyim."

Orta derecede bile sinirlenemezdim. Yanaklarım daha fazla yanmasına rağmen, bu da tüm Kanımın daha fazla gülmesine neden oldu. Parmağımı ona doğru salladım ve o da benimle Dr. Borch'tun arasına girdi. Kolumu beline doladım ve onu vücudumun kıvrımlarına doğru çektim, aynı Rik'in beni tuttuğu gibi.

"Winston, umarım dün pencereden dışarı bakmıyordun," dedim parmaklarımı Nevarre'ın eteğinin altından geçirerek. Kendime engel olamıyordum.

Winston, diğer kirli tabaklarla birlikte parçaladığım çöreği temizlemek için yanıma geldi. "Endişelenmeyin, Majesteleri. Bu dersi uzun zaman önce aldım. Anneniz Londra'daki evi kapatmadan önce bahçe partileri vermeyi çok severdi."

Llewellyn homurdandı. "Bu onun açık hava alemleriyle ünlü olduğunu söylemenin güzel bir yolu. Dolunay altında sevişmeye bayılırdı."

Ah canım. Zavallı Winston.

Daire'nin mırıltısı bir oktav daha düştü. "Bir sonraki dolunay ne zaman?"

Gina telefonundan ay döngüsüne bakamadan Xin, "Beş gün," diye cevap verdi. "Kurtlar bilir."

Gümüşi kurdumun karların üzerinde dans eden dolunay ışığında ne kadar muhteşem olacağını hayal edebiliyordum. "Benim için ulur musun?"

"Elbette. Bakalım sürüyü de şarkı söylemeye çekebilecek miyim?"

Onu yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek gözlerimi kırdım. "Sürü mü? Yani Arkansas'ta kurtlar mı var?"

Omuz silkti. "Artık var. Tabelalarını gördüm."

"Nerede?" Ezra sordu. "Hiç kurt izi görmedim."

Xin ona, Smoak'un ateşli nefesini buza çevirebilecek soğuk bir bakış attı. "O zaman sen de benim kadar çevredeki ormana gitmedin. Seni temin ederim ki ormanda kurtlar var. Gerçek kurtlar, Aima şekil değiştirenler değil. Onlarla konuşmadım ama benim için işaretler bıraktılar. Kurt şarkısı onları daha yakına çekebilir ve ben de neden burada olduklarını öğrenebilirim."

"Yani hepimiz kraliçemizin beş gece sonra bir bahçe partisi vermesi konusunda hemfikir miyiz?" Daire sordu.

"Evet," "evet," ve "siktir, evet!" sesleri odada yankılandı ve gözlerimi devirmeme neden oldu. Sanki başka bir cevap bekleyen varmış gibi.

"Odaklanın çocuklar," diye araya girdi Gina sert bir sesle, ama gözleri muziplikle parlıyordu. "Aima anlayışı hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu, bir bahçe partisi planlıyor olmamız değil."

"Aynı şey olabilir," diye mırıldandı Llewellyn.

Ona sivri kaşlı, kemerli bir bakış attım ve sonra onu kesinlikle görmezden geldim. "Peki kraliçeler nasıl hamile kalıyor?"

"İki parçalı," diye yanıtladı Dr. Borcht. Bir parmağını kaldırdı. "İlk olarak, vücudu olgunlaşmış olmalı. Üreme döneminde olmalı. Sizin de öğrendiğiniz gibi, artık çok az kraliçe üreyebiliyor ve bu da Aima sayısını büyük ölçüde etkiledi. Hala bir yuvada yaşayan ve aktif olarak bir kraliçeye hizmet eden yirmi binden az Aima olduğunu tahmin ediyorum ve muhtemelen bir yuvayı destekleyecek kadar güçlü olan en fazla birkaç yüz kraliçe var. Giderek daha fazla yuva dağıldıkça, Aima tüm dünyaya yayıldı ve insan toplumuna entegre oldu, ancak yine de büyüünüzü hissedecek kadar Aima kanı taşıyor olabilirler."

"Peki ya ikincisi?" Ben sordum.

Bir parmağını daha kaldırdı. "Kurban."

Şaşırmış bir şekilde ondan Gina'ya baktım, o da ciddiyetle başını sallayarak onayladı.

Annemin ölümünün bir fedakârlık olduğunu hiç düşünmemiştim ama yaptığı tam olarak buydu. Kendini öldürmüştü.

Benim için.

Isador soyunu devam ettirmek için kendimi feda etmem mi gerekecek?

RIK

I Kraliçemi o kadar sert sıktı ki, vücudumdaki her kas isyan ederken kaburgalarının benimkilere karşı gıcırdadığını hissettim.

"Asla." Sesimin sertliğini yumuşatmaya çalıştım ama kaya trolü içimde gürleyerek bana çok fazla ses verdi. "Bir varis sahibi olmak için canını vermene gerek yok. Böyle bir şeyi aklından bile geçirme."

"O haklı," diye hızla ekledi Gina. "Annenin kurbanı aşırı bir durumdu. Çocuk sahibi olmanın daha kolay olduğu eski günlerde, bir kraliçe genellikle tanrıçasına ayinsel bir kurban olarak sadece kendi kanını sunardı. Ya da hediyelerini kullanarak özel bir eşya yapardı. Temel ritüeller gebe kalmayla sonuçlanmadığında, kraliçeler ancak o zaman daha umutsuz ve sert fedakarlıklar denemeye başlardı."

Dr. Borcht başını salladı. "Özellikle de Keisha Skye gebe kalmak için alfasının hayatını feda ettikten sonra. Kaç alfanın kraliçeleri için hayatlarını boş yere feda ettiklerini tahmin bile edemiyorum."

Shara ürperdi ve yüzünü göğsüme daha da bastırdı. "Bırak Rik'i, Kanımdan birini bile asla feda etmem. Hiç çocuğum olmasa ve Isador ismi benimle birlikte ölse bile umurumda değil."

Ben bir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu. Onun için gözümü kırpmadan hayatımı ortaya koyacağımı çok iyi biliyordu. Eğer bir çocuk istiyorsa ve bunu sağlamanın tek yolu buysa.

"Hayır." Bana ters ters bakabilmek için yüzünü yukarı kaldırarak, tıpkı birkaç dakika önce söylediğim gibi sert bir şekilde karşılık verdi. "Bunu düşünmeyi bile reddediyorum." "İkiniz de ölmek zorunda kalmayacaksınız," dedi Gina kararlılıkla. "Bundan eminim.

Bu. Annen bu yüzden böyle bir fedakârlığa katlanmadan sihri ve gücü geri getirebilmen için bunu yaptı. Mayte'ye Xochitl'e sahip olmak için neleri feda ettiğini sor. O ve tanrısı hala hayatta ve iyi durumdalar."

Shara'nın kardeş kraliçesine uzandığını hissettim. *:Mayte, Gina bana Aima'nın gebe kalmasından bahsediyor. Coatlicue ile yaptığın ayin hakkında bana ne söyleyebilirsin? Senden büyük bir fedakarlık istedi mi?*

Hiç de değil: Mayte cevap verdi. *:Yuvamın birkaç mil dışındaki en sevdiğim tapınağa gittim ve her zamanki kurbanımı kestim. Sadece kanım ve dualarımla onun rehberliğini ve kutsamasını istedim. Tepeyollotl piramidin zirvesinde bana katıldı ve sabaha kadar... Xochitl'i taşıdığımı biliyordum. Annen haklıydı. Tepeyollotl'un kanı soyumu gençleştirecek ve gebe kalmamız için gereken sihri verecek kadar güçlüydü:*

Bir an tereddüt etti ve kraliçemizin bağında yükselen heyecanını hissettim. *:Bir varise hamile kalmayı mı düşünüyorsun? Rik ile mi? Yoksa kendi tanrını mı bulacaksın?*

Dişlerimi neredeyse toz haline getirdim ama hiçbir şey söylemedim. Shara'nın çocuk sahibi olmak için bir tanrıyı çağırması gerekiyorsa, o zaman bir tanrıyı çağırırdı. Gerekirse onu bulur ve ona sürüklerdim. Kahretsin, ona boyun eğdirmek için boğazını sıkardım, tıpkı

Mehen'e yapılanlar. Kraliçem istediği her şeye sahip olacaktı, bu ona bir Isador varisi verecek kadar güçlü bir tanrı anlamına gelse bile.

Hayır: Shara cevap verdi. Sadece nasıl yapıldığını bilmek istedim. Bir çocuk için hazır değilim. Aslında doktorumdan adetlerimi biraz kontrol altına almam için bana bir şeyler vermesini istedim. Son zamanlarda oldukça berbatlar:

Mayte'nin bu bağdan duyduğu hayal kırıklığını hissettim ama Shara'ya baskı yapmadı ya da kararını sorgulamadı: *"Hayır, üzgünüm kraliçem. Umarım doktor yardımcı olabilir. Daha sonra herhangi bir sorunuz olursa, size her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Hazır olduğunuzda tabii ki:*

"Her zamanki fedakârlığını yaptığını söylüyor," dedi Shara yüksek sesle. "Tepeyollotl ona Xochitl'i vermek için yeterliymiş."

Gina bana biraz temkinli baktı. "Sen de bir tanrının peşinden gidecek misin? Zamanı geldiğinde?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Hayır, sanırım benim sorunum birkaç Kanımdan çocuk sahibi olmayı dilemek olacak." Sağ elimi tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. "Elbette Rik'ten bir çocuğum olmasını çok isterim. Ama bebek bir ejderhanın bizimle büyüdüğünü hayal edebiliyor musun? Ya da dötrnala koşan minik bir at? Ya da bir kurdu? Kimseyi dışarıda bırakmak istemem ama bir düzine ya da daha fazla çocuk sahibi olmaya da hevesli değilim."

"Niyet," dedi Dr. Borcht aniden, bakışları sanki kafasında karmaşık bir deney yürütüyormuş gibi uzaktı.

"Nasıl?" Shara sordu. "Yani..."

Zihni fikirlerle dolup taşıyordu ve ilk kez kalbinde garip bir sızı hissettim. Artan umutla karışık bir özlem. Kucağında bir değil, iki bebek vardı. Hayır, üç.

Tabii ki üç olacaktı. Biz Aima'lar üçleri severiz.

"Niyeti sen belirledin." Dr. Borcht ona odaklandı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Tanrıçanızla yaptığınız ayinde, gebe kalmayı sağlayan büyüü ya da sihri başlatıyorsunuz. Çocuğunuza gebe kalmanıza yardımcı olması için neden birden fazla Kan seçemeyeceğinizi anlamıyorum."

Shara yumuşak bir sesle, "Çocuklar," diye açıkladı. "Gina, bir kraliçenin ikiz ya da üçüz çocuk sahibi olmasının bir örneği var mı?"

"Aman Tanrım. Eminim vardır ama bu binlerce yıl önce, gebe kalma gücümüzü kaybetmeden önce olmuş olmalı. İsterseniz arşivlere bakabilirim."

Shara parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Hayır. Gerek yok."

Kalbindeki yumuşak  zlem yeniden titreşti ve sonra hafifledi. Henüz zamanı gelmemişti.

Parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum, tıpkı onun bana yaptığı gibi. Bir şey söylememe gerek yoktu.

O biliyordu.

Kraliçem tam olarak istediği şeyi alacaktı. Bunu yapacağım ya da denerken  leceğim.

SHARA

I arabası uzaklaşırken Dr. Borch'ta el salladı. Rik'i kıskandıracak kadar kanımı çekmişti. Umarım bana bir reğete yazabilir.

Bir sonraki adet dönemim başlamadan önce yardımcı olacak bir şey.

İçeri girmek için geri döndüğümde Gina, "İstedğiniz bilgileri topladım," dedi. "En azından bulabildiğim kadarını. Fazla bir şey yok."

"Dauphine'in saklanmakta bu kadar iyi olduğu düşünülürse sanırım bu şaşırtıcı değil." Mutfağa doğru geri dönmeye başladım ama orada Gina'nın dosyalarından hiçbirini görmemiştim. Yine de ateşin önünde daha rahat edebilirdik. Carys de dahil olmak üzere hepimiz için yer olurdu.

Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Geldiğimiz gece, ama kesin olarak dün değil. Aslında onu unutmuştum.

Oops. Evde misafir ağırlamaya alışık değildim ve dünkü özel şenliklerimizden sonra... Umarım o da bilmek istediğinden fazlasını duymamış ya da görmemiştir. "Bu sabah Carys'i gören oldu mu?"

Onun bağını kullanabilirdim ama tüm kardeş bağlarımın kafamın içinde sessiz ve maskeli olmasını seviyordum. New York'ta Gwen ve Carys'i de sayarsak dokuz kardeş daha edinmiştim ve hepsini kafamda dinleseydim delirirdim. Mayte'nin bağını bile sessiz tuttum, yine de ona diğerlerinden daha sık ulaştım. Her birimizin mahremiyete ve ailelerimizle baş başa kalmaya ihtiyaçı vardı. Benim hayatımın onunkine karışmasını ya da tam tersini umursamıyordum, özellikle de Kanımızla özel anlar söz konusu olduğunda.

Daire, "Onu kütüphanede gördüm," dedi.

"NE?!" Mehen harekete geçti, kapıları çarparak duvara çarptı ve koşar adımlarla köşeyi döndü.

Peşinden koştum. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum, sadece ejderha patlamasına doğru gittiğimizi hissediyordum. Carys'in bağını açarak onu uyardım: "*Mehen kızgın ve size doğru geliyor.*"

Cevap vermedi ya da beni tanımadı bile, bu da rahatsız ediciydi. Daha derine indim, zihnini daha fazla dinledim. Yığınla kitapla çevrili yerde oturmuş, mutlu bir şekilde kitap okuyordu.

Kütüphane kapısı büyük bir gürültüyle duvara çarptı. "O pis ellerini kitaplarımdan çek!"

Carys hafifçe başını kaldırdı, gözlükleri burnunun üzerinde tünemişti. Winnifred soğuk şöminenin önündeki uykusundan telaşla fırlayıp açıktaki kirlere çarptı. Üzerimize tüyler yağdırdı. Umarım kuş pisliği yoktur.

"Majesteleri, inanılmaz bir kütüphaneniz var," diye bağırdı Carys, genellikle sadece baykuşuna sakladığı o bebek sesiyle. "*Shakespeare'in Komedileri, Tarihleri ve Tragedyaları'nın* muhteşem bir kopyasını ve *Şiirler'in* ilk derlemesini buldum. Sadece bu iki kitabın değeri bile muhtemelen bu yıkık dökük malikâne için ödediğiniz para kadardır."

Mehen, gözleri saf bir cinayetle parlayarak, habersiz kadının etrafında yavaşça bir daire çizdi. "Evet. İlk baskı Dumas ve *Geoffrey Chaucer'in eserlerinin* hemen yanında. Kraliçemize dilediği gibi okumak amacıyla sahiplendiğim kitaplar."

"Oh, pish posh," diye karşılık verdi Carys. "Eğer müstehcen şakalar duymak istiyorsa, tek yapması gereken bu azgın aptallar grubunu dinlemek."

"Seni huysuz doğa bozuntusu! Kraliçemizin nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrin yok. En azından sormadan kütüphanesine girmeye ve *hazinelere* el sürmeye nasıl cüret edersin? Bu ne cüret!"

Tabii ki. Ejderhaların her zaman bir hazinesi vardır. Belli ki Mehen bu kütüphaneyi en değerli, gizli koleksiyonunun bir parçası olarak görüyordu. Carys'in kitapları karıştırdığını görünce bu kadar üzülmeye şaşmamalı.

"Çok sıkıcısın. Kitaplar camın arkasına kilitlenip uzaktan seyredilemez. Onlar tutulmak, okşanmak ve bir sonraki harika bölümü okumak için her bir sayfayı nazikçe çevirirken okşanmak içindir."

Daire kıs kıs güldü. "Görünüşe göre bu kitaplardan birkaçını odana götürüp biraz özel zaman geçirmelisin, Carys. Ya da belki kendine birkaç tane Blood almalısın."

Küçümseyerek burnunu çekti ve onunla aramızdaki kardeşlik bağında garip bir his hissettim. Sanki biri bir şişe şampanya açmış gibi bir patlama sesi.

Daire irkildi ve bir elini kışının yanağına sıkıştırdı. "Ah! Hiç adil değil! Kışım kesinlikle yasak bölge."

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Evet, doğru, bunu bu odadaki erkeklerin yarısına söyle."

Daire hâlâ kalçasını okla vurulmuş gibi tutarak odanın içinde topallayarak dolaşıyordu. "Hey, bu söz bana çok benziyor. Bu seni ilgilendirmez."

"Haklı olduğu bir nokta var," dedim. "Ben olsam-"

Mehen dönerek bana doğru yaklaştı. Başını eğmiş, gözleri öfkeyle parlıyor, burun delikleri her nefeste genişliyor, damarlarında öfke pompalanıyordu. Oh, benim seksi, kötü ejderham. "Onun bu paha biçilmez eserlere dokunmasına izin veremezsin. Onlar benim. Onları senin için talep ettim."

Yuvanın sahibi ben olsam da ejderha mantığı ona çok mantıklı geliyordu. "Paylaşamaz mısın?"

Sanki ona sümüklü bir amcık demişim gibi gözleri öfkeyle irileşti. Ellerini yumruk yaptı, omuzları gerginlikten kasıldı, ağzını açtı. Kapadı. Sanki kraliçesi olarak beni gücendirmeyecek bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi boğazı düğümlendi.

Ona yaklaşırken gözlerimin yanmasına izin verdim. Üzerinden sıcaklık yayılıyordu ve kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Savaşmak için can atıyordu. Sürüsünü korumak için yanıp tutuşuyordu. Bu onun içgüdüsyüdü, onun için nefes almak kadar temel ve gerekliydi.

Aklını aynı derecede zorlayıcı diğer içgüdülere çevirmek zorundaydım.

Avucumu göğsüne koydum ve sanki maraton koşmuş gibi her nefesini çekişinin tadını çıkardım. "Seni Fransız aksanıyla okurken dinlemeye bayılıyorum. Belki okuyabileceğimiz başka bir kitap görmüşsündür? Daha seksi bir şey?"

"Dinliyorum," diye mırıldandı. "Aklında ne var?"

Uh... Hiçbir fikrim yoktu. Annem ölmeden önce bana evde eğitim vermişti. Ondan sonra kendi başımaydım ve hep kaçıyordum. Gençliğimde kitap okumayı severdim ama yanımda bir sürü kitap taşımayı dert edemezdim.

Modern bir romantizm Mehen'in ilgisini uzun süre çekmezdi. Zarif, ilginç, eski moda ama bir o kadar da erotik bir şeye ihtiyacı vardı. Carys onun Shakespeare'lerine dokunuyor olsa bile ilgisini çekecek bir şey.

Carys, "İlgilenir misiniz bilmiyorum," diye söylendi. "Ama arkanızdaki rafta *Les Liaisons Dangereuses*'un bir kopyasını gördüm. Sağdan üçüncü sırada."

Ezra, "Bu arkadaki biz ahmaklar için ne anlama geliyor?" diye karşılık verdi.

"*Tehlikeli İlişkiler*," diye yanıtladı Carys kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Sanırım bu kraliçemizin ilgisini çekebilir."

Kitaba aşına değildim ama Carys aramızdaki bağda "*Bir şey değil*," demişti, bu yüzden Mehen'in tüm kutularını işaretleyeceğinden oldukça emindim. Parmaklarımı şakacı bir şekilde göğüs kaslarında gezdirerek, "Benim için okur musun? Lütfen?" diye sordum.

Kolunu kırımın altından geçirecek kadar eğildi ve beni kendine doğru çekti. Yerde öfkeyle ilerleyerek rafları taradı ve yukarıda bahsedilen kitabın çok sevilen yırtık pırtık kopyasını ve bir diğerini kaptı. Alçak bir memnuniyet homurtusu çıkardı. "Marquis de Sade da var. Bu eğlenceli olacak."

"O kadar hızlı değil, ejderha." Ezra raflara bakmak için yaklaştı. "Hepimiz ona okumak için bir kitap seçebilmeliyiz."

Mehen göğsünü benimkine çarparak alaycı bir homurtu çıkardı. "Ayı okuyabiliyor mu? Şok oldum. Peri masalları yok, Goldilocks."

"Kapa çeneni kertenkele nefesli." Ezra uzandı ve raftan bir kitap kaptı. "Ah. Bu iyi olacak."

Mehen dudaklarını büken bir alaycılıkla elindeki kitaba baktı. "Sadece okumakla kalmıyor, Almanca da okuyabiliyor musun? Şimdi bunu görmem gerek. Kraliçemizin gırtlaktan mırıldanmayı müzikal Fransızca kadar sevdiğini düşünemiyorum, yine de bu sizin için mükemmel bir kitap."

"Ne?" Daire, görmek için kafasını Ezra'nın arkasından çevirerek sordu. "*Das Parfum*?"

"Gesundheit." Mehen neredeyse kıkırdadı. "Kokuşmuş pislik."

Gerçi kulak memesini ısırdığımda neşesi hemen iniltiye dönüştü. "Bana okumak için kitap seçmek isteyen varsa bir tane alsın ve yukarı çıkalım."

Raflara doğru bir izdiham oldu, ancak Mehen bana ilk okuyan olmaya kararlı bir şekilde merdivenlere yöneldi.

Carys'i istifinin tadını çıkarması için bırakıyor. En azından şimdilik.

SHARA

I Kanım bana kitap okurken yatak odasında en az üç gün kaybettim. Bundan en ufak bir şikâyetim yoktu.

Kazanmak için çok şey feda ettiğim şey buydu. Tüm acı, endişe ve tehlike, şarkı söyleyen seslerinin ve benim için seçtikleri edebiyattan aldıkları saf keyfin altında kaybolup gitti. Herkes sırayla yatağıma doluştu. Yatak kesinlikle çok büyüktü, ama on iki kişiyle...

Herkesi yakınlaştırmak için biraz istifleme gerekiyordu.

Vivian bile yığına katıldı, bu da kalbimi ısıttı. New York'ta bana ilk geldiğinde, Mehen ve Ezra'nın toplamı kadar huysuzdu. Ama adamlarım kimsenin ona uygunsuz bir şekilde dokunmamasını ya da onu rahatsız etmemesini sağlamak için her türlü çabayı gösterdi, bu yüzden yavaş yavaş rahatladı.

Bize güvendi. Bu beni söyleyebileceğimden çok daha fazla etkiledi.

Tüm bu süre boyunca dinlendim, onlara bu şekilde yakın olmanın ve dokunmanın verdiği basit keyifle kendime ziyafet çektim. Kokuları ve vücutlarından gelen şehvetli sıcaklık. Biri bir sahneyi canlandırmaya ya da eğlenmek için yeni bir karakter sesine geçmeye çalıştığında kahkahaları ve şakalaşmaları. Gençlik Pınarı gibi gücümü ve kuvvetimi hissetmek için onların kanıyla beslenmeme gerek yoktu.

Yine de, evet, beslendim. Hem de çok. Seks, kan ve daha fazla seks. Tek bir tanesi bile şikâyet etmedi.

Ama yapacak işlerim vardı. Marne Ceresa'nın harekete geçmeden önce bana ne kadar zaman tanıyacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesin olan bir şey vardı. O da

oyunu oynuyordu. Zordu. Ve muhtemelen ben hiçbir şey anlamadan taşlarını tahtadaki yerlerine yerleştirmişti bile.

Eğer bu beni uykusuz bırakmaya yetmediyse, Dauphine'in daha da yakın olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Guillaume onun için Marne'den daha çok endişeleniyordu, bu da bana tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlatıyordu. Tapınak Şövalyem üç kraliçeden en güçlü olanına hizmet etmişti. Eğer endişelendiyse.

Çok gergindim.

Gina'nın fazladan geçen günlerde daha fazla bilgi edinmiş olmasını umuyordum. Belki Isador klasörlerinde bir eylem planı oluşturmama yardımcı olacak bir şeyler vardı.

Daha fazla alan açmak ya da daha fazla güç talep etmek istemedim. Dünyanın en güçlü kraliçeleriyle bir hesaplaşma istemiyordum. Tek istediğim bundan daha fazlasıydı. Kanım. Barış. Kahkahalar.

Eğer onu korumak için

öldürmek zorunda kalırsam...

Öyle olsun.

Bir strateji bulmak için daha fazla bekleyemezdim.

Carys'in hâlâ Mehen'in sevgili kitaplarını okşuyor olma ihtimaline karşı Gina'dan benimle ana salonda buluşmasını istedim. Çok sayıda sandalye, deri kanepe ve uzanmayı rahat hale getirmek için yere atılmış büyük rahat yastıklar vardı ve mutfığa yakındı, bu yüzden atıştırmalıklar için çok uzağa gitmemize gerek yoktu.

Gece boyunca yaklaşık sekiz santim ıslak ve yoğun kar yağmış, bu da beni neşeli şömine için mutlu etmişti. Rik'in iri vücudu sırtımı ısıtırken, ocakta sıcacık bir ateş ve bir fincan sıcak kakao varken, Gina'nın topladığı dağ gibi klasörlerle yüzleştim.

"Öncelikle, sakıncası yoksa birkaç idari maddeyi hızlıca gözden geçiririz diye düşündüm."

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Kevin'i ikinci consiliarius'unuz olarak tutup tutmama konusunda bir karar verdiniz mi? Eğer öyleyse, gerekli evrakları mümkün olan en kısa sürede imzalamalıyız."

Kıs kıs güldüm. "Vampir gizlilik anlaşmaları mı?"

Gina hiç eğlenmedi. "Kesinlikle. Evinizin işlerine daha fazla karışmasına izin vermeden önce onu sessizliğe hapsedmeliyiz. Bildiğim kadarıyla son derece profesyonel ve işinin ehli biriydi.

Madeline için de aynı şey geçerli. Eğer isterse, onu kendinize bağlamak için kanınızdan küçük bir miktar vermeyi de düşünebilirsiniz."

Madeline Keisha Skye'in consiliarius'u olmuştu. Işık tanrısı tarafından kirlendiğini keşfettiğimizde onu Gina'nın altında ikinci adamım yapmama birkaç dakika kalmıştı. Ölümü hiç de hoş olmamıştı.

Kevin Bloom harika bir yedek gibi görünüyordu. Genç, zeki ve yaşına rağmen son derece yetenekliydi. Ayrıca eidetik bir hafızası vardı ki bu da bana ihanet edecekse Isador Hanesi için kötü şeyler anlamına gelebilirdi. Carys'in

bağına dokundum ve hemen yanıt vermeyince ona daha sert bir vuruş yaptım. Mahremiyetine saygı duyuyordum ve onunla olan kardeşlik bağımı asla onu bir şeye zorlamak için kullanmazdım ama ona seslendiğimde

Bir cevap bekliyordu.

Ne? O da karşılık verdi.

Ona cevap vermek için beklerken, bağda kaşlarımı kaldırmanın zihinsel karşılığını yaptım.

"*Kraliçem,*" diye ekledi daha medeni bir tonda ve tamamen bana odaklandı. *:Hobbit de dahil olmak üzere J. R. R. Tolkien'in kitaplarının inanılmaz bir ilk baskı setine sahip olduğunuzu biliyor muydunuz? Önceki sahibinin bu hazinelerden bazılarını açık artırmayla satmadığına inanamıyorum, özellikle de paraya ihtiyaçları varsa. Isador mirasına hiç dokunmadan tüm eyaleti satın alabilirsiniz:*

Önceki sahibinin geçmişini araştırmadım. Kevin'i ikinci konsolosum yaparsam bana ihanet etme olasılığının ne olduğunu bilmem gerekiyor..:

Yeteneğim bu şekilde çalışmıyor. Bu tür bir hesaplama yapmak için onu ve sizi birlikte görmem gerekiyor. Bu yüzden sana eşlik etmekte ısrar ettim. Fiziksel olarak yanında olmazsam sana bir faydam dokunmaz:

"Bunu bilmek güzel olurdu" diye karşılık vermek istedim ama *bu* bana bir şey kazandırmayacaktı, yine de kendimi daha iyi *hissetmemi* sağlayabilirdi. *Kütüphaneyi kategorize ettiğiniz için teşekkür ederim..:*

Minnettarlığım bir kenara düştü. Yine kitapların içinde kaybolmuştu. Zihinsel olarak iç çekerek Gwen'in bağına dokundum. Son birkaç gündür ondan uzak duruyordum ki Kan'ını alması için ona bolca zaman tanıyayım. Binlerce yıl sonra Guinevere nihayet Lancelot'a kavuşmuştu. En uygunsuz anda zihnine girme riskini göze almak bir yana, yakın zamanda bu kavuşmaya müdahale etmeyeceğimden emindim.

Kraliçem: Gwen hemen cevap verdi, Carys'in yaptığından çok daha kibarca. :Sizinle bir teklif hakkında konuşabilmek için bana ulaşmanızı umuyordum. Ama önce sizin sorunuz tabii ki kraliçem:

Kevin hakkında ne düşünüyorsun? Benim resmi ikinci danışmanım olacak kadar güvenilir mi?

Onu sorgusuz sualsiz tavsiye ederim: Gwen cevapladı: :Sadece insan olmasına rağmen Arthur'la büyük bir cesaretle yüzleşmeme yardımcı oldu. Ona her konuda güvenirim:

Hala bir tuzak olabilir. Ne de olsa adam Byrne'ün torunuydu ve Marne Ceresa'nın Amerikan konsolosuydu. :Öğrendiğim iyi oldu, teşekkürler. Ne hakkında konuşmak istiyordun?

"Halletmem gereken bir sorun var. Devam etmeden önce derin, yavaş bir nefes alarak duraksadı. :Başka bir Kanımı almak için kulanizden geçici olarak ayrılmam gerekiyor...:

Bağları duygularla titriyordu ama korkmuyordu. Kızgındı. Onun Kanını geri almanın birkaç bin yıllık bir savaş olacağını hissediyordum :Tabii ki. Sen yokken New York'a dönüp dönmeyeceğimi ya da yuvanın geçici olarak korumasız kalmasının sorun olup olmayacağını görmek için Gina ve Kanımla biraz kontrol edeyim. Ne zaman gitmen gerekiyor?

Yakında, ama nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun var. Elaine Shalott'un haberi olmadan yuvadan ayrılmam gerekiyor. Geldiğimi görmesini istemiyorum. Eğer öğrenirse, çok hazırlıklı olur ve korkarım ki New York'u senin için elinde tutacak başka bir kraliçe bulursun...:

Gwen beni bu diğer kraliçeyle zaten bir kan bağı taşıdığı konusunda uyarmıştı. Aslında Elaine bu bağı Gwen'in kendi Kanına sahip çıkmasını engellemek için kullanmıştı. Daha da kötüsü, Elaine bunu Gwen'in alfasını kendine bağlamak istediği için yapmıştı.

Neyse ki Gwen için ben daha güçlü bir kraliçeydim ve onu o eski yeminden kurtarabildim. Ancak yine de Elaine'in kanını taşıyordu. Eğer kardeşinin mahremiyetine benim kadar saygılı olmasaydı, Elaine Gwen'in yerini kolayca tespit edebilirdi. Eğer yeterince güçlüyse, belki Gwen'in düşüncelerini ya da niyetlerini bile.

İkimiz için de iyi değil.

Zihnim yarışıyordu. Gwen'i ve onun ihtiyaçlarını düşündükçe, kanım damarlarımda daha fazla kıvılcımlanıyordu. Geçen ay Skye Tower'a gitmeden önce denemeyi planladığım ve bize yardımcı olabilecek bir numara vardı.

"Eğer kanını senden çekersem, yine de yerini tespit edebilir mi?"

Gwen'in bağı kafamın içinde yanan bir kanguru gibi zıplıyordu.
Ne? Nasıl? Bilmiyorum. Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum:

"Bu sadece bir testti ama New York'a gelmeden önce Rik'in kan örneğinden Keisha'nın kanını alabildim. Eğer bunu daha büyük bir ölçekte yapabilirsem ve Elaine'in tüm kanını senden çekebilirim, o zaman kesinlikle senin konumunu izlemenin bir yolu olmayacaktır...:"

Eğer mümkün olduğunu düşünüyorsanız, denemeye hazırım. Gerçi eminim ki her ihtimale karşı tüm büyük havaalanları ve limanlarda gözcü bulunduracaktır...:"

Korum kafamın içinde fısıldadı. *Yuva. Ağaç. Muhafız.*

Fısıltıyla birlikte, New York'taki o uzak kan çemberiyle fiziksel bir bağlantı hissettim. Kulenin bodrum katının karanlığında bir ağacın yetişip yetişemeyeceğini bilmiyordum, ama belli ki Morrigan'ın korusunun bir fikri vardı.

Dudaklarım büküldü: *Sanırım bunu da halledebilirim. Bodrumdaki beton zemini açması için bir ekip kiralayabilirim. Toprağa ulaşabilmem gerekecek. En az altı ayak kare diyelim, daha büyük de olur:*

Derhal, kraliçem. Ne zaman gelmeyi planlıyorsun?

Gwen hemen gelmemi talep etmeyecek kadar kibardı, gerçi bir yerde mahsur kalan benim Kanımdan biri olsaydı, ben de oldukça sabırsız olurdum.
:Dolunay için bir planım var, ama ertesi gün gelebilirim:

Teşekkürler kraliçem. Bu bana hazırlanmak için zaman veriyor: Gwen'in ne tür bir olay olursa olsun yüzünü ve sesini tamamen kontrol altında tutabilen bir insan olduğunu hissediyordum. Ancak, bağları bana içten içe mutlu ve umutlu gözyaşları döktüğünü söyledi.

Her şey senin için hazır olacak:

Arthur'un yüzüğünün nereden geldiği hakkında bir şey öğrendin mi?

Henüz değil. Bunu bilebilecek tek kişi teyzem ama o da artık tamamen Shalott Hanesi'nin kontrolü altında. Elaine'in haberi olmadan İngiltere'ye gizlice girebilirim, cevapları arayabileceğim birkaç yer var...:"

Onun bağından kurtuldum ve Gina'ya odaklandım. "İki şey var. Gwen, Kevin'in kesinlikle güvenilir olduğunu söylüyor ve New York'ta bir iki günlüğüne yardımına ihtiyacı var. Dolunay bahçe partisinden bir gün sonra oraya gitmek istiyorum."

Gina telefonunu çıkardı ve yeni bir seyahat planlamak için birçok mesaj göndermeye başladı. "Kulede mi yoksa annenin evinde mi kalmak istersin?"

"Sorgusuz sualsiz annemin."

"Magnum bu kadar çabuk dönmene çok sevinecek. Pekala, bu halledildi."

"Peki Leonie Delafosse hakkında ne öğrendiniz?"

Gina bana rahatsız edici derecede ince bir dosya uzattı. "Gördüğünüz gibi, pek bir şey yok. Delafosse Hanesi New Orleans'a 1700'lerin başında küçük bir Fransız hanesinden gelmiş. Dauphine soyundan gelen Valois Hanesi ile gevşek bir müttefiklikleri var. Ancak çoğu küçük ev daha büyük evlerle müttefiktir ya da yutulurlar. Ya yok olurlar ya da daha büyük bir ev tarafından yutulurlar ve kendi isimlerini kaybederler."

"Valois." Daire'ye döndüm. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

"Rosalind Valois," diye cevap verdi hemen. "Keisha ile müttefikti ve aynı zamanda onun sevgilisiydi."

Oh, evet. Keisha gider gitmez consiliarius'u bana ulaştı ve artık varsayılan olarak onun kardeşi olduğumu iddia etti. Ona bağını kardeşim olarak kabul etmekten mutluluk *duyacağımı* söylediğimde, birden ilgilenmemeye başladı. "Rosalind'in Leonie ile kan bağı var mı?"

"Bulabildiğim kadarıyla yok, en azından son iki bin yılda. Yeterince geriye giderseniz tüm kraliçeler akrabadır."

Kaşlarımı çattım ve ayrıntıların zihnimde dönüp durmasına izin verdim. Bir şey beni rahatsız ediyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Rosalind ve Keisha. Birbirlerine değer veriyorlar mıydı? Ben ve Mayte gibi mi?"

"Sevgiliydiler ama birbirlerini gerçekten ne kadar sevdiklerini bilmiyorum," dedi Rik. "Duygusal bir bağlılıktan çok, rahat bir ilişki olduğu izlenimini edindim hep."

"Yani onlar sadece müttefikti," dedim yavaşça. "Bir keresinde hangisinin daha güçlü olduğu konusunda tartıştıklarını söylememiş miydin?"

"Çoğu kraliçe kardeşlik sözleşmelerini gizli tutar, ancak dışarıdaki Aima sarayları için hangi kraliçenin bağlı olduğu açıktır. Evleri söz konusu olduğunda hangisinin diğerine hizmet ettiği asla net değildi."

Guillaume'a döndüm, kapının yanındaki nöbetçi pozisyonundan yaklaşırken bir an bekledim. "Geçen gece Triune hakkında konuştuğumuzda, sanki ben istesem de istemesem de çağrı gelecekmış gibi konuştun."

Ciddiyetle başını salladı. "Çağrı gelecek. Bundan eminim kraliçem." "O zaman Keisha neden Triune'a girmek için bu kadar uğraşıyordu? bu konuda hiçbir şey söylemeyecek miydi?"

Omuz silkti. "Ne kadar müttefiki olursa olsun bir Üçlü Birlik çağrısı alacağını sanmıyorum. Ancak bazı kraliçeler, güç tabanlarını büyütür ve kendilerini buna layık görürlerse, tanrıçaların onları Üçlü Birlik'e çağıracağına inanırlar."

"Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder," diye ekledi Rik. "Ya da bu durumda tanrıçalara."

Gina yavaşça, "Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Müttefikler edinerek masaya oturmayı *hak eden* bir Triune kraliçesi söyleyin."

"Kesinlikle," dedi Guillaume. "İşte bu yüzden Keisha'nın asla Triune olacağına inanmıyorum. Tanrıçaların böyle bir kraliçenin masalarına oturup saraylarımız için kararlar almasını istemeyeceklerine inanmak zorundayım, kendini ne kadar güçlü yaparsa yapsın. Triune olma yolunda öldürüp işkence edemezsiniz."

"Marne Ceresa Triune'dür. Desideria da öyleydi ve sana kesinlikle işkence etti."

Başını salladı. "Öyle yaptı. Ayrıca kendisiyle ittifak kurmayı başaramayan sayısız kraliçenin yuvasını da yok etti. Ama bu Triune olduktan *sonraydı*."

İçimi çektim. Triune'dan ve çağrılma olasılığımdan bahsetmek bile midemi bulandırıyor. Özellikle de Desideria'yı yüzlerce insanı öldüren ve kendi Kanına işkence eden bir kraliçeye dönüştüren şey tüm bu güç ise.

Guillaume önümde tek dizinin üzerine çöktü ve elimi tuttu. "Ne kadar güç kazandığın umurunda değil. Sen kendi eğlencen için insanları katletmekten memnun olacak türden bir kraliçe değilsin."

Sertçe yutkundum, gözlerini aradım. "Ama şimdiden pek çok insanı öldürdüm ya da benim yüzümden öldüler. Keisha. Onun kanı. Ra. Madeline. Kansas City'deki satıcı kadın. Listeme daha kaç kişi ekleyeceğim? Özellikle de Marne bana ulaşmak için herhangi birinize zarar vermeye çalışırsa. Onu öldüreceğim, G. Bunu düşünmek bile beni çok kızdırıyor..."

Ateş damarlarımı yalayarak ensemdeki ince tüylerin titremesine neden oldu. Gücüm yükseldi, kullanılmaya hevesliydi. Kanımı ve yuvamı savunmaya hazırdım, bu ölüm anlamına gelse bile. Smoak'un yine sırtımda gezindiğini, ben dünyayı alevlerle yıkarken neşeyle çılgılık attığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Güzel," diye homurdandı Guillaume, parmaklarımı o kadar sert sıktı ki, içimde patlamak üzere olan ateşi göz kırparak uzaklaştırdım ve ona odaklandım. "Tanrıçanın yapman için sana verdiği görevin önünde duran o şerefsizleri yok et. Seni tehdit eden herkes ölmeli. İçimizden birini sana karşı kullanarak seni etkilemeyi düşünen herkes ölmeli. Sarayını korumak için öldürmeye hazır ve istekli bir kraliçeye ihtiyacımız var."

"Bizi kullanın," diye ekledi Mehen, Leviathan içinde canlanırken sözleri daha çok bir tıslama gibiydi. Eğer bir ölüm olacaksa, ejderha ziyafet çekmeye fazlasıyla hazırды.

"Isis'in sana canavarları vermesinin bir sebebi var," diye hatırlattı Llewellyn. Gözleri parlak ve hevesliydi, gryphon düşmanlarımı parçalara ayırmaya hazırды. "Ve nedenini hatırla..." Durakladı, omuzları gergindi. Boğazındaki kordonlar belirgin bir şekilde ortaya çıktı. "O..." Titredi ve sertçe yutkundu, annemin adını söylemesini engelleyen büyüü kırmaya çalışıyordu. "Seni bir sebepten dolayı sakladı. Hayatını bir sebep uğruna feda etti. Böylece sen Triune yönetiminin gölgesinde, normal saraydan uzakta büyüyebilecektin."

"Senin kadar güçlü..." Guillaume yavaşça başını salladı. "Onlardan birine yemin etmeden yaşamana izin vermezlerdi. İşte bu yüzden Desideria yuvaları yok etmek için beni kullandı. Bir kraliçe yeterince güçlüyse ya Desideria'ya katılır ya da öldürdü. Arası yoktu. Marne de aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyor. Dauphine hakkında yeterince bilgim yok ama onun da aynı şeyi yapacağını tahmin ediyorum."

"Gençleri olgunlaşmadan öldürmeye alışkınım." Xin alçak sesle konuştu ama Guillaume bile seğirdi, sağ eli otomatik olarak kalçasına doğru kaydı, orada bir silah saklıyor olmalıydı. "Wu Tien çocuk kraliçeleri bile tehdit olarak görüldükleri ve klanın yönetici kraliçesine sıkı sıkıya bağlı olmadıkları takdirde ortadan kaldırılırdı. Sizi daha beşikteyken öldürürlerdi kraliçem."

Üşüyerek kollarımı hızlıca ovuşturdum, önsezi hissini yok etmeye çalıştım. Rik kollarını bana doladı ve beni kucaklayarak daha da derinleştirdi. Çenesini omzuma koyarak, vücudunun sağlam korumasına karşı her santimimi tuttu.

"Biliyorsun..." Gina gözlerini boşluğa dikti. Derin düşüncelere dalmış bir halde tırnaklarını sandalyenin koluna geçirdi. "Keisha Skye neden Leonie'nin peşinden hiç gitmedi? Yoksa yaptı da bu bir sır olarak mı saklandı? Ama neden?" Bana odaklandı ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. "Bu garip değil mi? Amerika'nın en güçlü kraliçesi, en azından o dönemde, Leonie'nin

başıboş bir kraliçenin müdahale etmeden sarayını yönetmesine izin verdi. Kırk yıl önce Zaniyah'ın kan çemberine bir geas koyduğunda ve Mayte'yi evine almak için dev bir örümcek gibi beklediğinde."

"Skye Hanesi'nde çok şey bilecek kadar yüksekte değildik." Daire bana yaklaştı ve bir kolunu dizlerimin üzerine koydu. "Ama Delafosse Hanesi ile herhangi bir görüşme ya da anlaşma yapıldığını hiç duymadım. Leonie'nin var olduğunu biliyorduk ama Keisha onun hakkında tek kelime etmedi."

Rik'in göğsü başımın arkasına doğru gürledi. "Bu arada Keisha da bizim gibi küçük ekipler göndererek genç bir kraliçeyi evine çekmeyi umuyordu."

"Aynen öyle." Gina çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve kucağında açtı. "İlanları kontrol edeyim ve resmi bir şey yapılıp yapılmadığına bakayım." Parmaklarımı Daire'nin saçlarında gezdirdim ve o da kalçama sokuldu,

vücudunu bana daha çok bastırıyordu. "İlanlar mı?"

"Triune ne zaman bir duyuru yapmak isterse, mesaj tüm Aima'nın okuyabilmesi için yayınlanır. Herhangi bir kardeşlik anlaşması resmi Triune kanalları aracılığıyla duyurulur, aksi takdirde yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma olarak kabul edilmez. Kraliçeler arasında hala özel bir kan anlaşması olabilir, ancak bir anlaşmazlık olursa, duyurulmadığı takdirde yardım için Triune'ye gelemesler. Eskiden bu duyuru kavşaklara ya da tavernalara asılırdı ve bir tür sihirli işaret fişeği ile dikkat çekilirdi."

"Zaniyah'ı talep ettiğimde resmi duyuruları yayınladınız mı?"

Gina bakışlarını benimkilere kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Evet, otomatik olarak öyle yaptım. Özür dilerim kraliçem. Triune'un dikkatinin üzerinize çekilmesini istemezseniz diye süreci size açıkça anlatmalıydım."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Hayır, harika bir iş çıkardığın için özür dileme. Hiçbir fikrim olmadığı için Triune yasalarının tamamını halletmen konusunda sana güveniyorum. Zaniyah ile olan ilişkimin halka açık olmasını istiyorum, böylece bana bir şey olursa başvurabileceği bir mercii olur. Gwen ve Carys de öyle."

Rahatlayan Gina dudaklarını büktü. "Peki ya New York'ta bağ kurduğunuz diğer kraliçeler?"

Gözlerimi devirdim. "Onlar da öyle, ama açıkçası şu anda isimlerini bile hatırlayamıyorum." Gina bilgisayar ekranını taramaya geri döndü, birkaç sayfayı çevirirken parmakları hızla hareket ediyordu. İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekti. Binlerce yıllık antik çağları düşündüğümde

Vampir kraliçelerin web siteleri ya da e-postalar ya da Gina'nın bahsettiği her neyse, onlar aracılığıyla iletişim kuracaklarını hiç düşünmemiştim.

"Bu aslında bir veri tabanı ve..." diye mırıldandı ve ekrana bakarak kaşlarını çattı. "Delafosse Hanesi için Valois Hanesi'yle olan kan bağlarının orijinal olarak tanınması dışında kesinlikle hiçbir şey geri gelmiyor. Bu son derece garip. Bir dakika. Oh, lanet olsun."

Onun bu haykırışı üzerine Guillaume'un kılıcını kapmaya hazır bir şekilde ayağa kalktım. Gina'nın daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım. "Ne?"

"Daha önce hiç fark etmemiştim ama tahmin edin Triune veri tabanını kim oluşturdu?" Gözleri fal taşı gibi açılan Gina telefonunu eline aldı. "Kevin Bloom diye biri. Onu arayıp arka uç verilere hâlâ erişimi olup olmadığına bakayım. Belki de ihtiyacımız olan bilgiyi bulmamı engelleyen bir tür güvenlik önlemi vardır."

Numarasını çevirdi ve duyabilmem için hoparlörü açtı. Kevin ilk çalışta cevap verdi. "Bayan Talbott, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kraliçemizle birlikteyim-"

"Majesteleri, nasıl yardımcı olabilirim?"

Tiz sesinden heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum. Gwen onu arayıp ikinci konsülüm olmasını isteyeceğimi mi ima etmişti?

Hayır, diye karşılık verdi kafamın içinde, beni şaşırtarak. Hala bana bağlı olduğunu fark etmemiştim. :Ben asla böyle bir şey yapmam...: Sonra aceleyle ekledi,

Kulak misafiri olduğum için özür dilerim Majesteleri. Başka bir şeye ihtiyacınız olup olmadığından emin değildim ve siz de bağımı kapatmadınız...:

Endişe onunla olan bağımı güçlendirdi. Telefonu kapatmayı unutmak benim hatam olsa da, hattın diğer ucunda olup dinlediği için ona kızacağımdan gerçekten endişeleniyordu. *:Müsait olduğun için teşekkürler, Gwen. Bazı bilgilerin izini sürmeye çalışıyoruz ve Kevin'in yardımına ihtiyacımız var. Sesi doğum günü hediyelerini açmaya hazırlanan bir çocuk gibiydi, o yüzden zaten biliyor olabileceğini düşündüm...:*

Hafifçe güldü. "Hep böyle heyecanlıdır."

"Sana sormam gereken önemli bir soru var ve Gina'nın da bir teoriyi saptamama yardımcı olacak bazı bilgilere ihtiyacı var." Gina'nın bakışlarını yakaladım ve başını sallayarak önce benim konuşmamı söyledi. "Kevin, sana ikinci consiliarius'um olman için resmi bir teklifte bulunmak istiyorum, ama bir şartla."

"Evet?" Sesi titriyordu. Gwen bana genç adamın telefonunu şiddetle kavradığı, gözlerinin kocaman olduğu bir görüntü gönderdi.

"Küçük bir miktar kanımı almak ister misiniz? Bu bana erişim sağlar-"

"Evet," diye ağzından kaçırdı. "Evet. Bu bir onurdur. Çok memnun olurum kraliçem."

Başımı hafifçe sallayarak onaylamasına rağmen uyarıya devam ettim. "Bu bana senin zihnine ve konumuna erişim sağlar. Gina'nın mahremiyetine saygılı olmak için çok çaba sarf ediyorum ama onu bulabildiğim ve sessiz bir iletişim gönderebildiğim için minnettarım."

"Yaşlı kraliçelerin çoğu bunu tüm insan hizmetkârlarından ister," diye yanıtladı. "Consiliari daha da fazla. Tamamen anlıyorum ve siz sormamış olsaydınız bunu önerecektim. Büyükbabam kesinlikle Marne Ceresa'nın kanını taşıyor ve aralarındaki mesafeye rağmen onu emirlerinden haberdar etmek için bunu sık sık kullanıyor."

"Eğer eminsen-"

"Yüzde yüz," dedi hemen tekrar.

"Birkaç gün içinde Gwen'e yardımcı olmak için New York'a geleceğim ve o zaman her şeyi resmileştirebiliriz."

"Evet, evet, bu iyi olur. Bir saniye bekleyin, Majesteleri."

Bir şey telefonun sesini bastırdı ama ben hâlâ onun coşkulu haykırışını duyabiliyordum. Gwen bana Kevin'in odanın içinde hoplayıp zıplayarak dans ettiği ve kulaktan kulağa sırtıttığı bir başka görüntü gönderdi.

"Affedersiniz, Majesteleri." Telefona döndüğünde sesini çok daha sakinleştirmeyi başarmıştı. "Size mümkün olan her şekilde hizmet etmek için sabırsızlanıyorum."

"Bakmanız için size örnek bir sözleşme göndereceğim," dedi Gina. Ona kararlı bir şekilde, "Ve sizden özel taleplerinizi yazmanızı istiyorum," dedim.

"Müzakere ettiğimiz diğer kardeşlik sözleşmelerini gördün, yani biliyorsun ne tür bir adalet beklediğimi."

"Elbette kraliçem. Başka nasıl yardımcı olabilirim?"

"Belli bir kraliçe ve onun ya da hanesinin son birkaç yüzyılda yaptığı kardeş düzenlemeleri hakkında bilgi bulmaya çalışıyorum. Hiç şansım yok ve veritabanı oluşturucusunun siz olduğunuzu fark ettim. Bunu yapabilir misin? _"

"Zaten arka uç verilerini çekiyorum," diye cevap verdi. "Bir saniye... Tamam, çek. Adı ne?"

"Leonie Delafosse."

"Arama yapmadan bile bir şey olmadığını söyleyebilirim, ama deneyeceğim... Evet. Valois Hanesi'yle olan orijinal bağlantı dışında eşleşme yok."

uzak bir kraliçe aracılığıyla. Verileri tablolara girdiğimde orijinal defteri okuyamadım."

Gina yumuşak bir ısıklık çaldı. "Bekle, gerçekten tüm eski belgelere baktın ve her şeyi elle mi yerleştirdin? Kendin mi?"

"Evet. Birkaç bin yıla yayılmış olsa da aslında o kadar uzun sürmedi. Endişelenecek çok fazla kraliçe kalmadı ve Desideria Modron'un terör saltanatından önce kraliçeler sonsuza kadar yaşıyordu ve ittifaklar o kadar sık değişmiyordu."

Kesinlik içimi yaktı, bana haklı olduğumu söyleyen büyüyen bir rezonans. "Yani Keisha Skye, Leonie Delafosse ile herhangi bir kardeşlik anlaşması yapmadı, Keisha kendini Amerikan kraliçesi olmaya hazırlasa bile. Keisha tanrıçaları kendisine Üçlü koltuk vermeleri için etkileyecek kadar güçlü olmak istemesine rağmen. Herkesin Leonie'yi yalnız bırakmasının bir nedeni olmalı, Keisha'nın bile."

"Belki de o kadar güçlü değildi..." Daire başını kucağımdan kaldırdı. "Boş ver onu. Keisha'nın o kadar güçlü olmayan bir sürü kardeşi vardı. Leonie'yi hepimiz biliyorduk ama New Orleans'ta olduğu dışında onun hakkında bir şey söyleyemem."

"Vampirler iş için iyiydi," dedi Rik yavaşça. "Keisha'nın Leonie hakkında söylediğini hatırlayabildiğim tek şey bu. Ne işi? Keisha'nın sahip olduğu pek çok işletmeden hiçbiri umurunda değildi. Tek umursadığı daha fazla kraliçeyi gücü altına almaktı."

"Bu o," diye fısıldadım. "Dauphine. Öyle olmak zorunda. Herkesin başka yöne bakmasını sağlayacak kadar güçlü. Kahretsin, aslında göz önünde saklanıyor ve kimse New Orleans'ta önemsiz bir kraliçe hakkında iki kez düşünmez. Kaç yaşında? Güçleri neler? Avlusu ne kadar büyük?" Kanıma baktım ve başlarını sallamalarını izledim, Omuz silkiyor ya da kaşlarını çatıyor, bir şeyler hatırlamaya çalışıyor.

"Bir geas. Annem gibi o da herkesin üzerine bir büyü koydu. Sadece onun hakkında konuşabiliyoruz, ama sadece kimsenin umursamadığı önemsiz bir kraliçe olarak. Keisha'ya bir şey yapmış olmalı ki başka tarafa baksın. Bir çeşit dürtme ya da gizli anlaşma. Resmi Triune kayıtları dışında arayabileceğimiz başka kayıtlar var mı? Ziyaretçi kayıtları ya da telefon kayıtları gibi. Madeline hiç Leonie'nin konsolosunu aradı mı? Keisha hiç New Orleans'a gitti mi ya da Leonie hiç New York'a gitti mi?"

Kevin hemen, "Madeline Skye'ın ofisinde bıraktığı her şeye bakacağım," dedi. "Titiz kayıtlar tutardı, bu yüzden bazı

Resmi bir anlaşma yapılmamış olsa bile, küçük bir not ya da referans. Ne bulduğumu size bildiririm."

"Harika, teşekkürler Kevin. Umarım ziyaretime kadar bir şeyler öğrenirsin." "Hemen işe koyulacağım kraliçem."

Gina telefonu kapattı ama ben hâlâ Gwen'in zihnimde sessizce ve dikkat çekmeden dolaştığını hissediyordum. Ben daha soramadan cevap verdi: *"Leonie'yi kulede hiç görmedim ya da Keisha'nın ondan bahsettiğini duymadım. Ama ben Keisha'nın arkadaşlarından ya da güvendiği sırdaşlarından biri değildim. Leonie kulede kalsaydı bile muhtemelen onu tanımazdım. Diğer kardeşlerimizden bazılarını sormamı ister misiniz?"*

Hayır: Gerisini yüksek sesle söyledim ki Gina ve Kanım da duyabilsin. "Bu konuya farklı bir açıdan yaklaşalım. Arşivlerde New York'taki diğer kardeşlerimin Delafosse Hanesi yerine Valois Hanesi'yle olan karanlık ya da eski bağlarını araştırın. Kraliçelerden birinin Marne Ceresa için casusluk yaptığını biliyorum, bu yüzden Dauphine'in de kule içinde bir bağlantısı olması muhtemel. Belki de küçük bir New Orleans kraliçesinden başkası için çalıştığına dair hiçbir fikri olmayan bir kraliçe bile olabilir. O yüzden kimseye bir şey sorma. Bakalım Kevin ne bulabilecek ve oradan devam edeceğiz."

Gwen bağımızdan geri çekildi ve ben de kapanmasına izin verdim. Hâlâ bir şeyleri kaçırdığımıza dair rahatsız edici hissi üzerimden atamıyordum. "Leonie'nin consiliarius'u kim?"

Gina kaşlarını çatarak telefon rehberini karıştırdı. "Aslında bilmiyorum. Araştırmam gerekecek."

"Başka bir vampir veritabanı mı?"

Homurdandı ve başka bir numara çevirdi. "Keşke. Eski moda bir telefon rehberini deneyin. Angela, consiliari iletişim referans kitabına ihtiyacım var. Kansas City ofisindeki masamda. Tamam, olur. Kulağa hoş geliyor, teşekkürler."

Telefonu kapattı. "Angela yolda. Umarım sakıncası yoktur Nevarre, ama bu tür son dakika gidiş gelişlerinde helikopteri kullanabileceğimizi düşündük. Helikopteri kaldırmak jeti kaldırmaktan daha kolay, özellikle de onu kaldırabilecek büyüklükteki en yakın havaalanı Harrison'da olduğu için."

Kuzgun Kanım yaklaştı. "Bir pilota ihtiyacınız var mı?"

Kaşlarını kaldıran Gina bana biraz temkinli bir bakış attı. "Sakıncası var mı? Onayınız olmadan Kanınızdan birini kısa bir göreve bile göndermeye cesaret edemem. Aksi takdirde, Harrison'dan birini kiralayıp bizim için helikopterle yolculuk etmesini sağlarım."

İçgüdüsel olarak bir elimle Nevarre'in saçlarından bir avuç alırken diğer elimle de eteğini tuttum. Heliopolis'e yapılan koordineli saldırı dışında, Kanımdan hiç ayrılmamıştım. Elbette sık sık nöbet için "uzaktaydılar" ama her zaman birkaç dakika içinde bana dönebilecek kadar yakınlardı.

Nevarre, Morrigan'ın yüzlerce yıldır hayatta olan güçlü bir oğluydu. Kansas City'ye kısa bir helikopter yolculuğuyla gidip gelse bile hayatta kalabilirdi. Yıllar önce onu ve druid cadısını öldüren araba kazasını düşünmeyi bile reddettim. Bu Ra'nın işiydi ve ben ışık tanrısını halletmiştim.

Ayrıca, Nevarre gitmek *istiyordu*. Umutsuzca. Benden bir kalp atışı kadar bile uzak kalmak için değil, bana küçük bir hizmette bulunmak için. Sadece onun yapabileceği bir şey. Bildiğim kadarıyla diğer Kanlardan hiçbiri helikopter ya da uçak kullanamıyordu.

"Burada bir pilot varken onun yerine geçecek birini beklemeye gerek yok," dedim sonunda isteksizce. Yine de elini tuttum ve onu bir öpücüğün içine çektim:

Sadece birkaç saat, kraliçem. Sürekli irtibat halinde olacağım..:

Sağ salim uç, Gölgem...:

Her zaman, kraliçem:

EZRA

F Lanet olası nöbet. Yine lanet olası ejderhayla eşleştim. Rik beni Mehen'le her gönderdiğinde kışla gülüyor olmalıydı. En azından bu sefer Guillaume'u da bizimle göndermişti. At ejderhaya da sabrım yok.

Neyse ki Mehen oldukça doymuş ve tatmin olmuştu. Karnı kraliçemizin düşmanlarının etiyle tıka basa dolu değildi ama günlerce kraliçenin kanına, seksine ve okumalarına doymuştu. Açıkçası hangisinden daha çok zevk aldığını söyleyemezdim.

Şişman ve küstah, ejderhasına dönüştü ve üzerimizde yavaş bir daire çizdi. Bizimle yürüyemeyecek kadar tembeldi. Tanrıya şükür ki şövalye sadece yürüyüp bakmakla yetiniyordu. Zaten zaman kayıydı. Kraliçemiz lanet olası bir tanrıyı öldürmüştü. Artık hiçbir şeyin onu korkutabileceğini ya da sindirebileceğini sanmıyordum.

Diğer kandan biraz uzaklaşmıştım. Cildim kaşınıyordu ve evet, huysuzdum. Her zamankinden bile fazla.

Dev ağaçlardan birinin altında durdum ve sırtımı ağaç kabuğuna yasladım. Sessizliği ve saygı duygusunu içime çektim. Koruda yürümek eski bir katedrali ziyaret etmek ya da Stonehenge'in içinde durmak gibiydi. Tanrıçanın nefesini rüzgârda hissedebiliyor ve neredeyse sesini duyabiliyordum.

Boz ayım kederli bir şekilde homurdandı. Orman her zaman beni çağırmış, hayatımın çoğunda beni yalnızlığa iten derin bir özlemi harekete geçirmişti.

Bembeyaz kış havası, ayakların altındaki yumuşak kar, ağaçlar o kadar durgun ve sessiz ki her bir kar tanesinin hafifçe düşüşünü neredeyse duyabiliyordum. Bir zamanlar

Zamanında bu sessizliği içmek beni b u dünyada başka hiçbir şeyin yatıştıramadığı kadar yatıştırırdı.

Şimdi...

Sessizliğe dayanamıyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Hayır. Siktir et beni. Çok korkmuştum.

Hayatımın daha önce nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Ormanın yalnızlığı. Nöbet yok. Mızızlanan ejderha yok. Alfa yok. Rik yeterince iyi bir alfabaydı. Daha kötülerini de görmüştüm.

Ama yine de canımı sıktı. Bana *ne* yapacağımı söylemesi değil, sorgusuz sualsiz yapmam. Hatta tanrıçası olabilecek kadar güçlü bir kraliçe tarafından desteklenen, dikkatli kuşlar ve duyarlı ağaçlarla dolu bir yuvada nöbet tutmak gibi aptalca şeyler bile. Bu rahatsızlık oradaydı ve bazen Guillaume'un eyerinin altındaki bir çapak gibi içimi kemiriyordu. Kraliçemizden başka kimseye boyun eğecek türden bir Kan değildim. Rik bunu biliyordu ve konumundan faydalanmadı.

Ama yine de. Canımı sıktı.

Ya da en azından eskiden öyleydi. Daha önce.

Ama bunu düşünmek istemedim.

Kendimi karlı ormana bakarken buldum ve tanrıçaya son birkaç ayı unutabilmeyi diledim. O zamanlar yalnızdım ve hiç umurumda değildi. Tek başıma güzel, rahat bir delik bulabilir ve kışı uyuyarak geçirebilirdim. Hatta belki bütün bir yıl boyunca.

Guillaume dalların altında bana katıldı ve griz kafasını ısırp koparmak konusunda gerçekten çok düşündü. Tekrar büyütür. Bir şey kaybetmez.

"Kraliçemizi terk mi edeceksin?"

"Kimse ayrılmakla ilgili bir şey söylemedi. Görevimi biliyorum." "Ben burada görev için kalmıyorum, dostum."

Ona bakmadım ama dudağımın küçümsemeye kıvrıldığını hissettim. "Ben senin

dostum, şövalye."

Guillaume hiç istifini bozmadan çömeldi ve bıçaklarından biriyle ağaçtaki yaprakları ve döküntüleri karıştırdı. Onu çıkardığını bile görmemiştim. "Savaşçılar o zaman. Son birkaç ayda çok şey gördüğümüz kesin. Son iki yüz yılda gördüklerimin toplamından daha fazlasını."

Onaylarcasına homurdandım. Shara'nın yuvasında birlikte ancak bir ay geçirmiştik ve o bile New York ve Mısır gezileriyle bölünmüştü. Kesinlikle çok talep görüyordu ve eğer o haklıysa...

Ve de Payne her zaman haklıydı.

O zaman Shara Triune işleriyle milyonlarca kez daha meşgul olmak üzereydi.

Kendim için hayal ettiğim bir hayat değildi. Yine de her şeyi kaybetme düşüncesi beni neredeyse bir bebek gibi hüngür hüngür ağlatıyordu.

"Kafamı ilk kestikleri zamanı hâlâ hatırlıyorum," dedi Guillaume yumuşak, neredeyse hüzünlü bir sesle ve sözlerinin kendisiyle tamamen çelişiyordu. "Daha önce pek çok ölüm ve işkence görmüştüm ve evet, ben de büyük acılar çekmiştim. Görevimi biliyordum ve iyi yaptım. Yeminimi, onurumu ya da hizmetimi sorgulamadım. Emirleri aldım ve uyguladım. Bir de Payne böyle yapar. Sorgulamadan."

Ne demek istediğinden emin değildim ama şövalyenin bu hikâyeyi daha önce anlattığını hatırlamıyordum.

G bıçağı koluna silerek temizledi ve sonra parmaklarını çeliğin üzerinde sevgiyle gezdirdi. "Şövalyelik onurumla ölümle uğraştığım onca yıl boyunca, kendi hayatımın sonunun nasıl olacağını düşünmüştüm. Savaşın dehşetinden bir tür kaçıştı. Zihnimde kutsal tuttuğum bir gelecek kutsamasıydı. Kanlı yüzler ve çılgık atan ağızlar beni uykuya sürüklediğinde, terden sıırılsıklam bir halde uyanırdım ve bir gün öleceğimi düşünürdüm. Onurlu bir şekilde öleceğim ve her şey bitecek. Her şeye değecek. Özgür olacağım. Aima'yı öldürmek çok zordur, bu yüzden şanslıysam bunun yüzyıllar süreceğini biliyordum. Yine de içimde huzurlu bir ölüm umudu vardı. Bu benim ömür boyu kan ve acı için ödülüm olacaktı."

Bana baktı ve dudaklarını acımasızca bükerek gülümsedi. "Ve sonra varlığımın gerçek dehşetini buldum. Çünkü ölemiyordum. Sonsuz bir savaşın içine hapsolmuştum, onurumla bağlıydım. Önce evime, sonra da Desideria'ya. Beni çok iyi kullandı. Hem de çok iyi. Kılıçlarımla son bulan hayatların sayısını saymayı reddettim, çünkü bu her zaman benim asla sahip olamayacağım şeylere sahip olduklarını hatırlatan acımasız bir hatırlatmaydı."

Bunu bana neden söylediği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Benden ne istediğini bilmiyordum ve kelimeler hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmamıştı.

Griz içimde volta atıyor, her adımda sinirli sinirli homurdanıyordu. Ayı beni daha önce de ciddi bir beladan kurtarmıştı. Eğer endişelendiyse...

Ağacın gövdesinden kalktım ve bir sonraki ağaca yöneldim. Belki G ipucunu alır ve beni rahat bırakırdı.

"İblis çocuk kan çemberinde sana ne gösterdi?"

Vücudumun her yerindeki kıllar alarmla havaya kalktı, uyarıyla zonkladı. Tıpkı karanlık bodrumdaki o iğrenç tuzağa adım attığımda yaptıkları gibi.

Çenelerimi dişlerimi acıtacak kadar sıktım ve kabarmakla tehdit eden iğrençlikle savaştım. Griz'e uzandım, ayının hiç bir şeye aldırmayan tavrını umutsuzca bekliyordum. Ama o anının ilk ipucunda geri çekilmişti. Beni soğuk, karanlık bir çemberde bir iblisle yalnız bıraktı.

Beni yanlamasına becerdi, ama beni inletip çılgılık attırırken çocuksu kahkahalarını hâlâ duyabiliyordum.

"Rik'in alfa olarak onun yerini aldığımı gördüğünü söylememe kızacağını sanmıyorum. Tekrar tekrar. Kraliçemizi korumakta başarısız olabileceği tüm yolları. Onu öldürene kadar keyifle izleyip acı çekmesini sağlayacağım tüm yolları. Tanza onun başına gelebilecek en kötü şeyi ortaya çıkardı ve onu kendi çemberinde yaşattı, böylece onun acısından ve dehşetinden beslenebilecekti. Bu tür bir işkence insanda kalıcı bir iz bırakır."

Omuzlarım titriyordu. Ellerim ağrıyordu, parmaklarım o kadar sıkıydı ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu, ayının pençeleri olmasa bile. Daha da kötüsü, derimdeki o çiğ, zonklama hissiydi. Yaklaşan kıyamet duygusu sinirlerimde geziniyordu.

Guillaume avucunu sırtıma koydu ve derim kemiklerimden fırlayıp dans etmeye çalıştı. "Shara seni iblisin kanından arındırdı ama hafızanı yok edemez. Eğer iltihaplanmasına izin verirsen..."

"Ben iyiyim," diye homurtu ile sızlanma arasında bir yerde söylemeyi başardım.

Şövalye kanmamıştı. "Tabii, tabii, iyisin. Senin gibi sert bir adamın konuşacak kimseye ihtiyacı yoktur. Altına göz kulak olacak, kılıcını bileyecek ya da nöbeti devralacak kimseye ihtiyacın yok. Ormanda yalnız olmayı hep sevmişsindir."

Boğazımdan öyle bir ses çıktı ki beni utancımdan yerin dibine soktu. Dizlerimin titremesine neden oldu. Terden sıırılsıklam olmuş bir halde, o küçük sızıntıyı tıkamak için mücadele ettim ama lanet şövalyenin hiç merhameti yoktu.

"İşte bu," diye fısıldadı gömleğimi kavrayarak. Beni yerimde sabitledi. "Sana tam olarak eskiden sevdiğin şeyi verdi. Ormanın yalnızlığını. İnsan yok. Politika yok. Kraliçe yok. Alfa yok. Ukala savaş kedisi ya da kibirli ejderha yok. Sadece sen, eskiden en çok sevdiğin şeyin sonsuza dek yok olması."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesimin çatlayacağını sandım. Hiçbir şey söyleyemedim. Çok kötü acıyordu.

Hayatım boyunca yalnız olmayı sevmiştim. Ben buydum ve dışlanmış olmaktan gurur duyardım. Kimsenin umursamadığı yalnız. Unutulmuş

Bir. Kendimi tuttuğum ve taraf tutmadığım için kimsenin beklemediği yerlerde dinleme yaparak kenarlarda iz bırakmamı sağladı.

Daire'ye kadar hiç kimseyi sevmemiştim. Yıllar önce o genç haylazı kaybetmek bana çok acı bir ders vermişti. Onu bir süreliğine tekrar kazanmıştım ama sonra Rik'e kaybettim. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söyledim. Ben iyiydim. Olur böyle şeyler.

Ama başının dertte olduğundan şüphelendiğimde onu bulmak için binlerce kilometre yürüyerek ülkeyi geçtim. Ama başı dertte olanın ben olduğumu fark ettim.

Shara lanet Isador beni lezzetli kanı ve ayak parmaklarımı kıvıran gücüyle tuzağa düşürdü.

Tanza'nın çevresinde, böyle bir kraliçeye hizmet etmenin tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmiştim.

Daire'yi kaybetmek kalbimi katılaştırmış ve beni şu anda olduğum baltalı vahşi adama dönüştürmüştü. Kraliçemi kaybetmek...

Böyle bir dehşet ve acının var olabileceğini hayal bile edemezdim.

Şimdi bile, bana baktığında gözlerinin şüpheyile kısılmasını izlemenin mutlak ruh burkucu ıstırabını hissediyordum. Tanza beni kirletmişti ve kafamın içine ondan asla kurtulamayacağımı fısıldamıştı. Kraliçem bana bakar ve her zaman o kara, iğrenç lekeyi içimden çıkarıp çıkarmadığını merak ederdi. Gözlerinde bir şüphe çekirdeği olurdu. Ve o çekirdek filizlenirdi.

Bir kereden fazla dırdır ederdim, yapmamam gereken bir kavgaya karışardım ya da alfamın saçma sapan emirlerinden birini reddederdim. Bir şey bana olan güvenini kıracaktı ve merak edecekti.

Ruhumda sürünen ve çürüten şeytani hatırlardı.

Her gün o şüphe dolu bakıştan korkarak yaşırdım. Karanlığın yayılmasını izleyerek, kendimde değil ama kraliçemde. Çünkü Tanza'nın bana verdiği korku buydu. İçimdeki leke değil, güzel kraliçemle aramdaki bağdaki leke. Bu siyah mürekkep lekesi bağımıza yayılacak, onun güvenini ve sevgisini yok edecekti, ta ki bir gün beni gönderene kadar.

Onu kaybederim.

Gözlerindeki o parlak, yumuşak bakışı kaybederdim. Kanının için için yanan tadını. Aramızdaki bağı patlatan zevkinin şiddetli telaşını. Beni tehdit eden her şeye ve herkese karşı cesur duruşunu. Tehdit onun içinden gelecekti ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O gidene kadar.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve ölmek istedim. Guillaume bıçağı hâlâ elinde tutuyor olsaydı, onu kalbime defalarca saplardım. Kraliçemin şüphelerinden bir saniye bile acı çekmektense şimdi ölmeyi tercih ederdim. Sadece ona değil, Daire'ye ve diğer tüm Kanlara da sahip olma cennetini kaybetmektense.

Tekrar yalnız
kalamazdım. Şimdi
olmaz.

Hiçbir zaman.

Guillaume omzumu sertçe kavradı, sanki parçalanacağımı düşünmüş gibi sıkı. Ama son rezervlerimi de yok eden o lanet olası ejderhaydı.

"Seni geri zekâlı," diye homurdandı Mehen, beni iyice sarsarak. "Gitmene asla izin vermeyecek."

Başımı arkaya attım ve acıyla böğürdüm. Korku. Umutsuzluk.

Ayım kükredi ve pençeleriyle acımı arttırdı.

Onun bağı içimde alevlendi, beni parçalayan vahşi hayvana bir işaret oldu.

Ezra. Sen benim ayımsın ve hep öyle kalacaksın:

Yapamam: Titreyen, hıçkıran bir enkaz olarak bağımızın içinde nefes nefese kaldım:

Bana gel. Şimdi bana gel.:

SHARA

O Ezra. Zavallı ayım.

Onun acısına ve korkusuna dayanamadım.

Hedefine bir an önce ulaşmak için dikkatsiz ve umutsuz bir şekilde çalılıkların arasından geçerek bana doğru geldi. Kudretli boz ayı ormanın kralıydı ve hiçbir şeyden korkmazdı.

Beni kaybetmek dışında.

Kapıda tereddüt bile etmedi ama koşarak önümde dizlerinin üzerine çöktü. Başını karnıma gömdü ve

Kollarını belime doladı. Ona sarıldım, ellerimi geniş omuzlarında gezdirdim. Kalın, kıvrıkcık saçlarını parmaklarımla taradım.

Daire bize katıldı, iri adamın sert cüssesine yaklaştı ve gürleyerek mırıldandı. Ezra'nın omuzları ellerimin altında titriyor, sırtı çılgınca nefes alıp veriyordu. Ama yavaş yavaş bana yaslanmaya başladı.

İlk içgüdüm vücudunu hızlıca taramak ve kalan herhangi bir leke olup olmadığını araştırmaktı ama bunun onu sadece telaşlandıracağından korktum. Tanza'nın içine yerleştirdiği kâbuslara çok benziyordu. Bana olan bağlılığından şüphe etmedim. İyileştirme yeteneğimden de şüphe etmedim. Onu zaten iyice taramış ve kanımla beslemiştim. Zihninde dolaşan o hatırayla bunu tekrar yapmak ona daha da fazla zarar verebilirdi, belki de geri dönülmez bir şekilde.

Hiçbir şey söylemedim. Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Onu bu kadar inciten de buydu. Kirlenmiş olduğundan şüphelensem bile onu göndermeyeceğim gerçeğini kabul etmek zorundaydı. Onunla tartışabilir ve ona gerçeği yeminle söyleyebilirdim ama buna inanmazdı. Bunu *hissetmesi* gerekiyordu. Bunu bilmeliydi. Kendisi için.

Bu yüzden ona sarıldım, ellerimi vücudunun üzerinde daireler çizdirirken yumuşak ve nazik bir sesle saçma sapan şeyler mırıldandım. Daire de aynısını yaptı, Ezra'nın sırtına bastırdı, insan formunda bile olsa sadece mırıldanan bir savaş kedisinin yapabileceği şekilde ona sarıldı.

Yavaşça Ezra'nın nefes alış veriş düzeldi ve bana doğru gevşedi. Artık titremiyor ve sıkıntılı değil, huzurluydu.

Tüylü kafasını nihayet kaldırıp kara gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedim ve uzanıp sakalını hafifçe çekti. "İşte benim boz ayım."

Sertçe yutkundu. "Kraliçem."

Burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınına eğildim. Kürkünün ladin ve tatlı tütünle karışık baharatlı tarçın kokusunu alabiliyordum. Bakışlarını tutarak, varlığımın her zerresiyle bana inanmasını diledim. "Seni asla terk etmeyeceğim ve asla gitmene izin vermeyeceğim."

Gözleri çok hüzünlüydü, gizli bir vahadaki havuzlar gibi karanlık ve ıslaktı. "Hepimizi kurtaramazsın."

Yüzüm sertleşti ve gücüm kıvılcımlanarak etrafımızdaki havaya parıltılar saçtı. "İzle beni."

"Kraliçem." Nevarre dikkatimi ona çekerek söyledi. Kapıda duraksadı, elinde eski bir telefon rehberi gibi görünen bir şey tutuyordu. "Ben

Böldüğüm için özür dilerim. Konsülünüzün istediği bilgileri getirdim."

Gülümseyerek kolumu Ezra'nın omuzlarına attım ve Rik'e yaslanırken onu da yanıma çektim. Nevarre ilk gittiğinde, gerekli olmadığı halde kendimi rahatlatmak için sürekli onun başına dokunmuştum. Sadece o yokken onu zihnimde hissetmek hoşuma gitmişti. Onun yokluğuna alıştığımı söyleyemem ama en azından alışmıştım. "Döndüğüne çok sevindim."

"Beklediğimden daha çabuk oldu." Gina ona alaycı bir göz kırptı ve sonra telefon rehberini aldı. Hemen sayfaları karıştırmaya başladı. "Helikopter hâlâ tek parça mı?"

Nevarre ona göz kırptı. "Aşağı yukarı."

Başımı yana çevirip boynumu Ezra'ya uzattım. "Beslen, ayım. Kanımın seni daha da yakınlaştırmasına ve yorgun canavarını yatıştırmasına izin ver."

Ona ikinci kez söylememe gerek yoktu. Saniyeler içinde, dişleri derimi yakıcı bir acıyla delip geçti ve bu acı hızla yerini şehvetli bir zevke bıraktı. Tanrıça, kanımın onlara aktığını hissetmeye bayılıyordum. Her yutkunuş bizi daha da yakınlaştırıyor, ruhlarımızı o kadar sıkı sarıyordu ki, benim nerede başladığımı ve Ezra'nın nerede bittiğini anlayamıyordum.

Nevarre'nin içinde olduğum kadar onun da içindeydim. Onu sahiplenmek için yanan bir anka kuşu sikine ihtiyacım yoktu.

Boğazıma doğru homurdandı: *"Bana istediğin şekilde sahip ol kraliçem, ama itiraf etmeliyim ki göt deliğimi alevlerle yakmak konusunda pek emin değilim."*

Gülmekten kendimi alamadım.

Kuyruk tüylerim tamamen kanatsızdı: Nevarre aramızdaki bağda beni daha çok güldüren bir şey söyledi.

"Sanırım akşam yemeği için masaya gitme vakti geldi." Gina elindeki kitabı sehpanın üzerine fırlattı ve bana gülümsedi. "Aç mısınız kraliçem?"

"Bekle," dedim yavaşça. "Az önce ne oldu?"

Başı hafifçe eğildi, kaşları çatıldı. "Henüz bir şey yok. Aç değil misin? Winston servis yapmadan önce Nevarre'ın dönmesini bekleyeceğini söyledi."

Ayağa kalkabilmek için öne doğru kaydım ve Ezra'dan ayrıldım. Rik ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. Elleri karnıma uzandı, beni yukarı çekip güvenli bir yere götürmeye hazırdı. Duyularının zorlandığını, yanlış bir şey olup olmadığını araştırdığını hissedebiliyordum. Saldırı altında değildik. Yuvaya beklenmedik bir şey yaklaşmamıştı. Mehen ve Guillaume hâlâ korudaydı ve rapor edilecek bir şey görmemişlerdi.

Yine de bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

"O kitabı almak için Nevarre'ı üç saatlik bir uçuşla Kansas City'ye gönderdiniz. Ama bana ne bulduğunu söylemeyecek misin?"

"Oh, o mu?" Gina consiliari telefon rehberine baktı ve omuz silkti. "Daha fazla kardeş talebi geldikçe elimizin altında olması güzel. Nevarre'yi gönderdiğin için teşekkür ederim."

Dikkatlice bağına dokundum. Tepkim karşısında kafası karışmıştı ama onun dışında iyi görünüyordu. Zihni donmamış ya da bulanıklaşmamıştı. Onu etkileyen başıboş bir varlık ya da büyü hissetmedim.

"Senden Leonie Delafosse'un konsolosuyla irtibata geçmeni istemiştim. Kitaba ihtiyacımız olduğunu söylemiştiniz. Orada değil miydi?"

"Kim?"

Hecelendi: Onu telaşlandırmamak için Kanımı sessizce uyardım.

Nevarre, o kitaba dokunduğunda garip bir şey hissettin mi?

Hiçbir şey, kraliçem. Yine de açmıştı. Büyü sayfalarından birine yazılmış olabilir mi?

"Leonie. Hatırladın mı? New Orleans'ta. Onunla konuşmak istedim ama konsülünün adını bilmiyordun."

"Ah, doğru ya." Gina utançtan yanakları kararmış bir halde kendi kendine güldü. Elleri titreyerek kitabı eline aldı ve karıştırmaya başladı.

Yaklaştım, Rik sırtıma yapışmıştı. Kanım havayı kokluyor, hava güçle uğulduyor gibiydi. İrademi büyümlü zincirler ve ağlar halinde topladım, o kitaptan çıkabilecek her şeyi yakalamaya hazırdım.

"İşte burada." Parmağını kâğıdın üzerinde gezdirdi ve sayfaya bakarak duraksadı. Bağlarında bir batma hissi hissettim ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Ne arıyordum ben? Çok üzgünüm kraliçem. Hatırlayamıyorum."

"Sorun değil. Sadece merak ettim. Neden kitabı bana vermiyorsun? Kendim bakarım."

"Tabii ki." Ellerini uzattı, kitap açıktı ama hemen almadım. Sayfalara bile bakmadım. Henüz bakmadım.

O sayfalarda saklı olan tuzak her neyse, onu bozabileceğimden kesinlikle emin olmalıydım. Neyse ki en iyi silahımdan bolca hazırda vardı.

İşaret parmağımı boğazımdan aşağı süzülen kanda gezdirdim ve elimi kitaba doğru uzattım.

Sayfadaki sihrin parıltısını hemen hissettim. Küçüktü ve eğer bakmıyorsam kesinlikle önemsizdi. Kanım imzayı güçlendirdi ve sayfaya yazılmış narin, karmaşık bir büyünün dallarını görmemi sağladı, sanki büyü mürekkebin kendisindeymiş gibi.

"Okuyabilmem için çevirebilir misin?"

Gina dediğimi yaptı ve çekiş daha da güçlendi. Göz ucuyla büyünün sol üst köşede hafifçe döndüğünü görebiliyordum. Tam da okumaya başlamak için bakışlarımın otomatik olarak düşeceği yerde. Büyünün yerinin burası olması kesinlikle bir tesadüf değildi.

Karşı sayfaya odaklandım. En üstte listelenen ilk ev ismi Edda'ydı. Yani kesinlikle kitabın doğru bölümündeydik. Göz ucuyla büyünün dallarının bana doğru uzanışını izledim. Geniş, yavaş bir gelgit girdabı gibi hissediyordum, kumsalda nazıkçe ilerliyordu. Beni oyuna davet ediyordu, her ne kadar yüzeyin hemen altına gizlenmiş şiddetli gelgitler olduğunu bilsem de.

Dikkatimi isteyen büyüye bakmadan kanlı parmağımı kâğıdın üzerinde gezdirdim.

Dönen girdap sis gibi dağıldı. "O da neydi öyle?"

Gina'nın sesi titriyordu. "Bir büyü mü?"

"Evet." Sol taraftaki sayfaya odaklandım. Üst köşede küçük bir rün yazılıydı. Tanıdık geliyordu... ama aynı zamanda tuhaftı. Ne anlama geldiğini bilmesem de ensemdeki narin tüyleri korkuyla ürpertti. "Artık güvenli. Bu sembolü tanıyan var mı?"

Guillaume ve Mehen tehlikenin ilk işaretiyle geri dönmüşlerdi, Kanımın geri kalanı etrafımızda bir çember oluşturmuştu.

Mehen bir ejderha tıslaması çıkardı. "Sigil, sembol değil. Çok özel bir niyetle hazırlandı ve sadece onu yapan kişi yazarken bunu bilebilirdi."

"Anlaştık." Guillaume parmağını havada sembolün üzerinde gezdirerek girdapların ve sert çizgilerin izini sürdü. "Belli harflerden oluşuyor ama her harf parçalara ayrılmış, bu da yapanı siz olmadığınız sürece anlamamanızı imkânsız kılıyor."

Mühür neredeyse sallanan bir sandalye tabanı olan yan yatmış bir S harfine benziyordu. Sağ köşeye doğru, ucunda bir üçgen ve kanca bulunan bir şemsiye sapı çıkıyordu.

"Bir tür beni unutma büyüsüydü," diye düşündüm yüksek sesle. "Neredeyse annemin herkese onu unutturmak için kullandığı geas gibi. Ama bu sadece

Gina onu gördüğünde harekete geçti. O zaman her Consiliarius kitabında bu sembol var mı? Yoksa sadece bizimkinde mi? Biz bunu nasıl aldık?"

"Triune tarafından basıldılar." Gina kitabı tekrar çevirdi ve gözlerini sembole dikti. "Şimdi görebiliyorum ama yemin ederim, daha önce sayfaya baktığımda kayda değer bir şey görmemiştim. Aslında *ne* gördüğümü bile hatırlamıyorum, sadece önemli olmadığını düşünmüştüm."

"Delafosse Hanesi o sayfada," dedim usulca. "Consiliarius'un adını şimdi okuyabilir misin?"

"Wrenna Jade."

Mehen homurdandı. "Bu bir isim değil. *Kulağa* bir isim gibi gelmiyor. Başka bir anlama geliyor. Dauphine'e verilen isim nedir?"

Daire hemen, "Jeanne," diye cevap verdi.

Gina hemen çantasına koştu ve mürekkepli bir kalem aramaya başladı. Yavaşça bize doğru yürüyerek harflerin üzerini tek tek çizdi. "Tamam, geriye W, R, A ve D harfleri kaldı."

Büyüm kanımda titreşti, harfler içimde bir gong gibi çarptı. "Ward. Ward Jeanne."

Guillaume ve Mehen birbirlerine baktılar ve "Siktir" dediler.

SHARA

Shaken, Rik'e yaslandım, onun sıcaklığını ve gücünü içime çektim. Elbette, büyü beni de ele geçirmeden önce bunu çözmüştük ama çok yaklaşımtık. Çok yakındı. Kanamam olmasaydı fark eder miydim? Gina'nın isme bakmayı unuttuğunu fark etseydim bile kitabı alıp ona da baktı ve aynı işaretin kurbanı oldu.

"Bu şekilde saklanıyor," dedi Guillaume. "Göz önünde saklanmak için mühürleri kullanıyor. Leonie ya da consiliarius'uyla yüz yüze konuşan oldu mu hiç? Sanırım cevap hayır. İnsanlar Leonie'yi tanıyor ama gerçekte onunla hiç konuşmadılar."

Gina bir ileri bir geri volta atıyor, topukları ahşap zeminde şık bir şekilde çınılıyordu. "Her şey çok akıllıca. Aima kraliçeleri ve konsolosları bilinmeyen bir kraliçeyle temas kurarken katı protokolleri takip ederler. Bu da onun consiliarius'unu bulmak için kitaba başvurmak anlamına gelir. Sadece rün onu bulma arzusunu akıllarından siler ve gerçeği asla fark etmeden yollarına devam ederler."

"Başka kaç sayfada aynı türden bir koğuş var?" Parmağıma daha fazla kan bulaştırdım. "Güvende olmak için her sayfayı taramalıyız."

Gina başını salladı. "Aslında bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Kitaplar Triune tarafından düzenli olarak güncelleniyor. Aima söz konusu olduğunda düzenli olarak. Sanırım bu kitap bana yaklaşık yirmi yıl önce gönderildi, yani en az o kadar zamandır Leonie Delafosse. Başka bir isim kullanmasına gerek var mı bilmiyorum ama sanırım bu mümkün."

Kaşlarımı çattım. Bu yeni kitabın benim doğumumdan kısa bir süre sonra gönderilmiş olması da başka bir tesadüf müydü? Lanet olsun.

"Güvende olmak için tarayalım. Birkaç farklı takma adı olduğunu öğrenmek beni şaşırtmaz. Leonie'ye bir şey olursa yeni bir kimlik edinmek isteyecektir."

Parmağımı sayfaların üzerinde gezdirip beklenmedik ya da tuhaf bir şey ararken birkaç dakikamızı kitabı karıştırarak geçirdik. Başka bir mühür bulamadık.

"Bu, tüm bu isimlerin gerçek olduğu anlamına gelmiyor," dedi Gina. "Birçoğunu tanıyorum ve yıllar boyunca çoğuyla konuştum ya da etkileşimde bulundum, ancak hala bilmediğim çok sayıda isim var. Bunlar onun önceki takma adları olabilir ve tekrar ihtiyaç duymasını bekliyor olabilirler. Kesin olarak bildiğimiz tek şey şu anki takma adının Leonie Delafosse olduğu."

"Peki şimdi ne olacak?" Şöminenin önünde bir ileri bir geri volta atıyor, fikirlerin kafamda dönüp durmasına izin veriyordum. "Onun kim olduğunu biliyoruz."

Guillaume başını sallayarak, "Bundan daha fazlası," diye cevap verdi. "Onun kim olduğunu bilen *tek* kraliçe sensin. Yüzlerce yıl kendini sakladıktan sonra, onun gizli adını ve kendini nasıl koruduğunu biliyorsun."

"O halde asıl soru, bu bilgiyle ne yapmak istediğimiz?" Kanım uğuldadı ve heyecanla kıvılcımlandı. "Marne Ceresa'nın Leonie'nin gerçekten de Dauphine olduğunu bilmediğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Garantili," diye yanıtladı Gina acımasızca. "İkisi de Üçlü Birlik'ten olsa da, pek dost sayılmazlar. Yüzyıllardır aralarında husumet var ve Desideria giderek daha fazla mahkemeyi kontrolü altına almak için aralarındaki düşmanlıktan yararlandı."

"Dauphine'i bu şekilde ortadan kaldıracak ne oldu?"

Guillaume homurdandı. "Ondan başka kimse bilmiyor. Dauphine'in Desideria'ya ya yardım için ya da bir tür teklifle geldiğini ve Desideria'nın onun yüzüne güldüğünü söyleyebilirim. Kelimenin tam anlamıyla. Ayrıntıları bilmiyorum ve bundan sonra ne olduysa Desideria ile birlikte öldü."

"Yani Marne, Dauphine'in neden saklandığını bile bilmiyor olabilir."

Gina hafifçe yüzünü buruşturdu. "Yaptığı şeyi tanımlamanın en iyi yolunun 'saklanmak' olduğunu sanmıyorum. O saklanmıyor. Kendini dünyadan gizlemek için gücünü kullanıyor. Göz önünde saklanıyor ama korkudan değil. Geri çekilmedi ya da bir şeyden kaçmadı. O hala Aima saraylarında sayısız bağlantıları ve müttefikleri olan çok güçlü bir Triune kraliçesi. Onu tanımıyor ya da görmüyor olabiliriz ama bana güvenin. Hepimiz onun dışarıda olduğunu biliyoruz. Onunla görüşmek için bir çağrı gelseydi, giderdik. Hem de hemen. Tıpkı Marne sizi çağırdığında gideceğimiz gibi. Herhangi bir Aima kraliçesi böyle bir çağrıya kulak verirdi."

"Annen yaptı," dedi Guillaume.

Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Annem mi yaptı?"

"O beni zehirleyen ve nihayetinde Desideria'yı öldüren kobra kraliçesiydi. Çağrıldığı gibi Modron Hanesi'ne geldi. Desideria'nın onu neden çağırdığını bilmiyordum ama Esetta Isador'un saraya geldiğini hatırlıyorum."

Annemin adının yüksek sesle söylendiğini her duyduğumda içimde bir sarsıntı oluyordu. Gina'ya baktım, kaşları çatılmıştı, gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı. Annemin adını hatırlayamıyor ya da söyleyemiyordu. Henüz. Tanrıça, eğer bu onun ölümü anlamına geliyorsa, uzun yıllar boyunca bilmemesine izin verdi.

Onun da bir zamanlar Rik'le aynı şekilde öldüğünü unutmuştum. Rik'e ne olduğunu biliyordu, çünkü bunu zaten yaşamıştı.

Suçluluk ve pişmanlık içimde kabardı. Ona yaptıklarımı hatırlamaktan nefret ediyordum.

Bir elini omzuma attı ve hafifçe sıktı. "Zehrini taşımak çok işe yaradı. Hiç pişman değilim."

Ona yaslandım. Benim kayam, sağlam ve sarsılmaz. "Eğer Marne ve Dauphine, kendilerinden başka kimsenin ayrıntılarını bilmediği bir kan davası içindeyse, o zaman belki bunu kullanabilirim. Eminim Marne bu tür bir bilgiye ulaşmak için iyi bir para ödemeye razı olacaktır. Dauphine'in sadece takma adını değil, nasıl gizlendiğini de biliyoruz. Bu küçük bilgiyi Marne'e aktarmayı umursadığımdan değil. Onun ayna büyüsü zaten yeterince ürkütücü."

Daire kıs kıs güldü. "Kim olduğunu bildiğini anladığında Dauphine'in yüzündeki ifadeyi görmek için o ayna büyüsünü kullanmayı çok isterdim."

Ezra onu kafasının arkasından kelepçeledi. "Evet, tabii, eşek arısı yuvasına biraz benzin dök. Kızgın bir sürüden kaçmak çok eğlenceli olacak."

"Belki de onun gizli kimliğini bildiğimi ona bildirmenin bir yolu vardır, ama aynı zamanda niyetimi de belirtmeyi umuyorum."

"Niyetiniz nedir?" Gina kahverengi gözleri ilgiyle parlayarak sordu.

"Müttefikler istiyorum, özellikle de gerekirse Marne'a karşı bize yardım edebilecek müttefikler. Barış teklifinde bulunmak için onun ezeli rakibinden daha iyi kim olabilir?"

Guillaume yavaşça başını salladı. "İşe yarayabilir ama Marne bunu öğrendiğinde başına gelmeyen kalmayacak."

"İkisine de güvenemem. İkisi de size gülümseyecek ve elbisenize hayran kalacak türden kraliçeler, ama sonra bir kova pis domuzu

"Hiç beklemediğiniz bir anda üzerinize kan bulaşır."

Ezra, "Carrie'yi sikmiyorsun," diye homurdandı. "Önce bu orospuları havaya uçuracaksın."

"Onlarla çalışmam gerekiyorsa onları patlatamam." Gözlerimi devirdim. "Yine de patlatmak kesinlikle en kolay çözüm olurdu."

"Patlatma yok." Gina gülerek başını salladı. "Eğer onun korumasını atladığınızı ama aynı zamanda Aima protokollerine de uyduğunuzu bilmesini istiyorsanız, o zaman en başından beri yapmayı planladığınız gibi consiliarius'una ulaşmamızı tavsiye ederim. O zaman buluşma isteğinizi iletme için onunla birlikte çalışabilirim."

Yavaşça başımı salladım. "Bu ona mührü kırdığımızı ama yine de kibarca ona ulaşmaya çalıştığımızı gösterir. Evet, bunu sevdim."

Gina dudaklarını bükerek telefonunu eline aldı. "Arı kovanına çomak sokmaya hazır mısınız?"

"Devam et."

SHARA

I Gina aramayı yaparken, Daire dizlerime yaslanıp Rik'in vücudunun sıcaklığına gömülerek tekrar oturdum. Hoparlörü açtı, ben de her şeyi duyabiliyordum. Telefon açılmadan önce beş kez çaldı. "Alo?" Bir kadın sesi söyledi.

"İyi günler, ben Shara Isador adına arayan Gina Isador, Majesteleri Leonie Delafosse ile bir görüşme ayarlamak istiyorum."

Daire'nin sabırsız bir neşeyle bacaklarıma sarılmasına yetecek kadar uzun bir duraklama oldu.

"Anlıyorum," diye yanıtladı kadın sonunda. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yardım edemedim ama kadının adını söylemediğini fark ettim.

"Kraliçem birkaç yıl kaybolduktan sonra evine yeni döndü. İttifak kurmak umuduyla Amerika'daki tüm kraliçelere ulaşmaya çalışıyor. Doğal olarak Delafosse Hanesi aklına geldi."

"Doğal olarak." Sesinde alaycılık vardı.

Gina bana baktı ve başını hafifçe salladı. İlk planımız işe yaramıyordu. Her ne sebeple olursa olsun, bu varsayılan consiliarius ittifak hikâyemizi yutmuyordu, her ne kadar niyetimiz tam olarak bu olsa da.

"Duyduğuma göre yeni kraliçeniz ittifaklar kurmaktan ziyade kardeşler ediniyormuş."

Eğer Leonie Delafosse gerçekten de New Orleans'ta sarayda yaşayan küçük bir kraliçe olsaydı, bu tamamen geçerli bir endişe olurdu. İttifak bahanesini kullanarak onu bir kardeşlik ilişkisine zorlayacağımdan korktuysa onu suçlamıyorum.

Eğer gerçekten küçük bir kraliçe olsaydı.

Ve herkesi bana kanını ve desteğini vermeye zorlayacak türden bir kraliçe olsaydım.

"Kim o?" Farklı bir ses konuştu, yumuşak, kadınsı ve güneyli bir dilber gibi.

Gina'nın bakışlarını tutarak, "*Muhtemelen Leonie?*" diye sordum:

Başını salladı.

Sanki beklemeye alınmışız ya da biri mikrofonun üstünü kapatmış gibi görüşme birkaç dakika kesildi. Sonra ikinci kadın tekrar konuştu.

"Vay, vay, yeni, tatlı bir genç kraliçe. Söyledikleri kadar güçlü müsün, şekerim?"

Öfkelendim ama hemen bir şey söylemedim. Sesi sahte bir tatlılıkla sertleşmişti. Daha önce Alabama'da çalışmıştım, bu yüzden "*çok yaşa*" tonunu biliyordum. Bu aslında "*siktir git*" ya da "*ne geri zekâlısın*" demenin kibar bir yoluydu ya da nadiren gerçekten samimi olabilirdi, bu da onu daha ölümcül bir ifade haline getiriyordu.

"Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı," dedim sonunda. Bir başka zorlu kraliçeyi düşman edinmek istemiyordum ama üzerime yürünmesini de istemiyordum.

"Keisha Skye'ın sorma şansı olmadı."

Kanımda kıvılcımlar alevlense de sesimi eşit ve sakın tuttum. "Kanımla oynamamalıydı."

Leonie güldü, aslında oldukça müzikal olan yüksek, tatlı bir trıl. "Çok vahşi ve korumacı. Artık New York'un kraliçesi sensin. Benden ne istiyorsun?"

Gizli kimliğine işaret eden kırık mührü kabul etmemiş olsa da, aramızdaki odada neon bir fil gibi parlıyordu. Bildiğimi biliyor olmalıydı ama vampir dostu New Orleans şehrinin tadını çıkaran küçük bir kraliçeden başka bir şey değilmiş gibi davranmaya devam etti. Ben de ona ayak uydurdum.

"Tanıdığım tüm kraliçelere, özellikle de yakın olanlara ulaşıyorum. Mümkün olduğunca çok sayıda ittifak kurmak istiyorum."

"Delafosse Hanesi Isador tarafından tüketilmeyecek."

"House Zaniyah'ı tüketmedim. Aima siyasetinin tüm ayrıntılarını henüz bilmiyorum ama kardeş olmak zorunda değiliz. Sadece Marne Ceresa aynasıyla tekrar geldiğinde dostlarım olduğunu bilmek istiyorum."

"Sana bir ayna mı verdi?" Sesi keskinleşti, sanki korkusunu ifade etmeye çalışıyormuş gibi tonu yükseldi. Ama Dauphine'in Roma kraliçesinden bile korktuğunu hiç düşünmemiştim. Çok iyi bir oyuncuydu ama yüzünü görebilseydim, dudaklarının gerçek bir korkudan ziyade tiksintiyle büküleceğini hissediyordum. "O zaman bu başka renkte bir at."

"Onu tuza gömdüm ve kilitledim, ama evet." Onun kadar iyi bir gösteri yapmaya çalışarak içimi çektim. "Keşke onu okyanusun en derin yerine atabilseydim."

"Bunun sana bir faydası olmaz." Sesi sanki derin düşüncelere dalmış gibi uzak geliyordu. "Ceresa Hanesi'ne karşı müttefik kazanmaya neden bu kadar hevesli olduğunuzu anlıyorum ama size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Delafosse Hanesi tarafsız kalmak için büyük çaba sarf etti, Keisha Skye'ın beni yalnız bırakmaktan memnun olmasının nedenlerinden biri de bu. Durumunuzu consiliarius'umla görüşeyim, ben bir karara vardıktan sonra o da sizinkiyle irtibata geçecektir."

"Teşekkür ederim, Leonie."

"Bir şey değil, Shara."

Telefon görüşmesi sona erdi. Gina'dan Guillaume, Mehen ve Daire'ye baktım, politik açıdan en bilgili Kanım. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Gina sandalyesine çöktü ve yüzünü silmek için çantasından bir mendil aldı. "Eğer bu gerçekten Dauphine'se çok iyi iş çıkardın. O olması gerektiğini biliyorum ama bu çok garip. Küçük bir kraliçeden başka biri olduğunu hiç belirtmemişti. O olduğundan emin miyiz?"

"Öyle olmalı," dedim.

Guillaume onaylarcasına homurdandı. "Göz önünde saklanmakta çok iyi. Bu onun yeteneği. Bu kadar uzun zamandır fark edilmemesinin nedeni de bu. Doğal olarak bu illüzyonu mümkün olduğunca uzun süre devam ettirecektir."

"Asıl soru, artık bildiğimize göre ne halt edeceği?" Mehen başını salladı. "İyi olmayacak, bunu söyleyebilirim. Yine de Marne'nin aynasıyla ilgileniyor gibiydi."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?" Ben sordum.

Ezra tiksintili bir mırıltı çıkardı. "Bunu bilmenin hiçbir yolu yok."

Guillaume başıyla onayladı. "Ben de aynı fikirdeyim. Bir şey bana şunu söylüyor-"

Mehen araya girdi. "O yorgun at ya da ahır metaforlarından birini daha kullanma şövalye."

Guillaume bize nadir sırtışılarından birini verdi. "İçimden bir ses bir ejderhanın ne kadar boktan olursa olsun istifinden vazgeçmektense ölmeyi tercih edeceğini söylüyor. Bu daha mı iyi?"

Mehen onun sırtına bir tokat attı. "Siktiğimin A'sı."

Gina bakışlarıma karşılık verdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" "O gerçekten bir ejderha mı?"

Guillaume omuz silkti. "Kimse bilmiyor."

"Ejderha yemeği olmak için oturup beklemek umurumda değil ama biri bana dolunayda kurt uluması sözü vermemiş miydi?"

Xin yanımda belirdi ve Gina'nın irkilerek küçük bir nefes almasına neden oldu. "Kurtlar bu gece sizin için şarkı söylemeye hazır kraliçem."

XIN

I Sessiz, görünmez bir tehdit olmayı severdim. Benim gerçek doğam her zaman yalnız bir kurttu. Ormanın içinde sürüklenip giden, zar zor görülen bir hayalet. O kadar silik ve sessizdim ki hayal ürünü olabilirdim. Hiçbir zaman hediyelerimden pişmanlık duydum ve onları tüm kalbimle kucakladım.

Ama itiraf etmeliyim ki kraliçem beni gördüğünde -gerçekten gördüğünde- ruhumu bu dünyada başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde sarstı.

Onu gülümsetmek için küçük bir şey yapabilmek... paha biçilemez. Keşke onun için şarkı söylemeleri için birkaç yüz kurt çağırabilseydim. Kokusunu aldığım sürü bu bölgeyi kendi bölgesi olarak sahiplenmemişti ama yakınlarda başka bir kurt olamayacak kadar güneydeydik. Bölgede gerçek bir kurt bulduğuma şaşırmıştım ve içgüdülerim güçlü olsa da kurt şarkısında bana katılacaklarından emin değildim.

Kurtlar dolunayda şarkı söylemeyi severdi. Kraliçemi seviyordum. Bu sevginin her zerresini ulumalarım dökerdim ve onların da bana katılmasını umardım.

Yanımda yürüdü, parmaklarıyla yeleğimi kavradı. Rik bana olan güvenini göstererek arkamıdan yürüdü ve saldırı durumunda kraliçemize en yakın Kan'ın ben olmama izin verdi. Kabul ediyorum, onun mülkünde ve kan çemberinin içindeydik ama bu jestini takdir ettim. Rik yerini kaybetmekten korkan ya da statü kazanmaya odaklanan bir alfa değildi. Aradığı tek ödül kraliçemizin refahı ve mutluluğuydu.

Korunun ortasında durdum ve kalçalarımın üzerine oturdum. Başını arkaya doğru eğdi ve pırıl pırıl parlayan aya baktı. Opal ay ışıkları teninde dans ederek tanrıçamızın yüzünü aydınlatıyordu. Yardım edemedim ama

Sevinçle uluyarak, böyle bir mucizeyi ete kemiğe büründüren tanrıçalara övgüler yağdırdı.

Gelin, kardeşlerim. Gelin, bu dünyada yürüyen ve ayaklarının dibinde oturmama izin veren tanrıçayı görün.

"Oh, Xin," diye fısıldadı tüylerini okşayarak. "Bu çok güzel."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve yanağını göğsüme bastırdı. Kollarını boynuma dolayarak, sanki Viyana Senfonisi'ymişim gibi ulumamı dinledi.

Kurtlar geldi, benim ulumamla değil, kraliçemin zevkinin hipnotik çekimiyle geldiler.

Kan çemberinin kenarına oturmak için teker teker ormandan çıktılar. Toplamda altı kurt, her biri benim kadar büyüktü. Kederli çığlıkları benimkilere karışıyor, yolculuklarının hüznü hikâyesini anlatıyorlardı.

"Ne oldu?" Yüzünü kürkünden kaldırarak fısıldadı. "Ne diyorlar?"

Kralları kız kardeşini arıyor. Evlerinden alınıp bir yere hapsedilmiş:

Bir Aima kralı gibi mi? Kurtların bizim gibi olmadığını söylediğini sanıyordum:

Değiller ama kral burada değil. Vahşi kurtların kralları yoktur, bu yüzden onun bir Aima kralı olması muhtemel..:

Başını çevirdi ve gözlerini ormana dikti. Duyularının hafif bir bahar rüzgârı gibi ağaçların arasından akıp gittiğini, yanlışı bir şey aradığını hissedebiliyordum. Ait olmayan herhangi birini.

Çemberin dışındaki en büyük kurdun bakışlarıyla karşılaştım ve gerçeği çözmek için duruşundaki binlerce küçük ayrıntıyı okudum. "Senden saklanıyor kraliçem...

Özellikle ben mi?

Bütün kraliçeler..:

O zaman muhtemelen bir Aima kralı: Gücünü öne çıkarmadı ve iradesi manzaranın üzerinde nazikçe akmaya devam etti. Aramızdaki bağda, onun geyikleri, köpekleri, hatta uzaktaki bir vaşağı bulmasını izledim. Ama kurt kralı yoktu.

Dikkatini geri çekti ve çemberin dışındaki kurtlara odaklandı. Çoğu etrafımızda yere yatmıştı ama en büyük dişi hâlâ karşımda oturuyor ve dikkatle izliyordu. Kulakları dikilmişti, gergin olduğu her halinden belliydi. İlk sorun işaretinde kaçmaya hazırды.

Shara kurda, "Kralına benden uzakta güvende olduğunu söyle," dedi. "Onu yakınımda hissetmiyorum, o yüzden benim Kanım olması gerekmiyor."

Dişi yumuşak bir şekilde sızlandı ve bana baktı. Kuyruğunu kalçalarının etrafına kıvırdı ve burnunu eğdi. şok. Kraliçemin sözlerinin doğru olup olmadığını bilmiyorlardı.

Başımı dik tuttum, omuzlarım geniş ve gururlu, gözlerim parlak ve herhangi bir kararsızlıkla gölgelenmemişti. Kraliçeme hayatım pahasına güvenirdim. Onun sözünü olduğu gibi kabul edebilirlerdi. Krallarının güvende olacağına dair bir söz.

Shara usulca gülümsedi ve ay ışığında yıkanmak için başını bir kez daha arkaya eğdi. "Benim olmayanı almam ve kralınız da benim değil. Bunu bilirdim."

Dişi kurt omzunun üzerinden geriye baktı ve tekrar sızlandı. Birkaç dakika geçti ve ben onun kendini göstermeyeceğini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. Ben de Shara gibi bir kraliçenin var olduğuna inanmazdım, en azından onu bulana ve bağımı kendi bağı olarak kabul edene kadar.

Bir an, çemberin dışında ağaçlar ve çalılardan başka bir şey yoktu. Sonra aniden, o oradaydı. Saklandığı yerden çıkmadı ya da çömeldiğı yerden doğrulmadı ama etrafını saran karanlık gölgelerin arasından ortaya çıktı. Kehribar rengi gözleri deliliğe varan keskin bir bakışla parıldayan iri, siyah bir kurttu.

Yakalanmasına izin vermektense ısırmayı tercih eden kuduz bir köpeğin bakışı.

Gölgeler bacaklarının etrafından akıyordu ve kulakları dikilmiş bir şekilde dimdik durmasına rağmen, Shara onu kontrol etmeye kalkışırsa bir anda yok olacağını hissediyordum.

"İyi akşamlar kurt kral." Shara başını kibarca eğdi ve bir elini omuzlarımda tuttu. "Ben Shara Isador, Isis'in son kızı ve bu da benim kurt kanım, Wu Tien Xin."

"Eivind Ironheart." Kara kurdun sözleri canavarının hırıltılarıyla çarpıtılmıştı ama yine de anlaşılabilirdi.

Aramızdaki bağdan süzülen hayranlığımı hissederek, "*Kim o?*" diye sordu: *:Ironheart, dünyanın sonu olan Ragnarök'ü başlatacak olan büyük İskandinav kurdu Fenrir'in soyundan geliyor. Fenrir'in Loki'nin soyundan geldiğı söylenir:*

Peki ya Fenrir'in kız kardeşi?

Yeraltı dünyasının kraliçesi Hel'in soyundan geliyor:

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Eivind?"

Gözlerini kırıştırdı, şaşkınlığının tek dışa vurumuydu bu. "Isador Hanesi yardım mı teklif ediyor?"

"Evet, elbette," diye yanıtladı Shara. "Sürünüz kız kardeşinizi aradığınızı belirtti. Ona ne oldu?"

"O kaçırıldı. Kim böyle bir şeye cüret eder bilmiyorum ama o gitti. Ben bile hiçbir yerde kokusuna dair bir ipucu bulamıyorum."

Shara elini üzerimden çekmeden kan çemberine yaklaştı. Diğer kurt gerildi, tüyleri kabarıklığı boyunca ve omurgasından aşağı doğru yükseldi. Lanet olası bir kraliçe gibi, onu tamamen görmezden geldi ve tamamen korkusuzca onun önüne oturdu.

Onun yanında kamburlarımın üzerine oturdum, rahattım ama ilk tehlike işaretinde diğer kurdun üzerine atlayıp gırtlığını parçalamaya hazırdım.

"Adı ne?" "Helayna

Ironheart."

"Kendi kanı var mıydı?"

"Hayır. Kaçırıldığında sadece on altı yaşındaydı."

Shara'nın gözleri kısıldı, bağı öfkeyle ışıldıyordu. "Onu Ra mı aldı? Genç kraliçeleri Heliopolis'e götürdüğünü biliyorum. Yine de her yeri didik didik aradık ve hiç rehine bulamadık."

"Karanlık bir şey onu aldı."

Bağındaki acıyı, hatta biraz da şüpheyi hissettim. Kraliçemiz karanlık olan her şeye hükmederdi, çoğu kişinin canavarca bulacağı şeylere. Çoğunlukla karanlık yönünü benimsemişti ama karanlıktan bir yaratığın bu genç kraliçeyi almış olabileceği fikrinden hoşlanmıyordu.

Gecenin içine doğru uzandı, babası canavarların tanrısı Typhon'dan miras kalan karanlık gücü aradı. Gökyüzündeki dolunay çok parlak olduğundan, menekşe rengindeki gücün karanlık dalları toprağın derinliklerine çekilmişti.

İçini çekerek kurt krala odaklandı. "Karanlığa dokunabildiğim zaman tekrar deneyeceğim. Eğer güneşin parlamadığı bir yerde tutuluyorsa, onu bulacağım. Söz veriyorum. Neye benziyor?"

Başını eğdi, beyaz dişlerinin parıltısı güvensizliğini gösteriyordu. "Bana neden yardım ediyorsun Isador?"

Ay ışığı parlayan bir nimbus gibi başının etrafında asılı duruyordu ama sırtında ve omuzlarında gölgeler kalınlaşmıştı. Jaguar kanatları usulca çırpınırken, karanlık bir gölge başının üzerinde yükseldi ve onu aydan koruyacak şekilde üzerine doğru eğildi.

Gölge kobranın kaputunda kırmızı bir elmas parlıyordu.

"Çünkü yapabilirim, kurt kral. Başka bir kadın istismara uğrarken ya da herhangi bir şekilde tehdit edilirken sessizce durmayacağım."

Hırladı, kelimeleri karmakarıştı. "Böylece onu kendine alabilirsin."

Gölgeli kobrası başının üzerinde tıslayıp sallansa da Shara ona sabit bir şekilde baktı. "Yüce Olan şahidim olsun ki, sevmek için benim olmayan bir şeyi asla almayacağım. Bu yüzden özgür kalacaksın kurt kral, tıpkı kız kardeşin gibi."

"Isador Hanesi asla yalan söylemez." Rik'in derin gümbürtüsü toprağı yuvarladı. Herhangi bir tehditte de bulunmadı ama aramızdaki bağda kayayı ezmenin ağır vaadini hissedebiliyordum. "Bu kraliçe neyi alırsa sever ve sonsuza dek saklar. Onun bize verdiği sevgiyi bir an bile hissetmediğin için sana acıyorum." Diğer kurdun öfkesini görmezden gelerek uzandım ve kraliçemin etrafında kıvrılıp başımı onun kucağına bıraktım. Başımı okşadı ve kulaklarımı kaşıdı, tamamen rahat.

Başka bir güç gösterisi yapmadığımızda, Eivind hırıltılarını yatıştırdı ve kamburunun üzerine oturdu. Sürü arasında geçen sessiz iletişimi hissettim ama kulak misafiri olmaya çalışmadım. Kraliçemin parmakları kürkümün içindeyken olmazdı.

Sonunda kurt kral bir kez daha konuştu. "Bana benziyor."

Shara'nın başı eğildi, dudaklarında bir gülümseme seğirdi. "Vahşi bir siyah kurt mu?"

Kurt kral doğruldu, kurt parçalanırken etrafında gölgeler belirdi. Uzun boylu, kızıl saçlı ve sakallı bir adam, kurduyla aynı parlayan kehribar gözleriyle ona baktı. Bir kral gibi duruyordu, yüzündeki gururlu çizgiler Loki'den geldiğini ilan ediyordu "Gözleri buz mavisi olsa da."

Shara geceye bakarak, "Karanlığa hapsolmuş," diye fısıldadı. "Bir madalyon takıyor muydu? Gümüş bir şey?"

Kurt kral daha da yaklaşarak kan çemberine çarptı. Etrafına ateşli kıvılcımlar saçtı ama onu tutarak içeri girmesine izin vermedi. "Onu gördün mü? Nerede gördün?"

"Emin değilim ama karanlığa kilitlenmiş bir kraliçe gördüm. Kargalarımnda onun kolyesi var. Tarif edebilir misin?"

"Bu bir madalyon değil, iki başın birleştiği dairesel bir kolyeydi. Biri Fenrir'i, diğeri ise dünya yılanı Jörmungandr'ı temsil ediyordu. Vücudu ortadaki ağacın etrafında bükülmüştü. Hel'in rünleri yapraklara dağılmıştı."

Shara karga kraliçenin bağına dokundu ve onu nazikçe dürterek uyandırdı. *:Üzerinde kurt, yılan ve ağaç olan gümüş bir kolye bulabilir misiniz? Daha önce New York'tayken görmüştüm:*

Uzaktan, karga kraliçe askerlerini kraliçemizin emirlerini yerine getirmeleri için uyandırırken uykulu gırtlakları duydum. Birkaç dakika içinde, büyük kuşlardan biri ağzında gümüş bir zincirle kraliçemizin önüne düştü.

Shara kargadan kolyeyi alırken, "Teşekkür ederim," dedi. Karga başını salladı ve sonra zıplayarak Shara'nın omzuna oturdu. Karga kraliçe aşağı süzülerek onun diğer omzuna kondu.

"Huginn ve Muninn," diye fısıldadı Eivind kısıp sesle. Dizlerinin üzerine çöktü. "Bağışlayın beni, Isador Kraliçesi. Hiçbir fikrim yoktu."

İskandinav mitolojisi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım iki kuzgun çok önemli: Shara bağlarımızda dedi.

Düşünce ve Hafıza, Mehen cevap verdi: *Onlar Odin'in kuzgunlarıydı ve ona dünyanın her yerinden bilgi getiriyorlardı:*

Kolyeyi incelerken diğer eliyle uzandı ve parmak uçlarıyla karga kraliçenin zarif göğsünü okşadı. Kuş usulca öttü ve Shara'nın boynuna daha da sokuldu, böylece saçları bir battaniye gibi kuşun üzerine düştü. "Bu bana İskandinav tarzı gibi geldi ama uzman değilim."

Kolyeyi Eivind'in görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Bu kız kardeşinin kolyesi mi?"

"Evet. Yüce Olan, lütfen ona yardım et. Onu bulup serbest bırakacağına söz verersen sana hemen teslim olacağım."

"Daha önce de söylediğim gibi, sen benim değilsin kurt kral. Yine de kardeşini bulmana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Sol bileğini başına doğru yaklaştırdı. "Xin, kanımı çeker misin lütfen?"

Kanını almanın bir düzine yolu vardı ama yine de bu onuru bana verdi. Yumuşak bir şekilde sızlanarak bileğinin narin derisini yaladım ve ardından köpek dişlerimle dikkatlice baskı uygulayarak düzgün delikler açtım. Kanının kokusu içime saplanan ve beni ikiye bölen bir kılıç gibiydi. Gücü, ay ışığında parıltıyan elmas ve yakutlardan oluşan basamaklı bir fiskiye halinde yükseldi.

Sağ elindeki kolyeye odaklandı. "Onu görüyorum," diye fısıldadı rüya gibi bir sesle. "Derin. Karanlık. Unutulmuş. Saçları sırtından aşağı sarkan uzun bir örgü halinde, kırmızı bir kordonla bağlanmış. Böyle bağlanmasından nefret eder. Bu onun doğasına aykırı. O... onu kontrol ediyor. O örgüyle."

"Kim?" Eivind hırladı. Sürüsü uluyarak etrafını sardı ve içinde kopan öfke yaygarasına katkıda bulundu. "Kim ona zarar vermeye cüret eder?"

"Kanaması var," diye fısıldadı Shara, sesi hıçkırıklara karışmıştı. "Acıyor. Sessizce. Onun için kan kaybediyor. Buna ihtiyacı var." "KİM?"

Aramızdaki bağ sayesinde kraliçemizin zihnindeki genç kadını görebiliyordum. İnce sırtı, çıplak, çillerle serpilmiş. Basit bir örgü. Ve onu sıkıca kavrayan siyah, pençeli eller. Kanını çekiyordu.

Burayı bulabilir misin? Bana sordu.

Kurt burnum kraliçemi Ra'nın cehennem şehrine kadar takip edebilirdi ve onu korumak için Zaniyah'ın evinde saklanan Xochitl'i bulmuştu. Belki de kraliçem için bu kadını bulabilirdim.

Kraliçemin bağının beni bu gizli yerin daha derinlerine götürmesine izin vererek onun görüntüsüne odaklandım. Kadının kanının kokusunu alabiliyordum. Elma. Sıcak, baharatlı elmalar, sanki dilimlenmiş ve turta haline getirilmiş gibi. Biraz da kürk ve deri kokusu. Kurdum daha da gerildi, kadının kokusunu mümkün olduğunca çok alabilmek için yüksek sesle ısıklık çaldı.

Orada onunla birlikte başka bir şey daha vardı. Pullar ve yılan gibi kokan, yoğun bir zehir kokusu olan bir şey.

Sarmallar etrafını sararak onu daha da sıktı. Onu ağılatıyordu. Gölge dişler kükreyen bir yük treni gibi üzerime saldırdı.

Gözlerim sarsılarak açıldı ve kraliçeme baktım:

Başını sallayarak dikkatini bekleyen kurt krala yöneltti. "Bir yılan kız kardeşinizi iradesi dışında tutuyor."

Omuzları titredi ve gözlerindeki parıldayan altın ışık söndü. Başı öne düştü, uzun saçları yüzünü meraklı gözlerimizden korumak için öne düştü. "Onun nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?" Shara usulca sordu.

"Onu Jörmungandr aldı," diye cevap verdi, sesi düzdü. "Yani dokuz dünyanın en derin, en soğuk, en karanlık yerinde."

"Özür dilerim. Nerede olduğunu ya da ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum."

Bir zamanlar muhteşem olan yüz hatları bitkin, gözleri kederden kararmıştı. "Ona kimse ulaşamaz. O Hvergelmir'de, Yggdrasil'in kökünde. Hiçbir ölümlü ona ulaşamaz, Yüce Olan'ın soyundan gelen bir Aima kraliçesi bile."

"Jörmungandr onu neden alsın ki?"

Kurdu insan formunu yutmak için geri akarken gözleri kehribar elmaslar gibi sertleşti. "Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim."

Girdap gibi dönen gölgelere gömülürken kederli bir uluma çıkardı. Sürüsü onun etrafında uludu, öfke şarkıları beni çekiştirdi, ta ki ben de ayağa kalkıp uluyana kadar.

Döndüler ve teker teker ormana geri döndüler, yine de ara sıra aya doğru ulumak için duraklıyorlardı. Sürü içgüdüğü güçlüydü. Benim kurdum da onlara katılmak, uçsuz bucaksız ormanlarda sessizce koşmak, sıcak baharatlı elma gibi kokan kayıp kraliçeyi ararken burnumuz yere değsin istiyordu.

Ama kraliçem çok daha iyi kokuyordu.

Gece açan yaseminler ve çöl kumları. Sıcak, yoğun kan, tadı dilimi yakıyordu. Burnumu bıraktım ve ona odaklandım. Gözlerindeki hüznü kuyruğumu sıkıca çekmeme neden olsa da gülümsedi.

"Bir an için beni terk edeceğini düşündüm."

Asla, kraliçem:

Kanayan bileğini bana doğru kaldırdı ama tenindeki o sıcak kan izini yalamak için aynı derecede zorlayıcı olan dürtüye direndim. Eğer onu terk edeceğimi düşündüyse, böyle bir ödülü hak etmiyordum.

"İç, kurdum, ve seni sevdiğimi bil."

SHARA

S Hayalet gümüş kurdum ağzını bileğime doğru indirmiş olsa da, içimdeki hüznü devam ediyordu. Karanlığa hapsolmuş genç kadının görüntüsünden kurtulamıyordum. Kolyesini hâlâ elimde tutuyordum, belki de hissettiğim bağlantıyı açıkladı.

Kolyenin avucumdan kaymasına izin verdim. Gümüş zincir sürünerek yere düşerken, etrafını saran koyu renkli pulları tekrar gördüm. Yılanın pis kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Mehen'in pullarını daha önce de koklamıştım ve bu beni rahatsız etmemişti.

"Çünkü ben lanet olası bir zehir çuvalı değilim," diye karşılık verdi ejderham.

"Jörmungandr hakkında ne biliyorsun?"

Mehen yaklaştı ve yanıma çöktü. "O da serbest bırakıldığında dünyanın sonunu getirmesi beklenen bir başka bağlı canavar."

Kraliçe karga cıvıladı ve bana rahat, sıcak yuvasının bir görüntüsünü gönderdi. "Elbette Nightwing. Kurtla ilgili bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim.

Kral. Biz sahibini bulana kadar kolyeyi yanında götürebilirsin."

Diğer karga gümüş zinciri kapmak için omzumdan aşağı atladı ve kargalar kalp ağacına doğru geri uçtular.

"Onun efsanesi hakkında başka ne biliyorsunuz? Nasıl hapsedildi?"

"Odin onu okyanusun en derin yerine attı," diye yanıtladı Mehen. "Jörmungandr sonunda serbest kaldığında, okyanuslara zehir ve kan damlatacak ve dünyayı yok edecek."

"Ragnarök," diye ekledi Rik arkama geçerken. Kollarını bana doladı ve kendimi anında daha iyi hissettim. Daha az üzgün ve umutsuz ve daha sağlam. Arkamda sağlam bir kaya varken kendimi nasıl belirsiz hissedebiliyordum ki? "Dünyanın yok edildiği ve İskandinav tanrılarının çoğunun öldürüldüğü büyük savaş. Devlerin soyundan geldiğim için bu konuda biraz bilgim var ama benim soyum İskandinav değil Germen."

"Bağışlayın beni kraliçem." Xin bana baktı, artık o hayalet kurt değildi ama gözleri periliydi. "Kurt şarkısının sana neşe getirmesi gerekiyordu, seni üzmesi değil."

Kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Bunu sevdim. Bir an için benden uzaklaştığını hissettim. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak. Sanki çoktan sürüyle birlikte gitmişsin gibi."

"Sürü içgüdüğü güçlüdür," diye itiraf etti alnını benimkine bastırarak. "Ama sana olan aşkımdan daha güçlü değil, kraliçem."

Diğer adamı görmezden gelen Mehen eğildi ve şakacı bir şekilde omzumu ısırdı. "Şu bahçe partisini başlatmaya ne dersin?"

Ona bir kaşımı kaldırdım ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Aklında ne var?"

"Dolunayın altında bir seks partisi." Elbisemin kumaşını dişleriyle kavradı ve çekiştirdi. "Duh." Rik onun bağına vurdu ve o da isteksizce ekledi, "Kraliçem."

Her ne kadar bu resmi bir davet olmasa da, bana dolunayı çağırıştıran tüllü gümüş bir elbise seçmiştim. Sadece biz olsak bile bir bahçe partisinin parçası gibi görünmek istemiştim. Ayrıca, değişiklik olsun diye güzel kıyafetler giymek hoşuma gitmeye başlamıştı. Özellikle de güzel bir şey giydiğimde ve sonra bana baktıklarında Kanlarımın gözlerinde parlayan sıcaklığı gördüğümde.

Bu elbise sade ama zarif çizgilere sahipti, imparatorluk belinden hi-lo etekle düşüyordu, bu yüzden önden elbiseye basarken herhangi bir sorun yaşamadım, ancak tren arkamda sürüklenecek kadar uzundu. Küçük kap kollar tarihi bir elbise görünümünü devam ettiriyordu.

Gerçi hiçbir hanımefendi çoğunlukla şeffaf bir elbiseyle dışarı çıkmazdı. Altında başka bir şey olmadan kesinlikle olmaz.

Mehen malzemeyi daha sert çekti ve bir şey patladı. Ona sert bir bakış attım. "Bu elbiseyi beğendim. Muhtemelen bir servete mal olmuştur."

"Ben de beğendim." Gözleri ay ışığında parlıyor, yeşil bir ateş gibi dönüyordu. "Ama dişlerimle parçalayabilseydim daha çok hoşuma giderdi."

"Neden kraliçemizin elbisesini yırtma şerefine nail olasın ki?" Ezra hırladı, Mehen'in ona attığı kötü niyetli bakışa rağmen bir adım daha yaklaştı. Diğer adam yaklaşıırken Xin alçak sesle hırladı. "Benim de dişlerim var, orospu çocuğu."

"Hepimizin dişleri var, sizi aptallar." Guillaume'un sesi gecenin içinde askerlerine savaş emri veren bir general gibi çınlıyordu. Genelde mantığın tecrübeli sesiydi ama bu gece kavgaya karıştı ve Mehen ile Ezra'nın kafalarını öyle sert bir şekilde birbirine vurdu ki irkildim.

"*Senin* dişlerin kimsenin umurunda değil, saban atı," diye karşılık verdi Mehen, hiç istifini bozmadan.

Ezra onunla alay etmeyi bile başardı. "Elbisesini pençelerin yerine toynaklarıyla çıkarmaya çalışmanı görmek isterdim."

Mehen homurdandı. "Ben de."

Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak her birine ters ters baktım. "Sizin derdiniz ne çocuklar? Hiç böyle didişmezsiniz. Sen değil, G."

Tapınak Şövalyem kendini yukarı çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Lanet olası dolunay çılgınlığı, kraliçem. Özür dilerim."

Kanıma teker teker baktım. Hepsini bana yaklaşmış, birbirlerini itip kakıyor ve sadece Xin olsa da pozisyon almak için itişip kakışıyorlardı,

Mehen, Ezra ve Rik dokunabileceğim kadar yakındılar. "Daha önce de dolunay yaşadık."

"Elbette," diye cevap verdi G sertçe. "Ama Noel arifesi dışında dolunayın *altında* hiç dışarı çıkmadık."

"Ve o lanet şeyin nasıl gittiğini biliyorsun," diye ekledi

Mehen. Evet. Kesinlikle biliyordum.

Arkama uzandım ve elbisemin fermuarını yavaşça indirdim. Metalik ses çok gürültülüydü, sadece Kanlılarımın nefes alış verişleriyle kesiliyordu. Vücudumdan kayan elbise ayaklarımın dibinde yere döküldü.

"Tanrıçaların Anası," diye fısıldadı Mehen, sesi saygılıydı.

"Amin," dedi Ezra.

Sabit, değişmez alfam Rik bile kaya trolü tarafından yere çakılmış gibi görünüyordu.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru salladım. "İlk kim?"

SHARA

I Bana doğru çılgınca bir koşuşturma bekleniyordu. Birileri beni tutacak, savuracak ve çılgınca, sert bir sikiş olacaktı. Bunun için beni işaretle.

Birbirlerine düşman olmalarını beklemiyordum.

Mehen Ezra'yı yakaladı ve dişlerini ayımın öfkeyle kükremesine yetecek kadar sert bir şekilde adamın koluna geçirdi. Hemen arkasını döndü ve elini ejderhamın boynuna geçirdi. Kısmen yer değiştiren pençeleri Mehen'in boğazını parçaladı.

Hızını alamayan Xin tamamen kurda dönüştü, güçlü çenesini Ezra'nın boynunun arkasına geçirdi ve onu bir bez bebek gibi salladı.

Dehşetten ağızım açık kaldı. Birbirleriyle hiç böyle kavga etmemişlerdi. Sanki cidden birbirlerini öldüreceklermiş gibi.

Dişler. Pençeler. Kürk. Yoğun, çiğ kan kokusu.

Havada yoğun bir koku vardı. Vahşi ve rütbeli ve o kadar sıcaklardı ki gücümü toplayıp kavgalarına son vermelerini emredecek kadar odaklanamıyordum.

Çok inanılmazdı. Korkunç ama zorlayıcıydı. Onlar yuvarlanırken, pençeleşirken ve birbirlerini paramparça ederken başka tarafa bakamadım.

Benim için.

Daire dişlerini Llewellyn'in omzuna gömüp sırtına asılırken, gryphonum ikizlerle güreşiyordu. Tapınak Şövalyem en ağır kılıcını çekmiş ve her iki elinde de ince, kavisli kılıçlar tutan Vivian'la yumruklarını tokuşturuyordu.

Rik'in için için yanan bakışlarıyla karşılaştım ve eğer üzerimde külot olsaydı, o parlayan şehvet ocağında parçalanırlardı.

Şişkin kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları inanılmaz derecede geniş bir şekilde etrafındaki kavgalara aldırmadan duruyordu. Hiçbiri alfama dokunmaya cesaret edemiyordu ya da ben öyle sanıyordum.

Bana doğru uzandığında, arkasında gümüş bir şey parladı. Karnından metal bir uç çıktı. Acı dolu bir homurtu çıkardı. Ama karnından çıkan bıçağı görmezden geldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi.

"Rik," diye soludum ağzına karşı, parmaklarım yaranın ne kadar kötü olduğunu test etmek için yarayı arıyordu.

Elimi avucunun içine aldı ve kanlı parmaklarımı dudaklarıma doğru kaldırdı. "Endişelenmeyin kraliçem. Sizin için kanımızı akıtıyoruz."

Bıçak bir an ortadan kayboldu, ancak bana doğru kamburlaşmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ona geri çarptı.

Tiksintili bir hırıltıyla arkasına uzandı ve Guillaume'u boğazından tutup sürükledi. Etli bir kol boynuna kenetlenmiş olsa bile, G yine de bıçağı alfama sapladı.

Rik onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bıçağı tamamen görmezden gelerek kanını dudaklarıma bulaştırdı. "Vücudumdaki her damla kanı sana vermesine neden engel olayım ki?"

"Ama seni bıçaklıyor."

Rik kolunu Guillaume'un boğazına doladı. Tapınak şövalyemin yüzü pancar gibi kızarmaya başladı. Nefes alamıyordu ama Rik onu önünde yere yatırıp güreşirken bile kendini kurtarmak için hiçbir şey yapmadı.

Guillaume göğsüne yaslanmıştı, Rik'in uyluklarının arasında, normalde benim oturduğum gibi, gerçi Rik beni o pozisyonda hiç boğmamıştı. Kan her ikisini de kaplamış, yere damlıyordu.

Büyülenmişim, bakışlarımı ayıramıyordum.

"Gelin kraliçem. Kaburgalarıma şövalyenin bıçağından daha faydalı bir şey saplayın."

Yutkundum. Kıyafetlerini çıkarmaya ne zaman vakit bulduklarını bilmiyordum ama şimdi Guillaume'un devasa ereksiyonuna bakmaktan kendimi alamıyordum.

Rik dişlerini G'nin omzuna geçirdi ve onun davetkar bir şekilde kalçalarını yukarı kaldırmasını sağladı. Şövalyemin kanını içmedi ama geri çekildi, böylece kan Guillaume'un göğsünden aşağı fişkırdı.

Çok fazla kan vardı. Dişlerim ağzımda zonkladı ama inmedi. Kanım birbirini parçalarken buna gerek yoktu.

benim için. Guillaume'un kalçalarını kavradım ve derisindeki kan damlacıklarını yalarken kendimi yavaşça içine sokmaya başladım. Onu hemen içime alamıyordum. Çok büyüktü. Kalçalarımı çalıştırmak, onu santim santim daha derine kaydırmak zorundaydım. İkimize de enfes bir zevkle işkence ediyordu.

Karışan kanları içimde alevlendi. Ona doğru daha sert ittim, onu daha derine zorladım, ikimizin de inlemesine neden oldum, ancak onunki boğuk çıktı. Yüzü neredeyse morarmıştı ama Rik ona hiç yüz vermedi. Şövalyem de öyle. Kolunu göğsünün üzerinden geçirerek bıçağı tekrar geriye doğru sertçe sapladı ve Rik'in omzunun derinliklerine batırdı.

Yaraların bu şekilde kanadığını hiç görmemiştim. Sanki vurulmuş ya da büyük bir atardamarı kesilmiş gibi kanı şiddetle püskürüyordu ama Rik'in önemli bir acısı ya da tehlikesi yok gibiydi. Diğer adama binmemi izlerken gözleri hâlâ yanıyor, ağır ve karanlıktı. Dudakları şehvetli, bilmiş ve hınzırca bir memnuniyetle kıvrılmıştı.

Parmaklarımı Guillaume'un göğsünü kaplayan kana buladım ve sıvı gücün tenimin üzerinden akmasının verdiği kadifemsi hissin tadını çıkardım.

Birden yuvarlanmak ve üzerlerinde yuvarlanmak istedim. Her yerim kanla kaplanana kadar.

"Kraliçemizin arzusunu duyduunuz," diye homurdandı Rik.

Bir tanesi arkama düştü. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Onlar benimdi. Hepsi benim. Kanları benim kanımdı.

Bu, onu kıpkırmızı ikinci bir deri gibi giymek anlamına gelse bile.

Sıcak, tatlı kan omzumdan göğüslerime doğru süzülürken, donmuş kürk kokusunu da beraberinde getirdi. Xin, benim sessiz, hayalet kurdum. Üzerime o kadar çok kan akıttı ki kendi boğazını kesmesinden korktum. Daha fazla kan, bu sefer tarçın ve ayı kokuyordu. Saçlarım yapış yapış ve ağırdı. Yüzümde kan vardı. Boğazımdan aşığı akıyordu.

Ben Guillaume'u unutulmaya sürüklerken.

Kelimelerin ötesinde. Sadece hissedebiliyordum. Vücutlarının her harika santimini bana karşı hissediyordum. Sıcak kaslar. Çelik sıkler. Eller ve ağızlar. Tenimi delen dişler. Hepsini.

Benden beslendiler.

Ben onların yükselen şehvetinden ve kanlarının okyanusundan beslenirken.

Kızıl bir zevk denizinde sürüklenirken, kaybolmuş, kapana kısılmış kraliçeyi tekrar buldum. Kollarımı ona doladım, buz gibi tenini ısıtmaya çalıştım.

"Seni bulacağım," diye söz verdim ona usulca. "Senden önce ben ölmüş olacağım."

Bana karşı çok gerçekçi hissediyordu, titriyordu, zavallı ve korkmuştu. Kurdumun daha önce hissettiği gibi, teni sıcak elmalı turta gibi kokuyordu. Gerçekten burada mıydım? Yoksa bu sadece kan sarhoşu bir hayal miydi? Bunun bir önemi var mıydı?

"Kanımın tadına bak. Seni güçlendirecek ve seni bulmama yardım edecek."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Seni bulur ve buraya sürükler."

O zaman bizi kim kurtaracak?"

"Burası neresi? O kim? Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim o kadar güçlü ki tanrılar bile ondan korkuyor."

Ragnarök, dünyanın sonu. Belli ki İskandinav mitolojisini okumam gerekiyordu. Umarım kütüphanede bir kitap vardır.

Duyu organlarımı dışa doğru çevirerek yerimizi saptamak için kullanabileceğim herhangi bir şey aradım.

Karanlık. Tam ve mutlak karanlık. Beni hevesli kollarıyla sardı, kalın, koyu menekşe rengi güç kullanılmak için yalvarıyordu. Sadece onu kullanmanın *en iyi* yolunu bulmam gerekiyordu. Etrafımızda hissettiğim kalın duvarları yıkabilirdim ama bu başka nelerin içeri girmesine izin verirdi? Onu kaçırın yaratıktan daha kötü bir şey mi? Onu kardeşine nasıl geri getireceğimi öğrenene kadar varlığımı açığa vurmaya cesaret edemedim. Eivind onun artık bizim dünyamızda bile olmadığını ima etmişti.

Sesi bir hıçkırıkla kesildi. "Çok yalnızım."

Onu terk etmeyeceğim konusunda ısrar etmek için ağzımı açtığımda, karanlıkta bir şeylerin onun sözleriyle kıpırdadığını hissettim. Kalın gölgeler yaklaşıyordu ama ben tehlike hissetmiyordum. O-onlar-kullanılmak istiyordu. Onun tarafından, benim tarafımdan değil.

Karanlık gücüm, Kanlarımın bedenleri tarafından ısıtılan siyah ipek gibi zihnimde kayarak bana niyetlerini taşıdı. *Biz. Geliyoruz.*

Onun *çağrısına*.

"Yalnız değilsin," diye fısıldadım kulağına. "Ara onları. Kanınız karanlıkta bekliyor."

"Kanım mı? Burada mı?"

Bedenim ağırlaşıyor, sanki bir uçurumun kenarından aşağı kaymışım gibi beni aşağı sürüklüyordu. Yüzünü uçurumun kenarından aşağı bakarken gördüm, eli bana doğru uzanıyordu. Büyüleyici mavi gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Gelecekler," diye mırıldandım, hayale tutunmaya çalışarak.

"Kim, kraliçem mi?" Rik beni daha da yaklaştırarak sordu.

"Onu gördüm." Başım yana eğildi, kaslarım gevşek ve tepkisizdi. Yine de kollarını e t r a f ı m d a hissedebiliyordum. Beni taşıyordu.

Bir yerde. Bahçe partisi bitmiş olmalı.

Kanım. Yaralı ve kanıyor. Muhtemelen onları iyileştirmem için bana ihtiyaçları vardı. Gücümü ortaya çıkarmaya çalışarak kafamın içinde dolandım durdum.

"Şşşt," diye mırıldandı Rik, beni yavaşça, nerede olduğumuzu hemen belli eden kaynar sıcak suyun içine sokarken. "Her şey yolunda."

Mağaram. Yukarıdaki Tanrıça, çok iyi hissettirdi. Gözlerimi kapatıp yüzeyin altına batmak, karanlığa sürüklenmek istedim. Belki onu tekrar bulabilirdim.

"Kimsenin iyileşmeye ihtiyacı yok kraliçem. Zevkiniz ve kanınız zaten bu işi sizin için yaptı. Sadece dinlenin."

"Ama yardıma ihtiyacı var. Kanına ihtiyacı var."

"O zaman benim sizinkine cevap verdiğim gibi onlar da onun çağrısına cevap verecektir."

Kollarını bana dolamış suyun içinde yüzerken, gökyüzünde alçakta parlayan aya baktım. Görkemli bir şekilde parlaktı, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabileceğime yemin edebilirdim.

"Ara beni," diye fısıldadı bir şey.

Rik başını çevirmedi ya da kimin konuştuğunu sormadı. Belki de duymamıştır.

Başımı duyduğum sese doğru çevirmek için tüm gücümü harcadım.

Su. Karanlık ve girdaplı. Etrafında...

Gözlerimi kıptım. Kesinlikle halüsinasyon görüyordum.

Bir dokunaç, onu görmeme ve ne olduğunu anlamama yetecek kadar uzun bir süre sudan yükseldi. Sonra karanlık yaratık tekrar suya battı.

Mağaram o kadar derin ya da büyük değildi ama o dokunaç... Devasaydı.

"Rik," diye fısıldadım suya bakarak. "Ayakların suya değiyor mu?

Dip mi?"

"Tabii ki." Büyük avucu saçlarımin altından yukarı kayarak boynumu destekledi. "Bir şey gördün mü? Kayıp Kraliçe'nin Kanı mıydı?"

Göz kapaklarım sarktı. Yüzümü boğazına yasladım ve kokusunu içime çektim. Dumanı tüten sıcak taşlar. Bir demir ocağından çıkan kıvılcımlar. Kızgın demir.

"Canavar." Uyku beni ele geçirdiğinde kelimelerim bulanıklaştı. "Benim."

Kıkırdaması göğsünde gümbürdedi ve beni uykunun derinliklerine doğru salladı. "Sen canavarların kraliçesisin. Kraliçem dediğin bu yeni kanı görmek için sabırsızlanıyorum."

SHARA

I Ertesi gün New York'a vardığımızda akşam olmuştu bile. Çok ağır uyumuştum, Rik beni mağaradan yatağa taşırken neredeyse hiç kıpırdamamıştım bile. Rüyamda diğer kraliçeyi ya da en azından gördüğüm dokunaçlı canavarı göreceğimi sanmıştım ama rüya gördüysem bile unutmuştum.

Uyanır uyanmaz, ikisinden birine dair bir iz bulmak için dışarıyı araştırdım ama onları hiçbir yerde hissedemedim. Eğer mağarada duyduğum erkek sesi gelecekteki bir Kan'a aitse, o zaman bu dünyanın ötesindeydi ya da onu hissedemeyeceğim kadar uzaktaydı. Bana kendini nasıl gösterebildiğinden emin değildim ama zamanı geldiğinde onu bulabileceğimi ummak zorundaydım.

Çünkü uzun zaman önce öğrendiğim bir şey vardı: Tanrıça bana bir Kan gönderdiyse, bunun çok iyi bir nedeni vardı. Bu yeni canavara ihtiyacım olacaktı. Çaresizce. Yoksa onu bana göndermezdi.

Carys'i evde bırakmıştım. Etrafındaki kitap yığınlarından başını kaldırıp bakacak hali yoktu. Eğer onu kütüphaneden uzaklaştırsaydım, her zamankinden daha da huysuz olurdu.

Gwen kulede inanılmaz bir yemek ayarlamıştı. Yemekler Winston'ın benim için yaptığı her şey kadar güzeldi ama kesinlikle üst düzey "şehirli" yemeklerdi. Her şey özenle kaplanmış ve Michelin'in beş yıldızlı restoranları gibi sanatsal bir şekilde düzenlenmişti. Harikaydı ama açıkçası Winston'ın aile tarzı yemeklerini her gün yemeyi tercih ederdim.

Gina ve Kevin masanın karşı ucunda olmalarına rağmen bizimle birlikte oturdular. Başları birbirine yakındı, sesleri kısıktı ve consiliari işlerini konuşuyorlardı. Gina'nın bana sadece bilmem gerekenleri anlatacağına güveniyordum.

Biz yemek yerken Gwen görünüşte rahat bir şekilde oturmuş, kulede işlerin nasıl gittiği hakkında sohbet ediyor olsa da, Kanı başka bir hikâyeydi. Onları bana hemen tanıtmıştı ve Orta Çağ'da hiçbir zaman şövalye olarak hizmet etmemiş olsalar da, Lancelot, Bors ve Mordred'in efsanevi savaşçıları olduklarını görebiliyordum. Kraliçenin etrafında dolanıyor, onunla oturup yemek yemeyi reddediyor, bardağını doldurmak ya da ona en küçük kırıntıyı getirmek için her fırsatı değerlendiriyorlardı.

Alfası Lancelot, iki eli omuzlarında, arkasında duruyordu. Hepsi siyah takım elbiseler içinde resmi bir şekilde giyinmişti ama o sert bir koruma pozisyonunda duruyordu, çelik gibi mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Guinevere'in ve Sör Lancelot'un torunlarının huzurunda olduğuma hâlâ inanamıyorum," dedim. "Yine de oturup bizimle yemek yemenizi isterdim."

"Ve Sör Guillaume de Payne'in huzurunda olduğuma inanamıyorum." Lancelot yumruğunu kalbinin üzerine koyarak onu selamladı. "Ben Lancelot'un yeniden doğmuş hali olabilirim ama siz aslında bir Tapınak Şövalyesi'ydiniz. Benim zamanımda bile çoktan efsaneleşmiştin."

Guillaume bileğine bir fiske vurdu ve bir bıçak eline kayd. Lancelot'u aynı şekilde, elini kalbinin üzerine koyarak selamladı ama bıçağı tekrar kınına sokmadan önce öptü. "Seninle at sürmek bir onur olurdu."

Gwen alfasını dürtüklemiş olmalı, çünkü yüzü kızardı ve hemen ekledi: "Yüce Olan'ın son kızının huzurunda, doğal olarak saygımızı göstermek için ayağa kalkıyoruz."

Homurdandım ve şarap kadehimi kaldırdım. "Böyle saçmalıklara ihtiyacım yok. Aslında insanların el pençe divan durması beni çok rahatsız ediyor. Ben sadece Shara'yım ve hiçbir formaliteye ihtiyacım yok."

Gwen şarap şişesini aldı, bardağıma zengin, koyu şaraptan biraz daha doldurdu ve sonra kendi bardağını da doldurdu. "Kraliçemiz bizim için her şeyin en iyisini hak ediyor. Siz olmasaydınız, burada Kanımla birlikte olamazdım. Nesillerdir soyumuzun yapamadığını başarmamıza yardım ettiniz."

"Şimdi Arthur'u sonsuza dek yenmenin zamanı geldi."

Gwen bana sıkı, sert bir gülümseme verdi, gözleri keskin cam parçaları gibi parlıyordu. "Bir zamanların ve geleceğin kralı her zaman benim lanetim oldu. Ama senin yardımınla, umarım onun terör saltanatına sonsuza dek son verebilirim. Yine de kolay olmayacak."

"Peşinden gitmeniz gereken diğer Blood kim?"

"Merlin. Asıl Arthur'un ölümünden önce Avalon'da hapsedilmişti."

"Büyücü mü?" Gözlerim büyüdü ve utangaç bir şekilde güldüm. "Büyücüler gerçekten gerçek mi? Yani ben de vampirlerin gerçek olduğunu hiç düşünmemiştim, o yüzden bilmiyorum."

"Gerçekten de büyük bir gücü vardı," diye yanıtladı Gwen. "Arthur'un onu tuzağa düşürmesinin nedeni de tam olarak buydu."

"Arthur'un yaptığından emin değiliz," diye ekledi Lance. "Muhtemelen, ama *o* da yapmış olabilir."

"Elaine Shalott." Gwen diğer kraliçenin adını neredeyse tükürüyordu. "Bazı efsanelere göre Merlin'i bir mağaraya ya da kuleye çekip kilitleyen ve böylece Arthur'u yenmesini sağlayan kişi Gölün Hanımı'ydı. Ondan nefret etsem de, böyle bir yeteneği olsaydı kilitlemeyi seçtiği kişinin Merlin olacağını sanmıyorum. Kesinlikle Lance'i ve tabii ki kendisini benden uzakta, Avalon'da tuzağa düşürmeye çalışırdı."

"Gölün Hanımı o mu?" İçimizden biri Elaine dediğinde Lance'in gözle görülür bir şekilde yüzü kızardı, ben de mümkünse bir daha onun adını söylememek üzere not aldım.

"Doğrudan değil." Gwen içini çekti ve kaşları çatılmış bir halde şarabını yudumladı. "Efsaneler karışık ve belirsiz. Bazen Nimue ya da Vivienne olarak adlandırılır, birkaç farklı varyasyonu ve yazılışı vardır, bu yüzden kimse gerçekten emin değildir. Gölün Hanımı'nın Arthur'a kılıcı verdiği ve hatta orijinal Lancelot'u yetiştirdiği söylenir. Bunların hiçbirini yapmamıştır. Arthur hikayelerinin orijinal yazarları erkekti, hem de insan. Neleri yanlış anladıklarını ya da görmezden geldiklerini kim bilebilir?"

Ellerinin arkasında kötücül kafatasları olan Kanlı, "Gölün Leydisi'yle birlikte anılmayı çok isterdi. Gerçeklerden çok daha iyi."

"Gerçek nedir?" diye sordum.

"Bana tuzak kurup tecavüz etmesi, Excalibur ya da Merlin'i umursamasından çok daha muhtemel," dedi Lance, hafifçe titremeyi başaran düz, ölü bir sesle.

Gwen uzandı ve sağ elini hâlâ omzunda olan sol elinin üzerine koydu. Onun dokunuşuyla içindeki gerginlik hafifledi. "Efsanelerde bile Lancelot'u büyüleyerek onun Guinevere olduğunu düşünmesini sağlamış. Hatta bazıları onun çocuğunu doğurmasını istiyor. Eğer onu benden uzaklaştırabilirse,

Bu cinayet ya da ihanet anlamına gelse de, bunu mümkün olan her şekilde yapardı. Ne onur duygusu ne de neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair zerre kadar anlayışı var. Ona her zaman takıntılıydı ve ona sahip olmak için her şeyi yapardı."

Gwen'in omzunu sıktı ve aralarında geçen sessiz sözü hissedebiliyordum. O, Elaine'e herhangi bir şekilde tekrar hizmet etmektense ölmeyi tercih ederken, Gwen onu asla bırakmamaya yemin etmişti. Aslında, bakışlarımla buluştuğunda gözlerindeki sert soğukluk bana onu korumak için her şeyi yapacağını söylüyordu. Her şeyi.

Bardağımı yere bıraktım ve ayağa kalkmak için masadan uzaklaştım. "Sanırım biraz New York büyüğü yapmamızın zamanı geldi."

Gwen her zamanki kibar ev sahibesi tavrıyla ayağa fırladı ama onu daha fazla bekletmeyeceğim için de rahatlamıştı. "Neye ihtiyacınız var kraliçem?"

Başımı eğdim ve fikirlerin teker teker zihnimde canlanmasına izin verdim. Gwen'den çıkardığım kanı en azından geçici olarak tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Elaine'in kanını kesinlikle yutmak istemiyordum, sadece onu Gwen'inkinden ayırmak istiyordum. Sonunda gülümsedim ve bardağımı aldım. Onu selamladıktan sonra kalan şarabın bir kısmını içtim. "Bir bıçak ve bu kadehten başka bir şey yok. Hadi sessiz ve rahat bir yere gidip bunu bir deneyelim."

Birkaç dakika içinde Gwen ikimizi de gaz mavisi alevleri titreyen zarif bir şöminenin önündeki sandalyelere oturttu. Benim sandalyem, tercih ettiğimiz gibi Rik'in arkama oturması için yeterince büyüktü. O tek başına oturdu, ama Lance onun arkasında durdu, diğer kanı da iki elindeydi. Sadece berjer bir sandalyeydi ama ona bakınca Ortaçağ Kraliçesi Guinevere'in bana baktığını görebiliyordum.

Tam olarak güzel sayılmazdı ama yine de çok hoştu. Kahverengi saçları klasik bir bukleye geriye taranmıştı. Ellili yılların salıncak elbisesi bir gösterge ise, o da klasik kıyafetleri tercih ediyordu. Üzerinde neredeyse puantiye gibi büyük kırmızı kirazlar olan beyaz bir elbise. Sıra dışıydı ama ona çok yakışıyordu.

Asıl dikkat çeken yüzü oldu. Burnu ve çenesi biraz fazla sivriydi ama cömert dudakları, ağzının ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar, ailesinin evine musallat olan uzun lanete rağmen gülümseme ve iyi mizah vaat ediyordu. Gözleri, Camelot gibi eski bir kraliyet soyundan geldiğini bilmenin verdiği doğuştan gelen gurur ve güçle parlıyordu. Elaine'in kaprisi yüzünden Kanı olmadan yaşamaya zorlanmış olabilirdi ama o her zaman ne olduğunu biliyordu.

Bir kraliçe. Sadece bir vampir kraliçesi değil, insanların bile hâlâ hatırladığı ve hakkında hikâyeler anlattığı türden bir kraliçe.

Elimi uzattım, avucumu yukarı kaldırdım ve o da öne doğru eğilerek elini benimkinin içine soktu. Biraz zorlandım ama ben daha soramadan kanı sandalyesini kaldırarak onu daha yakına çekti.

"Rik, bardağı benim için tutabilirsen..."

"Elbette kraliçem." Bardağı kenetlenmiş ellerimizin altına yerleştirdi.

Bileğini hafifçe çevirip gümüş tırnaklarımdan birini hafifçe tenine bastırarak elini bardağın kenarında dengeledim. "Onun kanından ne kadar içtiğini hatırlıyor musun?"

Gwen yüzünü buruşturdu. "Çok az. Sadece birkaç yudum - kardeşlik anlaşmasını resmileştirmeye yetecek kadar. Ama benim üzerimde kontrol sahibi olması için yeterliydi."

Tırnağımın ucuyla kendi bileğimi delebilmek için elini bir anlığına bıraktım ama kanım akmadı. Hafifçe soluduğunda gülümsedim. "Regl olduğumda kanımı tutmak ve yakalamak için bir numara kullanıyorum, böylece kanımı her yerde bırakmıyorum. Bu güvenli değil."

Gözlerimi kapatarak Rik'e yaslandım ve derin bir nefes aldım. "Önce kanımı tarayacağım ve senden onun kanını alıp almadığıma bakacağım. Sen benim kardeşim olduğuna ve onun da kardeşi olduğuna göre, içimde bir iki damla Shalott kanı olması mümkün."

Gözlerimi açmadım ama aramızdaki bağda Guillaume'un anlaşmazlığını hissettim. "G, ne düşünüyorsun?"

"Bağışlayın kraliçem ama sizinkinde başka bir kraliçenin kanını bulacağınızdan şüpheliyim. Siz üstün bir kraliçesiniz. İhtiyacınız olanı alır ve güç depolarınız için özümsersiniz. Senin kanın senin. Bizim kanımız senin. Kardeşlerinin kanı. Çünkü sen bizim kraliçemizsin."

Yavaşça başımı salladım. "Bu mantıklı. Ama emin olmak için bakacağım."

Herhangi bir yaram olmamasına rağmen bu neredeyse kendimi iyileştirmek gibiydi. Bilincimin vücudumda gezinmesine izin verdim, sıradışı bir şey aradım. Ait olmayan herhangi bir şey. Bu ben değildim. Sonra özellikle kanıma odaklandım. Büyü içimde parıldadı, istekli ve kullanılmaya hazırды.

Dün gece yoğun bir şekilde kanımla beslenmişim ama Rik'in kanını G'ninkinden ayırmaya başlayamadım. Daire'ninki Mehen'inkinden. Şövalyemin de dediği gibi.

Hepsi benim. Kendimden ayırabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü hepsine ben hükmediyordum.

İçimi çekerek gözlerimi açtım ve Guillaume'a alaycı bir gülümseme verdim. "Haklısın. Bana ait olmayan hiçbir şey bulamadım. Sanırım kanım gerçekten de hepinizi o kadar özümsemiş ki ayıramıyorum."

Başını eğdi, dudakları seğiriyordu. "Yaşlılık bazen bir işe yarıyor."

"O zaman neden Gwen'deki kanım vücudundaki diğer kraliçelerin kanının yerini almadı?"

"Olabilir," diye itiraf etti. "Birkaç damla bile başka bir kraliçenin hakimiyetini tamamen kırmaya yetecek kadar güçlüsün. Ama senin kanının onunkine karışması, Shalott kraliçesinin hâlâ içinde bulunan kanını tamamen özümsemeye yetmeyecektir."

"O kanı ayırmaya çalışmak yerine, benimkiyle birlikte yok etsek daha iyi olmaz mı?"

"İzninizle kraliçem?" Lance sordu. Bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım. "Eğer kraliçemizin yerini biliyorsa, kendi bölgesine saldırmak yerine bizim hâlâ burada, New York'ta olduğumuzu düşünmesine izin vermek en iyisi olabilir. Kraliçemdeki tüm izlerini tamamen yok ederseniz bu imkânsız olur."

"Bu durumda kanı ayırmak en iyisi olur, böylece Gwen'in hâlâ burada olduğunu düşünür." Tırnağımı tekrar Gwen'in bileğine bastırdım ve derisini deldim ama kanın dışarı akmasına izin vermek yerine vücudunun içinde kalması için büyümü kullandım.

Gücüm yükseldi, milyonlarca ateşböceği gibi bedenime yayıldı. O kıvılcımlardan birini Gwen'e gönderdim ve vücudunda ona ait olmayan her şeyi aradım. Onun ya da benim olmayan herhangi bir şey. İçinde yabancı kanın küçük parçalarını kesinlikle hissedebiliyordum, neredeyse kum gibi. Her bir parçaya dokunup yakmaya çalışmadım, bütün gün burada kalırdım.

Bunun yerine, onu çağırdım.

Bu kan benim emrimde. Kirleticileri püskürt. Onları dışarı it.

Sihri parladı, emrime cevap verdi. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama bana karşı koymadı. Gözlerim kapalıyken, gücünün damarlarında dolaşan parlaklığını görebiliyordum ve bileğinde açtığım küçük deliğe doğru kumları dışarı itiyordu.

Beyaz Büyücü, onunla ilk tanıştığım zamandan bu yana gücünü önemli ölçüde artırmıştı. Emrindeki Lancelot, Bors ve Mordred'in kanıyla Gwen kesinlikle Mayte'den daha güçlüydü. Bir kraliçenin büyü seviyesini değerlendirme konusunda hâlâ o kadar yetenekli değildim ama Gwen'in, Triune koltuğuna oturmak için gereken her türlü yolla güç tabanını sağlamlaştırma çabalarına rağmen Keisha Skye'dan bile daha güçlü olduğundan emindim.

Camelot Hanesi, Gwen'in Kanı'nın yanında bir kez daha bir fener gibi parladı. Merlin'i de özgür bırakabilirse... Müthiş bir takım olurduk.

Bileğindeki büyülü tıkaçımdaki karıncalanma basıncı gözlerimi açmamı sağladı, böylece yabancı kanın küçük yaradan kabarmasını izleyebildim. Gücüm kanın süzülmesine ve bekleyen kaba dökülmesine izin verdi. Ama Gwen'in doğal kanından bir damla bile akmadı.

"İnanılmaz," diye nefes aldı Gina. "Hiçbir kraliçe tarafından böyle bir şey yapıldığını görmedim. Asla."

Lance derin bir nefes aldı ve yüzünü başka yöne çevirirken kısık, boğuk bir ses çıkardı. "Bu o. Kesinlikle o. Kokusunu alabiliyorum."

Gwen bana gülümsedi, ensemdeki tüyleri diken diken eden parlak, vahşi bir diş gösterisiydi bu. "Sonunda ondan kurtuldum. Teşekkür ederim kraliçem. Camelot sonsuza dek hizmetinizde olacak."

Shalott Hanesi'nden geriye kalan her şeyi Gwen'den çıkardığımdan emin olmak için birkaç dakika daha bekledik. Fincanda sadece ince bir kan tabakası vardı. Belki en fazla bir ağız dolusu, ama Elaine onu kardeş olarak aldığı anda çok gençti. Gwen'i yüzlerce yıl boyunca Kanından uzak tutarak zalimlik etmesine rağmen, Elaine'in kanı diğerlerine çok benziyordu. Hepimizin böyle kötülükler yapabileceğini hatırlatan bir şey. Bana bile.

:Asla,: Rik bizim bağımızda homurdandı. :Buna bir saniye bile inanmıyorum.:

Bardağı bana uzattı ve ben de onu ışığa tutarak kristalin üzerindeki kırmızı girdabı izledim. Kurumasını önlemek için onu gücümle mühürledim, camın içinde taze, ıslak ve kırmızı olarak tuttum. Umarım Elaine eski kardeşinin hâlâ burada, kulede olduğuna inanırdı.

Kanına baktığımda, neredeyse onunla bir bağ hissedebiliyordum. Onun konumunu okumak ve motivasyonlarını anlamaya çalışmak için bir dürtü. Rik'i hayattan daha çok seviyordum. Onu korumak için her şeyi yapardım. Evet, hatta öldürebilirdi, hem de gözünü kırpmadan. Ama eğer o başka bir kraliçeye aitse.

Isis'in onu bana göndermesinin bir sebebi vardı. Yüce Olan bana asla başka bir kraliçeyi seven bir Kan göndermezdi. Bunu tüm kalbimle biliyordum. Shalott'un soyunu hangi tanrıçanın kurduğundan emin değildim ama bir yerlerde,

Bir şekilde Elaine'de bir şeyler ters gitmişti. Asla onun olmaması gereken bir Kan'a aşık olmuştu.

Ama onun sırlarını araştırma isteğine karşı koydum. Ona Gwen'in bir şeylerin peşinde olduğuna ya da Elaine'i araştırmak için bir nedenim olduğuna dair herhangi bir işaret vermek istemedim.

Bardağı Gwen'e uzattım. Ölümcül zehirli bir yılanı kavrar gibi dikkatle tuttu. "Üzerine bir koruma koymamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"G, ne düşünüyorsun? Bu kanı bizi gözetlemek ya da başka bir şey için kullanabilir mi? Kötü sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum."

"Her şey mümkün kraliçem."

Cama kaşlarımı çatarak baktım, aklım başımdan gitmişti. "Onu bizimle birlikte bodruma götürelim. Onu bağlamak için karanlığı kullanabilirim ve kanımı da eklerim. Bu onun herhangi bir yaramazlık yapamayacağından emin olmak için yeterli olacaktır."

Gwen de benim gibi ayağa kalktı. "Bodrumda tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz kraliçem?"

Sırıtarak kolumu onunkine doladım. "Bir ağaç yetiştiriyoruz."

ITZTLI

A Ağaç. Kraliçem başka bir ağaç yetiştirecekti.
Yüce Anne, bir kez daha onun kurbanı olmak için yalvarıyorum.

Rik bizi takımlara ayırdı; biri önden gidecek, benim grubum da küçük servis asansörüne binecekti. Burası onun kulesiydi ama güvenliğini asla hafife almazdı, özellikle de burada yaşayan yüzlerce kardeş varken.

Asansörle aşağı inerken kardeşim diğer kraliçenin kanıyla konuştu. Tlancel hareketli görünmesine ve uzun uzun konuşmasına rağmen konuşmalarına dikkat etmedim. Normalde sessiz, yumuşak konuşan biriydi, bu yüzden bir yabancıyla bu kadar kolay bağlantı kurması alışılmadık bir durumdu.

Söylediklerine odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim, yerden yükselen kalın kolların, onun gönüllü fedakârlığı için beni bağlamasıydı.

Kalbim onun elinde pompalanıyor.

Karanlık ihtiyaç, onu zincirlediğim ve kraliçem hariç herkesten sakladığım derinliklerden yükseldi. Eğer bu ağaç için bana ihtiyacı yoksa, o zaman sadece canavarı ruhumun bodrum katındaki hapishaneye geri gönderebilmesi için dua edebilirdim.

Göğsümden ter damlıyordu ve burun deliklerim her ağır nefes alışımında alevleniyordu. Kraliçemin kokusunu içime çekmeye hevesliydim. Avımın -ki o da basit bir bakışla beni fethetti. Yeraltının yoğun ve amansız karanlığı canavarın duyularını daha da güçlendiriyordu. Bu yerde korku ve acının kalıcı kokusunu alabiliyordum. Burada saklanan iblis çocuk yüzünden kaybedilen pek çok hayat.

Acı. İşkence. Ölüm.

Benim alanım.

Gwen'in Kanından bir başkası yanıma geldi. Adını öğrenememiştim, sadece onun alfası olmadığını biliyordum. Biz gelen son Kan grubuyduk, bu yüzden diğerleri zaten kraliçelerin etrafında çember oluşturmuşlardı. Vücudumdaki her kas, kraliçemin ayaklarının dibine düşebilmek için aramızdaki Kanı iterek geçmemi istiyordu. Ama beni çağırmamıştı. Bu sefer böyle bir fedakârlığa ihtiyacı olduğunu bile belirtmemişti.

"İçinde acıya karşı bir açlık olduğunu hissediyorum," dedi diğer Kan, sadece benim kulaklarıma hitap eden alçak bir sesle.

Saklamaya çalışmadım.

"Evet." "Aynı ihtiyaç benim de içimde yaşıyor."

Adını hatırlamaya çalışarak yüzüne baktım. Alnında kalın bir yara izi vardı ve ellerindeki dövmelemlerden kollarının ve göğsünün de muhtemelen mürekkeple kaplı olduğunu tahmin ettim.

Aynı benim gibi.

Sadece iştah açıcı olsa da etime batan bir iğnenin ya da ince bir bıçağın verdiği acıyı seviyordum. Basit bir dövme, Derisi Yüzülmüş Olan'ın acı ihtiyacını karşılayamasa da, bu acıyı azaltıyordu.

"Kardeşlerinizden hangisi sizin için karanlığı tatmin ediyor ki kraliçenize şiddet kullanmadan dokunabilesiniz?"

"Yok," diye yavaşça cevap verdim.

"O-" "İtztli," diye seslendi Shara usulca.

Adım bir gong gibi çınladı, bir top patlamasının gücüyle yankılandı. Kara köpeğim gür bir sesle havlayarak yaklaşan avı haber veriyordu. O kadar geniş gülümsedim ki yüzüm acıdı ama adamın benim hakkımda ne düşündüğü umurunda bile değildi. "Evet, kraliçem."

Diğer Kan bana yol açtı, böylece ona yaklaşabildim. Başının üzerinde küçük bir ateş topu asılı duruyordu ve yavaşça dönerek yüzüne ışıltılı yakutlar saçıyordu. Kalın gölgeler elbisesine yapışmış, onun varlığı karşısında coşkuyla dönüyor ve kıvranıyordu. O Typhon'un kızıydı, canavarların ve karanlık olan her şeyin tanrısıydı.

Burada, güneşin hiç parlamadığı yerde, karanlığın şeyleri, metreslerinin gelmesinin sevincini yaşıyordu.

Obsidyen bıçağımı kınından çıkararak dizlerimin üzerine çöktüm ve eğilerek bıçağı ayaklarının dibine bıraktım. "Beni uygun gördüğünüz gibi kullanın kraliçem."

Parmakları saçlarımı okşadı ve yanağımdan çeneme doğru ilerleyerek yüzümü onunkine doğru eğdi. Çok şefkatli ve nazikti.

Ayı. Onun bana zarar vermesini ya da daha kötüsü benim ona zarar vermeme izin vermesini istemiyordum. Ama onun parlayan gözlerine bakarken içimdeki canavarı gizleyemiyordum.

Çenemi daha sıkı kavradı ve tırnaklarının uçlarının derime batmasına izin verdi. "Hissediyor musun?" Sesi yumuşak, boğuk bir fısıltıya dönüştü, başını bir an geriye attı, vücudu hafifçe sallanıyordu. "Karanlık bizim için bir gece yarısı sonatı çalıyor. İçinde buradaki gölgeleri çağıran bir şey var. Yeni bir şey."

Zaten acıdan zevk alan kocaman bir kara köpek olmuştum. İçimden yeni bir şeyin çıkabileceğini düşünmek beni ürpertiyordu, özellikle de burada, iblis çocuğun ölümcül oyun alanında.

Yüzümü serbest bırakarak dikkatimi tekrar ona vermemi sağladı. "Bu sefer senin kalbine ya da acına ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Benimkine ihtiyacımız var."

Sertçe yutkundum. Ensem diken diken oldu ve Rik'in bana sertçe baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Acımasız bakışlarını omuzlarıma vuran bir matkap gibi hissedebiliyordum. Eğer onun saçının teline zarar verirsem Alfa derimi yüzerdi. Ne yazık ki, canavarın büyük bir kısmı tam olarak bunu yapmak istiyordu, sadece sinirlerimi jilet gibi parçalayan bu kadar çok acının ezici mutluluğunu hissetmek için.

Alfa'sının sessiz uyarısına aldırmadan, yerdeki taze deliğe doğru bir adım daha yaklaştı. Önce onun kanının kokusunu aldım. Aynı anda burnuma çarpan milyonlarca karmaşık kokunun inanılmaz anlık patlaması. Çöl kumları, serin su, gece açan çiçekler. Bir yaz akşamı, hava ılık ve yoğun ve onun ihtiyacının kokusuyla gür, sanki uyluklarını ayırmış ve arzusunun geceyi tatlandırmasına izin vermiş gibi. Hepsi bakırın zengin, baharatlı kokusuyla bağlanmış.

Ağzım sulandı. Dişlerim aşağı indi. Saçlarım saldırgan bir köpeğin tüyleri gibi diken diken oldu. Yer değiştirmedim ama iri siyah köpeğin saldırmaya hazır olduğunu hissettim.

Gölgeler onun etrafında kıvrılıyordu, kraliçemizin kanının en küçük damlasını kucaklamak için hevesle gelen siyah bir gelgit havuzu.

Gümüşi tırnağını sol bileğinden dirseğine kadar çekerek açıkta kalan zemine ve hevesli gölgelere sıçraması için bolca kan sundu. Kanı karanlığa karşı parlıyordu, parlak magma akıntıları obsidyen bir manzara boyunca akıyordu. Parlayan erimiş kaya, o kadar parlak ve güzeldi ki gözlerim yaşardı.

Başka tarafa bakmayı reddettim. Ya da kılımı bile kıpırdatmadım. Kuduz bir köpek gibi ağızımdan salyalar akmasına rağmen.

Kolunu toprağın üzerine uzatarak kanının toprağı ıslatmasına izin verdi. "Bakalım zifiri karanlıkta kandan ne tür bir ağaç yetiştiriyor."

İlk başta, gölgeler bir şey göremeyecek kadar yoğundu. Zemin ayaklarımızın altında inliyor, üzerimizdeki beton ve çelik katların kaymasına neden oluyordu. İnsan yapımı duvarlara yukarıdan ya da etraftan bir bakış bile atmadım. Kule, kraliçemizin binanın etrafına bıraktığı kan çemberinden yayılan güç tsunamisine adım bile atmadan dayanmıştı. Bodrum katında büyüyen bir ağaca bile dayanabileceğinden oldukça emindim.

Arkansas'taki koruyu büyüttüğünü görmemiştim ama hatırasını bağda hissediyordum. Mağaranın üzerinde büyüyen kalp ağacında ölmüştü. Sadece kalbimi çıkarmış ve sonra onu boşluğuna geri koymuştu. Ben hiç ölmedim, kalbim onun elinde hevesle atmaya devam etti. Yani bir koru ağacı yetiştirmesi için ölüm *gerekmiyordu*.

Ancak ilk dallar görüldüğünde buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. Kemik beyazı ve ince dallar ona ulaşmak için zorlanırken titriyordu. Korudaki duyarlı ağaçlara alışmıştım ama bu yeni filiz... tuhaf görünüyordu.

Belki de odundan çok ağarmış kemiklere benzeyen ceset benzeri dallardı. Ya da köpeğimin hassas kulaklarının algıladığı ürkütücü, alçak iniltiydi. Uzak, kederli bir kış rüzgârı gibi, ağaç ona doğru uzanırken inliyordu.

Kanını pürüzsüz beyaz tahtaya sürdü ve kırmızı tomurcuklar filizlendi. Küçük çiçekler, canlı kan damlacıkları gibi ince daldan sarkmak üzere açıldı.

Ama sadece dokunduğu uzuv.

Döndü ve diğer elini bana uzattı. "Ağaç kanımdan biraz daha istiyor."

Olduğum yere kök salmıştım, kılımı bile kıpırdatmadım. Ağaca kanını verebilmesinin milyonlarca yolu vardı ve hiçbirini beni içermiyordu.

Elbette bu yollardan hiçbirini, o bana binerken pençelerimi kollarına ve sırtına geçirmemi içermiyordu. Ya da onun narin boğazını çenemle kavramam.

Gücünün bana verdiği köpek hırlıyor ve salyalarını akıtıyordu, her zamankinden daha korkunçtu. Artık normal bir dört ayaklı taziye bile zar zor benzeyen çarpık, hantal bir canavardı. Zihnim karanlıkta kıkırdayan iblis çocuğun ısıltılı siyah gözlerine kaydı. Tanza beni bir şekilde ele mi geçirmişti? Onun ruhundan bir kalıntı bana bulaşıyor muydu?

Shara, karanlıkta beni çağıran bir şey olduğunu söyledi.

İçimde yükselen karanlığı kontrol altına almak için mücadele ederken alnımdan ter damlıyordu.

Kraliçem başka bir şey söylemeden omuzlarına kadar uzandı ve spagetti askıları kolayca kollarından aşağı kaydırıldı. Elbise vücudundan aşağı kayarak gölgeler arasında kayboldu.

Ve ben kayboldum.

SHARA

G Kollarımdaki şişlikler havanın soğukluğundan değildi. Kalın kadifemsi gölgeler çıplak tenimi okşadı, aniden nefesimi kesen bir karanlığın kucağında beni içine aldı.

Yeraltı tünellerinde hızla akan ve çarpan bir karanlık güç selinin içinde durdum. Akıntılar dönerek beni itiyor, bileğimden damlayan kanla hiçbir ilgisi olmayan gücü içime boşaltıyordu. Bu, dokunmadan önce asla kanamak zorunda kalmayacağım türden bir güçtü.

Sonsuz gecenin ve mutlak karanlığın gücü. Babamın diyarı, şimdi de benim.

Böyle bir karanlığın içinde doğmuştum. Beni tanıyordu, sistemimi aşırı yükleyen coşkulu güç dalgalanmalarıyla beni sarıyordu. Çok fazla his. Çok fazla bilgi. Milyonlarca veri, süpersonik bir jet hızıyla beynime aynı anda hücum ediyordu. Hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Ayaklarımı kaybettim, kaotik akıntılara ve yerin altındaki sonsuz uçurumlara sürüklendim. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. İçimi dolduran tüm güce rağmen kendimi nasıl kurtaracağımı ve zihnimi uçurumun kenarından nasıl geri çekeceğimi bilmiyordum.

Güçlü kollar beni yakaladı. Beni taş gibi sert bir göğse bastırdı. Denizde kaybolmuş boğulan bir kadın gibi o bedene yapıştım. New York Şehri'nin ve yukarıda yaşayan çok sayıdaki insanın tadıyla mücadele ederek adama odaklandım. Köpeğe. Siyah kürkünü ellerimin altında hissedebiliyordum. Güçlü çenesi enseme kilitletti ve beni kaldırıp yavru bir kedi gibi kucakladı.

acımasız dişleriyle. Beni kıyıya doğru sürükledi. Beni yutan yuvarlanan karanlıktan uzağa. Sert bir şey yanağıma bastırdı. Pürüzsüz, şık bir tahta.

Ağaç. Sonunda zihnim çevreme yeniden odaklandı. Bir yeraltı denizinde kaybolmamıştım. Karanlık hâlâ çalkantılı dalgalar gibi etrafımıza çarpıyordu ama ağaç beni sabitliyordu. Bana tutunacak bir şey verdi. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Sıcak nefesi kulağıma çarptı. "Kanına ihtiyacı var."

Evet, şimdi hatırladım. Karanlığın ezici perdesini aralayıp karşımdaki ağaca odaklanmak için tüm çabamı harcamam gerekti. Gövde, kollarımı etrafına dolayabileceğim kadar genişlemişti ve diğer taraftaki dalları kaldıraç olarak kullanıyordum. Çıplak ayak parmaklarım kanımla ıslanmış toprağa gömüldü.

Itztlı sırtıma bastırdı, katı, ağır bir sıcaklık. Gözlerimi kapattım, yanağımla zarif tahtaya dayadım ve onu içime çektim. Etrafımda akan ipeksi gölgeler kadar karanlık, çaresiz bir ihtiyaçla ağır. Aşkla ağrıyordu.

"Neye ihtiyacın var, Kanım?" Yüksek sesle konuştuğumu sanıyordum ama açıkçası emin değildim, içime dolan güç akışıyla değil.

"Acı," diye cevap verdi kısık sesle. "Beni ne kadar utandırır da."

Bacaklarımıza dolanan gölgelerde pişmanlığının tadını alabiliyordum. Ve evet, korkusunu. Tanza gibi kötü olmak istemiyordu. "Tanrıçalarımızın sana verdiği bir ihtiyaçtan asla pişman olma. Onu kucakla. Ondan zevk al. Benim senden zevk aldığım gibi."

"Sana zarar vermektense Rik'in beni kuduz bir köpek gibi öldürmesini tercih ederim." Sesi kesildi ve aramızdaki bağda canavarının çaresiz ulumasını duydum. Genellikle iri siyah bir köpek olan canavarı burada, karanlıkta değişmişti. Şeklini seçemiyordum ama hâlâ gecenin siyah bir yaratığıydı.

Bu yaratığın da keskin pençeleri vardı. Itztlı beni dikkatlice kendisine doğru tutmasına rağmen, yana doğru fırlamamı ve kalçamı uzayan tırnaklarına kasten sürtmemi beklemiyordu.

Kalın gölgeler yırtılmış etime hevesle sokuluyor, beni ürpertiyordu. Acı ya da korkuyla değil, coşkuyla. Kadife tenimin üzerinde kayıyordu, şehvetli, karanlık ve baştan çıkarıcıydı. Kanımı en az ağaç kadar istiyordu ve ben acıyı umursamıyordum. Hem de hiç. Aslında, tenimdeki yakıcı yanık duyularımı güçlendirdi. Anavatanının, yemyeşil ormanların, olgun meyvelerin ve kanını tatlandıran zengin, koyu kakaonun kokusunu alabiliyordum. Canavarının şık siyah kürkü. Hatta

Obsidyen bıçak keskin ve soğuk kokuyordu, kenarı boyunca kan ısırtığı vardı.

Bağ bana onun kalbine ve zihnine erişim sağlıyordu ama burada, karanlıkta, gölgeler bu bağlantıyı güçlendiriyordu. Dilimde onun kokusunun tadını alabiliyordum. İhtiyacının karanlığını karnıma bıçak saplanmış gibi içime çektim. Kanı havayı tatlandırıyordu. İçinde kaynayan canavarı zapt etmeye çalışırken dudaklarını gıcırdatarak açmıştı.

Ve evet, karanlığım bunu gerçekten çok sevdi.

Eğer dün gece ay delisi olsaydık, şimdi gölgelerle sarhoş olmuştum. Karanlıkla kafayı bulmuştum. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Bizim ihtiyacımız* vardı. Her şeye ihtiyacımız vardı.

İçimde tüm şehri yerle bir edecek kadar güçlü, acımasız, karanlık bir kasırga yükseldi.

Daha fazla. Kan. Acı.

Kalçalarımı ona yasladım, tenime değen kumaşı hissettiğimde şaşırdım. Kafamda ve bağda, o gecenin kıvrak, karanlık bir yaratığıydı. Kesinlikle giyinik değildi.

Onunla ağacın arasına girdiğimde, keskin bir şey kaburgalarımın kan akıtacak kadar sert bir şekilde saplandı. Gövde yanımağımın altında titredi ve uzvun sivri ucu daha sert bastırdı. Bir diğeri de diğeri bacağıma saplandı. Bu, yuvada yetiştirdiğim kalp ağacının delici acısı değildi. Sırtımda Itztli'nin sıcaklığı varken olmazdı. Hayır, bu o dikenlerin üzerinde acı çekmekten çok daha iyiydi.

"Seni içimde istiyorum." Uzuvar yan tarafımdan aşağı doğru sürüklenip ince, jilet gibi keskin ucuyla göğüs kafesimi çizirken nefesim kesildi. "Seni Zaniyah'ın ağacında becerdiğim gibi beni de bu ağaçta becer. Karanlığa acıyla birlikte biraz da zevk vereyim, Tanza'nın bu odadaki hükümdarlığı sırasında katlandığı umutsuz işkenceyi değil."

Sözlerime rağmen yine de tereddüt etti. Ne kadar onurlu ve sadık bir adamdı, tıpkı siyah köpeğı gibi. Ama artık içinde hissettiğim o sadık, vefalı tazi değildi.

Onun bağının derinliklerine, içindeki karanlık ihtiyacı saklamaya çalıştığı gizli yere kadar indim. Canavarı bana göz kırptı, dökülmüş mürekkep gibi büyük, sıvı gözleri ışık olmamasına rağmen parlıyordu.

"Artık içimde her zaman ışık var." diye homurdandı Itztli, kelimeleri yükselen canavar tarafından karıştırılmıştı. "Çünkü sen içimdesin."

Yaratığa gülümsedim ve yavaşça arkamı döndüm, ağırlaşmış, boğucu gözlerle omzumun üzerinden baktım. Uzandım ve saçlarımı çektim.

Boğazımı ve omzumun kıvrımını ortaya çıkararak kenara çekildim.

İçinden büyük bir şey fırladı. Pençeleri beni yakaladı, dişleri omzuma gömüldü. Beslenmek için değil, beni yerinde tutmak için. Bir jaguarın üremek için eşini sıkıştırması gibi beni kendisine sıkıştırmak için. Ama ben bunun bir jaguar olduğunu düşünmüyordum. Kanatlı kedim bu yaratığın çağrısına cevap vermedi. Çıkardığı sesi duyamıyordum ama Daire'nin mırıltıları gibi içimde gümbürdeyen titreşimleri hissedebiliyordum.

İçime girdi ve beni sertçe ağaca doğru itti. Daha fazla dal beni dürttü ve bıçakladı, ama acı uzaktı. Çok iyi hissettiriyordu, doymak bilmez bir açlıkla serbest bırakılmış bir canavar. Kanım sık sık beni nazikçe tutmaya çalışır, beni çok sert sismekten korkardı. Sanki kırılabilirmişim gibi.

Sikeyim böyle
iş. Hem de
çok fena.

Bir eliyle boğazımın önünü kavradı, kalın kolu etrafımda kilitlendi. Diğer eliyle kalçalarımı geriye doğru çekerek daha derine inmesini sağladı. O kadar sert itti ki nefesim kalmış olsaydı inlerdim. Her şey çılgınca eğildi, sanki düşmüş gibiydim ama ağacı hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

Pençeleri derimin derinliklerine saplandı ve kurban için daha fazla kan ekledi.

Siyah ipek ve kürkle, gölgeler ve kanla sarmalanmış bir halde süzülüyordum. Daire ile böylesine derin bir bağ paylaşmama rağmen, bir itaatkârın zihniyetini asla tam olarak anlayamamıştım. Teslim olmak bana göre değildi. Pes etmek ve bir başkasının beni tamamen kontrol etmesine izin vermek.

Pes edip teslim olsaydım, uzun zaman önce ölmüş olurdu. Daire'yi sorgusuz sualsiz sevmeme rağmen, bunu hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım. Şimdiye kadar.

Acı ve zevk beni daha derinlere taşıdı. Daha yükseğe. Pençelerin ve dalların derimi yırttığını hissettim. Canımın yandığını biliyordum ama burada, bu güvenli karanlıkta, Itztli'nin kollarına sarılmak, kahveme bir kadeh viski katmak gibiydi. Karamelime tuz.

Sadece hissettim. Yani. Lanet olsun. İyi hissettim.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Burada basitçe var olabilirdim. Ağacın üzerinde süzülebilir ve onun tanrıçanın ellerinde olduğunu bilebilirdim. Itztli'nin ellerinde. Bedenim bu gece bir taşıyıcıydı ve bu tamamen normaldi. Çünkü sadece ben onun ihtiyacını bu şekilde taşıyabilir ve kırılmayabilirdim. Onun canavarını çekincesiz kabul edebilirdim. Kürkü, pençeleri, dişleri, kanatları ve her şeyiyle.

Evet, kanatlar. Üstümüzde, etrafımı saran kadifemsi gölgelerden daha önemli bir şeyin çırpındığını hissettim. Köpeğimin kanatları çıkmıştı, yine de şu anda tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Çenesi omzuma daha sıkı yapıştı, dişleri ve azı dişleri kemiği gıcırdatıyordu. Daha fazla acı, şimdi daha keskin. Keyfime keyif ve derinlik katmak için fazladan bir espresso shot. Çünkü doruğa ulaşıyordum. Sürüklenirken bir süredir öyleydim. Kaslarımı sıktım, sikini daha sert sıktım, amım daha fazlası için acıktı. Onun durmasını istemiyordum. Bitmesini istemiyordum. Serbest kalmasını ve beni boş bırakmasını hiç istemedim.

Boğazımı sıkıca kavradığında, aniden farkına vardığını hissettim. Boğazımı parçalayabilirdi. Kolayca. Büyük eli ve vahşi pençeleri bu işi çabucak halledebilirdi. Ve evet, canavarının bir parçası yırtılmış bir boğazdan fışkıran kanımın şiddetli püskürmesini görmek istiyordu. Ağaç bile altımda ürperdi, dehşete kapıldı ve yine de böyle bir ziyafetin özlemiyle dolup taşı.

Korkmuyordum. İyileştirebilirdim. Dayanabilirdim. Eğer buna ihtiyacı varsa.

Sessiz çağrısı yine içimde yankılandı, kemiklerimin derin bir bas davul gibi yankılanmasına neden olan derin bir feryat. Aleti içimde zonklayarak titreşime katkıda bulundu. Tekrar doruğa ulaştım, ya da daha sert. Daha uzun. Emin değildim. Boşalmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Kaslarımı sıvılaştıran zevki hissetmemek. Serbest kalmanın sıcak zonklamasını hissetmemek.

Ziyafetim daha yeni başlamıştı.

Onu tenimde, dokunduğumuz her yerde içime çektim. Onun zevkini. Terini ve boşalmasını. Duygularını. Boğazımı parçalamadığı için duyduğu rahatlama. Bana her ne yaptıysa iyileştirme yeteneğime güvenerek buna izin verdiğim için duyduğu dehşeti. Kalbi sırtımda gümbürdüyor, bana birlikte büyüttüğümüz diğer ağacı hatırlatıyordu. Çıplak, kanayan kalbini avucumun içinde nasıl kavradığımı ve hayatının nabzını avucumda nasıl hissettiğimi. O zaman onu öldürebilirdim, tıpkı şimdi onun beni öldürebileceği gibi.

Paylaştığımız bu ihtiyaç karanlıktı. Evet, karanlıktı. Acı dolu, kanlı ve çok lezzetliydi. Sadece her ay bir ağaç yetiştirmemiz gerektiğini umabilirdim.

Kulağıma doğru inleyerek dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Bir insan sesiydi, bir canavarın kükremesi değil. Üzerime çıktı, ağırlığının büyük kısmını üzerimden atmaya çalışıyordu ama aldırmadım. "İyi misiniz kraliçem? Sizi yaraladım mı? Alfa!"

Aleti içimden çıkarken ben de pişmanlıkla inledim. "Ben iyiyim," diye mırıldandım, gözlerimi açmaya çalışarak. Çok karanlıktı. Işık olarak ayarladığım küçük ateş topu sönmüş müydü? Neden göremiyordum?

Nazik eller yüzümde gezindi ve saçlarımın gözlerimi kapladığını fark ettim. Benimkileri. Onunkileri. Terli, karmakarışık bir karmaşa. Tüm Kanlılar saçlarını uzatmaya başlamıştı; önce Nevarre'la, sonra da hayatımda gördüğüm en güzel kızıl saçlara sahip olan Vivian'la rekabet etmek için. Itztli'ninki daha çok mohawk şeklindeydi, kafasının yanları kafatasına yakın bir şekilde tıraş edilmişti. Ama tepesi ve arkası hâlâ uzundu ve genellikle başının aşağısında gösterişli bir çıkıntı halinde sertleştirilmiş sivri uçlar takardı.

Bir el yanağımı kavradı. Rik'in eli. Onun dokunuşunu nerede olsa tanırdım. "Ne güzel bir ağaç yetiştirmişsiniz kraliçem."

Gülümsedim ve gözlerim ona odaklanana kadar gözlerimi kııptım. Ama başı benden daha aşağıdaydı. Doğrulamaya başladım, hassas derim çekilirken ve çürüklerim zonklarken yüzüm buruştu.

"Kendini iyileştir, sonra sana yardım edeceğim."

İyileşmek mi? Göğsüme baktım ve tekrar irkildim. Her yerim kan ve çizik içindeydi. Bazıları Itztli'nin pençelerinden, diğerleri ise ağaçtan gelmişti.

Itztli titreyen bir nefes aldı. "Tanrıça. Bağışla beni. Bedenimdeki her damla kanı al kraliçem."

Ona daha da yaklaştım ve hâlâ zevkten uçuyorken kaşlarımı olabildiğince sert bir şekilde çattım. "İyileşmek için senin kanına ihtiyacım yok. Ben iyiyim." Gözlerimi kapattım ve dikkatle konsantre olarak etimin iyileşmesini ve kanamanın durmasını diledim. Birkaç dakika süren rahatsız edici bir karıncalanmayla derim tekrar bir araya geldi ve artık eskisi kadar iyiydim. "Gördün mü?"

Rik kollarını kaldırdı ve sonunda ağacın tepesinde olduğumuzu fark ettim. Başta ağaca yaslanmıştım ama belli ki bir şekilde dallarının tepesine çıkmıştık. Neyse ki Arkansas'taki kalp ağacı kadar uzun değildi, bu yüzden kimsenin beni aşağı indirmek için tırmanması gerekmedi.

Beni kollarının arasına alarak, bağlarını üzerimde gezdirdi ve herhangi bir yara izi olup olmadığına baktı. Ona iyi olduğumu söylemiş olmama rağmen aldırmadım. Bazen ihtiyaç duymadığım zamanlarda bile benimle ilgilenilmesi güzeldi.

"Muhteşem," diye iç geçirdi Gwen ağaca bakarken. "Tam olarak nerede yattığını görebiliyorum. Çiçekler vücudunun şeklinde büyümüş, sanki kestirmek için bir ağacın tepesine uzanmışsın gibi."

Ancak o zaman onun ve kanının beni ve Itztli'yi bir ağacın tepesinde sevişirken izlediklerini hatırladım. Ve ben hâlâ çıplaktım. Kanı beni muhtemelen insan erkeklerinin yapacağı gibi süzmedi ama yine de yüzüm kızardı.

Kanımdan biri onun ya da başka bir kraliçenin önünde çıplak olsaydı çok öfkelenirdim. Kesinlikle öfkelenirdim. Onlar benimdi. BENİM.

Yine de burada üç yabancı adamın önünde çırılçıplaktım ve Kanım bunu umursamıyordu bile.

"Oh, güven bana, önemsiyoruz." Daire atılmış elbisemi bana uzatırken sırtıttı. "Ama onlar asla bizim gibi senin olmayacaklar ve sen bizim kraliçemizsin. Broadway'de çırılçıplak yürümek istiyorsan, öyle olsun."

Rik'in kollarında kıpırdandım ve sessizce ona beni yere bırakmasını istediğimi söyledim. Bunu yaptı, ancak bağındaki isteksizliği hissettim. Hâlâ benim için endişeleniyordu ve evet, biraz da kıskançtı. Bu doğru kelime değildi. Itztli'yle geçirdiğim zamanı hiç de kıskanmıyordu. Sadece benim de onunla aynı şeyi yapmamı diliyordu.

Karmakarışık saçlarıma bir nefes üfleyerek gözlerimin önünden kaldırdım. "Ne zaman istersen, Alfa. Her zaman."

Elbiseyi başımın üzerinden geri çekmeye başladım ve donup kaldım. Başım çatırdadı, kulaklarım şiddetli bir alarmla çınladı. Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki kaburgalarım acıyordu. Bu ses. Tanrıça. Kumaşın içinde dolanırken sonunda ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ama bu işe yaramadı. Yangın alarmları burada, kulede çalmıyordu. Bu dahili bir alarmdı.

Benim yuvam. Ağaçlarım.

DAVETSİZ. CİNAYET. ÖLÜM. ŞİMDİ GEL.

"Shara!" Gina hıçkıra hıçkıra ağlıyor, herkesin arasından geçerek bana ulaşmaya çalışıyor, telefonunu kulağına dayamıştı. "Yuvanız saldırı altında. Frank yaralandı. Winston..." Titrek bir nefes aldı. "Frank'in ölmüş olabileceğinden korkuyor."

Elbisenin vücuduma yerleşmesini beklemedim. Ağaca doğru dönerek, beni beklediğini bildiğim karanlık delikten içeri daldım.

Ben de geliyorum!

SHARA

I Rik'in öfkesini bağda hissettim ama umurumda değildi. Önümden birkaç kan göndermesini bekleyemezdim, hele Frank ve Winston Tehlike. Onlar benim ailemdi.

Tanrıça, lütfen onları güvende tut!

Onlar insandı. Yuvama gerçekten saldırarak kadar güçlü bir şeye karşı hiç şansları olmazdı. Lanet olası aşılmaz olması gerekiyordu.

Ağacın geçidinde birkaç adım attıktan sonra ileride beni mağaraya götürecek açıklığı gördüm. Her iki bileğimi de yırtarak açtım, koşarken kan damlıyordu. Aklıma gelen her türlü saldırı ve savunmayı kafamda hazırladım. Bir kalkan. Bağlamak için ateşli ipler. Jaguarımın dişleri ve pençeleri. Hayır. Kobramın zehri. Ama ya saldıran yaratığın kanatları varsa?

Wyvern mi? Gerçi yerde pek çevik olmazdı.

Alacağım en iyi saldırı şekline karar verene kadar hâlâ insan formundaydım, kalp ağacından hızla çıktım ve mağaranın kenarlarını oluşturan kaygan kayalara tırmandım. Muhtemelen önce eğilip saldırganları taramalıydım ama tek düşünebildiğim çok geç olmadan Frank'e ulaşmak ve onu iyileştirmektir.

Bir insanı diriltebilir miydim? Çenem ağrıyor, öfke çılgınlıklarımı tutamıyordum. Birinin yuvama gizlice girdiğine inanamıyordum. İnsan dostlarım bensiz savunmasızdı ve bu en çok canımı yakan şeydi.

Bir an duraksadım, çılgınca çevreyi taradım. Her şey farklı görünüyordu. Kalbime en yakın olan büyük meşe ağacı

ağaç gitmişti. Ne bir kütük, ne kesilmiş uzuvlar ne de kalıntılar vardı. Sadece gitmişti. Döndüm, korunun geri kalanını bulmaya çalıştım ama kalp ağacı dışında...

Koruluğum gitmişti.

Bir çılgılığı daha bastırarak içimdeki koruya uzandım. Kadim ağaçların öfkelerini ve onlarla kurduğum bağlantıdan yükselen tiz alarmı hâlâ hissedebiliyordum. Davetsiz misafir onları yok edememişti ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nefes nefese evin önüne doğru koştum. Büyük ihtimalle Frank kapının yanındaki nöbetçi kulübesindeydi.

"Shara!" Winston verandada dikkatimi ona çekmek için bağırdı. Sadece bakabildim. Elinde, kruvaze takım elbisesine hiç yakışmayan kocaman bir silah vardı. "Orada! Ağaçların arasında!"

Kan çemberimin hemen içinde yeni bir ağaç kümesi duruyordu. Lanet koruluğum *taşınmış* mıydı? Buna şaşırılmamalıydım. Bu ağaçlar Nevarre'ın yuvasında yok edilmişti ve ben onları birkaç saat içinde kanımla yeniden büyütmüştüm. Ve benimle konuşuyorlardı. Elbette herhangi bir tehdide saldırmak için de hareket edebilirlerdi.

Leviathan havadan saldırıyı yönetirken, kanat çırpışları ve hışırtılar tepemden hızla geçti. Ejderham ağaçların üzerinden alçaktan süzüldü ve gördüklerini bana gönderdi. Frank, yerde. Hareket etmiyordu. Başında bir kadın duruyordu. Başının üzerinden uçan büyük canavarın karnına baktı ve kalbim durdu.

Anne.

Bu onun yüzüydü. Giydiği mavi elbiseyi tanıdım, gerçi artık yırtık pırtıktı. Ona lapis mavisi demişti. Isis aracılığıyla mirasımızı öğrenmeden önce, bunun turkuaz demenin tuhaf bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Yıllarca bu konuda şakacı bir şekilde tartışmıştık.

Tabii ki, en sevdiği elbisesiyle gömülmüş olacaktı.

Leviathan geri döndü ve aşağı doğru süpürdü.: *Bu senin annen miydi? Ama nasıl?*

Koruya doğru koştum, aklım başımdan *gitti*. :*Annem değil, beni büyüten kadın. Teyzem, gerçi ben ona hep anne derdim. Selena. Kansas City'de öldü:*

Ağaçların dalları birbirine dolanmış, davetsiz misafiri sıkıştırmak için kalın bir bariyer oluşturmuştu, ancak tek bir dürtme olmadan geçmeme izin verdiler. Geçtikten sonra, bana doğru döndüğünde tökezleyerek durdum.

"Shara Delaney Dalton."

Annemin sesiydi. Başım belaya girdiğinde kullandığı ses. Sadece o bana Dalton derdi, sevdiği insan olan babamın adını. Göbek adım onun seçimiydi, güya annesinin adıydı. Delaney benim gerçek göbek adım mıydı? Yoksa annem olduğunu iddia ederken uydurduğu bir saçmalık mıydı?

"Şu haline bak," diye devam etti, omuzlarımın utançtan otomatik olarak kamburlaşmasına neden olan o aynı ses tonuyla.

Sanki tüm yıllar silinip gitmiş ve ben yine garip bir genç kız olmuştum. Elbisem üzerimde zar zor duruyordu, bir askısı tamamen yırtılmıştı. Üstüm başım kan içindeydi. Saçlarım dağınıktı. Yalın ayaktım.

"Seks ve kan kokuyorsun. Sanırım sen annenin kızıydın."

Bu başımı kaldırmama neden oldu. Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi yukarı kaldırarak saçlarımı yüzümden geriye doğru salladım. "Bana söylemeyi ihmal ettiğin bir şey var, değil mi *anne*?"

Gülümsedi ve bana bakan o değildi. Annem bana hiç böyle küçümseyerek bakmamıştı. Beni severdi. Benim için hayatından vazgeçmişti. Bizi avlayan canavardan kaçmam için bana biraz zaman kazandırmaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla ölüyordu.

Ama bu onun bedeniydi. Şimdi boynunda dikilmiş korkunç yarayı görebiliyordum. Greyson boğazını parçalamıştı. Bodrumda kilitliyken, onun ölümünü izlemek zorunda kalmıştım. Onu kurtaramadım.

Elbise kesinlikle en sevdiğiydi ve Alan'ın hayatta olduğu son Noel'de ona verdiği kolyeyi takıyordu. Kalp madalyonun içinde üçümüzün bir fotoğrafını görürdüm. Bir çocuk olarak gerçekten mutlu olduğumu hatırlayabildiğim son zamandı.

Cildinde korkunç bir mavimsi renk vardı. Bu kadar yakından, yüzündeki kir izlerini görebiliyordum. Yırtık pırtık elbisesinin rengi solmuştu ve üzerinde de kir izleri vardı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için elini kaldırdı; bu onun milyonlarca kez yaptığını hatırlayabildiğim normal bir hareketti. Ama elindeki yırtık, kırık tırnakları fark ettim.

Sanki mezardan çıkıp Arkansas'a kadar yürüyerek gelmiş gibi.

Rik bir kolunu bana doladı ve beni kendisine yasladı. Kanımın geri kalanı korunun etrafını sarmıştı. Bazıları havadaydı ama hepsi canavarlarına dönüşmüştü. Beni korumaya hazırdılar.

Ama bu tehdit çoktan ölmüştü.

"Oh, tanrıça," diye fısıldadı Gina, sesi kırılmıştı. "Bu gerçekten o mu?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Ona benziyor. Öldüğü takdirde bu elbiseyle kocası Alan Dalton'ın yanına gömülmesini vasiyet etmişti."

"Nasıl bu kadar çabuk döndün?" Annem gülümsedi ama dudaklarını daha önce yüzünde hiç görmediğim bir şekilde bükmüştü. "Çok büyük planlarım vardı, Shara. Bu eve dönüşün ekstra özel olmasını istedim. Ama bu lanetli ağaçlar epey mücadele etti ve kesinlikle geri dönmeni beklemiyordum. -" Frank'in yere yığılmış bedenini tekmeledi. "-ben eğlenmeden önce."

Frank'e bakıp hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Ona daha fazla zarar vermesini ya da onu bir pazarlık kozu olarak kullanmasını istemiyordum.

Aima asla insanlar gibi gömülmemeli: Guillaume'un bağı, Tapınakçı kılıcı kadar keskin bir şekilde kesildi. *Birisi onun cesedini canlandırmış:*

:Marne?:

Cehennem atı çingiraklı bir homurtu çıkardı ve yeri eşeledi. *:Olabilir, yine de böyle bir güce sahip olduğunu hiç duymadım...:*

"Sana verdiğim özel hediye beğendin mi Shara?" Annemin cesedi beni ürperterek sordu.

"Yuvama nasıl girdin? Benimle hiç kan bağı olmadı. Sen ölene kadar ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ölü olmanın değerli bir avantajı." Omuz silkti. "Bir *goule* her türlü kan çemberinden g e ç e b i l i r ."

Bu kelime kafamın içinde yankılandı. *Goule*, Mehen'in bana okuyacağı bir şey gibi geliyordu.

Fransızca.

Bu da demek

oluyor ki.

Dauphine: Mehen bizim bağımızda hırladı.

Midem bulandı. Kendime çok güveniyordum. Gücümünden ve kuvvetimden o kadar emindim ki. Ra'yı halletmiştim. Dauphine'in nasıl saklandığını çözmüştüm. Triune oyunlarını nasıl oynayacağımı öğrenmiştim.

Gülümseyip başımı sallarken ve bir sonraki düzine hamleyi planlarken satranç tahtasındaki taşları değiştiriyordum. Bir veziri diğerine karşı koyarak oyunu mükemmel oynuyordum.

Şimdi Frank kibrimin bedelini ödüyordu.

"Ölü sevdiklerinin bir mesajla geri dönmesinde oldukça korkunç bir şey var, sence de öyle değil mi?" Annem Frank'in bedenini tekrar tekmeledi. "Bataklıklar ve timsahlar diyarında ben de kendimce küçük bir vudu öğrendim. Delafosse Hanesi'ni rahat bırak, Shara. Isador'la herhangi bir anlaşmamız yok. Consiliarius'umu aradığını unut. Onun adını unut. Ve seni bir daha ziyaret etmek zorunda kalmayacağım."

Tepkimi bastırmak için yanağımın içini ısırdım. Yüzümü pürüzsüz tuttum. Ağzımı kapalı tuttum. Aklımdan geçenlere rağmen.

Hâlâ Delafosse Evi kılıfına sadık kalıyordu. Yani... ne? Sahte Wrenna Jade adını ve numarasını tesadüfen bulduğumuzu mu sanıyordu?

Gerçeği bildiğimi fark etmeyecek kadar saklanma becerisine güveniyor olabilir miydi?

Yoksa bu küçük korkunun sessizliğimi satın almak için yeterli olacağını mı düşündü? "Ya da bir dahaki sefere..." Genişçe gülümseyerek bana baktı. "Zorlanacağım

"Mesajımı taşıması için gerçek annenin cesedini bul."

:*Asla*,: Llewellyn bizim bağımızla karşılık verdi. :*Vücudunu yok ettiğinden emin olurdu, böylece böyle bir şey asla olamazdı...*

Annemin bedeni yere yığıldı. Gina ilerlemeye başladı ama ben kolundan tuttum ve güvenli olana kadar onu geride tuttum. O da Frank kadar insandı. Eğer onu kaybedersem.

İki beden de hareket etmedi. Gina'nın dudaklarından yumuşak bir hıçkırık kaçtı. Anneme bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Annemin isteği üzerine nadiren görüşüyorlarmış gibi konuşmuştu. Onun başına odaklandım ve korkusu ve endişesi boğazımı sıktı. Beş yıldan uzun süredir ölü olan annem için üzülüyordum.

Frank için ağlıyordu. Ona ne kadar değer verdiğini fark etmemiştim. Kansas City'den yola birlikte çıkmışlar, bana yolda Blood'ımla vakit geçirme fırsatı vermişlerdi. Ona o zaman mı aşık olmuştu? Ya da daha önce? Nasıl olur da en yakın arkadaşımın aşık olduğunu fark etmeyecek kadar bencil olabilirdim?

İleriye doğru adım attım, Rik benimle birlikte hareket ediyordu, arkamda sağlam bir kaya vardı. Daire'nin savaş kedisi ve Xin'in kurdu yerdeki iki cesede yaklaştı.

"*Hâlâ hayatta*. Xin, Frank'in gömleğinden bir lokma kaptı ve onu bana doğru sürükledi. Daire annemin cesedinin yanına çömeldi, tekrar hareket ederse üzerine atlamaya hazırды.

Xin Frank'i daha yakına sürüklerken dizlerimin üzerine çöktüm. Artık kanının ve iğrenç bir şeyin kokusunu alabiliyordum.

Ölü ve çürümüş.

Sertçe yutkundum, midemin sertleşmesini istedim. Bu kokunun annemden geldiğine dair bir his vardı içimde. Ona bakamazdım. Henüz bakamadım. Onun hakkında ne yapacağımdan emin değildim.

Frank'in gömleği yırtılmıştı ve koyu renkli sıvılarla ıslanmıştı. Gina kokuyu duyunca öğürdü ama Frank'in alnındaki saçları düzeltti. "Artık her şey yolunda. Kraliçemiz burada."

"Özür dilerim." Gözü faltaşı gibi açıldı ve acıyla hafifçe nefes aldı. "Onu durdurmaya çalıştım."

"Şşşt." Gina onun yanağını okşayarak üzerine eğildi. "Onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Kansas City'de aldığı az miktardaki kanıma odaklandım. Hâlâ içinde benim gücümü taşıyordu, vücudunu taramama yetecek kadar. Nabızı zayıftı, kalbi düzensiz ve çok hızlı atıyordu. Cildi rutubetli terle nemlenmişti ve göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Pürüzlü yaradan enfeksiyon ve çürüyen etin hastalıklı tatlı kokusu yükseliyordu.

Göğsünden kan damlarken, gücümü ona odakladım. İçinde bir şey hissedebiliyordum. Vücudunun derinliklerine doğru ilerliyor, bir kanser gibi iğrençlik yayıyordu.

Gücümü onun içine gönderdim, kanım savunmaya geçti. İçine yayılan siyah çürümeye dokundum ve onu yaraya doğru geri ittim. Kirliliği ondan uzaklaştırdım.

Dokuları tahrip ederek hızla yayılmıştı. Benim gelmemi beklerken ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyordum.

Guillaume elini omzuma koydu. "Sizin kanınızın fazlası da onun için aynı derecede tehlikeli, kraliçem."

Öfkem bileğimdeki yaralardan kanımın daha hızlı sızmasına neden olmuştu. O kadar çok kanamıştım ki Frank'in göğsünden yere kan damlıyordu. Parmaklarımı derisinde biriken kanda gezdirdim ve derin yaranın çoktan kapandığını görmekten memnun oldum.

Vücudunu tekrar taradım, içinde lekeli bir şey kalmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attım. Ateşi düşmüş, ağrısı geçmişti ve Gina'nın yanağına hafifçe dokunmak için uzandı.

Annem mırıldandı, sesi zımpara kağıdına bulanmış sopalar gibi tıngırdıyordu.

Beni çağırıyor, adımları söylemeye çalışıyor.

Dehşet midemi bulandırır da ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Yine de sessizce geri uzandım ve Rik'in büyük eli benimkini yuttu.

Sırt üstü yatıyordu, kolları ve bacakları sanki bir çocuk oyuncak bebekle oynarken onu yere fırlatmış gibi doğal olmayan açılarla bükülmüştü. Havadaki yoğun çürüme kokusu Daire'nin savaş kedisi burnunu kırıltırmasına neden oluyordu. Şimdi daha yakın olduğum için, kir sandığım bazı çizgilerin aslında derisindeki çürümüş yerler olduğunu görebiliyordum. Bir televizyon mumyası gibi görünmeye başlamıştı.

Gözyaşlarım boğazımı düğümledi ama kendimi gülümsemeye zorladım. "Merhaba anne."

Elini kaldırmaya çalıştı ama kolu çaresizce yanına düştü. Boştaki elimle uzandım ve parmaklarımı onunkilere doladım. Kırılgan ve ince parmakları gerçek gibi gelmiyordu ve benimkileri sıkamıyordu.

Gözleri kurumuş ve büzüşmüştü ama yine de derin, iğrenç bir dehşeti yansıtıyordu. Ağzı açıldı, boğazı umutsuzca çalışıyordu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Boğazı çalışmıyordu.

Elini sıktım ve kuru parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Biliyorum anne. Seninle ilgilenme sırası bende, tamam mı?"

Elimi yavaşça Rik'inkinden çekerek kanayan kolumu vücudunun üzerinde tuttum ve kanımın çok sevdiği soluk lapis mavisine sıçramasına izin verdim.

Guillaume uyardı: *"Onun ruhu bedenine içine hapsolmuş."* *"Ona yapılan şey bir iğrençlik."*

Gözyaşlarımı yuttum, onu olduğundan daha fazla endişelendirmemeye ya da korkutmamaya kararlıydım. *Gözleri şimdi bana bakıyor, Dauphine'inkilere değil:*

Bir daha asla yürüyen bir cesede dönüşmemesi için bedenini yok etmem gerekiyordu ama onu canlı canlı yakmaya dayanamıyordum. Hâlâ çürümüş bedeninin içindeydi ve Dauphine'in iradesi olmadan dönüştüğü zombiyi kontrol edemese de kendisine ne olduğunun tamamen farkındaydı.

Daha önce sadece bir mumyayla daha uğraşmışım ama onun ruhunu kurtarmaya çalışmak yerine Huitzilopochtli'yi hayata döndürmüştüm. Gözlerimi kapattım ve gücümü kullanarak onun bedenine bakmaya zorladım kendimi. Koku ve çürüme, artan duyularımınla daha da güçlenmişti. Ölüyü görebiliyordum,

Büzüşmüş hücreler. Ölümün tüm travması. Beş yıl sonra bile cinayetin şiddeti hâlâ bedeninde yankılanıyordu. Eski alfasının boğazını yırtarak açtığı acı. Onu yutarken gözlerinde delilik gibi yanan çaresizliği. Tek istediği tekrar onun Kanı olmaktı.

Ama ona verecek gücü kalmamıştı. Sadece hayatı.

Gözlerinin içinden ona baktım ve onu çarpıtan ince dürtüyü okudum. Kraliçesi öldükten sonra insanları öldürerek kendini kesinlikle bir köleye, bir canavara dönüştürmüştü. Ama başka biri ona zehirli sırlar fısıldamıştı. Birisi onu kayıp kraliçesinin ve aslında onun olmayan kızının peşine göndermişti. Ona yalanlar söyleyerek deliliğini körüklemişler, ta ki o da onların saplantılı avcısı olana dek.

Onu öldürdüğüm geceyi hatırladım. Bana babamın Leviathan olduğunu söylemişti. Bana bu ismi bilerek söylemişti.

Birisi ona bu ismi vermiş ve benimle paylaşmasını ummuştur.

Belki de hiç tanımadığı babasını arayan çaresiz ve yalnız bir genç kadın, en az bin yıldır kraliçeleri öldürdüğü bilinen bir canavarın peşine düşecekti.

Greyson'ı Dauphine'den haberim olmadan önce yok etmişim ama onun yozlaşmasının ardındaki kişinin o olup olmadığını merak etmek zorundaydım. O zaman bile beni bulmaya çok yaklaşmıştı. Çoktan Amerika'ya gelmiş, beni aramak için dikkatli elamanlarını göndermişti. Kansas City'ye bakması gerektiğini biliyordu - muhtemelen Greyson yüzünden, onun gücü olmadan bile eski kraliçesinin varlığının kokusunu alabilmişti.

Barın karanlık koridorundaki casusu hissetmişim. Başka kaç tane görünmez gözetleyicisi vardı? Burada, Eureka Springs'te kaç tane vardı? Yuvadan ayrıldığımı biliyordu ama bu kadar çabuk dönmeme şaşırılmıştı. Koruluğumdan haberi yoktu. Ağaçlar tarafından tuzağa düşürülmüştü ve şimdi New York'tan yuvama anında seyahat edebileceğimi biliyordu. Belki henüz nasıl olduğunu değil ama bunun mümkün olduğunu.

Annemi, bu çürüyen bedene hapsolmuş halde, uyarısıyla birlikte kasten bana göndermişti.

Greyson'ın onun boğazını parçaladığı anıyı bir kenara ittim. Başka bir anı kanat çırpı. Karanlıkta uyanmak. Bir metre derinliğindeki bir çukurdan çıkmak için tırmalamak ve kazmak zorunda kalmıştı. Missouri'yi sendeleyerek geçip beni Arkansas'ın tepelerinde bulmaya zorlanmıştı.

Öldüğünü bilerek. Çürümüş cesedin ruhunu hapsettiğini hissetmek.

Sevdiğim biri, böylece daha çok acı çekecekti.

Hayatım boyunca peşimi bırakmayan canavarlar dışında, daha önce hiç kimseden gerçekten nefret etmemiştim. Ama bunun için Jeanne Dauphine'den nefret ettim. Soğuk, buz gibi bir öfkeyle yanıp tutuşuyordum.

Ateş en başından beri benim yeteneğimdi, ama bu duygu önüne çıkan her şeyi yok eden bir kar fırtınasıydı.

Annemin cesedinin derinliklerine uzandım, kâğıt inceliğindeki derisini ve göğüs kafesinin keskin, kuru kemiklerini geçtim. Vücudunun ortasında belli belirsiz bir kıpırtı hissettim. Sıkıca bağlanmış, kemiğe ve kurumuş sinire hapsolmuş olsa da, tüylerin ve hareketin bir ipucu. Kafesteki şeyi gücümle kavradım ve içinden çıkardım.

Gözlerimi açtığımda, göğsünün üzerinde oturan ve gagasında madalyonunu tutan bir şahin gördüm. Karga kraliçemden daha büyüktü ama devasa bir yırtıcı kuş değildi. Koyu kahverengi tüyler vücudunu kaplıyordu ve kafası daha koyu, neredeyse siyahtı. Kanatlarını açtı, ama henüz uçup gitmemişti, kanatlarının alt tarafındaki açık renk şeritleri bir an için görebildim. Daha önce de böyle bir şey görmüştüm ama ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Eski kutunun üzerinde boynuzlu tacı ve kırmızı diskiyle İsis'in bir resmi vardı, bir kolunu kaldırmış elinde bir kupa tutuyordu. Her iki yanında, kutunun tepesinde bir yandan diğer yana uzanan kanatları vardı.

Koyu ve açık çizgili şivronlu kanatlar.

Atmacanın başı yana doğru eğildi ve madalyonu kucağıma bıraktı. Birkaç kez cıvıladı. Karga kraliçemin ya da Nevarre'nin kuzgununun benim için tercümanlık yapmasına ihtiyacım yoktu. *Seni her zaman seveceğim.*

Sonra gökyüzüne fırladı, sessiz kanatlarla gitti.

Ayağa kalkarak madalyonu aldım ve annemin cesedinden uzaklaştım. Gözyaşlarım yanaklarımı çizdi ama gülümsemeyi başardım. Ruhu gitmiş, Dauphine'in ona yaşattığı cehennemden kurtulmuştu. Artık bunu bir daha yapamayacağından emin olmak için tek bir şey kalmıştı.

Annemin üzerine damlattığım kan alevler içinde patladı ve kurumuş eti hızla parçaladı. Dauphine'in kullanabileceği hiçbir şey kalmadığından emin olmak için yanışını izledim.

Başımı kaldırdım, ağaçlarımın sessizce gittiğini görünce şaşırmadım. Kalp ağacının etrafındaki yerlerine geri döndüklerini duymamıştım. Bulutlar ayın üzerini örtmüş ve hava karların çoğunun erimesine yetecek kadar ısınmıştı. Yeni yaşamın filizlenmeye başlamasının tam zamanı değildi ama

Annemin külleri ve benim kanımla beslenen körpe bir bitki topraktan fişkırdı.

Eve doğru geri dönerken, orada hangi yeni ağacın büyüyeceğini görmek için beklemedim. Güzel olacağını zaten biliyordum. Selena Isador Dalton'un olduğu kadar güzel.

"Shara!" Gina seslendi.

Omzumun üzerinden geriye baktım ama adımımı durdurmamıştım. Kolunu Frank'in beline dolamış, onu destekliyordu, gerçi onu iyileştirdikten sonra ayağa kalkmak için onun yardımına ihtiyacı yoktu. Ona attığı şefkatli bakış, içimde esen soğuk kar kasırgasını ısıttı ama yaklaşan fırtınayı dindirmedi. "Sen ve Frank için çok mutluyum. Daha önce fark etmediğim için özür dilerim."

Gözleri ay gibi parlıyordu. "Şimdi ne yapacaksın? Neye ihtiyacın var?"

Eve doğru o kadar hızlı yürümeye devam ettim ki Rik bile bana yetişebilmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. "Aynaya ihtiyacım var."

Itztli o kadar hızlı yanımdan geçti ki bulanıklaştı ama yine de siyah kösele kanatlarını seçebiliyordum. Yeni şekli dev bir yarasaydı:

Gina'nın nefesi kesildi ve hem o hem de Frank peşimden koşmaya başladı. "Marne Ceresa'nın aynası mı?"

"Aynen öyle." Ön merdivenleri çıkarken Winston'a acımasızca gülümsedim. "Çok güzel bir silahın var, Winston. Papyonuna çok yakışmış."

Başını eğdi ve iri silahını göğsüne yasladı. "Hizmetinizdeyim kraliçem."

En üst basamakta duraksayarak ona kaşlarımı kaldırdım. Biraz önce acelem vardı ama bana adımla hitap etmesini kesinlikle kaçırmamıştım. "Şimdiden formalitelere mi döndün?"

Bana kapıyı açarken dudakları kıpırdadı. "Öyle görünüyor, yine de yuva tekrar saldırıya uğrarsa bir kez daha kayacağımdan eminim."

Öfkem biraz yatışmış, cezalandırıcı bir tipiden sadece öldürücü bir buz ayazına dönüşmüştü. Yüzüm kırılğan olsa da gülümsedim. "Bu sefer saldırıya geçmeme ne dersin?"

Silahlı omzuna geri itti, bir kayışla sırtından aşağı sarkmasına izin verdi ve mutfığa yöneldi. "O zaman bir demlik çay koymalıyım, Shara, kraliçem."

MEHEN

I Tüm dünyayı ejderha ateşiyle havaya uçurmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Hepsinin canı cehenneme.

Shara'yı avlamak ve o bizi bulamadan öldürmek için entrikalar çeviren kraliçeleri sikeyim. Özellikle kraliçeme zarar veren Dauphine'i sikeyim.

Onu daha önce hiç hissetmediğim kadar incittim.

İhanete uğramıştım. İncinmişim. Öz annem beni sürgüne göndermişti. Yüzyıllar boyunca dünyadan uzakta, sadece arada sırada sıçan atıştırmak ve güce aç kraliçeyi yemek için kilitli, iltihaplı bir hapishanede yatmışım. Yine de hiç şu anki kadar kötü incinmemişim.

Lanet olası kötü kraliçe. Dauphine'i hapishaneme sürükler ve onu orada kendi yerime bağladım. Sırf vücudunun bir parçasını yiyebilmek için ara sıra oraya giderdim. O kadar yaşlı bir kraliçe uzun süre yaşar. Onunla çağlar boyu ziyafet çekebilirdim.

Ve yine de Shara'ya yaptıkları için onu cezalandırmaya yetmeyecekti.

Benim lanet kraliçem. Lanet olası *ağlıyor*.

Ezra bir başka iğrenç flanel gömleği omuz silkerek giyerken nefesinin altından "Sikerim böyle işi," diye mırıldandı. Hepimiz yuvanın etrafına yedek kıyafetler koymaya başlamıştık, böylece Gina ya da başka bir kraliçe varsa yer değiştirdikten sonra kolayca giyinebilecektik. "Lanet olası zombi kraliçe bunun hesabını verecek."

İlk defa boz ayıyla tamamen aynı fikirdeydim. Normalde bir saldırıdan sonra kıyafetlerle uğraşmazdım - başka bir kanlı

Kraliçemizin iyileşmesine yardımcı olmak için onunla seks partisi yapıyorduk. Ancak bu sefer kraliçemizin cennet gibi vücudu bile Leviathan'ı tamamen yatışmaya ikna edemedi.

Shara dudaklarını, tüylerimi diken diken eden acımasız bir gülümsemeyle bükerek, "Oh, edecek," diye cevap verdi. "Nevarre, bana yeni bir kıyafet seçer misin?" Hemen merdivenleri çıkmaya başladı, her seferinde üç adım atıyordu. Arkasından seslendi: "Rahat ve gündelik bir şey olsun. Gina, savaş odasını şöminenin önüne kuralım. Gwen, Kevin ve eğer müsaitlerse bu tartışmanın bir parçası olması gereken başka kim varsa çevrimiçi olsunlar."

"Sizin için her zaman hazırız kraliçem. Gwen, Shara'nın kafasının içinde cevap verdi.

Itztli, Nevarre'nin yukarı çıktığı kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Aynayı kolunun altında tutuyordu, hâlâ ağır siyah kadifeyle sarılıydı. İçine gömüldüğü kahve telvesinin kokusunu alabiliyordum. Roma'nın Üçlü Kraliçesi size bir hediye gönderdiğinde, ona lanet bir Truva atı gibi davranmak akıllıca olurdu.

Shara, "Şimdilik örtüyü açık tutun," dedi. "Umarım ayna aktif olmadığı sürece kulak misafiri olamaz, ama herkes bunu aklında tutsun."

Gina duvardaki iki yeni televizyon ekranını açarak bir ekranda Gwen ve Kevin'i, diğerinde ise iki asistanını gösterdi. "Bunları taktırdığımıza çok memnunum. Herkes duyabiliyor mu?"

"Açık ve net," diye yanıtladı Gwen. "Teknoloji bugün işbirliği yapıyor."

Nevarre giysilerle dönünce Shara kanepenin arkasına geçip hızla yıpranmış, yumuşak bir kot pantolon ve üzerinde Isador logosu olan siyah kapüşonlu bir tişört giydi. Kaşlarını ona doğru kaldırdı ama başının üzerinden geçirdi. "Kendi logomu giymek küstahça değil mi? Marne'nin bir şey satmaya çalıştığını düşünmesini istemiyorum."

"Bulabildiğim en yumuşak sweatshirt buydu. Ayrıca, mahkemesine *hepimiz* aynı Isador tişörtlerini giyerek gidersek küstahlık etmiş oluruz ama bence bu çok komik olurdu."

Ana gruba geri dönmeye başlamıştı ki Nevarre uzanıp başparmağını çenesinde kurumuş olan kan lekelerine hafifçe sürttü.

"Oh, evet. Hatırlattığın için teşekkürler." Kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru eğildi.

İçinde lanet bir bomba patlamadan önce elimizdeki tek uyarı buydu.

Gücü, yıldırım çarpmış gibi kemiklerimde uğuldadı. Kendisine dönmesi için kanını çağırdı. Vücudumdaki her damla kan ona ait olduğundan, ona doğru akan tüm güce yol açmak için derim eriyecekmiş gibi hissediyordum.

Canavarlarımız onun çağrısıyla canlanıp kükredikçe odayı gümbürtüler, hırıltılar ve çığlıklar doldurdu.

Derinlerin kralı, şiddetli bir coşku feryadıyla içimde kabardı. Onun hızlı emri olmasaydı yer değiştirir ve tüm bu lanet evi yerle bir ederdim.

Evde ejderha yok:

Titreyerek, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca Leviathan'ın çırpınışlarına ve ulumalarına katlandım. Sonunda gözümü kırıp odaya odaklanmayı başardığımda, Kan'ın geri kalanı hâlâ kendi canavarlarıyla savaşıyordu. Ezra her zamankinden daha kürklü ve kalındı, Vivian'ın cildinde ise sadece Anka kuşunun parlayan nimbusundan kaynaklanan bir ter parıltısı vardı.

"Lanet olsun." Ezra yırtık pırtık gömleği çıkardı ve tiksintiyle yere fırlattı. "Bu benim de en sevdiklerimden biriydi."

"Ben bir fark göremiyorum." Daire kıs kıs güldü. "Zaten paçavra gibi görünüyordu."

"Herkesten özür dilerim." Başını sallayan Shara usulca güldü. "Sizi uyarmayı unuttum ve sanırım bu gece beklediğimden daha fazla kanadım."

Guillaume hâlâ insandan çok at sesine benzeyen bir homurtu çıkardı, ancak anlayabildiğim kadarıyla yer değiştirmemişti. "Ya da kızgın olduğunda çok daha güçlü oluyorsun."

"Olabilir," dedi hafifçe.

Sanki bağı hâlâ New Orleans'ı boğazına kadar kara gömmekle tehdit eden şiddetli bir kar fırtınası değilmiş gibi.

Rik hâlâ o kadar iriydi ki, oturup onu kalçalarının arasına çekerken sandalye gıcırdadı ve inledi. Gina ona odaklanmış küçük bir kamerayı ayarladı, böylece telekomünikasyon çalışanları onu hâlâ görebiliyordu.

"Yuva bu gece saldırıya uğradı," diye başladı Shara. "Dauphine tarafından."

Kevin'in ağzı açık kaldı ve diğer ekrandaki iki asistanın da nefesi kesildi. Ama kimse onu sorgulamadı. Eğer kraliçemiz onun gizemli Üçlü kraliçe olduğunu söylediyse, öyledir.

"New York'tan bu kadar beklenmedik bir şekilde ayrıldığım için özür dilerim. Sana yemin ettirecek zamanımız olmadı, Kevin. Ama bunu Gwen işlerini halletmeden önce yapmak istiyorum, böylece onun yokluğunda kuleyi sen yönetebilirsin. Eğer yapmazsan

Biraz woo-woo seyahatine kafa yorun, Gwen'e ağacın nasıl çalıştığını açıklayacağım. Planlarınızı yapabilmeniz için zaten bilmeniz gerekecek."

Genç adam sırttı. "Ben her zaman büyüü seyahatlere hazırım kraliçem. Nasıl isterseniz size memnuniyetle gelirim."

"Eğer benim kanımı taşıyorsan, ağacın içindeki portalı kullanarak bana ya da dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilirsin, yeter ki diğer uçta bir portal olsun. Bunun nasıl çalıştığından henüz yüzde yüz emin değilim. Onlar benim için hep ağaçtı, ama senin için başka bir şey olabilirler, Gwen."

"Önce kan almam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Sadece niyetini belirle. Benim kanımı taşıyorsun, bu yüzden işe yaraymalı. Hazır olduğunda dene ve Kevin'i Eureka Springs'e getir. Onu getirmek için ona dokunman gerekecek."

"Şimdi deneyeceğiz."

İkisi de ekrandan kaybolunca Gina ekranı kapattı. "Angela, hem New Orleans hem de Roma hakkında bildiğimiz her şeyi bul."

"Kraliçeler mi yoksa sadece şehirler mi?"

"İkisi de. Her iki şehirdeki bilinen Aima varlıklarının haritalarını istiyorum."

"Peki ya seyahat planları ve uçuş saatleri?" Diğer asistan sordu. "Henüz değil," diye yanıtladı Gina. "Şimdilik ekranınızı kapatacağım ama Yakınımda kal. Kraliçemizin daha fazla planı uygulamaya hazır olduğunda sizi tekrar arayacağım."

Asistanın adını hatırlayamıyordum ve sıkıcı detaylar beni sıkıyordu. Leviathan hâlâ içimde yuvarlanıyordu, öfkeli ve harekete geçmeye hazırdı. Ziyafet çekmek istiyordu. Vites değiştirip güneye uçamamam çok kötüydü. Delafosse'un tüm şehrini birkaç dakika içinde yerle bir eder ve aynı zamanda karnımı doyururdum.

"Eskiden olsa bu işe yarayabilirdi," dedi Guillaume yanımda. "İçeri girer ve tüm yuvayı yok ederdim. Xin içeri sızabilir ve kraliçeyi öldürüp işini bitirebilirdi. Bizim kraliçemiz bu şekilde çalışmıyor."

Leviathan dev bir tiksinti dumanı çıkarırken ekşi bir şekilde homurdandım. "Çok yazık."

"Neden ejderhanı daha iyi bir amaç için kullanmıyorsun?"

Ona kaşlarını kaldırdım. "Bir önerin mi var?"

"Bu dünyada kraliçemize sorun çıkaran başka bir ejderha daha var. Bakalım canavarın onun nerede olduğunu bulabilecek mi?"

Şövalye haklıydı. Bir zamanlar, hem vahşi hem de Aima şekil değiştiren binlerce ejderha vardı. Bu kulağa çok gibi gelebilir ama

Şekil değiştirenler arasında ejderhalar her zaman azınlıkta kalmıştı. Sadece anka kuşları, gryphonlar ve sfenksler daha nadirdi.

Ejderhalar her zaman birbirlerini hissedebilmişlerdir. Bu, bölge anlaşmazlıklarından kaçınmayı ve türümüzü mümkün olduğunca uzun süre korumayı kolaylaştırdı. Bin yıl sonra, dünyada kalan tek ejderha olduğumu düşünmüştüm. Ancak, piç kral hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

O da kraliçemi incitmişti. Gerçi Dauphine kadar kötü değildi ama yine de onun güvenini sarsmış ve gücünü tüketmişti.

"Kraliçem?" Durakladım, bir an bana dönmesini bekledim. "Ejderhamı gerektiren bir fikrim var."

"Elbette, git. İhtiyacım olursa seni ararım."

Beni sorgulamamasını sevdim. Benden şüphe etmedi. Kaçmaya çalışacağımdan ya da ona herhangi bir şekilde ihanet edeceğimden şüphelenmiyordu.

"Vivian'ı da yanına al," diye emretti Rik. "Tekrar saldırıya uğrama ihtimalimize karşı her zaman çiftler halinde kalın."

Tanrıya şükür ayıyı ya da şövalyeyi benimle göndermemişti. Ateşli anka kuşu hakkında henüz pek bir şey bilmiyordum ama Ezra gibi sızlanıp duracak birine benzemiyordu.

Kraliçemizin önüne geçti ve kollarını göğsünde kavuşturarak eğildi. Sırtında çapraz duran iki kısa kılıç taşıyordu, ikisi de kolayca ulaşılabilecek bir yerdeydi. "Kraliçem."

Doğrulurken Shara uzandı ve kalın örgüsünü yakaladı. Saçları ateşle canlı gibiydi, sıkı bir sarmalda bile renk ve enerjiyle çatırdıyordu. Shara onu kendine çekti ve öptü. "Eğer baş etmesi çok zorsa derisini yüzmekten korkma."

Vivian doğrulurken bana sırtımama neden olan kendinden emin bir bakış attı. Aç bir ejderhanın dişlek gülümsemesiydi bu. "Onunla başa çıkmak zor olmayacak."

Beni takip edip etmediğini görmek için beklemeden dışarı çıktım. Kanatlarımın yanlışıyla çatıyı uçurmayacağı kadar evden uzaklaşır uzaklaşmaz, az önce üzerime geçirdiğim eşofman altımı çıkardım ve budaklı meşenin alt dallarına tikiştirdim.

Vivian tek kelime etmeden kılıçlarını ağacın gövdesine dayadı ve atletini başının üzerine çekti.

Aynı anda Gwen'in grubu birkaç yüz metre ötedeki kalp ağacından çıktı. Kevin'in elini sağ elinde, alfasınınkini de sol elinde tutarak onları içinde uğuldayan kraliçemizin kanıyla geçitten geçirdi.

Onlar beni görmeden önce Leviathan'a dönüştüm. Vivian'a çok yakındım, bu yüzden neredeyse onu yere seriyordum.

Kuyruğumu iterek, "Dikkat et, sik suratlı," diye karşılık verdi.

:*Acele et ve lanet olası vardiya.*:

"Neden?"

Diğer kraliçelerin bizi çıplak görmesinden hoşlanmıyor:

Vivian dar deri pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken homurdandı. Uzun bacakları vardı. Sonsuza kadar sürdü.

Gwen ve diğer adamlar yaklaştı. Lanet olası moron. Vivian'ın ilgili yerlerini örtmek için bir kanadımı kaldırdım.

"Isador Hanesi'ne hoş geldiniz." Vivian dişlerini sıkarak kanadımı yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı. "Kraliçemiz sizi bekliyor."

Tuhaf çekişmemizi izleyen Gwen'in dudakları büküldü. "Teşekkür ederim." Lancelot, "Kanadın çok güzelmiş," diye söylendi.

Kevin gözlerini kocaman açarak bize baktı. Elbette daha önce pek çok Blood shifted görmüştü ama belki bir ejderha görmemişti.

"Kanatlarım güneş ateşinden, çok teşekkür ederim," diye hırladı Vivian.

Anka kuşunun yükselen ateşini hissedebiliyordum ama inatçı kadın benimle başa çıkabileceğini kanıtlamaya kararlıydı. Sadece kraliçemizi kızdırmaktan kaçınmasına yardım etmeye çalışıyor olsam bile.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi ve ben ondan yüzyıllarca yaşıyordum. Kanadımı indirdim ve zaferi ona bıraktım.

Ama o kutlama yapamadan ben üzerine oturdum.

Birkaç bin kiloluk ejderha eti. Hiç umursamadan üstüne yığılmış.

Misafirlerimize dişlerimi gösterdim ve kıkırdarken duman çıkmasına izin verdim. Yine de basit bir eğlenceden çok daha vahşi çıktı.

İnsan donuna sıçmış gibi görünüyordu ama eski şövalye başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi.

Kraliçesi ona baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve yıldız ışığında yumuşak bir parıltıyla parlıyordu. Belli ki Lancelot du Lac uzun zamandır bu kadar özgürce gülmemişti.

Anka kuşu beni Özgürlük Heykeli'ni eritip bronz bir su birikintisine dönüştürecek kadar alevle patlattı, ama ejderha derisi ateşi daha az umursayamazdı. Helios Evi'nden gelen güneş ateşi bile.

Şövalye hâlâ gülerek kraliçesini kendine yaklaştırdı ve eve doğru yola koyuldular. İnsan arkadan takip etti, ancak bakmaya devam etti

omzunun üzerinden bize baktı. Muhtemelen gizlice yaklaşıp onu yemeyeceğinden emin olmak için. Lezzetli bir atıştırma olabiliirdi ama Gina'nın yedeği olarak yemin edemeden bir consiliarius daha kaybederse kraliçemin bundan memnun olacağından şüpheliyim.

Sonunda gittiklerinde, kanatlarımı açtım ve gökyüzüne sıçradım. Anka kuşunu beklemek için durmadım. Beni takip ederdi ya da etmezdi. Umurumda bile değildi. Rik'e neden bana eşlik etme emrine itaatsizlik ettiğini açıklayabilirdi.

Yuvadan çıkarken derimdeki kan çemberi karıncalandı. Bunun işe yaraması için kraliçemizin korumasının dışında olmam gerekiyordu. İstenmeyen herhangi bir dikkatten kaçınmak için daha yükseğe, gökyüzünü kaplayan kalın bulutların içine doğru uçtum. Havanın tadı kar gibiydi. Bahar, kışın dünya üzerindeki hakimiyetini kırmadan önce son bir kez daha.

Uçmayı severdim, özellikle de böyle yükseklerde. Çok sakın ve sessiz. Uçuşumu engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yükselen güneşi karşılamak için doğuya doğru uçmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Kraliçem hariç.

Evet, bir zamanlar bir kraliçeye bağlı olma düşüncesi beni çok kızdırmıştı. Beni tuzağa düşürüp hizmet ettiremeyeceklerinden emin olmak için pek çok kraliçeyi öldürmüştüm. Shara hapishane duvarlarımı yıktı ve beni hırıltılı bir şekilde kendi dünyasına sürükledi. Zincirlenmeye ve köleleştirilmeye hazırlanırken, bu kraliçenin beni sadece tek bir şeyle fethettiğini gördüm.

Onun aşkını.

Bu kadar yüksekte bile onun bağı hissediyordum. Beni hizmetine geri sürükleyecek bir bağ değil, beni her zaman eve götürecek parlayan bir otoyol. Karanlığın içindeki ışık. Penceredeki sıcak mum.

Heliopolis'e, Roma'ya ya da ona ihtiyaç duyduğumuz her yere girmenin bir yolunu bulacak olan acımasız kraliçe, çünkü sevdiklerinin güvende olduğundan her zaman emin olacaktı.

Değerli saydıklarından biri olmak...

Ona zarar vermeyi düşünen herkesi ve her şeyi öldürürdüm.

Kanatlarımı maksimum miktarda hava alacak şekilde açtım ve aşağı doğru yavaş bir spiral çizerek sürüklendim. Kendimi merkezleyerek göğüs boşluğumun derinliklerine uzandım. Kara kalbimin altına. Acı karaciğerimin altına. Omurgamın en dibine ve devasa bedenimin köküne. Bir insanda burası kök çakrası olurdu. Benim içinse, içimde bir piton gibi kıvrılmış ejderha sikimi sakladığım yerd.

Bir ejderha olarak çiftleşmeyeli... Zihinsel olarak o çığ, yakıcı anıdan irkilerek uzaklaştım. O ejderhayı becermek lanetlenmemle ve bu dünyanın dışında bir hapishaneye kapatılmamla sonuçlanmıştı. Dersimi çok iyi öğrenmiştim.

Bunun işe yaraması için aleti açmama gerek yoktu, ancak ilgilenen dişilere güçlü aletlerini göstermenin bir yolu olarak çağrıyı kullanan birçok erkek görmüştüm. İlgilendiğim tek dişi zaten insan boyutundaki sikimi takdir ediyordu. Vivian'ın umurunda olmayacağı kesindi ve bu konuda diğerlerine dedikodu yapmasını kesinlikle istemezdim.

Gözlerimi kapatarak anka kuşu hissimi engelledim. Elbette beni takip etmişti. Kendi başımıza belalı birer Kan olabilirdik ama hiçbirimiz kaya trolünün kötü tarafında olmak istemiyorduk. Shara'nın beni iyileştirmesine izin vermeden önce vücudumda kaç kemik kıracağını görmek umurumda değildi. Gruba ilk katıldığımda Daire'ye karşı sert davranmıştı ve Shara onları çağırmadan önce küçük tüy yumağını çok sevmiş ve onunla yıllarını geçirmişti. Tek bir merhamet damlası bile kazanma şansım yoktu. Beni hapishaneden kurtardığında Shara'nın kolunu kırdığım için beni hâlâ tam olarak affetmemişti.

Çenemi kırarak açtım ve ciğerlerimin alabildiği kadar hava çektim. Sonra nefesimi verirken, kök çakrama güç gönderdim. Havada yuvarlanan titreşim pullarımı kaşındırdı ama bu duyulabilir bir ses değildi.

Bu da neydi böyle? Vivian sordu.

:Dragon sonar.:

Titreşimin havada yuvarlandığını, Birleşik Devletler'i boydan boya geçtiğini hissettim. Okyanusların üzerinden. Kuzeydeki buzullara. Güneyde ormanları, çölleri ve dağları aşarak diğer buz dağına. Ama titreşim Avrupa'ya ya da Asya'ya ulaşmadan kayboldu.

Lanet olsun. Cidden antrenmansızdım.

Ama zaten bildiğim bir şey vardı. Arthur'un ejderhası Kuzey ya da Güney Amerika'nın herhangi bir yerinde değildi ve her iki kıtayı da çevreleyen okyanuslardan birinin üzerinde uçmuyordu. Titreşimim miller boyunca yuvarlanırken bir ping hissederdim.

Pullarımdaki karıncalanma Shara'nın kan çemberinin yakın olduğu konusunda beni uyardı. Kanatlarımı hafifçe kaydırarak uçuş yolumu genişlettim, böylece yuvaya girmemiş olacaktım. Çenemi daha da açarak birkaç derin nefes çektim. Daha fazla havaya ihtiyacım vardı. Daha fazla güç. Dünyayı sonarla sarmak zorundaydım.

o piçi enseleyecektim. Ve tanrıçam bana yardım etsin, onu bulduğumda Arthur'un postunu lanet olası duvara yapıştıracaktım.

O bir Aima kralıydı ama ben de öyleydim. Ve ondan en az bin yıl daha fazla nefret duyduğumu, midemin çukurunda öfkemi körüklemek için yandığımı garanti ediyordum.

Ciğerlerimin körüklerini doldurdum, göğsüm ağrıyana kadar nefes nefese kaldım. Sonra biraz daha. Shara'nın o piçin nerede saklandığını bilmesi gerekiyordu. Daha önce tüm dünyayı hiç aramamıştım ama bunun yapılabileceğini biliyordum. Bu mümkün olmalıydı. Bu dünyada hâlâ yaşayan en az bir ejderha daha vardı ve onu bulacaktım.

Gücü kök çakramdan tekrar ittim ve geceye derin, gürültülü bir nabız gönderdim. Başım dönene kadar ittim. Bedenimdeki her hava molekülü tükenene ve kış havasında bir taş gibi batmaya başlayana kadar. Tüm iradem. Tüm sevgim.

Benim için değil. Ama Shara için.

Buna ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı.

Anka kuşu beni dürttü, tekrar nefes almamı ve yere çakılmadan önce kanatlarımın altında biraz rüzgâr yakalamamı hatırlatan sıcak bir ateş dalgası. Bulut kümesinin altına gömülmüştüm ama önceki irtifama geri çıkmaya çalışmadım. Eğer bu nabız Arthur'u dünyada bir yerlerde bulamazsa, Shara'ya geri dönüp yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaktım.

En ufak bir yankıyı hissetmek için zorlandım. Yeraltında. Binlerce metre yukarıda. Dağların üzerinde. Nabzım okyanusları aştı, Avrupa ve Asya'da titreşti. Dünyanın etrafında yarışıyordu. Soluyor... Ama neredeyse orada. Neredeyse buluşuyorduk.

Yankım kaybolurken bir ping parladı. Sonra, şok edici bir şekilde, bir tane daha.

İki ejderha. Birlikte. Ya Batı Asya'da ya da Orta Doğu'da, emin olamadım. Türkiye olabilir mi? Ben hapsedilmeden önce bile sadece bir avuç ejderha kalmıştı. Onlardan biri Arthur olmalıydı ve-

Cevap veren bir nabız içimi parçaladı. Derin, sessiz bas sesimden daha yüksek, daha hafif. Ejderha derimi yırttı ve beynimin derinliklerine çomak soktu. Sonsuz bir acı.

Doğrudan bana yöneltilmiş metafiziksel bir ok tarafından vurularak yere doğru yuvarlandım. Ejderha duyularım, diğer ejderhanın sonarı tarafından aşırı yüklenerek çığınca tiz sesler çıkardı.

Sonarı.

Beni hapseden kişi.
Kraliçemizin bağından çığılık atmayı başardım. Umarım yaşlı moruk ona
Arthur'un nerede saklandığını söyleyebilir.
Sonra çarpışmaya hazırlandım.

VIVIAN

C Düşen devasa bir ejderhayı yakalamak yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi.

Özellikle de o piç kurusu üzerime oturduktan sonra. Kraliçemizin misafirlerinin önünde beni aşağıladuktan sonra.

Shara'nın bağı endişeyle dalgalandı. *:Mehen!:*

Zihinsel olarak gözlerimi devirdim ama cevap *verdim:*

Smoak yuvarlanan ejderhanın altına daldı ve sonra ona doğru yükselerek pervasız bir çarpışmadan ziyade kontrollü bir dalışla inişini yavaşlattı. Yine de ikimiz de yere çarptık.

Sert.

O piç üstümde. Tekrar.

Dişlerimi gıcırdatarak kıvılcımların etrafımda dans etmesini sağladım ve sonunda anlamsız ejderhayı üzerimden ittim.

Yaralı mı? Shara sordu. İyileşmeye ihtiyacı var mı?

Tepeden tırnağa taradım ve üzerinde tek bir iz bile görmedim. *Kanaması yok ve hiçbir yeri kırık görünmüyor. Cevap veren nabız onu bayıltmış gibi görünüyor:*

Bağının parıltısı sanki gırtlığının içinde dev bir spot ışığı yakmış gibi adamın derisinde parlıyordu. Umarım boğulurdu.

Kuyruğu seğırdi. Kanatları yerde hışırdayarak kaydı.

Kendine geliyor: Shara'ya söyledim. *En kısa zamanda onu yuvaya geri götüreceğim:*

Llewellyn'i yardıma gönderiyorum, onu geri uçurmanız gerekebilir:

Bağının yoğunluğu hafifledi ve içindeki parıltı kayboldu. Sırtımı ona yaslayabilmek için yer değiştirdim. Beklerken en azından sırtımı dayayabileceğim bir yerim olacaktı. Ne de olsa beni bir sandalye olarak kullanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda, kelimeleri yavaş ve ağırdı.

"Kendinden geçtin ve gökten düştün, sik surathl.

Başını hafifçe kaldırdı ve sonra bir gürültüyle indirdi, burun deliklerinden duman kıvrılıyordu :Acıyor...:

Kraliçemize onunla ilgileneceğime dair söz vermiştim. İstemeye istemeye, acısının ne kadar kötü olduğunu görmek için onun bağını kullanarak içini kontrol ettim.

Şaşırtıcı derecede kötüydü. Sanki içinde aniden patlayan cam parçalarıyla dolu büyük bir el bombası yutmuş gibiydi. Aslında kanaması yoktu ve organlarında bir sorun yoktu ama iç algılayıcıları kızarmış bir devre kartı gibi yıpranmıştı.

Hafifçe, "Ejderha sonarı çok acıtıyor, ha?" dedim.

Birkaç duman çıkardı. Bir ejderha kıkırdaması. :Bu daha çok bir nükleer bombanın EMP'si gibiydi. Beni tamamen yok etti:

Birkaç dakika sessizce oturduk, diğer Kan'ın gelmesini bekledik. Yuvadın düşündüğümde daha uzağa uçmuştuk. Dağlık tepeler, ağaçlarla kaplı kırsal alan boyunca uzanıyordu. Oldukça düz bir platoya inmiştik, bu da kraliçemizin yuvasını çevreleyen araziye iyi bir şekilde görmemizi sağlıyordu.

Aslında ışığı kilometrelerce ötedeki vadide, nehre bakarken görebiliyordum. Parlıyordu. Sadece malikanesinin ışıkları değil, gücünün sıcak, yumuşak parıltısı.

Ağır bir iç çekti, dudakları leş kuşlarının bile dokunamayacağı iğrenç bir şey yemiş gibi kıvrıldı:

Gözlerim büyüdü ve yüzümdeki şoku görmemesi için yüzümü başka tarafa çevirdim. Bir erkekten duyduğum içten özürlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Kolayca. Çünkü hiç olmadı. Bırakın bu küstah pislik gibi birinden özür dilemeyi.

Kraliçemiz diğer kraliçelerin önünde çıplak durmamamızı istedi ve biri orada duruyordu. Yapmayı düşündüğüm tek şey seni örtmekti. Seni Mayte'yle birlikte karşıladığı için belki de çok önemli bir şey olmazdı. Başka bir kraliçeye dokunmamıza izin vermeden önce biz erkeklerin derisini yüzerdi. İsteyeceğimizden değil tabii:

Daha önce hiç kimseye bu kadar çok şey söylediğini hatırlamıyordum - özellikle de araya bir iki sevişme sıkıştırmadan - ve üstelik özür dilerken.

Bahaneler üretmedi ya da şakalar yapmadı. Farklı ya da kadın olduğum için sızlanıp durmadı. İğrenç bir pislik olmasına rağmen, ilk etapta benim hatamış gibi görünmeden nasıl özür dileyeceğini biliyordu.

Belki de bu yüzden kalbimdeki en küçük çatlak açıldı ve geçmişimden bir parçanın dışarı çıkmasına izin verdi. "Heliopolis'te çıplak olmamıza asla izin verilmezdi. Güneş Tanrısı'nın rahipleri, kadınların çıplaklığının tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna dair garip takıntılara sahipti. Kahretsin, tamamen doğal vücudumu erkeklerden saklamak ve örtmek için üzerimde bir bornozla banyo yaptığımı hatırlıyorum. Bu Ra'yı istediği kadına tecavüz etmekten ve vahşice davranmaktan alıkoymuyordu. Onu hiçbir şey durduramazdı. Heliopolis'ten ayrıldıktan sonra gerçeği anladım. Kıyafet ve çıplaklık kuralları bizi kontrol etmenin başka bir yoluydu. Bu yüzden bir daha asla utancımдан vücudumu örtmemeye yemin ettim."

Belki de içindeki bir şey gerçekten yaralanmıştı. Çünkü ejderhanın kalbi yarıldı ve bana da bir sır verdi: *Arthur'u buldum ama o Tiamat'la birlikte, Tüm Ejderhaların Anası. Daha da iyisi, yüzyıllar önce beni lanetleyip hapseden de oydu:*

Bunu neden yaptı?

Dudaklarını dişlerinden ayırdı ama ses çıkarmadı, bu yüzden bunun bir hırlama mı yoksa acımasız bir sırıtma mı olduğundan emin *değildim*:

Gryphon yaklaşırken tiksintiyle nefesimi tuttum ve ayağa kalktım. Mehen'in samimi olmaya çalıştığını düşünmüştüm ama sonuçta o da bir kadınla dalga geçmek için zavallı bir bahane uyduran başka bir pislikti.

"Hayır, gerçekten... Başını kaldırdı ve pençeli ayaklarını altından kaydırdı. Bu bir üreme olayıydı. Hepimiz ölmeden önce daha fazla ejderha doğurmak için çaresizdi ve ben genç, aptal ve kibirliydim:

Şimdikinden daha mı kibirli? Llewellyn ejderhanın yanına inerken sordu: "Buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Titanik büyüklüğünde dayanılmaz derecede büyük bir pisliktim ve kendimi yok etmeye mahkumdum. Tüm Ejderhaların Anası'na burun kıvırdım ve onun vahşi doğmuş ejderha kızıyla kaçtım. Tanrıça, o bir savaşçıydı. Neredeyse karnımı deşti ve bu sadece onun ön sevişme fikriydi:

Gryphon gagasını tıkırdattı. *:Vahşi bir ejderhanın, onu boyun eğmeye zorlayacak kadar güçlü olmayan bir erkeği öldüreceğini duymuştum:*

Lanet olası gerçek. Onunla uğraşmak beni neredeyse öldürüyordu, ama yine de istediğim buydu.:

Mehen'in ağzından dökülen gerçekler karşısında tekrar şaşırarak göz kırptım. Belki de gerçekten ağır yaralıydı.

Kanatlarını dikkatlice gerdi ve kaldırdı, her iki omzundaki karmaşık kas sistemini test etti.

Tiamat beni, bir kraliçe beni serbest bırakana kadar bu dünyanın ötesinde hapsedilmiş bir ejderha olarak yaşamam için lanetlediğinde, bana hayatımı kurtardığını, hak ettiğim gibi beni yok etmediğini söyledi. Beni özgür bırakan Shara olana kadar ne demek istediğini anlamamıştım:

Çenemi sıktım, bir anda beni neredeyse gözyaşlarına boğacak bir duygu seline kapıldım.

Cehennem gibi güneş sarayından ayrılmama izin verildikten sonra bile, hâlâ ölüme ve yıkıma mahkûmdum. Tıpkı Mehen gibi.

Mümkün olduğunca çok kraliçeyi öldürmek ve onlara ateşli kanımdan tattırmak için dünyaya gönderilmiştim. Kraliçeler kollarımda ölmüş, isli kül yığınlarına dönüşene kadar kanımla içten dışa yanmışlardı. Özgürdüm... ama aynı zamanda Mehen'in ejderhasının kapana kısıldığı gibi köleleştirilmiştim.

Ta ki Shara kanımı yudumlayıp damarlarımda yanan ateşleri fethedene kadar.

Beni de serbest bıraktı: Llewellyn hararetle fısıldadı. Hepimizi serbest bıraktı:

Onunla aynı fikirde olmaktansa -ve muhtemelen dağınık gözyaşlarına boğulmaktansa, ki bunu asla yapmadım- Smoak'ın formunu kucakladım ve Mehen'in kaburgalarına kızgın, parlayan bir demir yumruk gönderdim:

Böğrüme saldırdı, ama ben onun hınzır dişlerinin yanından kolayca geçtim. *Roma'ya ve geri, firecrotch.:*

SHARA

R Mehen'in görünüşe göre zarar görmediğine ve bana doğru geldiğine sevinerek misafirlerime konsantre oldum.

Gwen'den Kevin'i bana getirmesini istediğimde formaliteler hakkında fazla düşünmemiştim. Winston'ı başka bir kraliçenin bana katılacağı konusunda uyarmamıştım bile. Her zamanki gibi nazikti, hemen mutfığa döndü ve bir fincan daha aldı, ama beni hafifçe azarladı. "Misafir beklediğinizi bilseydim, en iyi porselenleri kullanırdım kraliçem."

"Bu mükemmel, Winston. Teşekkür ederim. Bu Gwen Camelot, alfası Lance Camelot ve yakında ikinci consiliarius'um olacak Kevin Bloom. Sizi daha önce resmen tanıştırap tanıştırmadığımı hatırlayamıyorum. Millet, bu benim çok sevgili dostum ve Isador kahyası Timothy Winston."

Gwen fincanı dudaklarına götürmeye başlamıştı ama fincanı hızla yere bıraktı. Dudaklarından neredeyse hıçkırık gibi bir ses çıktı. Lance onu rahatlatmak için hemen eğildi ve omzunu hafifçe okşadı.

Ağlıyordu.

Oh tanrım. Korkunç bir gaf mı yapmıştım? Bana Gwen Findabair olarak tanıtılmıştı, ama artık Kanını talep ettiğine ve evinin kraliçesi olarak hak ettiği yeri aldığına göre...

Bağını kontrol ettim ve rahat bir nefes aldım. Sevinç ve minnettarlıkla dolup taşıyordu. Adını yanlış anladığım için öfkelenmemiş ya da utanmamıştı.

Winston ona bir peçete uzattı ve o da hafifçe gözlerini sildi. "Çok özür dilerim kraliçem. Evimin adının kullanıldığını ilk kez duyuyorum.

böyle. Camelot öleli o kadar uzun zaman oldu ki, evimin sadece uzak bir anı olarak kalacağından korktum."

"Camelot bir kez daha senin içinde yaşıyor ve sana kardeşim demekten onur duyuyorum." Dikkatimi bir kenarda pek de sabırlı olmayan bir şekilde bekleyen Kevin'a çevirdim. Ben ona bakar bakmaz hemen yanıma geldi. "Emin misin?"

."

"Evet," dedi hızla, sırtarak. "Eminim. Büyükbabam küçük yaşta beni korkutmaya çalışsa da başka bir şey istemedim."

"Seni nasıl korkutmaya çalıştı?"

Kevin kıkırdayarak başını salladı. "Altı yaşındayken beni ofise götürdü, işin gerektirdiği tüm önemsiz kayıt tutma görevleriyle canımı sıkmaya kararlıydı. Bana basit bir hesap tablosu gösterdi ve girmem için bir yığın makbuz verdi. Daha sonra bana, oynamak için dışarı çıkmamı ya da makbuzların üzerini çizmeye başlamamı beklediğini söyledi. Normal bir çocuğun yapacağı bir şey. Bunun yerine, geri döndüğünde tüm makbuzları girmiş ve onları kendi oluşturduğum kategorilere göre renklerle kodlamıştım."

"Yeni Triune kardeş veri tabanını oluşturduğunuzda kaç yaşındaydınız?" Gina sordu.

"On sekiz."

"İnanılmaz," diye yanıtladı Gina. "Peki Marne Ceresa seni evinden uzaklaştırdığımız için bize kızmayacak mı?"

"Hiç de değil. Büyükbabam uzun zaman önce hizmet etmek için kendi evimi bulmam gerektiği beklentisini benim için belirledi. Skye Evi'ne bu şekilde geldim."

Daha bir saat önce iki bileğimi de derin bir şekilde yırtmıştım ama narin derim pürüzsüz ve lekesizdi. Kalbime saplanan kalp ağacının dikenini bile iz bırakmamıştı.

Tırnağımın ucuyla sağ bileğimi deldim ve elimi ona uzattım.

Kevin titreyen parmaklarıyla elimi tutarken dizlerinin üzerine çöktü. "Size hayatım üzerine yemin ederim Majesteleri, İsis'in son kızı Shara Isador. Evinize ve sadece size, emrettiğiniz her şekilde memnuniyetle hizmet edeceğim. Mirasınızı ve evinizi hayatımla ve tanrıçaların bana bahsettiği tüm yeteneklerle koruyacağım."

Gülümseyerek başımı salladım ve o da başını kanıma doğru eğdi.

Güç içimden akıyor, toprağın derinliklerinden saf, tatlı bir kaynak gibi fışkırıyordu. Bağlarım parıldadı, kanımın kokusu Kanımın canavarlarını harekete geçirdi.

Daire mırıldanarak sol dizime bastırdı. "Çok yaşa lanet Shara Isador."

"Kraliçemiz çok yaşa," diye mırıldandı Rik kulağıma doğru.

Kevin kanımı yuttukça, ben de onun içine daha çok batıyor, ona güç aşıliyordum. Zihni müthiş bir bilgisayar gibiydi, şimşek hızında ve inanılmaz derecede düzenliydi. Belki de bana daha önce anlattığı, elektronik tabloyu renklerle kodlama anekdotu izlenimlerime tat katmıştı ama beyni doğal olarak her şeyi ilk bakışta mantıklı gelmeyen benzersiz bölümler halinde gruplandırıyor gibiydi.

Sanki Carys kütüphaneyi kitapların türüne, başlığına ya da yazarına göre değil de sırtlarının rengine göre yeniden sıralamış gibiydi. Konusu ne olursa olsun, bir rafı asla sadece kırmızı kitaplara ayırmazdınız. Ama Kevin'in zihni tam olarak böyle çalışıyordu.

Bir bölüme dokundum ve çocukluğuna dair anılar buldum, ancak bu anılarda bazen yıllar arayla boşluklar vardı. Hemen yanındaki bir bölümde de çocukluğuna dair anılar vardı. Bu anıların bulundukları yere göre düzenlendiğini anlamam biraz zaman aldı.

Büyükbabasının ofisindeki tüm anılar buradaydı. Bu diğer anılar başka bir yerdeydi. Aralarında gezindim, her birinin nerede geçtiğini tespit edebilecek kadarını izledim.

Ancak tanıdık bir yüz gördüğümde bu anıların hepsinin şaşırtıcı derecede sade ama zarif bir kır evine ait olduğunu fark ettim.

Roma'da.

Marne Ceresa on ya da on iki yaşlarında genç bir Kevin'e sırtını dönmüş duruyordu. Hafifçe mırıldanıyordu ve bana baharı hatırlatan hafif pamuklu bir elbise giymişti. Çalıştığı pencereden içeri süzülen güneş ışığı, sarı saçlarını Ra'nın altın ışıltısına rahatsız edici derecede benzeyen bir haleyle aydınlatıyordu.

"Nereden geldiğini asla unutma," dedi dönerken. Elinde ıslak sabunlu bir tabak tutuyordu.

Roma'nın kraliçesi. Bulaşık yıkıyor. O kadar beklenmedikti ki gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sersemlemiş olan Kevin doğrulmuştu, gözbebekleri büyümüş ve kararmıştı. "Vay be. Sanırım şimdi renk kokusunu alabiliyorum."

"İnanılmaz, değil mi?" Gina aramızdaki küçük masayı dizlerimin üzerine koydu ve bana bir kalem uzattı.

Kalemi aldım ama henüz kağıtları imzalamadım. Eski moda dolmakalemin hoş bir ağırlığı vardı. "Ne istediniz?"

Bilinçsizce omuz silkti. "Standart başlangıç maaşı ve kulede bir daire, eğer çok fazla değilse."

Kevin'in isteklerinden sonra bazı ayarlamalar yaptığını bilmek için Gina'ya sormama gerek yoktu. "Isador Evi *standart* bir şey yapmaz."

"Oh. Pekala. Sorun değil. Memnuniyetle kabul edeceğim-"

"Kevin," diye araya girdim, ağzının şaşkınlıktan açık kalmasına neden olan sert bir bakış attım. "Hayal kırıklığına uğradım."

Yutkundu. "Öyle misin? Çok özür dilerim kraliçem. Bunu sormamalıydım. _."

Gina'nın bilerek en üste koyduğu sayfayı aldım. "Sadece bir Yılda yüz bin dolar mı? Hizmetlerin için mi? Gina'nın sana en az iki yüz bin dolar kazandıracağını farkında değil misin?"

"Uh-"

"Ve bir stüdyo daire istemiştiniz. Kulede hiç stüdyo dairemiz yok, değil mi Gwen?"

Hafifçe öksürdü, dudakları seğirdi. "Şu anda açık olan yok kraliçem."

"Yanıdoğal olarak Biz verdi sen ve daire sadece altında Gwen'in çatı katı. İlerlerken ona yakın olmanız gerekiyor."

Çok zeki bir genç adam olmasına rağmen bana sadece aptal aptal bakabildi. "Ama. Kraliçem. Bu... İmkansız. O daire... o..."

"Tüm kat, biliyorum." Sayfayı bir çırpıda imzaladım ve kalemi ona uzattım.

Bana aniden kobra kraliçesine dönüşmüşüm gibi baktı ve gözlerine uyuşturan zehir tükürdü.

"İsteğinde çok ilginç bir madde vardı kraliçem," dedi Gina. "Görüp görmediğinizi bilmiyorum."

"Artık çok geç. Ben çoktan imzaladım." Hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu, ben de onu kızdırmak zorunda kaldım. Sadece birazcık. "Tabii sözleşme tamamlanmadan bu sayfayı yırtıp atmamı istemiyorsan..."

Kalemi parmaklarımdan kaptı ve fikrimi değiştireceğimi gerçekten düşünmüş gibi sayfayı hızla imzaladı.

Gina kâğıtları topladı. "Şimdi bunları Triune ofisine fakslayacağım." "Roma'daki mi?" Ben sordum.

"Triune'un ana ofisi aslında New York'ta, ancak Londra ve Amsterdam'da da ofisleri var."

"Bekle, ne? New York'ta bulunduğumuz süre boyunca Triune gerçekten orada mıydı?"

"Hiçbir Triune kraliçesi *fiziksel olarak* orada değil ve burası bir yuva da değil, ama evet. Bu ofisler her Triune'un evinden güvenilir kişilerden oluşan bir ekip tarafından yönetiliyor ve kraliçeler için tüm Triune işlerini hallediyor." Bana kaşlarını çatarak sırttı. "Eminim New York City ofisinde kimin olduğunu tahmin edebilirsin."

"Byrnes."

Gwen, "Keisha Skye sık sık Triune ofislerinin kendi şehrinde olduğundan ama onlara erişiminin olmadığından şikayet ederdi," diye ekledi.

Kevin yüzünü buruşturdu. "Büyükbabam batı yakasını tercih ediyor ama Ceresa'nın işleri için seyahat etmediği sürece yılın büyük bölümünü Triune'un New York'taki ofisinde geçiriyor."

"Vay canına. Sanırım bir dahaki sefere şehre geldiğimde öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormalıyım."

Kevin'in ağzı açık kaldı ve kelimeleri çıkarması birkaç denemesini aldı. "Sen... bunu... yapar mıydın?"

"Sadece sen de gidersen. Consiliari'lerimiz arasında iyi ilişkiler sürdürmemiz gerekmiyor mu?" Itztli'nin başını hafifçe çektim ve o da hemen bir adım öne çıkarak sarılı aynayı kucağıma bıraktı. "Hızlı bir arama yapmam gerekiyor ama telefonu açması ne kadar sürer bilmiyorum."

Cesaretimi toplayarak siyah kadifeyi aynadan uzaklaştırdım. Marne'in bana baktığını görmeyi bekliyordum ama yüzey tıpkı normal bir ayna gibi görüntümü geri yansıtıyordu. Bileğim hâlâ hafifçe kanıyordu, bu yüzden kolumu camın üzerine çevirdim ve bir damlanın yüzeye düşmesine izin verdim.

Anında camın dumanı tütü. Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve aynanın içinden geçen güç kalçalarımı titretecek kadar sertleşince ürperdim.

Gina'nın telefonu çaldı. Numaraya baktı ve sonra bakışlarını benimkilere çevirdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Çok hızlıydı." Telefonu açtı ve hoparlöre verdi. "Ben Gina Isador."

"İyi akşamlar, Gina. Ben Byrnes Ceresa, resmi Triune işleri için arıyorum. Isador Hanesi mahkemeye çağrıldı."

Gina'nın sesi değişmedi ve "Elbette" diye cevap verdi. Onun bağında hem dehşet hem de heyecan hissettim. Triune mahkemesine hiç gitmemişti.

Ama belli ki Paula Nine daha önce de annemle gitmişti. "Nerede görünmeliyiz?"

"Majesteleri Marne Ceresa, Majesteleri Shara Isador'u önümüzdeki sekiz saat içinde Roma'daki mahkemesinde hazır bulunmaya çağırıyor."

Gina'nın bağlarında öfke patladı ama duygularını yine sakladı. Sekiz lanet saat mi? Bu, kraliçenin önemli bir gücü ve çabası olmadan imkansız bir zaman çizelgesiydi. Tabii benim gibi elinizin altında büyülü bir ağaç yoksa. "Çağırımı kraliçeme ileticeğim."

"Teşekkür ederim, Gina." Bir an tereddüt etti ve sonra sordu: "Çok küstahça olmayacaksa, Isador Hanesi'nin torunuma bir teklifte bulunma niyeti olup olmadığını bana söyleyebilir misiniz?"

Gina sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırarak Kevin'e baktı. Telefona bir adım daha yaklaştı. "Bir teklifte bulundular büyükbaba ve ben de birkaç dakika önce kabul ettim. Artık Isador Hanesi'ne consiliarius olarak hizmet ediyorum."

Byrnes birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Kevin'in alnından bir ter damlasının yavaşça aşağı kaymasına yetecek kadar uzun bir süre.

Gina hâlâ kızgındı. Kevin ile aramdaki yeni bağda, onun içinde parıldayan gerilimi hissettim. Genç bir adamın hayranlık ve saygı duyduğu büyükbabasının onayını kazanma dürtüsü, ama aynı zamanda kendi yolunu çizmek ve sonuçlarını lanetlemek için şiddetli bir arzu.

Byrnes'in ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Eğer Marne Ceresa evimizi yok etmeyi ya da bize bir şekilde ders vermeyi amaçladıysa, şimdi torunu da bu cezaya karışmıştı. Eğer hepimizi öldürmek niyetindeyse...

Evet. Isador Hanesi'nin çok dirençli bir hedef olduğunu görecektir. Beni yutmaya çalışabilir ve kursağında kalmış çok büyük bir canavar bulabilir. Tek pişmanlığım bir torunu yanlışlıkla büyükbabasıyla kanlı bir savaşa sokmak oldu.

"Çok iyi," dedi Byrnes sonunda, sesi yumuşak ve neredeyse... boğuktu.

Tanrıça. Marne gerçekten hepimize zarar vermek istiyor olmalı. Gözlerim kısıldı, çenemi sıktım. Güç içimde kükredi. Kullanılmak için yalvarıyordu.

Kullanılmak için yalvarırken kanımda ölümcül bir öfke dolaşıyordu. Xin gerçekten de Marne Ceresa'nın yuvasına girip ona suikast düzenlemenin bir yolunu bulabilir miydi?

:*Kesinlikle.*: Kurdu onun bağında şiddetli bir coşkuyla uludu.

Sorgusuz sualsiz. Beni kullanın kraliçem. Hizmetinizde öldürmek bir onurdur:

"Çok gurur duyuyorum Kevin," dedi Byrnes sonunda. "Ona evinizde bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim Majesteleri. Sizin için mükemmel işler yapacağını biliyorum."

Kevin'in gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkürler, büyükbaba."

"Kendine iyi bak genç adam. Gelecek hafta seni öğle yemeğinde görmeyi umuyorum. Tabii ki görevleriniz izin verirse."

"Elbette," diye fısıldadı, zorlukla yutkunarak.

"Peki o zaman." Byrnes boğazını temizledi. "Tanrıça saraya olan yolculuğunuzu hızlandırsın, Isador Hanesi."

Gina aramayı sonlandırdı ve omuzları çöktü. "Tanrıça."

Kevin en yakındaki sandalyeye çöktü ve mendiliyle alnını sildi. "Pekala. En azından Marne hepimizi öldürmeye niyetli değil, değil mi? Yoksa büyükbabam bana öğle yemeği randevumuzu hatırlatmazdı."

Derin nefes aldım ve rahatlamaya odaklandım. Rik'e yaslandım ve başımı göğsüne yasladım. Daire kollarını bacağıma doladı ve çenesini uyluğuma sürttü, mırıltısı sabit ve rahatlatıcıydı. Ben Byrnes'le uğraşırken diğer üç Kanım sessizce geri dönmüştü. Mehen'in bağını kontrol ettim ve iyileştirilmesi gereken bir şey olup olmadığını araştırdım.

İçinin derinliklerinde hâlâ hassas ve çığ hissediyordu. Tam olarak yaralanmamıştı ama kanım ona iyi gelebilirdi. Bağını çekerek, sessiz bir davetle kolumu ona doğru kaldırdım.

Önüme düşerek kendini kalçalarımın arasına sıkıştırdı ve beni dizlerimi daha fazla açmaya zorladı. Daire yerini bırakmayı reddetti ama isteksizce ejderhaya da yer açtı.

Mehen bileğimi öptü ama dişlerini tenime geçirmedi. Bana doğru daha ağır bir şekilde eğildi ve yüzünü göğüslerimin üzerine bastırdı.

Ejderham beslenmek istemedi. Rahatlamak istiyordu.

Kollarımı ona doladım ve parmaklarımı çıplak omuzlarında gezdirdim. Kot pantolonunu giymiş ama gömlek giymeye zahmet etmemişti. Parmaklarımı başında ve boynunda gezdirerek, bana ne bulduğunu söylemeye hazır olana kadar onu sakinleştirdim.

Sonunda konuştuğunda başını göğsümden kaldırmadı. "Arthur Tiamat'la birlikte."

"Kim o?" Gwen sordu, sesi keskindi. Kıskançlıkla değil, düşman listemize yeni bir isim eklemek için kana susamış bir kararlılıkla.

"Tüm Ejderhaların Anası, bir Mezopotamya tanrıçası."

Vivian'la daha önce yaptığı konuşmalardan, onu bin yıl önce hapseden kişinin Tiamat olduğunu anlayacak kadarını öğrenmiştim. "Seni almasına izin vermeyeceğim."

Kollarını belime doladı ve bana daha sıkı yaslandı. "O bir tanrıça ve zamanın başlangıcından beri hayatta."

"Ve sen de artık *benim* ejderhamsın."

Sonunda başını kaldırdı ve gözleri erimiş zümrüt gibi parlayarak bana boğucu, bilmiş bir bakış attı. "Onun bana sahip olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Sadece duymak istedim. Ayrıca, Arthur'u becerip yeni nesil ejderhalar doğurmakla o kadar meşgul ki benim için endişelenmiyor."

"Sence onu ne kadar tutacak?" Gwen yavaşça sordu.

Mehen homurdandı. "Şanslıysa sadece birkaç yıl, tabii akıllı davranıp Kadın'la önceden pazarlık yapmayı başaramazsa. İstedğini elde edene kadar kaçmasına izin vermeyecektir ve tek bir yumurtayla mutlu olmayacaktır. Döllemek için bir sürü yumurtası olacak."

Gwen ve Lance uzun, sessiz bir bakışı paylaştılar. Sonunda başını çevirip bakışlarımı karşıladığında, neredeyse Elaine Shalott için üzüleceğimi hissettim.

Neredeyse.

"O halde izninizle kraliçem, İngiltere'ye bir seyahat için hazırlanacağım."

Gülümseyerek ona elimi uzattım ve elimi tuttuğunda, hızlıca sarılmak için onu aşağı çektim. "Git ve Kanını serbest bırak."

Yüzümü inceledi. "Endişeleniyorsan mahkemeye çıkana kadar bekleyebilirim."

"Hiç de değil. Merlin'e sahip olmak için zaten yüzyıllarca beklediniz. Daha fazla gecikmeye sebep olmayacağım. Bu benimle Marne arasında, tıpkı senin sorununun seninle *onun* arasında olduğu gibi. Umarım Arthur başka bir işle meşgul olur ve aynı anda onunla uğraşmak zorunda kalmazsın ama yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Mayte ve ben hemen yanınızda olacağız."

Kevin yaklaştı ve resmi bir şekilde eğildi. "Kraliçem, beni hizmetinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Gwen yokken kuleye göz kulak olacağına güveniyorum."

"Elbette. Umarım Roma seyahatinizden sonra büyükbabam benimle konuşmaya devam eder."

Başımı sallayarak sııttım. "Hiçbir garanti vermiyorum."

SHARA

H Arkadaşlarımın uğraması harikaydı ama yine de herkes gittiğinde rahat bir nefes aldım. Ayna tekrar temizlenmişti.

Biz Byrnes ile konuşurken. Belli ki Marne Ceresa çağırma konsültan aracılığıyla cevap vermişti ve aynayı kullanmaya niyeti yoktu.

Mehen, Carys odaya girerken nefesinin altından tısladı.

Elinde bir kitap, sanki biraz şaşırılmış gibi odanın içinde etrafına bakındı. Gözlüklerini burnuna doğru itti. Mehen'e tiksintiyle baktı.

Sonra bakışları kucağımdaki aynaya takıldı. "Ne oluyor lan? Ne yapıyorsun? Delirdin mi sen?"

Kaşlarım onun ses tonuyla kalktı. Daha da kötüsü, Mehen tehditle titriyordu, ejderhası onun tavrından öfkelenmişti. Elinde *onun* kitaplarından birini tutuyor olması kesinlikle yardımcı olmadı.

"Marne Ceresa ile biraz sohbet etmek istiyordum ama-"

Carys kitabı sandalyeme en yakın yan sehpaye çarparak indirdi ve omzunda uyuyor gibi görünen Winnifred'i ürküttü. "Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse... hayır. Burada olduğunu bile unutmuşum." Aynayı kadife kaplamasına geri sarmaya başladım. "Peşine düşmediğim sürece seni hiç görmüyorum ve bağda sana bir şey sorduğumda... zor oluyorsun."

"Dur." Öfkeden titreyerek bana dik dik baktı. Ağzı sıkışmış, elleri yumruk olmuş, bana yeni bir göt deliği açmaya hazırdı. "Zor olan ben miyim? Lanet olası Marne Ceresa tarafından büyülenmiş bir aynadan kanını silecek kadar bile beyni olmayan, kulaklarının arkası ıslak bir kızla uğraşmak zorunda kaldığımda mı?"

Ejderhaların eve girmesi konusunda bir kural koymamış olsaydım, Leviathan'ın ona biraz terbiye vermesine izin vermek isterdim. Havasız protokoller beklemiyordum. Tüm o eğilmelerden, reveranslardan ve "*Majesteleri* "nden nefret ederdim. Ama kendi evimde bana bir nebze olsun saygılı davranılmasını isterdim.

Ama sonra, gururum aradan çekilince kafama dank etti. Kesinlikle haklıydı.

Ayna. Üzerine kan akıtmıştım. Onu aktive etmiştim. Ve evet, onu Itztli'yle birlikte hiç umursamadan yukarı göndermeye hazırdım. Roma kraliçesini uzak tutmak için tuza, kahve telvesine ve tamamen karanlığa güveniyordum.

Evimin ön kapısını ardına kadar açık bıraktığımda.

"Haklısın," dedim usulca. "Daire, aynayı temizler misin?"

Hemen ayaklarımın dibine çöktü ve dilini yüzeyde gezdirdi. Mırıldanarak başını kaldırdı. "Mmmm, kanınızla birlikte tuzlu kahveyi severim kraliçem."

Aynayı kadifeye sardım ve Itztli için yukarı kaldırdım, ama ayaklarımın dibine düştü ve alnını dizlerime bastırdı. "Bağışlayın beni kraliçem. Aynayı ilk aldığınızda Alfa'nın söylediği gibi temizlemeniz gerektiğini size hatırlatmalıydım."

Kanımın geri kalanı da teker teker aynı şeyi yaptı, dizlerini büktüler ve başlarını eğdiler.

Tepeyollotl'un uyarısına rağmen hepimiz unutmuştuk.

"Haklısın Winnifred," diye mırıldandı Carys. "Aynen kedi gütmek gibi."

Daire'nin mırıltısı daha da gürlendi. "Affedersin, seni kaba yaşlı yarasa, ama buradaki tek kedi benim. Alınma Itztli."

"Alınmadı." Başını kaldırdı ve aynayı benden aldı. "Gerçi yarasalar kaba değildir. Bu konuda Mehen'e daha çok benziyor."

Mehen dişlerini sıkarak, "Ben de yarasa yedim," diye uyardı. "Sadece başka bir kemirgen türü."

İçimi çektim ve bana getirdiği kitaba baktım. *Düzyazı Edda*. İskandinav mitolojisi olduğunu anlamama yetecek kadar birkaç sayfayı çevirdim. Ragnarök'e olan ani ilgimi fark etmiş ve iyi bir şey yapmaya çalışmıştı.

Tanrım, keşke bu kadar huysuz olmasaydı.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Carys huysuzca. "Size hakaret etmemeliydim ve beni buraya getirdiğinizden beri sizi çoğunlukla kendi halinize bıraktım. Ne olduğunu bilmiyorum ama kütüphanenizden ayrılamıyor gibiyim. Sanki orada bulmam *gereken* bir şey varmış gibi. Önemli bir şey. Ne oldu da Marne Ceresa'ya ulaşma ihtiyacı hissettin?"

"Ah, pek bir şey yok. Bir bakalım, Dauphine'in gizli kimliğini saklayan mührü kırdım, Isador Kulesi'nin bodrumunda bir portal ağacı yetiştirdim, eve koştuğumda yuvanın eskiden annem olan bir zombi tarafından saldırıya uğradığını gördüm, bir daha olmaması için annemin cesedini yaktım ve Marne'e nerede saklandığını söyleyerek Dauphine'e karşılık vermeye karar verdim. Ama bunun yerine, aynayı etkinleştirir etkinleştirmez Byrnes Gina'yı aradı ve bizi mahkemeye çağırdı."

Winnifred kanatlarını çırpı ve Carys dehşet içinde bana baktı.

Kendimi biraz daha iyi hissederek gülümsemeyi başardım. "Benimle Roma'ya gelmek ister misin? Oraya varmak için sekiz saatimiz var."

"Sizinle birlikte gelemeyiz," dedi Gina. "Çağrı sadece Isador Hanesi için."

"Ama o artık benim kardeş kraliçem."

Carys soldu. Aslında Roma'ya gidemeyeceği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Tanrı bilir hangi sebepten dolayı Marne Ceresa'nın huzuruna çağırılmıştı. "Byrnes beni ismen listeye almadıysa, katılmama izin yok demektir. Cehennem ateşi ve lanet. Marne'in kıcını tekmelediğini görmek hoşuma giderdi."

Daha önceki tartışmamızı bana o kadar kolay unutturdu ki. Bu karmaşadan sağ çıkacağımdan hiç şüphesi yoktu. Tek üzüntüsü bunu kendi gözleriyle göremeyecek olmasıydı.

Gina ikinci televizyon ekranını açtı. "Angela, Marissa, hâlâ orada mısınız?"

İki asistanı hemen kameranın önüne oturdu.

"Evet, buradayız," dedi Angela. "Sekiz saat içinde Roma'da olmanız gerektiğine dair mesajınızı aldım. Bunu nasıl başaracaksınız? Kullandığım dil için özür dilerim Majesteleri. En yeni jet bile New York'tan Roma'ya o kadar sürede varamaz ve sizin de buraya gelmeniz gerekir."

"Bunun için endişelenme." Sesimi hafif tutarak gülümsedim. "Jete ihtiyacım olmayacak. Gina, Alice resmi sunum elbisesini bitirdi mi?"

Alice Wong Dallas'ta tanıştığım bir giyim tasarımcısıydı. Elbiselerini o kadar çok sevmiştim ki, benzersiz tasarımıyla mümkün olduğunca çok sayıda güzel ve fantastik elbise yaratması için ona müstahcen bir miktar para ödemiştik. Eskizleri görmemiştim ama tasarladığı her şeyin inanılmaz olacağını biliyordum.

Gina başıyla onayladı. "Biz Kahire'deyken geldi ama henüz paketini açıp ne gönderdiğine bakacak zamanım olmadı."

"Kan'ın smokinlerini giymesi gerektiğini varsayıyorum?" "Kesinlikle," diye cevap verdi Guillaume Gina'dan önce. Ezra, "Hay sikeyim," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, gürelemeye hazır olalım. Herkes giyinsin." Kan, Rik ve Nevarre hariç yukarı çıkmaya başladı. Rik, ben kalkana kadar kalkamayacağı için, Nevarre ise bir şekilde benim kişisel giydiricim haline geldiği için.

"Kütüphaneye geri dönüyorum kraliçem," diye duyurdu Carys. Yüksek sesle, Mehen odadan çıkmış olsa da duyabilsin diye.

Bize doğru öldürücü bir bakış fırlattığını hissettim ama Guillaume ve Llewellyn bir kolundan tutup onu yukarı doğru sürüklemeye devam ettiler. "Bu yolculuktan hepimizin sağ salim dönme olasılığı nedir?"

Yüzünü buruşturdu ve kapıya yönelirken başını salladı. "Bana zaten kızgınsın. İhtimallerin sana karşı olduğunu bil ama bu seni daha önce hiç durdurmadı. İhtiyacın olan şeyi bulduğumda, onu sana bağla göndereceğim. Tanrıça, yardım etmek için yeterince çabuk bulmama izin ver."

Gina oda sessizleşene kadar bekledikten sonra asistanlarına kasvetli bir bakış attı. "Tüm olasılıklar hazır. Kevin şimdi kuleye dönüyor. Gwen'in çözmesi gereken kendi işleri var. Eğer bana bir şey olursa ikinizden ona her türlü yardımı yapmanızı bekliyorum."

Ayağa fırladım ve omuzlarından tutarak onu kendime doğru döndürdüm. "Neden benimle dönmedin?"

Elleri omuzlarıma yerleşirken sakince gülümsedi. "Size hizmet etmek benim için büyük bir onurdu kraliçem."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Kraliçeler günümüzde ve çağımızda Üçlü Birlik için soyunuzu kaybetme riskini göze alamayacak kadar değerlidir. Bu yüzden Triune'un evimize verdiği herhangi bir ceza varsa, bu hükmü yerine getirmek genellikle ilk consiliarius'a düşer. Bu yüzden mahkemeye çıkmadan önce başka bir consiliarius bulduğunuzdan emin olmam gerekiyordu."

Oh tanrıça. Boğazım ağrıyordu ve onu çok sıkı kavradım. Tırnaklarımın omuzlarına battığını, giysilerinin arasından canını yaktığını hissettim. Kanını çekip kazara içme riskini göze alamazdım ama gitmesine de izin vermek istemiyordum. "Neden bana söylemedin? Seni korumak için ne yapabilirim?"

Gülümseyerek beni nazikçe okşadı. "Kraliçe olarak hükmediyorsun. Hepimizi korumak için bunu yapıyorsun. Bundan zarar görmeden çıkacağımıza eminim ama Marne Ceresa biz ayrılmadan önce evimizden intikam almaya kararlıysa, bu borcu memnuniyetle öderim."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Eğer iş oraya gelirse, yapmalısın." Cevap vermek için ağzımı açtım ama o beni sertçe salladı. "Tamamen yasal bir açıdan bakarsak, eğer Üçlü Birlik senin dışında tüm Isador'un ölmesi gerektiğini emrederse, o zaman öyle olur. Hepimiz Triune'un iradesine tabiyiz."

"Bu çok saçma. O sadece bir kraliçe. Tanrıçalar adına konuşmuyor."

"Öyle, yoksa Triune olmazdı."

Umutsuzca başımı salladım. "Buna inanmıyorum. Desideria tüm yuvaları öldürdü ve o Triune'du. Bunun tanrıçaların isteği olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne yazık ki evet," diye yanıtladı Gina. "Ölümüne kadar, ki bu da tanrıçaların isteğiyle oldu. Onların iradesinin gerçekleşmesi on yıllar, hatta yüzyıllar almış olabilir, ama sonunda onların iradesinin galip geleceğine inanmak zorundayız. Yüce Olan sizi var etti. Keisha Skye'ı yenmeni istedi. Üçlü'yle de başa çıkmanı istediğine inanıyorum ama bunun nasıl olacağını bilemem. Hiçbirimiz söyleyemeyiz. Ama ben sadece size değil, O'na da hizmet etmeye hazır ve istekliyim. Hayatım gerekiyorsa, öyle olsun."

"Ama..." Sesim kesildi. Onu kaybetmeyi düşünmeye başlayamazdım.

Zaten çok şey kaybetmiştim. Doğumumdaki annemi. Beni büyüten ailemi. Gina en başından beri bu yolculukta benimleydi ve ben bunu bilmiyordum bile. Rik ve Daire beni bulana kadar onun varlığından bile haberdar değildim ama o hayatım boyunca beni aramış, benim için savaşmıştı.

Ona güvenmiştim. Dolaylı olarak. Onu çok sevdim. Arkadaşımdı. En yakın danışmanım. Her şey için ona güvenirdim.

Tanrıça. Lütfen. Onu kaybedemem.

Gina yanağımdan öptü. "Marne'nin hiçbirimizi idam etmesini beklemiyorum. Bu onun tarzı değil. Bizi kıvrandırken ve acı çekerken izlemeyi tercih eder.

Yıllarca onun parmağı altında. Ama en kötüsü olursa diye bir planım olması gerektiğini biliyorsun. Her şey halledildi. Her ihtimale karşı."

Ben de onun yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra kollarımı ona dolayarak ayı gibi sarıldım. "Ne olur ne olmaz. Ama yemin ederim Gina..."

Gözyaşları içinde güldü. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Bana bir söz ver," dedim onu sıkıca kavrayışımı gevşetirken. Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim. "Eve döndüğümüzde, hepimiz sağ ve salim, sen ve Frank beni düğüne ya da el düğümüne ya da birlikte sahip olmaya karar verdiğiniz geleceğe davet edeceksiniz."

"Ah." Yanakları pembeleşti, gözleri kalbimi acıtan yumuşak bir ışıkla parladı. İyi anlamda. "Emin değildim... Yani, ikimiz de sana hizmet ediyoruz. Bunu zorlaştırmak istemedim."

Onu sıkıca sallama sırası bendeydi. "Saçmalama. Karmaşıklaştır bu işi. İstersen onunla evlen. Ondan çocuk yap. Onu sevdiğini biliyorum ve ikiniz için de daha mutlu olamazdım."

Güldü ve başını salladı. "Çocuklar için çok yaşıyım ama daha kalıcı bir şey düşünebilirim. Eğer onayınızı alırsam."

"Tüm kalbimle. İkiniz de dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsunuz. Ayrıca, eğer benim de kızlarım olacaksa, onların mirasını yönetmek için bir Talbott'a ihtiyaçları olacak."

Kaşları kalktı. "Kızlar, çoğul olarak mı?"

Bir elimle Rik'in, diğer elimle de Nevarre'nin elini tuttum. "Sanırım bu konuda Tiamat gibi olacağım. Zamanı geldiğinde bir sürü yumurtam olsa iyi olur, çünkü bana yardım etmeye fazlasıyla hevesli bir sürü dostum var."

Gina bir kandan diğerine bakarken dudakları büküldü. "Genellikle bir kraliçenin varislerini sadece alfa doğurur."

Rik beni kucağına aldı ve şakacı bir şekilde omzuna attı. "Kraliçemiz ne isterse onu yapar ve eğer birden fazla baba istiyorsa, tanrı şahidim olsun ki bunu elde edecektir."

Üst kattan aynı anda birçok sesin bağırıldığını duydum ama Mehen'in sesini diğerlerinin üzerinde seçebildim. "Ejderha bebeğin babası amin diyor!"

SHARA

I Alice'in kendini aşmasına şaşırmamıştı.

Triune saray elbisem, aldatıcı derecede basit, beyaz ipekten bir kılıfla başlıyordu; o kadar ince ve hafifti ki kalçalarımın dış hatlarını ve gözaltılarımın koyu halkalarını görebiliyordunuz. Sırt kısmı çoğunlukla açıktı ve sadece ince askılar onu tutuyordu. Alt kısmı narin beyaz dantel ve incilerle sarılmıştı.

Bir sonraki katman gözlerimin dolmasına neden oldu. Ona annemin en sevdiği elbiseden bahsetmeyi düşünmemiştim ama bu kumaş muhteşem bir lapis mavisi ipekti. Muhtemelen mirasımla ilgili kolay bir tahmindir ama yine de çok sevmiştim. Belime kadar kıvrımlarımı saran dar bir korsaj ile süper uzun bir yelek gibi üstümdeydi. Etek, lale yaprakları gibi genişleyip ayrılıyor, altındaki beyaz kılıfı çerçeveleyip ve ben hareket ettikçe bacaklarıma kışkırtıcı bakışlar atıyordu.

Kabarık, kan kırmızısı bir etek, ağır bir altın kemerle belime rahmimi işaret eden derin bir kıvrımla bağlanmıştı. Havadar kumaş bir prenses eteği gibi etrafımda dalgalanıyor ve milyonlarca minik tohum incisi ve altın boncuklarla süslenmiş sekiz ayak uzunluğunda bir trenle arkamdan geliyordu.

Tüm takımın üzerine, boğazımı altın telkâri bir kolyeyle saran ağır, kıpkırmızı bir pelerin takılmıştı. Gina, İsis'in büyük boynuzlu tacını başıma yerleştirirken, aynada kendime baktım ve şimdi gördüğümle birkaç ay önceki korkmuş genç kız halimi karşılaştırdım.

Tek başına. Kaçarken. Uyumaktan korkuyor. Yeterince yemek yok. Ev diyecek bir yer yok. Bırakın sevmeyi, konuşacak kimse bile yok.

Artık etrafım sevdiklerimle çevriliydi. Kanım Gina, kardeş kraliçelerim Winston, Frank ve Kevin, ayrıca Angela ve Marissa ve Isador mirasının sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağlamak için arka planda sessizce çalışan sayısız insan vardı.

Dünyanın her yerinde mülklerim vardı ama evim burasıydı, altın bir taç ve muhteşem bir elbiseye doğru bu yolculuğa başladığım yer. Hayatımın en tehlikeli satranç oyununda dünyanın en güçlü kraliçelerinden biriyle buluşmak için randevu almıştım.

Elimde olmadan kendi kendime hafifçe güldüm.

"Ne?" Gina arkamda durup yukarı doğru savrulan saçlarımı tepeden düzeltti.

"Satranç oynamayı bile bilmiyorum."

Sırıttı ve geri adım atarak parmağıyla bir dönme hareketi yaptı. "Beni kandırabilirdin."

Gülünç derecede narin altın rengi, ayağım takılsa boynumu kıracağım kadar yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde dikkatle döndüm. "Hissettiğim kadar korkmuş görünüyor muyum?"

Gözleri gururla parlayan Gina başını eğdi ve derin, resmi bir reveransla önümde eğildi. "Majesteleri, kesinlikle nefes kesici görünüyorsunuz."

İçimi çektim ve kalçalarımı sıvazladım. "Cep yok. Bıçağımı nasıl taşıyacağım?"

Rik yaklaştı, elinde benim acınacak kadar küçük çakım vardı. Bir silaha ihtiyacım olmadığını ya da onun benim silahım olduğunu söyleyemeyeceğini çok iyi biliyordu. Onu sorgusuz sualsiz seviyordum ve dünyayı ateşle ve tanrıçanın bildiği başka şeylerle harap edecek bol miktarda büyüm ve gücüm vardı.

Ama kendimi korumak için fiziksel bir şeyle kendimi daha iyi hissettim.

Her ihtimale karşı. "Sanırım bunu takabileceğin bir yer bulabiliriz." Sesi gürlledi

İçimden geçerek meme uçlarımla ipeksi malzemeye karşı sertleşmesini sağladı.

Pelerin ucunu kaldırdı, dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılana kadar parmaklarını içeriye doğru kaydırды. Bıçağımı küçük, ince cebin içine soktu ve bana göstermek için pelerinin iç kısmını kaldırdı.

Gina hafifçe güldü. "Bir kraliçe tüm elbiselerinde cep istediğini söylediğinde, ona layık bir tasarımcı söz konusu cebi gizlemenin bir yolunu mutlaka bulacaktır. Özellikle de pahalı ve güzel elbiselerini o kraliçeye satmaya devam etmek istiyorsa."

Parmak uçlarımla Rik'in etkileyici ön kolunda gezdirdim. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı.

Takım elbisesinin siyah pantolonu, smokin ceketini bile taşımıyordu. Gömlek göğsünü ve omuzlarını zorluyordu ve pantolonun içine nasıl girdiğini ciddi ciddi merak ediyordum. İşkence görmüş malzeme her yerini ortaya çıkarıyordu.

İnanılmaz.

İnç.

Parmaklarımın altındaki kalın kaslar gerildi ve bir şey patladı.

Gömleğin bir düğmesi koptu ve başımın üzerinden uçarak duvara çarptı.

Daire o kadar çok güldü ki Mehen'in üzerine yığıldı, Mehen de buna aldırmadı. "Fermuar açıldığında Tanrı yardımcımız olsun."

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Rik, ama gerçek bir sıcaklık duymadan. "Ceketin omuz dikişini çoktan yırttım. Üzgünüm kraliçem. Ben tekrar ölçü alana kadar almanız bu durum için gayri resmi olarak giyinmek zorunda kalacak."

"Hiç zahmet etme," diye kıkırdadı Daire. "Sadece daha da büyüyeceksin. Kollarını koparıp kalçalarını yarsan daha iyi. Yırtık pırtık pantolonla dolaşan İnanılmaz Hulk'a benzeyeceksin."

Yanıma toplandıklarında etrafıma bakındım. Mehen uzun kuyruklu smokiniyle mükemmel bir şekilde yalamaya hazırdı. Nevarre'nin İskoç eteği her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı. Vivian, dar smokin pantolon ve kısa bolero tarzı ceketten oluşan zarif bir takım giymişti. Xin, gümüş kurtlar ve aylarla işlenmiş siyah ipekten zarif bir tunik giymişti. Gina'nın siyah çay boyu eteği ve ceketinin üzerine dirsek hizasında siyah eldivenler ve şık, geniş kenarlı bir şapka giymişti.

İçim ürpererek, hepsinin sosyete cenazesine gidiyormuş gibi görüldüğünü fark ettim.

"Belki de öyleyizdir," dedi Guillaume, her şeyi görmüş ve anlatacak kadar yaşamış bir Tapınak Şövalyesi'nin hoş, kaderci sesiyle. Bu süreçte bir ya da iki kez kafasını kaybetmiş olsa bile. "Ama bu onun olacak, bizim değil."

"Lanet olası A." Ezra boğazında gevşek duran siyah ipek kravatı çekiştirdi. "Kendimi boğmadan önce biri bunu benim için bağlayabilir mi?"

"Dur, ben yapayım." Llewellyn bir adım attı ve siyah ipeği bir çırpıda bağladı.

Ezra arkasını dönmeye başladı ve küfretti. "Seni lanet olası fare kuyruklu piç.

Sakalımı bağladın!"

Llewellyn hafif ve yardımsever bir sesle, "Belki de kırpmalısın," diye cevap verdi.

Ezra hırlayarak kravatı çekip çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Eğer alfa deli gömleği giymek zorunda bile değilse, o zaman boz ayı da giyebilir.

kravat olmadan kaçmak."

"Misafirim olun." Diğer kanların kahkahaları arasında sesimi yükselttim. "Mümkün olduğunca rahat olmanızı istiyorum, ancak itiraf etmeliyim ki sizi böyle giyinik görmek bende sizi soyup soğana çevirme ve sizi ne kadar çok sevdiğimi gösterme isteği uyandırıyor. Her birinizi."

Kahkahaları kesildi ve etrafımda toplandılar, dizlerinin üzerine çökerek etrafımda bir daire oluşturdular. Her birine dokundum. Bir öpücük, bir okşayış, yumuşak bir dokunuş. Bana mümkün olduğunca yaklaşmak için omuz omuza vererek eğildiler.

Kanım. Böyle bir onur, bağlılık ve sadakat. "Daha iyi arkadaşlar, sevgililer ve muhafızlar isteyemezdim. Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum. Ne olursa olsun, eve döneceğiz ve her birinize sizi ne kadar çok sevdiğimi tekrar hatırlatacağım."

Gina gözlerini sildi. "Sizi acele ettirmek istemem kraliçem ama süremizin dolmasına sadece bir saat kaldı."

Başımdaki tacın ağırlığı altında çenemi yukarı kaldırarak doğruldum. "Roma'da nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun? Şehre vardığımızda oraya ulaşmak için ne kadar zamana ihtiyacımız olacak?"

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok ama Marne Ceresa'nın vardığımızda tam olarak nerede olduğumuzu bileceğine dair bir his var içimde."

"Bizi bekleyen arabaları varsa hiç şaşırmam," dedi Guillaume. "Nereye gittiğimizi bilmesek de, nasıl varacağınıza dair bir fikri olmalı, yoksa bu kadar kısa bir süre belirlemezdi."

"Kasıtlı olarak başarısız olmamızı istemediyse tabii." Omuz silktim ve bu şüpheyi bir kenara ittim. "Peki, gidelim o zaman. Roma'ya daha önce kim gitti?"

"Şaka mı yapıyorsun lan?" Ezra homurdandı. "Aklı başında kim Triune kraliçesinin şehrine kendi isteğiyle adım atar ki?"

Aşağıya indik ve Winston kapıda bekliyordu. Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öpmek için eğildi. "Majesteleri, iyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim, Winston." Doğrulduğunda ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağına bir öpücük kondurdum. "Umarım ben yokken herhangi bir heyecan yaşamazsın."

"Endişelenme," dedi neşeyle, başını köşeye doğru eğerek. "Bu sefer hazırlıklıyım."

Taşıdığı kocaman silahı duvara dayamıştı.

Mehen haklıydı, yine kar yağıyordu. Kocaman, ıslak taneler çoktan yeri kaplamıştı. Rik beni kollarına aldı ve kalp ağacına doğru yürüdü. Duraklamadı ama kara deliğın içine eğildi.

Roma'ya kadar bize rehberlik edeceğime güvenerek.

SHARA

I Rik beni hayatımın en büyük savaşına taşırken gözlerimi kapattım. Düşünmedim, endişelenmedim ya da bir saldırı planlamadım. Bir şeyleri değiştirmek için çok geçti.

Şimdi. Ayaklarım ben doğmadan önce bu yola basmıştı.

Yüce Olan, lütfen bana yol göster. Beni güçlendir. Gerektiğinde beni koru, ama zamanı geldiğinde mızrağımın doğru uçuşmasına izin ver.

Çok hızlı bir şekilde varış noktamızın yakın olduğunu hissettim. Bir çıkış olduğunu hissettim -ama bir açıklığı gösteren herhangi bir ışık yoktu. Roma'da hava karanlık mıydı? Saat farkı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Xin, yer değiştirmemiş olmasına rağmen sessiz kurt ayaklarıyla etrafımızdan süzüldü.

Bir kapı var. Buraya bas, alfa..:

Rik ayağını kaldırdı ve kapıyı o kadar sert itti ki kapı bir şeye çarpıp bize doğru geri savruldu. Xin bana çarpmadan önce kapıyı yakaladı. Sanki bir duvarı ya da temeli yıkmışız gibi dışarıya taşlar yuvarlandı.

Güneş ışığı odaya doldu. Yüzümü buruşturarak gözlerimi kapattım. Xin geçitten çıktı ve bölgeyi hızlıca incelerken kapının hemen içinde bekledik.

Etrafımızdaki arabaları ve şehir gürültüsünü duyabiliyordum ama kesinlikle kalabalık, halka açık bir yere çıkmayacaktık. Marne Ceresa bana sıradan insanların bizim türümüzü bilmesini ve hakkında dedikodu yapmasını isteyecek türden bir kraliçe gibi gelmedi, gerçi belki de zaten Roma'nın vampir kraliçesi olarak tanınıyordu.

Temiz, Alfa. Ağaçlarla çevrili küçük bir parkın içindeyiz.

Yakınlarda insanlar var, ama duvarların dışında..:

Yine de Rik bekledi ve Kanımın geri kalanının yanımızdan geçip kapıdan çıkmasına izin verdi.

Kalbi kulağımın dibinde *gümbürdüyordu*, sakın ve sabit:

Keşke kalp atışlarını hep dinleyebilseydim.: Bir iç çektim. *Hayır, umurumda değil. Mantıklı olduğu sürece beni taşı.:*

Aya ve arkaya, kraliçem:

O dışarı çıkarken ben de duyularımı harekete geçirdim. Kadim ağaçların heyecanla fısıldadığını hissettim. Beni burada bile tanıdılar. Koruluğum bir şekilde onlarla konuşmuş muydu? Okyanusların ve binlerce milin ötesinde?

Ama büyük bir karga süzülerek önümüzde yere konduğunda cevabımı almıştım. Başını salladı ve hızla cıvıladı, sonra havaya sıçradı ve uçup gitti.

"Roma'ya hoş geldiniz kraliçem," dedi: dedi Nevarre. :İhtiyacınız olursa diye sürüsünün geri kalanını getirmeye gidiyor. Şehrin dört bir yanını gözliyorlar, nereye vardığınızı görmek için bekliyorlar...:

Marne'a rapor vermiyorlar mı?

Belli ki öyle değil. Kendi casusları var: Xin cevap verdi. *Kapıda bekleyen üç araba var:*

Yüksek sesle, "Nerede olduğumuzu bilen var mı?" diye sordum.

"Orospu çocuğu," dedi Guillaume başını sallayarak. "Kapıya bak. Yani, geriye ne kaldıysa."

Rik görebilmem için arkasını döndü. Artık boş olan bir kapının iki yanında iki tuhaf beyaz heykelin bulunduğu eski bir kaya duvarından çıkmıştık.

"Siktiğimin bahçe cüceleri mi?" Ezra mırıldandı. "Tüylerimi diken diken ediyor."

Buna hiç itiraz edemem.

"Cüceler değil," diye fısıldadı Gina kısık sesle. "Evlerin koruyucusu olarak bilinen bir Mısır tanrısı olan Bes'i temsil ediyorlar."

İşte bu, geçiştirmekte zorlandığım bir tesadüftü.

"Burası Porta Alchemica olarak biliniyordu," dedi Guillaume. "Aynı zamanda Sihirli Geçit. Sanırım on altı yüzyılda inşa edilmiş. Temel malzemelerden nasıl altın elde edileceğine dair gizli bir formülle oyulduğu söyleniyor. Heykeller buradan çok uzak olmayan bir tapınaktan alınmış."

"İsis'e mi adanmış?" Ben sordum.

"Sanırım öyle, ama ayrıntılar bulanık."

"Rik, beni biraz indir. Heykelleri yakından görmek istiyorum."

Daire ve Nevarre elbisemin kuyruğundan tutup çözerken, o yaklaştı ve beni dikkatlice ayağıma indirdi. Eğildim ve kısa heykelleri inceledim. Oldukça grotesktiler, gargoyeler gibiydiler, sadece kısa sakalları ve cüceye benzer yüz hatları vardı.

Doğruludum ve oymalardan geriye kalanları inceledim. Kapının üzerinde, etrafında harfler olan beyaz bir sembol vardı. "Latince mi bu? Mehen, okuyabilir misin?"

Ejderham da bana katıldı ve tiksintili bir iç çekti. *"Merkez, merkezin üçgenindedir."* Bu çok mantıklı. İşte bu ilginç." Bir alt cümleyi işaret etti. *"Üç mucize vardır: Tanrı ve insan, anne ve bakire, üçlü ve tek."*

Gözlerim açıldı. "Gerçekten Triune mu yazıyor?" Başını salladı. "Kesinlikle öyle."

"Zaman," diye hatırlattı Gina bana usulca.

Kolumu Rik'in pazularına doladım. "Hadi arabalara gidelim. Daha ne kadar yolumuz var bilmiyorum."

Xin'in belirttiği gibi, bizi bekleyen üç araç vardı; uzun, koyu renkli, renkli camlı Mercedes'ler. Şoförler arka kapılarda bekliyordu, siyah pantolon ve gömlekler giymişlerdi ve yüzlerini gizlemek için koyu renk gözlükler ve şapkalar takmışlardı. Tek ihtiyaçları olan boğazlarına beyaz bir yaka takmaktı, böylece rahip sanılabilirlerdi. Bildiğim kadarıyla, belki de gizlice Papa için de çalışıyorlardı. Bir Aima tanrıçasının soyundan mı geliyordu?

Bildiğim kadarıyla hayır: Mehen cevap verdi: :Kilise genellikle kan içmek gibi şeylerden hoşlanmaz, bu kadar değer verdikleri ritüeller göz önüne alındığında her zaman ironik olduğunu düşünmüşümdür, iktidardaki kadınlardan bahsetmiyorum bile...:

Rik, Gina ve ben ortadaki arabaya binerken, Kanım sözsüz bir şekilde diğer iki arabaya eşit olarak dağıldı. Parktan uzaklaştığımızda, dış duvarda oturan ve dikkatle bizi izleyen pasaklı görünümlü turuncu bir kedi fark ettim.

Trafik hafifti. Gideceğimiz yere doğru iyi zaman geçirdiğimizi düşünüyordum ama Gina sürekli saatini kontrol ediyordu. Roma, aynı anda hem modern hem de ortaçağ görünümlü mimariyle harabelerin birbirine karıştığı, uzayıp giden bir şehirdi. Sonunda büyük bir mermer heykelin yanında durduğumuzda Gina rahat bir nefes aldı. Rik arabadan inip bana doğru uzanırken, "Beş dakika," diye fısıldadı.

Elini tuttum ama beni hemen vagondan dışarı çekmedi. Daire yaklaştı ve treni kollarının arasına aldı. Bir kez dalgalanan

Metrelerce kumaş kontrol altındaydı, Rik parmaklarımı sıkarak beni uyardı ve sonra arabadan çıkmama yardım etti. Daire treni ayarlarken ve Guillaume diğer taraftan Gina'nın çıkmasına yardım ederken, başım dik bir şekilde onun yanında durdum.

Mermer heykel, bir göğsü açıkta bırakılmış, kumaşla örtülü bir kadındı. Bir kolunda bir demet buğday taşıyordu. Marne Ceresa'yı hiç bir tarım tanrıçası ile ilişkilendirmemiştim. Heykelin dibinde başka bir kedi oturuyordu, bu kedi siyah beyazdı. Kediler belli ki onun bu şehirdeki casuslarıydı.

:*Ceres aynı zamanda bir bereket tanrıçasıdır,:* Guillaume dedi ki. :*Kraliçelerinin varis yetiştirememesi Ceresa Hanesi için eminim zor olmuştur.:*

Marne'nin hiç kızı yok mu?

Bir tane bile yok. Daha az güçlü birkaç kız kardeşi vardı, ancak hiçbirini kraliçeye gebe kalmadı ve hiçbirinin hala yaşadığını sanmıyorum. Ceresa Hanesi onunla birlikte yok olacak:

Kraliçe ile yaşadığım zorluklara rağmen, onun eski evinin yok olması fikri beni üzüyordu. Söylediği bir şey kafamda yankılandı. Kız kardeşler. Bu önemliydi. *Kaç kız kardeş biliyorsun?*

Hatırladığım kadarıyla üç Ceresa kardeş vardı:

Zil yine yüksek, berrak bir çan gibi yankılandı. :*Carys. Carys!:*

"Ne?" diye cevap verdi sonunda.

Üç kız kardeş sana bir şey ifade ediyor mu?

Üç kız kardeş...: Onun bağı duyduğum rezonansı aldı ve büyüttü. :*Belki. Evet! Bulmama izin ver:*

Bağda, onu kitap yığınınından kitap yığına koşarken gördüm.

Bir sürü yığın vardı. Onları nasıl düzenlediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama zamanında bulabileceğini ummak zorundaydım.

Gina solumda, Rik sağımda ve Kanımın geri kalanı arkamda sıralanırken, heykele yaklaştım. Heykele yaklaştıkça kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, Marne'nin kan çemberini uyarıyordu.

Tanıdık bir kadın bizi bekliyordu ama onu tanımam biraz zaman aldı. Güzel gül goncası ağzı ve iri mavi gözleriyle porselen bir bebeğe benziyordu. Modern bir elbise giymiş olmasına rağmen saçları bile yüzünün etrafında dolgun bukleler halinde toplanmıştı. Keisha Skye'ın eski kardeşlerinden biri olarak kuledeydi. Ceresa Hanesi'nin elçisiydi ama adını hatırlayamıyordum.

:*Daniella Thalassa,:* Daire yardımsever bir şekilde ekledi.

"Isador Hanesi Üçlü'nün çağrısına yanıt veriyor," dedi Gina. "Majesteleri, Shara Isador, İsis'in son kızı, olmuş, olan ve olacak her şeyin kendisi, emredildiği gibi Majesteleri Marne Ceresa'nın huzuruna geliyor."

"Majesteleri." Kadın reverans yaptı. Çok alçaktan değil ama kibar olmaya yetecek kadar. "Ceresa Hanesi, Isador Hanesi'ne Roma'ya hoş geldiniz diyor."

"Teşekkür ederim, Daniella."

"Kanınız sizinle birlikte gelebilir, ancak Majestelerinin kan çemberinin gücünüze erişmenizi engellediğini lütfen unutmayın." Gülümsedi, sözlerine rağmen tavrı dostça ve kötü değildi. "Hepiniz."

Taşların gıcırdama sesi kafamı doldurdu. *:Bu, gerekirse sizi savunmak için yer değiştiremeyeceğimiz anlamına geliyor:*

Bu şaşırtıcı değil: İkimizi de rahatlatmaya çalıştım ama yine de midem korkuyla titredi. Marne Ceresa'nın yuvasına adım atma fikri zaten endişe vericiydi. Gücüme erişemeyeceğimi bilmek...

Ve Kanım yer değiştiremezdi...

Savunmasız olurduk.

Gina yaklaştı ve "bir dakika" diye fısıldadı.

Zaman dolmadan önce o lanet çemberin içinde olmazsak muhtemelen hepimizin öleceğini söylememe gerek yoktu. Peki başka seçeneğim var mıydı?

Daniella kenara çekilip geçmemizi işaret ederken, "Çember zaten Majesteleri tarafından Isador Hanesi'nin geçmesine izin verecek şekilde kodlanmış," dedi.

Roma Kraliçesi'nin yuvasına doğru bir adım attım.

GUILLAUME

M Hayatın bir hiçti. Shara yaşamalı. Tek bir şüphenin bile görüşümü gölgelemesine ya da kılıcımı etkilemesine izin veremezdim.

Gerçi Isador Hanesi bugün ölseydi.

Aynı kaderi paylaşmayı umamazdım. Birçok kez öldükten sonra geri döndükten sonra... Coatlicue'nun kraliçemle birlikte ölmeme gerçekten izin vereceğine inanmıyordum. Bu hak etmediğim bir huzurdu.

Burada kapana kısılmış olurdum. *Onunla* birlikte.

Biz Kan, kraliçemizi her yerde takip ettik, cehennemin derinliklerinde bile. Kan çemberi etrafımızı sardı ve bir an için zihnimde tam bir panik havası esti. Cehennem atım gitmişti. Aygırın vahşi cesaretini ya da toynaklarının gümbürtüsünü kanımda hissetmiyordum.

En azından hâlâ bağlarımız vardı, yine de kardeşlerim hayvanlarımızın kaybı karşısında aynı ilk paniği hissettikçe tedirginliğim artıyordu. Özellikle Mehen bunu zor karşıladı, anlaşılabilir bir şekilde. Binlerce yıldır Leviathan olarak kapana kısılmıştı. Ejderhayı kaybetmek ruhunun büyük bir kısmını kaybetmek gibiydi.

Çenesini sıktı, yanağında bir kas titriyordu. Yeşil gözleri kötülükle parladı ve Shara onu yatıştıranı kadar kuduz bir köpek gibi hırladı ve hırladı. Shara sol elini uzattı ve adam kendini Shara'nın yanına yapıştırarak onu Rik'in cüssesi karşısında ezdi.

"Ben hala buradayım." diye fısıldadı bağrımıza. *"Seni benden alamaz."*

"Bu taraftan, Majesteleri," dedi Daniella, geniş bir arnavut kaldırım patikadan aşağı inerken. "Bu yol eskiden Appian Yolu'nun bir parçasıydı. Suyumuzu hâlâ İmparator Augustus döneminde inşa edilen Aqua Virgo'dan alıyoruz."

"İnanılmaz," diye yanıtladı Shara. "Majestelerinin ailesi uzun zamandır burada mı yaşıyor?"

Daniella kibarca omuz silkerek, "Bilemem," diye cevap verdi. "Ben sadece birkaç yüz yıldır buradayım. Ceresa Hanesi'nin bu yuvayı en az bunun dört ya da beş katı kadar uzun süredir elinde tuttuğu kesin."

Bizi antik Roma yolundan villaya götürürken sohbet etti. Beyaz mermer sütunlar, buğday demetleriyle süslenmiş muazzam bir dövmeye demir kapıyı çevreliyordu. Kapılar açık duruyordu, ancak şövalyemin gözleri iki katlı binanın içine inşa edilmiş bir savunma tarihi gördü. Yukarıda, her an düşmeye hazır ağır bir taç kapı asılıydı ve ikinci katın balkonundaki güzel bir oyma tasarım sadece dekoratif değildi. Okçular bir zamanlar orada, davetsiz misafirleri avlamaya hazır bir şekilde konuşlanmışlardı. Belki birkaç fıçı kızgın yağ da vardı. Romalılar kesinlikle yaratıcı insanlarmış.

Savaşçı hislerim bizi izleyen birçok göz olduğunu biliyordu. Silahlarımıza dikkat eden, ilk önce kime saldıracaklarını ve kimi ortadan kaldıracaklarını planlayan yetenekli gözler. Diğer kraliçenin kanını göremiyordum ama en az yüz tanesinin ona yemin ettiği söyleniyordu.

Büyük giriş, bahçelerin etrafında bir dikdörtgen oluşturan iki katlı kanatlarla döşeli bir plazaya açılıyordu. Zeytin ve limon ağaçlarının arasında fiskiyeler çınliyordu. Hava, Toskana'daki güzel bir yaz sonu öğleden sonrasını anımsatırcasına daha sıcak ve yoğun görünüyordu.

İki ferforje sandalyeli küçük beyaz bir kafe masası, koyu mavi veya siyah fayanslarla kaplı dairesel bir havuzun yanında oturuyordu. Yukarıdaki parlak güneş ışığı ve mavi gökyüzüne rağmen tuhaf bir şekilde karanlıktı.

Marne Ceresa sandalyelerden birine oturmuş, kitap okuyor ve kucağındaki büyük beyaz İran kedisini okşuyordu. Meydanda başka kimse beklemiyordu. Ne bir Blood, ne bir consiliari, hatta ne de biz yaklaşırken bir hizmetçi.

Başka bir kedi havuzun kenarında oturmuş, dikkatle suya bakıyordu. Altın ve beyaz bir ışık yüzeye yakın bir yerde dönüp durdu ama sonra tekrar aşağıya indi. Yaklaştıkça suyun içindeki kalın bitki örtüsünü görebiliyordum, bu da başlangıçta neden bu kadar karanlık görüldüğünü açıklıyordu. Büyük koi balıkları suyun içinde yüzüyor, şık yüzgeçlerinin kışkırtıcı bakışlarıyla meraklı kediyle alay ediyorlardı.

Marne Ceresa kitabı bir kenara bıraktı ve bakışlarını kraliçeme doğru kaldırdı. Ayağa kalkmadı ya da hoş geldin anlamında tek kelime etmedi. Söylemezdi de zaten.

Burası onun yuvasıydı. Onun çağrısı. Hepimizin yerimizi bildiğinden emin olurdu, ancak görünüşü dikkatlice abartılmamıştı. Tacını takmamıştı, hatta muhteşem bir elbise bile giymemişti, ancak ışıltılı elmaslarla süslü beyaz ipek kaftanı ayrıcalık ve zenginlikten söz ediyordu.

Yine de onun Roma'nın kraliçesi olduğunu biliyorduk.

Bağında çılgın kelekler gibi uçuşan sinirlerine rağmen Shara son derece sakin ve rahat görünüyordu. Kollarını Rik'in ve Mehen'in kollarına dolamış, rahatça ayakta duruyordu ve her ikisi de ondan çok daha iri olmalarına rağmen, ona saygı duydukları bakan herkes için açıktı.

Hepimizin vardı. Serçe parmağını hafifçe kaldırarak bizi ikiye bölebilir ve dizlerimizin üzerine çöktürebilirdi.

Bu bir testti, Marne Ceresa'nın biz daha yuvasına varmadan çok önce kraliçemizin değerini ve gücünü ölçmek için hazırladığı birkaç testten biriydi.

Shara başını kibarca eğdi ama bakışlarını diğer kraliçeye sabitledi. Triune kraliçesinin beklediği buysa, diz çökmeyi ya da reverans yapmayı reddetti.

Marne'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Roma'ya hoş geldin, çocuğum."

Çok kibar ve aynı zamanda aşağılayıcı. Bıçak gibi kesen bir gülümseme.

"Davetiniz için teşekkür ederim, Majesteleri."

Kraliçemden aynı derecede kibar bir yumruk daha. Bu bir davet değil, dünyanın en yüksek Aima mahkemesinden gelen bir celpti.

"Oturun." Marne zarif elini karşısındaki diğer sandalyeye doğru uzattı. "Daniella, Shara'nın Kani'na içecek için mutfağa kadar eşlik et."

"Hayır, teşekkür ederim." Shara'ya sandalyeye kadar eşlik edip arkasına geçerken Rik'in sesi bir çığ gibi yuvarlandı. "Majesteleri."

Kendimizi ikisinin de arkasında bir yay şeklinde konumlandırıdık, omuz omuza, ancak yüzümüz uzağa dönüktü - tam karşısındaki kraliçe dışında herhangi bir yönden onu korumaya hazırдық. İş açık savaşa gelirse saldırısını durdurmak için hiçbir şey yapamazdık.

"Nasıl isterseniz," diye yanıtladı Marne. "Umarım çay içerken bana katılırsın, Shara."

Gina elinde bir bloknot ve kalemle Shara'nın sağında durdu. "Triune kayıtları için bu konuşmanın resmi kaydını tutmamı ister misiniz Majesteleri?"

Marne omuzlarını silkerek çaydanlığı aldı. "Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsanız."

Kuşku Rik'in bağında şiddetlendi. Marne çayı doldururken, masanın üzerinden atlayıp fincanı kraliçemizden uzaklaştırma dürtüsüyle savaştı. Zehir. Kirli kan. Kraliçenin kendi kanı, daha önce Kansas City'de Shara'yı tuzağa düşürmeye çalıştığı gibi. Kraliçenin bizimkiler için nasıl bir ihanet planladığını kim bilebilirdi?

Dışarıdan hiç rahatsız olmayan Shara fincanı kabul etti. Onu gözlerimle göremesem de, bağı bize onun gördüğü her şeye erişim sağlıyordu. Marne'yi dikkatle izledi, diğer kraliçe ilk yudumu alana kadar bekledi. Eli hafifçe titredi.

Zehirden korktuğu için değil.

Sinirler. Shara bu kraliçenin gücünden değil, sosyal konumundan korkuyordu.

Daha önce hiç bu çapta bir kraliçeyle oturup yemek yememişti. Küçük bir yudum yuttu ve fincanı tabağa biraz fazla sert bir şekilde geri koydu, yüzünü buruşturmasına neden olan beceriksiz bir çınlamayla.

Lekesiz beyaz giysiler içindeki hizmetkârlar meydandan geçerek çorba kâselerini kraliçelerin önüne koydular. Shara önündeki sonsuz gümüş takımlara panikle baktı.

:Sağdaki en uzak kaşığı al.: Hemen söyledim. :Çay fincanının yanında.:

Kaşığı aldı. Teşekkürler. Onunla birlikte yemesem ayıp mı olur?

Evet, diye cevap verdim, aynı anda Mehen homurdandı, Siktir et onu. Ne istiyorsan onu yap:

"Bu yeşil bok sana iştah açıcı görünüyor mu? Daire bağda sordu. Sanki birisi burnunu kaseye sümkürmüş gibi görünüyor:

Daha rahat olan Shara, şimdi yüksek sesle gülmek için mücadele etse de, kaşığını çorbaya daldırdı ve küçük bir ısırık alma riskini göze aldı:

:Lanet olası iğrenç gazpacho,: Ezra mırıldandı. :Tadı sümküsü kaygan salatalık gibi.:

Fena değil. Sanırım içinde biraz avokado var:

"Bana kendinden bahset Shara," dedi Marne. "Bariz olanın ötesinde. Evinizi ve tanrıçanızı biliyorum ama nasıl var olduğunuzu bilmiyorum."

"Kansas City, Missouri'de büyüdüm," diye temkinli bir şekilde başladı Shara. Kendisinin de belirttiği gibi, sadece gerçeği söylemek istiyordu ama Triune kraliçesi neden mahkemeye çağrıldığımızı öğrenmeden önce ona çok fazla bilgi vermek de istemiyordu. "Beni teyzem büyüttü ama birkaç ay öncesine kadar onun teyzem olduğunu bilmiyordum."

"Selena Isador'u hatırlıyorum. Gücü yüzünden değil, ki o da olağanüstü bir şeydi. Hayır, bir insana aşık olduğunu iddia etmiş ve yuvasını ve evini geride bırakmak için izin istemişti. Bu aşk hikâyesinin zamanlamasının senin gebe kalmandan kısa bir süre önce gerçekleşmiş olması çok garip." Shara cevap vermeden önce çorbadan bir ısırık daha aldı. "Onun adı Alan Dalton. Ölümüne kadar beni büyötmeye yardım etti."

"Olağanüstü."

Shara'nın bağı sayesinde diğer kraliçenin yüzüne baktığını, samimiyetini değerlendirmeye ve satır aralarını okumaya çalıştığını hissettim.

"Yani bir insan olarak mı yetiştirildin? Gerçekten ne olduğunu bilmiyor muydun?"

Shara kaşığı yere bıraktı ve çayına geri döndü. "Noel'den hemen öncesine kadar hiçbir fikrim yoktu."

Marne usulca tısladı. "Aman Tanrım. Bu senin için çok sarsıcı olmalı."

"Öyleydi." Shara tatlı tatlı gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden çayını yudumladı.

ek bilgi.

"Ölümünden önce Keisha Skye benimle senin hakkında temasa geçti." Shara şaşırmış gibi yaparak gözlerini açtı. "Öyle mi?"

İlk birkaç Blood'ı aradıktan kısa bir süre sonra Shara rüyasında Keisha ve Marne arasında geçen bir konuşmayı görmüştü. Rüyanın sadece kehanet değil, gerçek olduğu da kanıtlanmıştı. İki kraliçe de orada olduğunu bilmeden tüm konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

"Sizin çok özel bir soyunuz olduğunu iddia etti."

Marne bekledi, muhtemelen Shara'yı bu konuşmaya kulak misafiri olduğunu söylemesi için yemlemeye çalışıyordu. Ya da belki de sadece Shara'nın gizli doğumuyla ilgili gerçeği itiraf edip etmeyeceğini görmek istiyordu.

Shara böyle bir tuzağa düşmedi, sadece fincanının üzerinden kraliçeye baktı.

Sırtından aşağı ter damlıyordu. Hava ağırlaşıyor, sıcak hızla rahatsız edici bir hal alıyordu. Keyifli bir yaz günü gibi görünen şey, bir çölün sefil, kavurucu öğleden sonra sıcağına dönüşmüştü.

İki zorlu kraliçe çay fincanlarının üzerinde birbirlerine bakarak en ölümcül oyunu oynarken.

"Ona tam olarak inandığımı sanmıyorum. Kendi talihsiz çocuğuna hamile kalmak için yaptıklarından sonra değil." Marne elini kaldırdı ve hizmetkârlar ilk tabağı kaldırmak için hızla geri döndüler. "Ruhunu ışıık tanrısına satmış olması, gerçek annenin de aynı şeyi canavarlar tanrısına yaptığı anlamına gelmiyordu."

SHARA

I Hizmetçiler tabakları değiştirirken sessizce bekledik. Bu yemek karışık yeşillikler, mandalina portakalı dilimleri ve Tabağın her tarafına kanayan kırmızı bir şey.

Doğranmış pancar mı? Olabilir mi? Ama et görünümlü bir dokusu vardı. Çiğ et. Salatada mı?

Ben belalı bir vampir kraliçesiydim. Kana susamıştım. Rik'in boğazını parçalamayı düşünmek bile külotumu ıslatmama ve dişlerimin zonklamasına neden oluyordu.

Ama benim olmayan bir kanı arzulamadım. Tanrı aşkına, ne tür bir etti bu? Sığır eti mi? İnsan mı? Marne'ı kızdıran bahtsız bir kraliçe mi? Kim bilebilirdi ki?

Dengemi bozmak istedi. Esetta'nın savunmasına geçmemi ve annemin yaptığı hiçbir şeyin Keisha'nın yaptığı işkence ve ahlaksızlığa benzemediğini söylememi istiyordu.

Ra'yı becerdiğinde kızına hamile kalmamıştı, ama denemediği için değil. Onun beyzbol sopası büyüklüğündeki kocaman aletini görmüştüm ve bu hayal etmek bile isteyeceğim bir cinsel eylem değildi. Keisha'yı kullanmış ve onu hamile bırakamadığında ona yalan söylemişti.

Ona alfasına işkence etmenin ona arzuladığı kızı vereceğini söylemişti. Ne yazık ki haklıydı ve Tanza'nın ruhu o korkunç eylemle bozulmuştu. Şeytani ve kötü bir şey tarafından ele geçirilmişti.

Canavar olmadığımı iddia etmeyecektim. Çünkü öyleydim.

Bir kobra kraliçesine dönüşebiliyordum ve onu zehirleyip öldürmüştüm.
-Benim alfam. Gerçi onu diriltmeyi başarmıştım.

Keisha Skye'ı ölesiye tüketmişim, sanki hiçbir şey değilmiş gibi onun gücünü kendi içime çekmişim. İçimde kükreyen okyanusa karşı bir bardak su.

Heliopolis'te Guillaume'un kafasını koparmıştım.

Tabii ki canavarlaşmıştım.

Ama şeytani ya da kötü değildim.

Söyleyebileceğim hiçbir şey Marne'i aksi yönde ikna edemezdi. Yine de yüzünü izlerken, onu hiçbir şeye ikna etmek zorunda olmadığımı fark ettim.

Benim ne olduğumu herkesten iyi biliyordu. Ve bunun için benden nefret ediyordu.

Benden nefret ediyordu çünkü bir varis sahibi olamamıştı. Sadece evi ve gücü için bir varis değil, Üçlü Birlik için de bir varis. Guillaume'un bana baktığında gördüğü ve onu Üçlü Birlik'e çağrılacağıma ikna eden her neyse... Marne de onu görmüştü.

Ne iddia ederse etsin, burada olmamın tek nedeni buydu. "Biftek tartar sevmez misin?" Marne sordu.

Sandalyemde bilerek geriye yaslandım ve Rik'i arkamda hissedebilmek için başımı hafifçe geriye attım. Hemen ellerini omuzlarıma indirdi. "Hayır, teşekkür ederim. Korkarım o kadar aç değilim."

Bana sıkı bir gülümseme verdi, etkileşimimizi izlerken gözleri hafifçe kısıldı. "Pekâlâ. Violet, devam et canım."

Beyaz İranlı onun kucağından masanın üzerine zıpladı ve salatanın üzerindeki çiğ et yığınına mideye indirmek için yerleşti.

"Yine de gerçek annenizin geçmişini biliyorum..." Omuz silkmeden önce kaşlarını çattı, çenesi bir an gerildi. "Onun adını söyleyemem. Sanırım bu, Üçlü Birlik'e asla bağlılık yemini etmemeni sağlamak için yaptığı büyük planın bir parçasıydı. Bu yüzden seni Roma'ya çağırdım."

Gina masaya yaklaştı ve aramızdaki masanın üzerine ağır görünümlü bir zarf koydu. "Özür dilerim Majesteleri ama annesi yeni doğan kraliçeler için adet olduğu üzere doğumunda Triunes üzerine yemin ettirdi."

Triunes çoğul mu? Çünkü birine yemin etmem gerekiyorsa... Neden hepsine yemin etmeyeyim? Politikadan anlayan annemin yapacağı bir şeye benziyordu.

Esetta özgürlüğümü garanti altına almak için çok çaba sarf etmişti. Eğer ben daha bebekken beni Üçlü'ye yemin etmeye zorlamış olsaydı, hala seçeneklerim olsun diye beni *hepsine* yemin ettirmesini kesinlikle anlayabilirdim.

"Öyle mi?" Marne kaşlarını kaldırdı ama gazeteyi almak için hareket etmedi. "Ne kadar uygun. Bir kâğıt parçası kolaylıkla taklit edilebilir, özellikle de süper gizli doğumu sırasında Triune consiliari'ye resmi olarak teslim edilmemişse."

Gina, "Diğer iki tanığın kanıyla mühürlendi," diye cevap verdi.

Marne elini umursamazca salladı.

"İkisi de kraliçe," diye devam etti Gina. "Ya da bana öyle söylendi."

İşte bu Marne'nin ilgisini çekti. Gözlerini kısarak öne doğru eğildi, zarfı kaptı ve balmumu mührünü kırdı. "Kız kardeşi beni ikna etmeyecek. Bu alaya başka kimi bulaştırdı?"

Şimdi ben de merak ediyordum. Bunca zamandır başka bir kraliçe doğumumu biliyor ve tanıklık mı ediyordu? Ama kim?

Marne tek bir parşömen yaprağı çıkardı. Okurken parmakları kâğıdın üzerinde kasıldı ve sonunda buruşturup bir top haline getirdi. Gözleri öfkeyle parlarsa da bana sıkı bir gülümseme verdi. "Elbette. Bilmem gerekirdi."

Elindeki tomarı masamızın yanındaki gölete attı.

Ağzımın şaşkınlıktan açık kalmamasını umuyordum.

Roma'nın ünlü kraliçesiyle tanışmaktan çok korkuyordum. Sadece muazzam gücü ve müthiş şöhreti yüzünden değil, yaşı ve Üçlü Saray'daki konumu yüzünden de. Hayal edebileceğimden daha yaşlı, dünya ve genel olarak hayat konusunda daha tecrübeli olan bu kadın bana kendimi dizleri topuzlu ve kötü bir cilde sahip aptal, görgüsüz bir genç gibi hissettirmişti. Anlayabileceğimden bile daha uzun süredir hayattaydı. Benim hayatımın yılları onunkilerin yanında bir sivrisinek kadarken, insan zihinsel bir savaşa nasıl hazırlanabilirdi ki?

Yine de dünyanın en güçlü kraliçelerinden biri küçük bir öfke nöbeti geçirmiş ve önemli bir yasal belgeyi fırlatmıştı.

Lanet bir koi havuzuna.

Gina da ona baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bende kopyaları var-"

Marne elini masaya vurarak çatal bıçak takımını tıkırdattı. "Ama tabii ki biliyorsun."

Şaşkınlıkla ondan Gina'ya baktım. "Başka kim imzaladı?"

Marne'nin ağzından çıkan sert bir ses dikkatimi tekrar ona çekti. "Bilmiyorsun bile. Bu çok zengin. Kendi consiliarius'un yalan söyledi

en başından beri."

Gina bana doğru döndü, gözleri dehşet içindeydi. "Asla. Bilmiyordum, Shara. Hâlâ da bilmiyorum. Annen tarafından yapıldı ve tutmam için bana verildi, ama kimin imzaladığını hiç bilmiyordum. Sadece mahkemeye çağrıldığında gerekli olacağını biliyordum. Bana verdiğin kanın üzerine yemin ederim, başka kimin dahil olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kulaklarımda garip bir ses uğuldadı. Neredeyse tiz bir vızıltı ya da *uğultu* gibi:

Neyi duydun? Rik sordu.

Ses daha da yükseldi. Shriller. O kadar sinir bozucuydu ki ellerimi kulaklarımdan üzerine kapatmak istedim.

Ama eğer Marne bunu yapıyorsa... Bunun beni rahatsız ettiğini bilmesini istemiyordum.

Çenemi sıktım, ona o korkunç sesin ne olduğunu sormamaya kararlıyım.

"Önemli değil." Marne peçetesini eline aldı ve kucağında düzeltmeden önce sertçe kapattı. "Onun konumunu etkisiz hale getirmek için gerekli adımları çoktan attım. Yine de itiraf etmeliyim ki Shara, merhum annen oyunu kesinlikle iyi oynadı. Neredeyse beni ele geçiriyordu."

Şu lanet ses. Kulaklarım aralıksız uğultuyla ağrıyordu. Ellerimi kucağımda birleştirdim, tırnaklarımı kan akıtmadan biraz acı verecek kadar derime batırdım. Bu burada bir silah olarak kabul edilebilir.

"İşimize bakalım, olur mu?"

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve o lanet olası sesi aramak yerine gözlerimi Marne'a odaklanmaya zorladım.

İşte geliyor. Bu onun son hamlesi. Ya oyunu kazanacağım ya da hepsini kaybedeceğim.

"Kanınızı sevdiğinizi duydum. Eğer onları hayatta tutmak istiyorsan..." Kedisi ona sürtünmek için geri geldiğinde gülümsedi, yüksek sesle mırıldandı. "O zaman benim Kanımdan birini kendi Kanına kabul edeceksin. Ya da hepsini öldürürüm ve sana benim seçtiğim bir Kanı kabul etmekten başka seçenek bırakmam."

RIK

No. Lanet olsun. Yol.

Sanki böyle korkunç bir karar vermesini fiziksel olarak engelleyebilecekmişim gibi Shara'nın omuzlarını sıkıca kavradım.

Bu çok mu kötü? Daire sordu. :Eğer hepimiz çekip gidersek... Politik olarak, yapılacak en akıllıca şey bu...:

Mantıklı konuştuğunu biliyordum.

Ama yine de hoşuma gitmedi.

Bu, Triune seviyesindeki bir kraliçenin vermesi gereken türden bir karardı. Hepimizi korumak için diğer kraliçelerden Kan almak ve çoğu zaman sevmediği kraliçelerle ittifaklar kurmak zorundaydı. Mayte gibi bir kardeş küçük bir kraliçe için iyi ve güzeldi ama bir Triune kraliçesinin emrinde yüzlerce Mayte olurdu.

Ve yine de Marne Ceresa'nın evini yutmasını engelleyecek kadar gücü olmayacaktı.

Bu basit bir sayı oyunuydu. Marne yüzlerce yıldır hayattaydı ve bu yılları güç tabanını olabildiğince korkutucu hale getirmek için akıllıca kullanmıştı. Shara bazı harika bağlantılar kurmuştu ama aynı müttefikleri kazanmak için bir ömrü olmamıştı.

Ayları vardı. Gerçekten.

Isador Hanesi'ni bir miktar ateş gücüyle hizalamak için harika bir iş çıkarmış olsa da, Ceresa Hanesi'nin eline su dökemezdik ve asla da dökemeyecektik.

Oh? Shara'nın bağı, şarkı söyleyecek kadar sıkı çekilmiş bir keman teli gibi sıkı hissettirdi:

Tabii ki yapabilirsin: Omuzlarındaki kavrayışımı yumuşattım ve zihnindeki gerginliği biraz olsun hafifletmek için alçak, şefkatli gürlememi kullandım: *Ama bedelini ödemek istemezsin. Bu tehlikeli bir kumar ve böyle bir savaşta hepimiz ölebiliriz. Onu yenmek için birimizi bile kaybetse bu bir zafer sayabilir misin?*

"Karar vermeden önce, tüm Kanınızın benim emrimle öleceğinden emin olmak için adımlar attığımı bilmelisiniz."

Shara yavaşça ayağa kalktı, omuzları ellerimin altında titriyordu. "Ne? Nasıl?"

Marne fincanını kaldırdı ve çayını rahatça yudumladı. Sanki az önce hepimizi öldürmekle tehdit etmemiş gibi. "Okçular. İkinci katın balkonunda."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Guillaume.

Marne, sanki büyük Guillaume de Payne'in huzurunda olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi, ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Merak etmeyin, şövalye bey. Sizin için de özel planlarım var."

Fikirler zihnimde teker teker patladı... sadece bizim gibi kesinlikle ölmek için. Yer değiştiremedim. Hiçbirimiz yapamadık.

Shara gücüne erişemedi.

Yani evet. Okçular bizi vurabilir ve o da kan kaybından ölmemizi izlemek zorunda kalır. Bizi iyileştiremez. Marne bedenlerimizi çemberinin içinde tutarsa bizi diriltemez.

Ve yapacaktı da. Çünkü o tam bir orospuydu.

Ne lanet bir alfaydım. Kraliçeme yardım etmek için hiçbir şey yapamadım.

Hiçbir şey, ama burada dur ve lanet olası öl.

Shara benden uzaklaştı ve masanın yanında bir ileri bir geri volta attı. Arada bir, sanki bir sesi ya da sesleri engellemeye çalışıyormuş gibi bilinçsizce kulaklarına doğru uzanıyordu.

Kendi korkumu bir kenara iterek onun bağına daha fazla odaklandım. Vücudunu araştırdım, ona acı verecek ya da büyüsüne müdahale edecek herhangi bir saldırı ya da yabancı unsur aradım ama hiçbir şey hissedemedim.

Xin, garip bir koku alıyor musun ya da bir şey duyuyor musun?

:Hiçbir şey, alfa.:

:Duymuyorum,: Itztli bağımızda dedi ki: *:Ama hissediyorum. İçinde bir titreşim var:*

Ejderha sonarı gibi mi? Mehen sordu. :Belki Tiamat onunla dalga geçiyordur.:

"Kapayın çenenizi, hepiniz. Shara karşılık verdi. Yoksa Tanrı yardımcım olsun, bağlarınızı koparırım. Bu gürültüde düşünemiyorum!"

"Tereddüt ediyorsun," dedi Marne üzüntüyle başını sallayarak. "Sanırım sana bir ders vermem gerekiyor."

"Hayır!"

Çok geç kalmıştım. Havayı yaran bir okun vınlama sesini duymadan önce sol omzumda ağır bir gümbürtü hissettim. Çarpmanın etkisiyle homurdandım ama ok yerine altı ayak uzunluğunda ağır bir mızrak bile olsa tek bir ok beni etkisiz hale getiremezdi.

Bu sadece bir uyarıydı.

"Rik!" Shara bana doğru koşmaya başladı ama onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. Sağ kolum işbirliği yaptı. Sol kolum yanımda gevşek bir şekilde asılı kaldı.

"Ben iyiyim kraliçem. Siz işinize bakın." Aramızdaki bağda sessizce dedim ki: *"İhtiyacımız olan son şey serseri bir okun sana isabet etmesi. Hepimizden uzak dur:*

Gözleri öfkeyle parlıyor, büyüsu kanını bir şenlik ateşi gibi aydınlatıyordu: *Seni korumak için her şeyi yaparım:*

Biliyorum kraliçem. Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Sana sonsuz güveniyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap. Şüphesiz, doğru olan bu olacaktır. Tanrıçanız her zaman kalbinize rehberlik etmiştir:

Lanet teklifini kabul et. Yapılacak tek şey bu: Guillaume yere yığıldı. *Heliopolis'te kazanmak için kafamı nasıl kopardıysan, onun kanlarından birini de kabul etmelisin. Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu bu ve o da bunu biliyor:*

Shara sonunda yüksek sesle, "Bir yemin ettim," dedi ve yavaşça Marne'in yüzüne döndü. "Sadece sevdiğim Kanı alacağıma yemin ettim."

Marne güldü, saf bir sevinç sesiydi bu. Hatta neşeyle ellerini çırpı. "Oh, Shara, canım. Çok ama çok gençsin. Buna bayılıyorum. Bayılıyorum. Yakışıklı Kan'ına böylesine tatlı bir bağlılık duyuyorsun ama inanılmaz derecede safsın."

Kraliçemin bakışları yere düştü. Pembe yanaklarını kararttı. Birden utangaç, beceriksiz genç bir insan gibi göründü. "Rik beni bulduğunda bakireydim. Düşündüm ki..."

Marne sempatik bir şekilde başını salladı. "Kan almak harika bir deneyim olabilir ama bu aşk olduğu anlamına gelmez. Kendini iyi hisseden her Kan, sizi en az daha önce aldığınız Kanlar kadar iyi hissettirmeyi bilir. Yıllar boyunca yüzlerce Kan aldım ve size tüm samimiyetimle söyleyeyim, yeni bir Kan aldığınızda hissettiğiniz o harika duygu eninde sonunda kayboluyor."

Çıplak ellerimle onun boynunu sıkmak istedim. Sadece başlamak için. Sonra Itztli bize Derisi Yüzülmüş Olan'ın bir bedenin derisini nasıl yüzüp dans ettirebileceğini gösterirken Nevarre'nin onun gözlerini oymasına izin verecektim.

"Hepinizin hayatına karşılık benimkilerden birini kabul etmenin size maliyeti çok az."

"Sonra da yuvamda ve yatağımda bir casusunuz olacak," dedi Shara acı acı.

"Doğru." Marne sandalyesinde arkasına yaslandı ve sakince kedisini okşadı. "Ama elbette benim durumumu anlayabilirsin. Sen bir yuvada büyümedin. Sana yol gösterecek hayatta kalan bir evin yok. En uygunsuz zamanda tekleyebilecek vahşi bir topsun. Bu şekilde sana yardım edebilirim."

Shara homurdandı. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Benden bir şey istemeye karar vermiş olmalısın. Eğer bir şekilde yardımına ihtiyacın yoksa neden aynamı ortaya çıkardın?"

Dikkatle suya baktı. O kadar dikkatliydi ki, Marne adını söyleyene kadar diğer kraliçeyi duyduğunu sanmıyorum. Tekrar.

Shara yavaşça dönerek bana baktı. Omuzları çökmüştü ve verdiği kararı biliyordum. Başka ne seçeneği vardı ki?

Eskisi gibi devam edebileceğimizi hayal etmiştim. Onu hâlâ bildiğimiz derinlik ve neşeyle sevebileceğimizi. Ama o bir kraliçeydi.

Çok güçlü bir kraliçe.

Bedeli ne olursa olsun bir üst seviyeye çıkması gerekiyordu. Eğer bu tavizi vermeyi reddederse her şeyimizi kaybedecektik.

"Evinizin içinden bir kan kabul edeceğim." Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Sanırım haklısın. Sonuçta bir Kan diğerlerine çok benziyor."

Tanrıça. Bu sözleri onun ağzından duymak omzuma saplanan lanet mızraktan daha çok canımı yaktı. Onun böyle bir şey söylediğini duymaktansa kobra kraliçesinin bana zehir pompalamasını ve vücudumu tekrar sıvılaştırmasını tercih ederim.

"Mükemmel. Makul bir anlaşmaya varabildiğimize çok sevindim. Kanlarımdan herhangi birini seçebilirsin çocuğum, tabii ki alfam hariç. O nispeten yeni ve onları istediğim şekilde eğitmek çok uzun zaman alıyor."

Bana bakarken Shara dişlerini birbirine geçirdi, bağı hâlâ o garip, sıkı hisle şarkı söylüyordu. Sanki kopmanın eşiğindeydi. "Dediğim gibi, evinizden bir tane alacağım. Doğumuma başka kim şahit oldu?"

"Oh, sanırım bir anlaşmaya vardığımızı söylemenin bir zararı olmaz. Undina Ketea şahit olarak imzaladı. Annen sana her iki mahkemede de yemin ettirdi."

:*Skolos Triune kraliçesi*,: Daire bağlarımızda dedi ki. :*Deniz tanrıçası Keto'dan türemiş*..:

Annem gerçekten bir dahiydi. Bekle, Rik. Bir dakika içinde döneceğim:

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama aniden, kalçam kadar kalın bir dokunaç ayak bileğini sardı ve onu havuza çekti.

SHARA

Wsu başımın üzerine kapandı. İsis'in ağır tacı sayesinde, ayak bileğimdeki dokunaç olmasa bile taş gibi batacaktım.

Havuzun gerçek bir tabanı yoktu. Marne havuzu basit bir koi göleti olarak gizlemişti ama ayak ayak su ve bitki örtüsünün içinden geçtim. Böylesine büyük dokunaçlara sahip bir deniz yaratığını barındırmak için büyük olmalıydı.

Umarım beni ona sürüklemeden önce bayılmam. Evet, o. Onun bir Aima kralı olduğundan emindim ama Marne'nin onu neden kilit altında tuttuğunu bilmiyordum. Oksijen eksikliğinin beni etkileyeceğinden bile emin değildim. Şimdiye kadar kendimi iyi hissediyordum. Nefes almaya ihtiyacım yoktu. Henüz.

Hapishanesine yaklaştıkça tiz, yüksek perdeden gelen ses yumuşadı. Can sıkıcı, acı verici bir sestten çok müziğe benziyordu, yine de daha önce duyduğum hiçbir müziğe benzemiyordu. Güneş ışığı, suyun içinde dans eden bitkilerin yosun tutmuş yaprakları arasından zar zor süzülüyordu. Bir mağaranın içine hapsolmuş yaratığı aydınlatmaya yetecek kadar. Giriş, vücudum kadar kalın demir parmaklıklarla kapalıydı ve dokunaçlarından daha fazlasını dışarı çıkaramayacağı kadar birbirine yakındı.

Dev dokunaçlar onun etrafında kıvrıldı ve suya doğru uzandı. Normal bir ahtapot için çok fazlaydı. Karanlık deliğin içinde şeklini seçmek zordu, ama bulanıklığı kesen iki parlayan gözü vardı ve dokunaçları parlak mavi-yeşil biyoluminesansla parlıyordu. Görebildiğim kadarıyla kılıçlarla kaplı dev bir ağzı vardı. Kesinlikle beni bütün olarak yutacak kadar büyüktü.

Bir an için, evet, beni yiyeceğinden korktum. Ama ona yaklaştıkça bu korku geçti. Ben ona yaklaşıp yaklaşmaz beni suya sürükleyebilirdi.

havuza yaklaştı. Beni uzuvlarımdan ayırabilir ya da başımı havuzun kenarına çarpabilirdi. Bunun yerine, beni yavaşça kendisine doğru çekti. Beklemişti, bir şekilde beni aşağı çekmek için mükemmel anı sezmişti.

Ayrıca, mağaramda onun varlığına dair bir ipucu görmüşüm, bu da bana amacı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Marne'nin evinin içindeydi. İstedğim uzlaşmayı yerine getirdi.
için

. Ama *onun* kanı değildi. O
benim kanımdı.

Zihnimin dokusunda onun mavi-yeşil parladığını görebiliyordum,
Marne'in korkunç pazarlığından bir çıkış yolu için yaptığım umutsuz çağrıya cevap verdi.

Çünkü korkunçtu, en azından benim için. Kanımı seviyordum ve her zaman da sevecektim. Sırf gücümü korumak ve bir Üçlü koltuk kazanmak için umurunda bile olmayan Kan'ı almaya başlamam gerekiyorsa, o zaman her şeyin canı cehenneme.

Ben olsam yapmazdım.

Dev kafasını parmaklıklara dayadı ve şarkı durdu. Bana öyle kederli ve çaresiz bir bakış attı ki. Ne söylediğini anlamak için onunla bir bağ kurmama gerek yoktu.

Çıkarın beni buradan.

Eski çubuklardan birini kavradım ve deneysel bir çekiş yaptım. Yaşına rağmen hâlâ sağlandı ve tüm o yosunla birlikte bir yılan balığı kadar kaygandı. Ayrıca, mümkün olsaydı dokunaçlarıyla onları söküp çıkarabilirdi.

Parlayan gözleri kafesinin sağ alt köşesine indi, dokunaçları beni o yöne doğru kaydırđı. Ellerimi kullanarak kayanın kenarındaki kara deliğe doğru yürüdüm.

Tanrıça. Bilinmeyen, sadece elimin girebileceği büyüklükteki karanlık delikleri sevmezdim. Eğer bir deniz yılanı beni ısıırırsa, Rik'in yüzerek beni dışarı çıkarması gerekirdi. Yine de Marne'nin beni iyileştirmekle uğraşacağını sanmıyordum.

Parmaklarımda üzerinde kötü bir şeyin yüzmesine hazırlıklı olarak, elimi yavaşça deliğe soktum ve tutacak bir kol bulmak için dikkatlice etrafı yokladım. Bir şey parmaklarımı gıdıkladı. Yosun, dedim kendi kendime. Sadece yosundu. Ürpertici bir sürüngen değil.

Aradığım şeyi bulmadan önce kolumu omzuma kadar deliğin içine sokmuştum. Deliğin dibinde bir çukur vardı ama içindeki kol ya da anahtar çoktan gitmişti.

Hayal kırıklığına uğrayarak elimi çektim ve yeri taradım. Bir-

Oh, beni yandan becer. Almıştım. Tam olarak ihtiyacım olan şeye sahiptim. Pelerinin kenarını karıştırıyor, Rik'in gizli cebe attığı bıçağımı arıyordum. Parmaklarım aptallık ediyor ve beynimin onlara yapmalarını söylediği şeyi görmezden geliyordu.

Görüşüm gittikçe kararıyordu ve göğsüm ağrıyordu.

Acele et, Rik kafamın içinde fısıldadı: Belalı bir vampir kraliçenin bile eninde sonunda nefes almaya ihtiyacı vardır:

Bağa dokunduğunda aklım yukarıdaki sahneye gitti. Yüzyılın hareketini gerçekleştiren Kanım, havuzun kenarında öfkeyle volta atıyor, suyu arıyordu. Beni canlı ve zarar görmemiş hissetmelerine rağmen, dipte kapana kısılmış yarattığı kurtarmaya çalışıyorlardı. Ezra ve Mehen yerde yumruklaşıp güreşirken birbirlerine bağırarak iyi vakit geçirseler de Rik onları kontrol altına almıştı.

Neden birbirleriyle kavga ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama etkili bir dikkat dağıtıcı oldu.

Sonunda ince çakıyı çıkarmayı başardım. Mekanizmayı tetiklemek için ne kadar uzun olması gerektiğinden emin olamadığımdan, bıçağın uzunluğunu geçici koluma eklemek için çevirerek açtım. Elimi tekrar deliğe sokarken uyuşmuş parmaklarımın dayanmasını isteyerek sıkıca kavradım.

Sanki alttaki yuvaya doğru yapılmış gibi, bıçağım yerine kaydı. Dişliler inledi. Metal çıgık attı, suyun içinde garip bir şekilde yankılandı. Parmaklıklar hareket ediyordu.

Yüzeye doğru yüzmeye çalışmadım ama deniz yaratığının beni vücuduna doğru çekmesine izin verdim. Hiç de sümüksü değildi. Gerçi şimdi koyulaşan karanlıkta ellerim de parlıyordu.

Korkmuyordum. En iyi işimi karanlıkta yaptım.

Annemin sesi karanlık sessizliğin içinden süzülüyordu. *Bak.*

Gözlerimi açtım. Hâlâ suyun altındaydım ama koi havuzundaki yaprakların yerini kaygan kayalar ve kökler almıştı. Su nefis derecede sıcaktı ve ruhum neşeyle şarkı söylüyordu. Burayı tanımıştım.

Benim mağaram, ama hiç olmadığı kadar derin.

Gümüş titreyerek dikkatimi kalp ağacımın dibindeki gölgeli bir deliğe çekti. Köklerin bir mağaraya açıldığı bir yer. Yaklaşırken korkmadım. Kaderimde burada olmak vardı. Bunun için doğmuştum.

İnci gibi gümüş bir parıltı odayı aydınlattı. Bir an için Esetta'nın benimkine çok benzeyen yüzünü gördüm. Onun gururlu gülümsemesi kalbimi kabarttı ve özlemle sızlattı. Annemi. Keşke onu tanısaydım.

Parlayan nesneye yaklaştı. Kk bir şeydi. Belki bir ayak boyunda ve hafif yuvarlaktı. Bir heykel olduğunu düşündüm. Ama ayrıntıları seçemiyordum.

Bir şey beni geri çekti. Beni suyun ve bitki örtüsünün içine doğru sürüklüyordu. Güneşe doğru. Hayata. Kanıma.

Evet. Zamanı gelmişti.

Esetta'nın sesi suyun içinden bana ulaştı. * Triune'a da yemin etmiştin, yani seebilirdin.*

Bir görüntü kafamı doldurdu. Annemin yüzüne baktım. İki kişi daha onun iki yanında duruyordu. Topuğuma batan keskin bir iğne beni feryat ettirdi ama o beni yatıştırdı. Fısıltıları beni uykuya sallıyordu.

Kanı zerine, Shara Isador l'ye yemin etti. Kanı zerine, Shara Isador Skolos'a yemin etti. Kanı zerine, Shara Isador Triskeles'e yemin etti. Kanı zerine, İsis'in son kızı, Yüce Olan, O olan ve her zaman olacak olan Shara Isador, kalbindeki tüm sevgiyle yolunu seçecektir.

Seç kızım ve bil ki seni her zaman seveceğim.

SHARA

B Gözlerimi açmadan önce Ezra'nın homurdanmasını duydum. "Şimdi karayı, havayı ve denizi hallettik. Ama beni yandan becer, o uuuuuug-ley."

Sert bir bedene inen yumruğun sesi doğrulmamı sağladı. Mehen homurdandı, "Denizde savaşağımızı da nereden çıkardın, seni kokuşmuş kürk yığını?"

Boynumda bir sorun vardı. Başım gülünç derecede ağırdı ve tuhaf bir şekilde dönüyordu. Başımı dik tutmak için çok fazla çaba sarf etmem gerekiyordu.

Rik onu çekip kucağıma koyana kadar ağır tacın aşağıya kaydığını ve saçlarıma dolandığını fark etmemiştim.

Doğal olarak beni vücuduna sımsıkı sarmış, sağlam olan tek kolunu bana dolamıştı. Omzuna saplı mızrağa rağmen önce benim için endişelenmişti. Kollarında döndüm ve vücudunun ön tarafından bir ayak kadar dışarı taşan mızrak ucuna baktım. Onu iyice şişlemişlerdi. Lanet olası piçler.

"Biri şaftı kırıp dışarı çekebilir mi?"

Itztli hemen kuyruk kısmını, Tlcel ise ön kısmını yakaladı. Kardeşi kalın sapı bir çıra parçasıymış gibi ikiye bölerken o da sabit tuttu. Tlcel parçalanmış odunu omzundan çekip çıkarırken Rik inlemedi bile.

Rik'in kafasını boğazıma doğru çektim ve Marne onu durduramadan dişlerini bana geçirdi.

"Gücüne erişemiyorsun," diye karşılık verdi. "Onu iyileştiremezsin."

Sakin bir şekilde ona baktım ve gözlerimde kızgınlıktan da öte olduğumu gösteren düz, ölü bakışı görmesine izin verdim. Her yerde intikam almaya hazırdım. "Hiçbir zaman beslenemeyeceğimi ya da Kanımın beslenemeyeceğini söylemedin."

"Senin kanın bir silah," diye homurdandı. "Tüm kraliçelerin kanı tehlikelidir. Yuvamın içinde böyle bir silahı kullanmaya nasıl cüret edersin?"

Omuz silkтім. "Çemberinize yaptığınız büyüde daha açık olmalıydınız. Gücümü sana karşı kullanmayacağım ama birkaç yudum kanım onu iyileştirebilecekken alfamın acı çekmesine seyirci kalırsam Tanrı bana yardım etsin."

"Ayrıca, ona bir Kan almasını söylediniz Majesteleri," dedi Gina en işlek sesiyle. "Buna ancak söz konusu Kanı *beslerse* uyabilir. Yani bu, biz yuvanıza girmeden önce Isador Hanesi'ne koyduğunuz kısıtlamalarla açıkça yasaklanmış değil."

Bir dokunaç yaklaşarak bana onun varlığını hatırlattı. Bana dokunmadı ama ne istediğini biliyordum. Neye ihtiyacı olduğunu.

Rik başını kaldırdı ve kanımın boğazımdan aşağı damlamasına izin verdi. Kraken'in dev şekline hayretle ve evet, biraz da tiksinererek baktım ama aynı zamanda büyüleyiciydi. Kafası, dikdörtgen bir gövdenin ucundaki garip, kemerli bir kamburdu. Ağzı ve başı, neredeyse Medusa tarzı canlı bir sakal ya da yele gibi, daha küçük dokunaçlarla çevriliydi. Sırtını dikenli bir sırt kaplıyordu ve tabanından daha kalın, daha uzun dokunaçlar filizleniyordu.

Gün ışığında, dokunaçlarının üzerinde inci gibi yumuşak lavanta rengi emicileri olan koyu mor-gri bir renkteydi.

Tereddütle dokunaçlarından birine uzandı ve kolumu hafifçe gıdıklarken verdiğim tepkiyi izledi. Onlarla bana zaten dokunmuştu ve ben çılgık atarak kaçmamıştım ama belli ki şimdi onu tam olarak gördüğümde nasıl tepki vereceğim konusunda endişeliydi.

"Duuuude." Kelimeyi uzatarak Daire başını salladı ve güldü. "Senin sefil kışını lanet olası bir koi havuzunun dibinden kurtardı. Bence senin bu halinden memnun olacak."

"Beslen, Kanım. Seni görmek ve adını bilmek istiyorum."

Dokunaç boğazıma dolandı ve kanı vakumlamak için emicileri derime bastırdı. Tamamen rahatsız edici değildi, ancak aynı anda birden fazla küçük ağzın üzerimde çalışması-

Daire kış kış güldü ve ağzını açtı.

Guillaume, tamamen uygunsuz bir şey söyleyemeden onu kafasının arkasından kelepçeledi. Yalnız olsak sorun olmazdı ama

Roma kraliçesinin önünde cinsel imalı şakalar yapmak umurunda değildi.

Kendinden daha emin olan kraken daha da yaklaştı ve elbisemin mahvolmuş ipeğinin altından bacağıma bir dokunaç daha doladı. Ugh. Göletteki yolculuğumdan sonra muhteşem elbisem bebek kakası kahverengisine boyanmıştı ve iç çamaşırlarımın çok yakınında bir parça yosun ya da kaygan bir şey olabilirdi.

Ah. Hayır. Bu sadece krakenin dokunaçlarından birinin kalçamı gıdıklamasıydı.

Kanımın çoğu bana ilk geldiğinde olduğu gibi, o da kanımı istediği kadar basit dokunuşlar da istiyordu. Yine de bu kadar çok dokunacın aynı anda bana dokunması en hafif tabirle ilginçti.

Marne'a kaşlarımı kaldırdım. "İstediginizi yaptım. Kan aldım." Güldü ve elini bize doğru umursamaz bir şekilde salladı. "O *benim* Kanım değil, yani o sayılmaz."

Gülümsedim.

"Gina mı?"

Defterindeki birkaç sayfayı geri çevirdi ve konuşmamızı okudu. "Shara Isador, '*Evinizin içinden* bir kan kabul edeceğim' dedi. Marne Ceresa, 'Mükemmel' diye cevap verdi. Makul bir anlaşmaya varabildiğimize çok sevindim."

"Ne dediğimi biliyorum," diye karşılık verdi Marne. "Özellikle *benimkilerden* birini söyledim Kan."

"İlk ifadenizde, evet. Ancak bu ifade Shara tarafından değiştirildi ve siz de bunu kabul ettiniz. Triune Maddeleri Bölüm 101.88.13, imtiyaz talep eden kraliçe bir anlaşmanın başarılı olduğunu belirttiğinde ve rıza gösteren kraliçenin alternatif teklifini kabul ettiğinde iki kraliçe arasında uzlaşmacı bir anlaşma yapıldığını belirtir. Bölümün tamamını tekrar okuyayım mı Majesteleri? Yoksa makul bir anlaşmaya varıldığını söylediğinizi mi hatırlıyorsunuz?"

Marne bana baktı, yüzü yuvasının kenarında gördüğümüz mermer heykel gibi hareketsiz ve soğuktu.

Roma'ya girdiğimden beri ilk kez ciddi ciddi beni öldürmeye çalışabileceğini düşündüm. Bana, tertemiz evinin her tarafına pislik bulaştırmış saldırgan bir yaratık gibi baktı.

Rik'in göğsüne yaslandım. Yeni Kanım yavaşça insan formuna geçti. Omuz hizasında siyah saçları ve düzgünce kesilmiş sakalı. Canavarının biyoluminesansıyla aynı renkte mavi yeşil gözler. Ve Kanım'ın herhangi biri kadar iyi bir fiziğe sahipti, şekil değiştirdikten sonra bir alakarga kuşu kadar çıplak ve çırılçıplaktı,

Yine de kollarında daha fazla araştırmak istediğim bazı ilginç görünümlü dövmelemler vardı.

Ve tabii ki beni gördüğü için çok ama çok mutluydu.

Yüzünü ondan ayırmadan sağ kolumu yeni Kan'ın boynuna doladım. "Adın ne Kanım ve seni o mağarada ne kadar tuttu?"

"Okeanos Ketea, kraliçem." Sesi şaşırtıcı derecede melodikti, tıpkı kraken şarkısı gibiydi ama artık onu bulup serbest bıraktığım için daha az tiz ve umutsuzdu. "Majesteleri Marne Ceresa tarafından yüz yıldır hapsedildim."

"Demek bu yüzden Undina doğumuma tanıklık etmeyi kabul etti," diye fısıldadım kendi kendime, başımı sallayarak. "Senin özgürlüğünü kazanmak için annemle bir pazarlık yapmış olmalı."

"Undina benim annem, Skolos Üçlüsü'nün Yüce Kraliçesi. Beni Roma'ya teslim etmek zorunda kaldı ama nedenini bilmiyorum."

Gözlerindeki milyonlarca sırrı okumaya çalışarak Marne'nin yüzünü inceledim. Yuvasında ya da dünyada sakladığı başka kaç rehine vardı? "Bir Skolos kraliçesi neden Roma kraliçesiyle böyle bir pazarlık yapsın ki?"

Marne kısık bir tiksinti sesi çıkardı ama gözlerinde bir parıltı sezdim.

Eğlence, belki. Ya da...

Belki küçük bir
kıvılcım... Saygı
diyebilir miyim?

Tanrım, tam zamanıydı.

"O lanet olası bir kral." Mehen'in ejderhası sesini sertleştirdi. "Çoğu mahkemede, bu size ölüm cezası vermek için yeterlidir."

Bağın içinde Leviathan'ın pullu burnunu ellerimle kavradım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Benim mahkememde değil."

"Yeter," dedi Marne, sesi bir kırbaç kadar keskindi. "Kalkın. Hepiniz ayağa kalkın."

Böylece seninle sonsuza dek başa çıkabilirim."

Elimi kaldırdım ve Tlancel ayağa kalkmama yardım etti. Tacı düşürmeden yakaladım ama tekrar başıma takmaya çalışmadım. Karmakarışık saçlarımı düzeltene kadar olmazdı. Okeanos'un önünde stratejik bir şekilde durarak diğer kraliçenin görüşünü engelledi, ancak yanıma yapışmış halde kaldı. Rik önünde beni kollarıyla sardı. Itztli diğer yanımda bana yakın durdu.

Daire dışarıda kalmamak için önümde alçaldı ve dev bir kedi gibi bacaklarımın etrafına dolandı.

Kanımın geri kalanı yakınımnda ama arkamda toplandı.

Ben onların kraliçesiydim. Bu tehditle başa çıkacaktım ve beni korumak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Marne Ceresa dişlerini göstermedi. Bu Roma kraliçesi için çok kaba olurdu.

Hayır, gücünü çağırmak için tek yapması gereken kanının iyi akmasını *istemekti*.

Yukarı.

Sağ elini kaldırdı, işaret parmağı yukarı bakıyordu ve tek bir damla Parmak ucunda kan lekesi vardı. Bir. Ölçüsüz. Damla.

İçindeki güç o kadar ani yükseldi ki ıslak saçlarım yüzüme çarptı. Elbisemin vıcık vıcık kumaşı, düz rüzgarda savrulan bir bayrak gibi bana çarptı.

İçgüdüsel olarak gücüme ulaştım. İçimde aciliyet tıngırdadı. Boğazım korkudan yumruk gibi sıkıldı.

Bunca yolu ölmek için gelmemiştim.

Okeanos'u serbest bırakmamış ya da Rik'i onların ölümünü izlemek için iyileştirmemişim. Kanım hala boynumdan aşağı damlıyordu. Bu çok kolay olurdu...

Tam zamanında kendimi yakaladım. Güç yok. Yuvasına adım attığımda bu koşulları kabul etmişim. Kelimeleri kendim tekrarlamışım. Gücümü ona karşı kullanmayacaktım.

Daha önce güçsüzdüm. Fakirdim, kaybolmuştum ve korkmuştum. Yine de bildiğim tek yolla mücadele ettim. Yıllarca beni avlayan canavarlardan bir adım önde durdum.

Bu canavar güzel bir gülümseme takınabilir ve dünyanın en eski şehirlerinden birini kontrol edebilirdi ama o hâlâ bir canavardı.

Ama benim kadar büyük bir canavar değil.

Ben lanet olası Shara Isador.

Canavarlar tanrısının kızı.

İsis'in son kızı, O ki, vardı ve hep var olacak.

Marne Ceresa bana yutacak sümüksü, zehirli bir lokma bulacaktı ve tanrıçanın beni boğmasını umuyordum.

Etrafımda uğuldayarak esen rüzgârda ayakta dururken saçlarımı yüzümden çektim ve ona baktım. Çene yukarıda. Omuzlar dik. Gözler öfkeyle parlıyordu. Kararlılık. Aşk.

Aşk benim silahımdı. Kanımı sevdim. Tamamen, derinden ve çekincesiz. Eğer bugün öleceksek, öyle olsun.

Birlikte ölecektik. Kimsenin geride böyle bir acıya maruz kalmaması için Tanrıların Annesi'yle pazarlık yapmıştım.

"Sonuçlarına katlanmadan evime gelip bana saygısızlık edebileceğini mi sandın?" Sözleri rüzgârda savruluyor, kıyafetlerimi yırtıyordu. "Hiçbir yanılısama sonsuza dek sürmez, Shara. Özellikle de aşk illüzyonu."

Sonunda fark ettim. Varlığım onu kızdırmamıştı. Hâlâ aşka inandığım için kızgındı.

Benim için aşk bir yanılısama değildi ve bu onu çileden çıkarıyordu. Çünkü o da hayatının bir döneminde madalyonun çirkin yüzünü görmüştü. Beni sevmediğim bir kanı almaya zorlayarak bu yanılısamaya olan inancımı yıkmak istiyordu.

Asla sevemeyeceğim.

Ve aynı zamanda kendine bir casus verdi.

Buldum! Carys kafamın içinde öttü. :Il Pentamerone. İtalyan peri masallarından oluşan bir koleksiyon ve bunlardan birinin adı "Üç Kız Kardeş". Hakkında-:

Bunun için zamanım yok: Bağ sayesinde başını iki elimle tuttum ve...

İçtim.

Bulduğu kitabı yuttuktan sonra onun bilgisinden yararlandım. Bir prenze aşık olan Nella adında genç, güzel ama sıradan bir kızın ve onlara ihanet eden iki kıskanç kız kardeşin hikayesi. Prensi ölüyordu, o da onu kurtarmak için bir arayışa çıktı.

Ama onu iyileştirmeye geldiğinde... onu tanıyamadı. Onun illüzyonunu göremedi.

Bu da onu tamamen paramparça etti.

Carys'i serbest bıraktım ve o da şok içinde geriye doğru sendeledi. Umarım ona zarar vermemiş ya da hafızasını silmemiştim. Onu kontrol edecek vaktim yoktu.

Marne'in pastoral yaz günü karardı. Kalın kara bulutlar gökyüzünü kapladı. Uğuldayan rüzgârları tenimi ısırdı. Çekirgeler sert kabuklarıyla beni dövdü. Tırmalayan bacaklar tenimde. Çenelerim sıkıştı. Yırtıyorlardı. Kanatlarının gürültüsü kafamı doldurdu, beni çıldırtmaya yönelik bir davul sesi.

Elbette, hasat tanrıçası çekirge sürüsünün belası hakkında her şeyi bilirdi.

Dişlerimi sıktım, içgüdüsel savaşıma ihtiyacımı bastırmaya çalıştım. Gücümü ele geçirmek ve geri saldırmak için. Onun istediği de buydu.

Beni ve tüm evimi yok etmek için bir neden arıyordu. Tek yapmam gereken, yuvasına adım attığımda belirlediği koşulları çiğnemekti ve bize istediğini yapmak için yasal hakları dahilinde olacaktı.

Kendimi orada durmaya zorladım. Ve kabul ettim. Bana ne fırlatırsa alıyordum ve o bunu yaparken gülümsüyordum.

Ona odaklandım. Altın sarısı saçları başının etrafında mükemmel bir şekilde sarılmıştı. Güzel, antik İtalyan villasına. Çay içerken elmaslar ve ipekler giyen, kedisini ince porselenler üzerinde süslü yemeklerle besleyen bir kraliçe. Ölçülemeyecek kadar zengin ve güçlü.

Ama beni evinde yalnız karşıladı.

Arkasında kan yok. Arkadaşı yok. Consiliarius'u bile. Byrnes aynı kıtada bile yaşamıyordu.

Onu düşünmek Kevin'in anısını hatırlamamı sağladı. Marne Ceresa, Roma kraliçesi, basit bir ev işi yapıyor. *"Nereden geldiğini asla unutma."*

Hayatının uzun yıllarını idrak etmem mümkün değildi. Ben çok gençtim, o ise yüzlerce yıldır burada, hâlâ lanet bir Roma su kemerinin kullanıldığı bir villada yaşıyordu. Tek bildiğim, su kemeri ilk inşa edildiğinde onun da hayatta olduğuydu.

Ben daha doğru düzgün bir yuvada bile büyümemişken.

Bana acımasına ve yetiştirilme tarzımı bu kadar şok edici bulmasına şaşmamalı. Hâlâ aşka inanan saf bir kız kadar şok edici.

Hikayedeki kız. Nella. Marne. *Marnella*.

Tanrıçanın çanının yüksek ve tatlı sesi çekirgelerin uğultusunu kesiyordu.

"Marnella! Nereden geldiğini asla unutma!"

Uğuldayan çekirge sürüsü, onları çağırdığı gibi aniden dağıldı. Biraz sendeledim, hala kanımın arasında sıkışmıştım.

Önlüğüm. Göletteki gezintimden sonra vıcık vıcık ve iğrenç olmuştu. İpeği umutsuzca mahvolmuştu.

Artık kuruydu. Beyaz, şeffaf ipek bozulmamıştı.

Benim saçım. Kuru ve kalın bir örgü içinde kontrollü. Bir kasırga tarafından kırbaçlandıktan sonra.

Bakışlarımı Marne'in yüzüne çevirdim, şimdi elmas ve incilerle süslenmiş altın rengi resmi bir elbise giydiğini görünce şaşırmadım. Bu elbise sadece bir illüzyon muydu? Yoksa pastoral çay partisi bir illüzyon muydu? Muhtemelen bundan asla emin olamayacaktım.

"Bu ismi yüzyıllardır duymamıştım." Müthiş bakışları üzerimde geziniyor, koluma sıkıştırılmış bir koz arıyordu. Ya da belki de görünmez kabloları veya gizli bölmeyi arıyordu. Gerçek kimliğimi saklayan bir illüzyon. Çünkü yirmi iki yaşındaki bir kraliçe onu asla alt edemezdi. "Nereden biliyordun?"

Parlak bir şekilde gülümsedim. "Kanımın bana kitap okumasına bayılıyorum." *Carys* demişken..:

Şimdi ne olacak? "Beynimden bir kitap daha mı emmek istiyorsun?" diye karşılık verdi:

Gülmek zorunda kaldım. İyiydi ve huysuz haline geri döndü. :*Teşekkürler.*:

"Pekala. Sanırım illüzyonun hâlâ geçerli, Shara." Marne'nin dudakları hafifçe kıvrıldı ama bu neşe, umut ya da hatta alaycı bir gülümseme değildi. Çok kırılıyordu ve gözlerine hiç ulaşmıyordu. "Eğer nereden geldiğini hatırlamaya devam edersen, belki benimkinden daha uzun sürer."

Ona aşkımın bir yanılsama olmadığını anlatmaya çalışmadım. Anlamayacaktı.

Rik tacı elimden aldı ve tam yerine oturana kadar kaydırarak başıma yerleştirdi. "Ceresa Hanesi'ne resmi takdiminizin vakti geldi, Majesteleri."

"Tanrı yardımcımız olsun." Gülümsedi ve bu kez dudaklarındaki alaycı kıvrıma inandım. "Sarayım asla eskisi gibi olmayacak."

SHARA

I Gina'nın elini sıktım, sinirlerimi kontrol etmek için savaştım. Bunu daha önce birkaç kez yapmıştım ama hiç bu kadar büyük ölçekte olmamıştı.

Altın düğmeli ve süslemeli beyaz bir kıyafet giymiş olan kapıdaki adam yüksek bir sesle alfamın adını söyledi. "Majestelerinin alfası, Alrik Hyrokkin Isador."

Rik omzunun üzerinden bana göz kırptı ve ardından sunum salonunu kaplayan kırmızı halıda ilerledi.

Hall. Ha. Ne şaka ama. Burası lanet bir saraydı.

Beyaz mermer sütunlar yürüyüş yolunu kaplıyordu. Duvarların tamamı koyu renkli, zengin ahşap panellerle kaplıydı ve ağır kırmızı kadifeyle örtülüydü. Daha tahtın yanına bile varmamıştım ki buradan bakıldığında güneş tanrısının süslü koltuğunun ihtişamına rakip olacakmış gibi görünüyordu.

:Bu şatafatlı bir çöp yığını,: Daire beni kıkırdatarak, "Çok rahatsız olmalı." dedi. Eğer sana oturmayı teklif ederse, kesinlikle Rik'in üzerine oturmalısın. O daha yumuşak olur:

Marne'nin tebaası alfanın görünüşünü gördükçe fısıltılar ve soluklar devasa kapılardan içeri süzülüyordu. Hizmetkârlarını Okeanos için kıyafet almaya gönderdiğinde ona yeni bir takım elbise bulmayı teklif etmişti ama Rik bunu reddetmişti.

Smokin pantolonunun dikişleri hâlâ zar zor tutuyordu. Gömleği yırtık ve kanlıydı. Bu lekeyi gururla taşıyordu ve izleyenler bunun ne anlama geldiğini kesinlikle biliyordu.

Kanım ve ben Roma kraliçesiyle kapışmıştık. Ama hala buradaydık, hala hayattaydık ve şimdi, varlığımızı ona resmen duyuruyordu

Mahkeme.

Ben kazanmıştım.

Her şeye rağmen Marne Ceresa'ya karşı dimdik durmuş ve bir erteleme kazanmıştım. En azından şimdilik.

"Hanımefendi," diye fısıldadı adam. "Vakit geldi."

Gina elimi sıktı ve ardından anons için kapıya doğru ilerledi. Marne her birimizin ayrı ayrı takdim edilmesinde ısrar etmişti. Onun mahkemesi, onun kuralları. Binlerce insanın bana baktığı o kırmızı halıda yürümek zorunda kalacağım düşüncesi beni neredeyse yeniden koi havuzuna koşturacak olsa da.

"Majestelerinin Birinci Konsili, Gina Isador."

Oh tanrıça. Şimdi sıra bendeydi. Avuçlarım nemlendi, midem deniz tutmuş bir turist gibi yuvarlandı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse kendi anonsumu kaçırıyordum.

"Majesteleri Shara Isador, İsis'in kızı, var olan ve her zaman var olacak olan." Adam elindeki asayı mermere öyle sert vurdu ki, çıkan ses tüm salonu çınlattı. "Isador Hanedanı, Ceres'in kızı, Üçlü'nün Yüce Kraliçesi ve medeniyetin beşiği Roma'nın kraliçesi Majesteleri Marne Ceresa'nın huzuruna çıkıyor. Tüm ricacılar öne çıksın ve hasat tanrıçası tarafından doyurulsun."

:*Fuuuuuck.*: Ezra'nın ayısı bağda hırladı. :*There's going to be*

Doyurucu mu? *Bu bok için beni imzala. Ama ondan değil.*:

Guillaume iri yarı adamın kafasına kelepçe taktı, tıpkı Daire'ye daha önce yaptığı gibi. :*Eğer çenenin kapatmazsan, ağzını Yeni Kan'ın dokunaçlarından biriyle dolduracağım.*

Bu yüzden kırmızı halıda yürürken kendimi gülümserken, hatta hafifçe gülerken buldum. Yüzlerce insan bana bakıyordu, binlerce değil. Hâlâ sinir bozucuydu ama tek yapmam gereken beni bekleyen Kan'a bakmaktı, izleyicilere ya da göz korkutucu saray süslemelerine değil. Kesinlikle şatafatlı, çöp parçası tahtta oturan güçlü, ölümcül kraliçeye değil.

Kanıma yaklaştıkça midemde bir ağırlık oluştu. Sanki Leviathan'a dönüşmüşüm ve o altın tahtı ve üzerinde oturan kraliçeyi yutmuşum gibi bir ağırlık.

Ağırlık her adımda artıyor, organlarımı eziyordu. Nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Shara?" Rik fısıldayarak bana doğru uzandı.

Ama kenara döndüm. Hayır. Diğer tarafa. Etrafımda döndüm. Evet. İçimdeki ağırlık beni çekiştiriyordu. Gelmem için ısrar ediyordu.

Derhal.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kalmayı başardım. Bekleyen kraliçeye ve tüm sarayına sırtımı dönüp öylece çekip gitmek kesinlikle kabalıktı ama yapamazdım. Yapamazdım. Gidemezdim.

Sanki dev bir yumruk bağırsaklarımı yakalamış ve beni amansızca santim santim bir şeye doğru çekiyordu... Bir şeye.

Karnımı tutarak sunum salonundan dışarı fırladım. Kendimi bir arada tutarak. Bir kapıyı iterek açtım ve karanlık bir koridora baktım. Sağlı sollu kapılar tanrıçanın bildiği yere açılıyordu. Buraya daha önce hiç gelmemiştim.

Peki ne arıyordum? Biliyorsam ne olayım.

Çekim gücü beni koridora doğru sürükledi. Geri dönmeye çalıştım. Rik'i bulmaya çalıştım. Kanımı. Ama çekim beni duvara çarptı. Sarmallar içimde sıkılaştı, beni kesti. Kaçamadım. Geri dönemedim.

Bu Marne'in bir son dakika numarası mıydı? Bubi tuzağı mı? Kazandığımı, gardımı düşürdüğümü düşünmemi sağla ve sonra bam, beni bununla vur... bununla...

Uygun bir kelime bile bulamadım. ACİL.

GEL.

Duramadım.

Başka bir kapıdan geçerken tökezledim ve düşmeye başladım ama eller beni yakaladı. Rik. Dirseğimden destek alarak beni durdurmaya ya da sorgulamaya çalışmadı. Artık resmen koşuyordum, kulaklarımda kan uğulduyordu.

AŞAĞI.

Dizlerimin üzerine çöktüm, yeri okşuyordum. Göremiyordum. Dışarıda dolaştığımızı bile fark etmedim.

"Ne oldu?" Rik sordu. "Neye ihtiyacın var?"

"Aşağı." Nefes nefese toprağı eşeledim. Yapraklar. Çimen. Taşlar. Büyük kayalar. Yığılmış ya da... hayır. Yuvarlanmış. Bir harabe gibi. Ellerimi körü körüne üzerlerinde gezdirdim, aradım. Bir yüzük. Bir anahtar. Bir şey.

"İşte." Marne usulca elini benimkinin üzerine kapattı. Parmaklarımı sağa ve yukarı doğru yönlendirdi.

Kayadaki belli belirsiz izi hissettim, parmaklarım için mükemmel pürüzsüz bir yerdi. Başparmağıma batan gizli bir sivri uç.

Miras kutusu gibi. Açmak için kanıma ihtiyacı vardı.

Kayalar birbirine çarptı, büyük bir şeyin alçak gümbürtüsü. Gözlerimi çılginca kırıştıtararak görmeye çalıştım. Çok karanlıktı. O zamandan beri bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece aşağı inmem gerektiğini biliyordum.

Zemin katlanıp kalıntıları ve kayaları uzağa taşıırken ortaya çıkan taş basamakları zar zor seçebiliyordum.

Rik koluma girdi ve aşağı inerken beni sabitledi. Basamaklar o kadar eskiydi ki parçalanmaya başlamışlardı. Ama biraz daha iyi görebiliyordum. Aşağı indikçe, hava daha da aydınlandı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Dalgalar tepemize çarpıyor, kayalara çarpıyordu. Okyanusun altındaydık. Tuz kokusunu alabiliyordum. O kadar uzun süre yürümemiştik, bu yüzden başka bir geçitten geçmiş olmalıydık.

Taş basamaklar alçak, karanlık bir mağaranın ağzında son buluyordu. Tavan yüksekliği ancak bana yetecek kadardı. Rik elleri ve dizleri üzerine çöktü, yanımda süründü, elim omzundaydı. Neyse ki sadece birkaç basamak vardı ve mağara genişleyerek yükselen bir odaya dönüştü.

Kaba yontulmuş kaya yerine, duvarlar bir jeotun içi gibi parlıyordu. Hava dev bir kristal jeneratörün enerjisiyle doluydu.

Odanın ortasında, ince bir kaidenin üzerinde, geniş, yuvarlak karınlı, dolgun vücutlu, koyu renkli, yaşlı bir kadın heykeli duruyordu.

"Yüce Anne," diye fısıldadı Guillaume.

Onun sözleri üzerine, hâlâ dizlerinin üzerinde duran Kanımın geri kalanı öne doğru eğilerek alınlarını yere bastırdı. Mehen gerçekten de tanrıçanın önünde secde edercesine karnının üzerine uzandı.

Ben de dizlerimin üzerine çökmeye başladım ama Marne beni yukarı çekerek kollarımı kenetledi. "Biz O'nun kızlarının kızlarıyız. Sen zaten O'na adağını sundun."

Kanım, merdivenleri ortaya çıkarmak için taşın üzerinde. İçimdeki muazzam basınç hâlâ kulaklarımı zonklatıyordu. Beni heykele doğru çeken o bitmek bilmez gücü hâlâ hissediyordum ama artık O'nun çağrısına cevap verdiğim için acı vermiyordu.

Üçlü'nün çağrısı. Korktuğum çağrı.

"Bu üç Triune'dan biri," diye devam etti Marne, sesi saygılıydı. "Her saraya Büyük Ana'nın gücüyle aşılınmış bir sembolü verildi. Skolos Üçlüsü'nün sembolü bizimkine çok benziyor, ancak inanıyorum ki

serilerine özgü birkaç benzersiz özelliği daha var. Ayrıca üçüncü bir tane daha vardı..."

"Triskeles," diye fısıldadım imgelemde duyduğum kelimeyi.

Marne başını salladı. "Biraz farklı olsa da bir başka Ulu Ana heykeli. Onu yüzyıllar önce Desideria Modron diğer saraylara karşı seferine başladığında kaybettik."

"Önce onları yok etti," diye fısıldadı Guillaume, sesi bin bir pişmanlıkla titriyordu.

Tapınak şövalyem onun celladıydı. Onun emriyle birçok kraliçeyi öldürmüş olmalı.

Yüzlerce hayat benim kılıcımın son buldu: Cehennem atı kalbimi kıran sefil bir kederle kişnedi: Tanrıça beni affet:

"Zamanın başlangıcından bu yana, üç Aima kraliçesi burada, Triune'umuzun etrafında bir araya gelir ve Anne'nin dünyadaki iradesini yerine getirirdi. Ta ki Desideria Modron Üçlümüzün Yüksek Kraliçesi unvanıyla yetinmeyene kadar. Hepsinin en yücesi olmak istiyordu. En Yüce. Bizim böyle bir unvanımız bile yoktu ama o bunu yaratmaya kararlıydı."

Duraklayan Marne kolumu bıraktı ve heykelin etrafında yavaş bir daire çizerek aramızda durdu. Dairenin yarısına kadar değil, üçte birine kadar. Sağıma baktım ve eğer burada olsaydı Dauphine'in duracağı yerde biraz daha karanlık bir nokta gördüm.

"Doğal olarak, diğer kraliçeler Desideria'nın planlarına şiddetle karşı çıktılar. Eğer Yüce Ana bizim tek bir kraliçe tarafından yönetilmemizi isteseydi, o zaman bize Üçlülerin Üçlüsünü vermezdi. Desideria'nın niyetlerinden şüphelenen Jeanne Dauphine dünyadan çekildi, Ana'nın sarayında oturmayı reddetti, ancak başka bir kraliçenin görevlerini yerine getirebilmesi için koltuğunu bırakmayı da reddetti.

"Sonuç olarak gücümüz ve statümüz zayıfladı. Bir sarayı tamamen kaybettik ve Skoloslar, Desideria'nın yok ettiği saraylarda akan Ana kanını umursamazca göz ardı etmesine rağmen soylarını korumaya kararlı bir şekilde krallıklarının en uzak köşelerine çekildiler. Yeni kraliçeler doğurma yeteneğimizi kaybettik ve saraylar sağda solda çöküyordu. Günlerimiz sayılı.

"Ve sonra Desideria gizemli bir şekilde öldü." Marne gülümsedi, dudaklarının yavaş ve ölümcül kıvrımı tüylerimi diken diken etti. "Bir Triune kraliçesi başka bir kraliçeyi sarayına çağırdığında, bu ziyaretin kaydı ortak kayıtlarımıza gönderilir. Bu yüzden Isador Hanesi'nin bir kraliçeye

çağrıldığı gibi Modron Evi'ni ziyaret ettim. Kötü şeyler yapıldığına dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Aslında, tüm niyet ve amaçlar için, Desideria'nın basitçe delirdiğini, doymak bilmeyen güç arzusuyla çıldırdığını anladım. Isador Hanesi haftalar önce olaysız bir şekilde ayrılmıştı.

"Ve yine de..." Marne Guillaume'a doğru yürüdü ve hâlâ diz çökmüş olan Guillaume'un üzerinde durdu. "Desideria, tartışmasız yaşayan en güçlü kraliçe, tam olarak nasıl öldü? Nasıl oldu da kendi celladı tüm yuvasını yok ederken hayatta kalmayı başardı?"

Dümdüz önüne bakan Tapınak Şövalyem kılını bile kıpırdatmadı. Eski kraliçesinin ellerinde sayısız işkenceye ve ondan önce de bir Fransız hapishanesinde sayısız yıla katlanmıştı. Hiçbir şeyin onu korkutacağını ya da kıracağını sanmıyordum.

Seni kaybetmek beni bin parçaya böler kraliçem:

Boğazımdaki yumruyu yuttum: *"Sevgili şövalyeme bir şey olursa ben de öyle yaparım."*

"Varsayım. Şüphe. Elimdeki tek şey buydu. Isador Hanesi'nin uzun zamandır halka gösterdiklerinden çok daha güçlü olduğu söyleniyordu ve daha önce Triune için hiç uğraşmamış olsalar da, belki de kraliçeleri sonunda oyunu oynamaya karar vermişti. Söylentilere göre kraliçe kobra, Triune'un Yüce Kraliçesi'nin bile kendini iyileştiremeyeceği kadar iğrenç bir zehre sahipti."

Marne tek bir parmak ucunu Guillaume'un boynunda gezdirdi. Takım elbisesinin ve gömleğinin altındaki yara izini göremiyordu ama geçmişini biliyordu. "Öldüğün söyleniyordu ama ben yine de seni aradım. Anahtar sendin, Guillaume de Payne. Sadece sen o yuvadaki herkesi infaz edebilirdin ve sadece başsız şövalye oradan uzaklaşabilirdi. Yaklaştım mı?"

"Yeterince yakın," diye cevap verdi eşit bir şekilde.

"Desideria'nın ölüm haberi bana ulaşır ulaşmaz yeni bir oyuna başladım. Birisi artık boş olan Üçlü Birlik koltuğu için bir oyun oynamıştı. Hamleler dikkatli, düşünceli ve görünüşte önemsizdi. Ancak Modron Hanesi'ne yapılan o tek ziyaretle birlikte ele alındığında, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Isador Hanesi masada bir koltuk istiyordu. Ama bunu düşünecek kadar güçlü bir kraliçeleri yoktu. Henüz."

Guillaume'un yanağını avuçladı ve kıskançlığım çirkin yüzünü gösterdi. Kanıma dokunmasından hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Bunu sadece beni kandırmak için yaptığını bilsem bile, yine de hoşuma gitmedi. Ama eğer G onun dokunuşuna katlanabiliyorsa... O zaman ben de izlemeye katlanabilirdim.

"Oyunum şimdi çok daha ilginçti," diye devam etti Marne, hâlâ yanağını okşayarak. "Isador Hanesi'nin sadece üreme konusunda başarılı olmakla kalmayıp, aynı zamanda Üçlü'de yer alabilecek kadar güçlü bir kraliçe doğurmayı başardığını varsayarsak... Bu kesinlikle imkânsızdı. Yine de imkânsız olan Desideria'nın ölümüyle gerçekleşmişti.

"Bu yüzden kendime Isador'un hangi Triune'u istediğini sordum. Annen canavarlara olan sevgisiyle tanınırdı. İzledim ve dünyanın her yerindeki kaynaklardan bilgi topladım. Bunu nasıl yapardı? Seni nasıl hamile bıraktı? Onun alfası..."

Marne durakladı ve Llewellyn'e acıyan bir bakış attı. "Seni ne kadar sevse de, gryphon, sen onun varisi olamadın. Bu yüzden başka bir yere gitmek zorunda kaldı. Vezüv Yanardağı'nın 1994'te Cadılar Bayramı'nda olağandışı ılımlı bir patlama yaşadığını okuduğumda, kime gittiğini biliyordum. Typhon gibi bir babayla, belki de yeni Isador kraliçesi Skolos koltuğuna oturmakla daha çok ilgilenecektir." Hafifçe mırıldandı, kaşları derin düşüncelere dalmış gibi kıvrılmıştı. "Ama Skolos sarayı doluydu ve bin yılı aşkın bir süredir de doluydu. Desideria'nın yaptığı gibi bir kraliçeyi açıkça öldürmeden bir koltuk açmak için ne yapabilirdim?"

"Annem," diye mırıldandı Okeanos. "Yaptığın pazarlık buydu." "Aynen öyle. Türünün tek örneği olan kudretli kral krakeni yakaladım. I Undina'ya sana çok iyi bakacağıma dair söz verdim. Benden ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış yaşayacaktın. Yeter ki o, zamanı geldiğinde koltuğundan inmiş olsun."

Başım ağrıyordu. Bu, aklımın almadığı çılgın bir uzun oyun saçmalığıydı. Kılıcı eline almayı düşünmeden yüzlerce yıl önce elini kesmek gibiydi. "Ama... Okeanos yüz yıldır hapsedildiğini söylemişti. Ben sadece yirmi iki yaşındayım."

Omuz silkti. "Skolos kraliçesine şantaj yapmak birçok alternatif arasından sadece bir tanesiydi. Typhon'un baban olduğunu öğrendiğimde diğerlerini ortadan kaldırılabildim. Koltuğu serbest bırakmak için yemim vardı. Tabii ki, onun sonunda senin Kanın olacağını bilmiyordum. Ben bile *her şeyi* göremem ya da planlayamam."

Ben bile yapamadım. Lanet olası kibir ve hayatı tamamen hiçe sayma.

Bir adamı yüz yıl boyunca hapsetmişti... Sadece. Sadece. Dava.

Bu nasıl bir oyundu böyle? Onun *olasılıkları* için başka kim acı çekmiş ya da ölmüştü?

"Annenin oynadığı oyun çok güzeldi, Shara. Ciddiyim, içtenlikle söylüyorum." Marne alkışla alay edercesine ellerini birkaç kez çırpı. "Belki Undina ona güçlü kral krakenini rehin aldığı mı söylemiştir. Ya da belki de annen, Skolos'ta sırlarını saklayacak kadar güvenilir birini çağırmaya gerek kalmadan çok önce olası hareketimi görmüştü. Her iki durumda da sen doğdun ve oyunu ciddi bir şekilde oynamaya başladık."

Ben daha doğmadan önce hayatım bir satranç oyunu kabusuna dönüşmüştü. İronik bir şekilde, oyun umurumda bile değildi. Pek çok kraliçenin kazanmak için masum piyonları öldürmeye ve kaçırmaya razı olduğu Üçlü koltuğu istemiyordum.

Ve evet, bu listeye Ra'yı da eklersem tecavüz ve işkence. Kendine ait bir kraliçe istiyordu, kesinlikle soyunu Üçlü'ye bağlamak ve Yüce Ana'nın yarattığı sarayları yozlaştırmak için.

"Bir sonraki hamle senin, Shara." Marne bir adım daha yaklaştı, sanki beni çaya davet ediyormuş gibi dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Üçlü'ye çağrıldın, ama sevgili annenin de öngördüğü gibi, *bu* Üçlü'yü seçmek zorunda değilsin."

Kafamın içinde, onun *bunu benimle* değiştirdiğini duydum. Bu Üçlü her zaman onun olacaktı.

Gerçi Dauphine'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir.

Yukarıdaki tanrıça, sırf annesine şantaj yapmak için bir adamı kaçırıp yüz yıl boyunca fidye için tutmaya istekli bir kadın ile hasmının zavallı ölü annesini diriltmeye ve ona zihinsel işkence yapmak için bir mesajla lanet bir zombi olarak göndermeye istekli bir kadın arasında mantığın sesi olmayı hayal edemezdim.

Skolos Üçlüsü hakkında çok az şey bilmeme rağmen, sırf oğlunu kurtarmak için başka bir kadını istifa etmeye zorlamak istemedim. Gerçi Marne'nin hapsettiği benim oğlum olsaydı.

Roma şimdiye kadar haritadan silinmiş olurdu.

Koi havuzunun dibinde gördüğüm görüntü zihnimi doldurdu.

Kalp ağacımın altında buna çok benzeyen bir oda. Bu gerçekten de üçüncü Üçlü heykel miydi? Kaybettiğimiz mi?

Büyüm kesinlik içinde mırıldandı.

Seçim bana aitti. Annemin en başından beri istediği gibi. Isis'in istediği gibi.

Gözlerimi kapattım ve yanağımda en yumuşak dokunuşu hissettim. Fırından yeni çıkmış şekerli kurabiyeler gibi tatlı bir koku aldım ve kafamın içinde hafifçe çınlayan çan seslerini duydum. Annem, Esetta.

Benim için en büyük fedakarlığı yapmıştı.

O ölmüştü. Böylece özgür olabildim. Yolumu seçmekte özgürdüm. Hangi Üçlü mahkemeyi yönetmek istediğime karar vermekte özgürdüm.

Uç, ey karanlık kanatlar. Koş, ey sessiz ayaklar. Kalkın.

Esetta'nın beni tamamen karanlıkta teslim ettiği odada benim için bıraktığı kelimeler. Ra'nın yozlaşmasından güvende. Triune kraliçelerinin oyunlarından güvende.

"Ey Canavarların Babası, cennetten aşağıya bak ve ne yaptığımızı gör," diye fısıldadım, gözlerimi açarak. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve onun hayaletimsi elinin gözyaşlarımı sildiğini hissettim.

Büyük Anne'ye yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yüz hatları yumuşak ve belirsizdi ama gözleri doğrudan ruhumu görüyordu. Kararımı biliyordu ve yuvarlak karnını öperken sadece bolca sevgi hissettim. "Kan, Ana'dan Büyük Olan'a, oradan da Kaos'un Kızına akar. Çağrını duydum Yüce Anne ve Triskeles Üçlüsünü almayı seçiyorum."

Marne güldü. "Var olmayan bir şeyi alamazsın, Shara. Triskeles gitti. Zamanın kumlarında kayboldu."

Ayağa kalktım ve geri çekildim, Rik'in sert cüssesine hafifçe çarpana kadar yolumu kasıtlı olarak değiştirdim. Kollarını bana doladı. Bu güçlü savaşçı, benim yenilmez alfam, dizlerinin üzerine çökmüş, seçimimi yapmamı bekliyordu.

Ne yapmaya karar verdiğem beni sevdi.

"Her zaman" diye gürledi kafamın içinde.

"Benim hakkımda bilmen gereken çok önemli iki şey var, Marne." İlk defa unvanı olmadan kendi adını kullandım. Gözleri kısıldı, ağzı sanki acı bir limon ısırmış gibi hafifçe düzleşti. "Bu kraliçe ne alırsa sever, sevdiğini de sonsuza kadar saklar. Triskeles Üçlüsü'nü alıyorum. Damarlarımdaki Yüce Olan'ın kanının her damlasıyla onu sevecek ve koruyacağım. Bir daha asla kaybolmayacak."

"Peki ya ikinci şey?"

"Isador Hanesi'nin Ceresa Hanesi'ne yaptığı ziyareti resmi Triune kayıtlarına geçirmeyi birkaç gün erteleyebilir misiniz?"

İlk kez maskesi düştü.

Kudretli satranç büyük ustası, muhtemelen dünyanın en güçlü veziri, gerçi yumruklarımızı tokuşturmak zorunda kalsak kendime yetebileceğimden emindim, ama birdenbire kayboldu.

Bir sonraki hamlenin ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

O tahtayı kazanmak için oynamıştı ama ben masadan öylece kalkıp gitmiştim. Bu ona hiç mantıklı gelmedi. Ya kazanmak için oynarsın ya da öölürsün. Sen çekip gitmedin. Asla pes etmedin.

Ben de bilmiyordum. Ama o satranç oynuyordu, ben de kupa oynuyordum.

Çünkü
kalpler.

Kanımı sevmem gerektiğine inanmıyordu. Bunu bir zayıflık olarak görüyordu. Bana karşı kullanacağı, beni şah mat yapmaya zorlayacak bir şey.

Bu *benim* oyunumdu ve kazanmak için oynuyordum.

Kendim için değil. Statü için değil. Daha büyük bir taç, daha gösterişli bir altın taht ya da daha fazla güç için değil. Çünkü yeterince gücüm vardı, çok teşekkür ederim.

Kendi oyunumu sadece tek bir amaç için oynadım. Sevdiklerimi hayatım pahasına korumak için. "Bunu neden yapayım ki?"

Yavaşça sordu.

"Çünkü Jeanne Dauphine'in nerede saklandığını biliyorum. *Nasıl* saklandığını biliyorum. Ve eğer burada olduğumu bilmesine izin vermezseniz, o zaman..." Omuz silktim ve dudaklarımın imalı bir şekilde titremesine izin verdim. "Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap. Kaç yıldır görevini ihmal ediyor?"

Marne'nin ağzı şoktan açık kaldı. Üçlü'nün Yüce Kraliçesi'nin nutkunu tutturmuşum.

O kadar komikti ki güldüm. Kendimi tutamadım.

Rik'e doğru sarkana ve beni sadece kolları tutana kadar güldüm.

Kaşlarını çattı. Yanakları kızardı, ya öfkeden ya utançtan ya da her ikisinden. Ama ben kıkırdamaya devam ettikçe, dudakları nihayet gülümsemeye doğru seğirdi.

Gerçek bir gülümseme. Bir kraliçeden diğerine en büyük hayranlık ve saygıyla.

"Bu yüzden aynayı kullandın. Bu yüzden sonunda bana ulaştın. O sana ne yaptı da benim daha az kötü olduğuma karar verdin?"

Yüzeye doğru geri yürümeye başladım, alçak tavanın altına eğilirken elim Rik'in sırtında sabitti. "Sevdiğim biriyle yattı."

OKEANOS

I Şaşkınlık içinde, beni serbest bırakan kraliçeyi takip ettim. Büyük Roma sunum tapınağına. Büyük Anne'nin gizli inine. Bir ağaçta son bulan gizli bir kapıdan geçerek, bana o kadar yabancı bir diyara gittim ki Mars da olabilirdi.

Evet, ben de onu takip ederdim. Evrenin sonuna kadar. Bir yolunu bulurdum.

Yeni kraliçem hakkında henüz anlamadığım çok şey vardı ama bir şey benim için çok açıktı.

Bu kraliçe aşk için oynadı.

Ve bu kazanmak istediğim bir maçı.

Uzun, yalnız varlığında hiç sevilmemiştim. Annem beni sevmişti-uzaktan uzağa. Oğlunu sevmek bir şeydi, ama oğlunun iğrenç bir canavara dönüşmesi tamamen farklı bir durumdu. Beni incitmekten, bana zarar vermek isteyecek yabancılardan korumuştı. O da öyle dedi.

Ancak Marne Ceresa'nın göletinin dibinde hapis yatarken önemli bir şeyin farkına varmışım.

Eğer annem beni gerçekten sevseydi, benim için savaşırdı.

Undina Skolos'un Baş Kraliçesiydi. En tehlikeli denizlerin tanrıçası Keto'nun soyundan gelen Undina, ben serbest bırakılmadığım sürece Roma'yı öfkeli bir tsunamiyle yutabilir, Ceresa Evi'ni kasırga rüzgârlarıyla bombardımana tutabilir ve antik kenti yerle bir edebilirdi.

Yine de hiçbir şey yapmamayı seçmişti. Hiçbir şey.

Annemden nefret etmiyordum. Onu en ufak bir şekilde bile suçlayamazdım. En azından Marne Ceresa'nın hapishanesinde kilitliken kimseye zarar veremez ya da kimseyi korkutamazdım. "Güvendeydim."

Özgür olmasam bile.

Bu özgürlüktü. İki ayak üzerinde yürümek, soğuk havayı solumak, ay ve yıldız ışığının dansını tenimde hissetmek.

Korkuyla geri çekilmeyen başka bir bedenin benimkine kutsal dokunuşu.

Kraliçemin yanında bir su havuzu bile vardı, ancak buhara bakılırsa istediğimden daha sıcaktı. Alıştırdım. Beni kıpkırmızı olana ve derim pul pul dökülene kadar kaynatmasına izin verirdim. Umurumda değildi.

Bana tekrar gülümsediği sürece. Ona tekrar dokunmayı düşünmeye bile cesaret edemedim. Gerçek görünüşüm çok iticiydi. Çok iğrenç. Çok-

"Okeanos."

Dudaklarındaki ismim bile kafamın içinde bir siren çağrısı gibi çınılıyordu. Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Tanrıça aşağıda. Gözlerindeki şefkatli kabulleniş beni çözdü. Ege'nin hain kayalıklarına bir gemi gibi çarpmıştım. Islak yanaklarımı çıplak ayaklarına bastırdım ve ellerimi ayak bileklerine doladım. "Kraliçem."

"Huh." Diğer Kan'larından biri güldü. "Yeni adamın ayak fetişi var."

Onun kanı içimde alev aldı. Başını çevirip adama dik dik baktı ve adam da benim duruşumu taklit ederek hemen yere düştü.

"Bağışlayın beni kraliçem. Sadece ortamı yumuşatmak istemiştım."

"Genelde şakalarını severim, Daire. Ama bırakın acıyı, kimsenin ihtiyacı yüzünden alay edilmesine bile izin vermem. Grotesk görünüşü yüzünden onu geri çevirmediğim için rahatlamış bir şekilde ağlıyor."

Gözlerimi sıkıca kapattım, utanç beni iliklerime kadar sarstı. "Bu benim *düşünün*, kraliçem. Grotesk olduğumu *biliyorum*."

"Hmmm." Alçak sesle mırıldanması ruhumu parçalayan keskin kenarların bir kısmını yumuşattı. "Önce bağı tamamlayalım, sonra bu konuyu ele almanın en iyi yoluna karar vereceğim."

"Yatakta daha rahat edersin." Büyük alfanın sesi gök gürültüsü gibi gürleyip yuvarlandı.

Sonra ne dediğini anladım.

Kesinlikle. Değil.

Yapamadım.

Cesaret edemedim.

"Doğru." Parmakları başımın üstünde ve yanağımda dans etti. Çenemin altına yerleşerek yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi ve beni nazıkçe önünde dizlerimin üzerine çekti. "Ama burada tamamlamam gereken bir iş var ve ben bitirene kadar onu bekletmek istemiyorum."

Ağzımı açtım. Kapattım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Dudakları, alnımda boncuk boncuk terler oluşmasına neden olan bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Suda karada olduğundan daha mı rahatsın?"

Hileli bir soru muydu? Adım Yunanca'da okyanus anlamına geliyordu. Ben bir kral krakendim. Hayatımın çoğunu suyun altında geçirdim.

Başını salladı. "Pekâlâ. İyi bir ıslanmaya ihtiyacım var. Nevarre."

Uzun siyah saçlı bir başka kanlısı yaklaştı ve güzel kraliyet elbisesini çıkarmasına yardım etmeye başladı. Önce İsis'in muhteşem tacı. Kuyruk. Dış etek.

Tanrıça. Bana yardım

et. İç etek.

Kraliçemin ay ışığında parlayan çıplak vücudunu bırakarak.

Ona bakmadan edemedim. Güzelliği canımı yaksa da. Acıttı çünkü bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordum. Kraken prensesi yuttu.

-Ya da kahraman canavarı katletti. Umarım alfası bunu hızlı ve temiz bir ölüm haline getirir.

"Kayalar kaygan. Mağaraya inmeme yardım et."

Açıkçası benimle değil de onunla konuştuğunu düşünmüştüm ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Elini kaldırdı ve parmaklarını uzattı.

Benim için.

Titreyerek elimi onunkine doladım. Kraliçeme yosun tutmuş kayalarda yol bulmasında kesinlikle yardım edebilirdim. Suyu doğru geri geri gittim. Derimin her santimetresinde anında ter oluştu. Ödünç aldığım kıyafetler üzerime yapıştı, daha da fazla ısıyı emdi ve vücuduma hapsetti.

Yanıyordum. Haşlanmış ve çıtır çıtır pişmiştim. Ama gitmek için ne lanet bir yol.

Kısmen suya batmış alçak bir kaya çıkıntısına oturdu ve parmaklarını yavaşça serbest bıraktı. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında hiçbir şey söylemedim. Üzerimdeki kumaş parçasını çıkarmak beni rahatlatmıştı. Tenimin suyun dışında kalmaya alışması zaman alacaktı, dar ve sıkı giysilerle kaplanmak bir yana.

"Bunları daha önce nasıl gözden kaçırmışım?" Meme uçlarımdaki gümüş piercinglere dokundu. Parmaklarıyla onları fiskeledi.

Ve öleceğimi sandım. Gerçekten. Nefes alamıyordum. Karanlık görüşümü doldurdu.

Pantolonumu açtı. Rahatladım. Çok dar.

İçimdeki her şey çözüldü. Kraken zihnimin yüzeyine doğru yükseldi. Dokunaçları açıldı. Ağzı avını yutmak için ardına kadar açıldı.

Dur! İçimden çığlık attım. *Kaçın!*

Canavarı asla kontrol edemedim. Hiçbir kral yapamazdı.

"Ama ben yapabilirim," diye fısıldadı zihnime.

Kanı içimde akıyordu, karanlık, dolambaçlı bir yeraltı nehri gibi. Karanlıkta gümüş bir şey parladı. Neşeyle dans ediyordu. Sadece benim duyabileceğim bir melodi tınlıyordu.

Kraken o karanlık yeraltı nehrine daldı, gümüş kuyrukların vaadini kovaladı.

İç derinliklerime geri döndüm. Zihnimin bodrumunda saklı.

Onu oraya kilitleyeceğini düşünmüştüm. Kraliçeler canavarlara böyle yapardı. Kimseye zarar veremeyecekleri bir yere hapsedilirlerdi.

"Kimseye zarar vermene izin vermeyeceğim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Ama seni hapsedmeyi reddediyorum. Benimle her zaman özgürce yüzeceksin, Okeanos."

Çenemi sıktım, ona cevap vermeye çalışırsam tekrar hıçkıracağımdan korktum.

Kollarını boynuma doladı ve beni nazikçe kendine çekti. "Beni besleyecek misin?"

Sertçe yutkundum. Başımı salladım. O anda ölsem bile başka bir şey istemiyordum.

Ta ki devam edene kadar. "Beni becerecek misin?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. Çaresizce korkuyordum. "Neden korkuyorsun?"

Ağzı boğazıma değdi ve kanım vücudumu dev bir fıskiyeeye dönüştürmeye çalıştı, ağzının içinde patlamaya ve kraliçemin ihtiyaç duyduğu gücü ona vermeye hevesliydi. Uylukları kalçalarımın etrafını sararak beni kendine çekti. Gemiye kayalık uçurumlara ve tehlikeli boğazlara doğru çağıran bir siren.

Ben giderdim. Nereye çağırırsa.

Daha da önemlisi, *giderdim*. İğrenç bir yaratık olduğumu saklayamadığım zaman. Gözlerindeki dehşete dayanamadığım zaman.

"Ah." Başını kaldırdı ve gözlerimin içine derin derin baktı. "Seni gördüm, Okeanos. Canavarını besledim. İğrenmedim ama sen bunu bilemezdin çünkü henüz benim bağıma sahip değildin. Duygularımı hissedemiyordun. Başta tuhaftı ama umurumda değil. Seni tekrar besleyeceğim. Ne zaman istersen. Memnuniyetle. İnsan ya da kraken. Umurumda değil."

"Ciddi miydin?" Sesim hırıltılıydı, acı veren çiğ bir şeydi ama bilmek zorundaydım. "Ona daha önce söylediklerinde. Ciddi miydin?"

Başını hafifçe eğdi, gözleri ay ışığında parlıyordu. "Bu kraliçe neyi alırsa onu sever ve sevdiğini de sonsuza dek saklar."

Her kelime içime işliyor, canavarı kontrol altına almak için yıllar boyunca inşa ettiğim çaresiz barajı yerle bir ediyordu.

Kalbimde yazılı olan soruyu soramadım. Buna hakkım yoktu.

Ama onun kanı damarlarımda akıyordu. Zahmetsizce kalbimi okudu ve gülümsemesi beni tutan son kalıntıyı da kırdı. "Evet. Sen benimsin, Okeanos. Seni Marne'den aldım ve sonsuza dek bende kalacaksın. Tabii... özgür kalmayı tercih etmezsen? Çünkü seni özgür ve mutlu görmeyi, burada benimle ve mutsuz görmeye tercih ederim."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyerek içine daldım. Benim kraliçem. Sonunda. Kraliçem.

Kalçalarını etrafımda sıktı ve başını eğdi. Boğazıma değil, meme ucumdaki gümüş çubuğa. Yaladı ve çekiştirdi, beni çılgına çevirdi. Şüphesiz bu yüzden her itişte bu kadar şiddetli homurdandım. Neden kendimi onun kıyısında öldüresiye dövmeye çalıştım. Neden dişlerini boğazıma geçirdiğinde bir kasırganın azgın rüzgârları gibi böğürdüm.

İçimi ona döktüm. Her dehşet bakışını. Her korku çılgılığını. Dehşetin her yaltaklanması. Her damla utanç. Hepsini aldı ve beni bulmak için enkazı ayıkladı.

Beni korumak için. En karanlık fırtınada.

SHARA

Shara lanet Isador oldu. Isis'in son kızı.

I Belalı bir vampir kraliçe, emrime amade on iki belalı vampir şövalye.
Şu anda sadece en yeni Blood'ın döllerini kalçalarımın bulaşmış olsa da, gün ağarana kadar hepsinin üzerinden geçmeye niyetliydim.

Açlık çekiyordum. Sadece seks için değil, evet, hepsini becermek istiyordum, aynı anda yatağıma alabildiğim kadarını.

Dokunuşlarını arzuluyordum. Kanlarını. Benimkine bastırılmış bedenlerini.

İçlerinden birinin dokunaçları, pulları ya da kürkü olsa bile. Getir şu lanet şeyi.

Başımı Okeanos'un boğazından kaldırarak dudaklarımdaki kanı yaladım. Tadı tuzluydu, okyanus gibi. Farklı ama güzeldi. Yaklaşan ziyafetimin geri kalanı için uygun bir meze.

Onu sersemlemiş halde kaya çıkıntısının üzerinde bıraktım, bacakları hâlâ suyun altındaydı. Vücudunun suya *ihtiyacı vardı*. En azından ara sıra yüzebileceği bir havuz olmazsa, kuruyacak ve sonunda ölecekti.

Neyse ki tanrıçalar onun ihtiyacını önceden görmüş ve beni tam da onun - benim - ihtiyacım olan şeyle kutsamışlardı.

Mağaranın yukarısındaki otların arasında bir şey hışırdadı ama Kanımdan herhangi birini ilgilendirecek kadar büyük değildi. Üstteki kayanın üzerinde küçük, karanlık bir şekil yükseldi ve onu görebildiğimden emin oldu. Penelope. Geri dönmüştü ve...

Yanına çömelmiş, biraz daha büyük bir fare daha vardı. Hayır, iki. Üç. *Dostlarım*, diye ciyakladı kafamın içinde.

Hafifçe gülerek başımı salladım. Belki de gelecek yıl yuva fareler ve kargalarla dolup taşacaktı. Bu benim için hiç de sorun olmazdı.

Havuzun ortasına doğru sürüklendim ve Rik'in bakışlarıyla karşılaştım. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

Gözleri kısılmıştı, çenesi sanki kayaları çiğneyerek çakıl haline getiriyormuş gibi çalışıyordu. Yalnız bir yere gitmem gerektiğinde bundan hiç hoşlanmazdı.

"Nasıl isterseniz kraliçem. Yine de beş dakika içinde dönmezseniz, peşinizden geleceğim."

"Söz mü?"

"Bunu biliyorsun."

Derin bir nefes almadım ya da gözlerimi kapatmadım. Buna ihtiyacım yoktu, özellikle de artık Okeanos'un su becerilerine erişebildiğim için. Bedenimin ağırlaşmasını diledim ve su yüzeyinin altına battım.

Rik'i ve Kanımın geri kalanını mağaramın kenarında gezinirken görebiliyordum, endişeli bakışları bana kilitlenmişti. Okeanos bile ayaktaıdı. Arkamdan kaymaya başladı ama Rik bir elini omzuna atarak onu yerinde tuttu.

Bu benim kaderimdi. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim.

Tırnağımın ucuyla bileğimi deldim, kanımın suya sızmasına izin verecek kadar. Büyümün cevap veren nabzını hissettim. Güç içimde parıldadı ve karanlık, bulanık suyu aydınlattı. Sanki krakenin biyoluminesansını emmişim gibi mavi yeşil parlıyordum.

Tıpkı imgelemde gördüğüm gibi, kalp ağacının köklerinin altından karanlık açıklığa doğru yüzdüm. Mağaradan geçerken tenim karıncalandı. Bu dünyada olmayan bir yere açılan bir geçit olduğundan emindim.

İnsanoğlu tarafından
dokunulmamış bir yer. Yüce
Ana'nın gizli sığınağı.

Işık karanlık suda titreyerek bana yol gösterdi. Zahmetsizce yukarı doğru yükseldim, karanlık kanatlarımla havada olduğum kadar suda da rahattım. Pırıl pırıl havuzdan süzölerek çıktım ve çıplak ayaklarımın üzerine, parlayan beyaz kumların üzerine su damlatarak indim.

Küçük havuzun üzerinde uzun palmiye ağaçları yükseliyordu. Gece yarısı gökyüzü elmaslarla ışıldıyordu. Uzakta, İsis'in piramidinin parlayan ucunu görebiliyordum; hilal şeklindeki ay alçaktan sarkıyor, neredeyse kapağıyla deliniyordu.

Yavaşça döndüm ve ufku taradım. Arazinin geri kalanı karanlığa gömülmüştü. Keşfedilmemiş bölge ve sınırların dışında, en azından şimdilik.

Dikkatimi tekrar küçük vahaya çevirdim ama vaha değişmişti. Palmiye ağaçları başımın üzerine kapanmış ve bir mağaraya dönüşmüştü.

Yuvarlak bir masa, ay ışığının masanın ortasında duran kısa, yuvarlak heykeli aydınlatabilmesi için dairesel bir tavan penceresinin altına yerleştirilmişti.

Roma'da gördüğümde daha koyu renkliydi, teni parıldayan cilalı bir abanozdu. Yuvarlak karnına beyaz semboller oyulmuştu. Üçlü bir spiral.

Triskeles.

Masaya yaklaştım ve elimi en yakındaki sandalyenin arkalığına koydum. Elimin altından kayarak aktı, sırtı İsis'in boynuzlu tacının tanidik hatlarına doğru yükseldi.

Bu benim Triskeles Triune'daki sandalyemdi.

Yerime oturmamam. Henüz oturmamam. Üçlü tamamlanana kadar olmaz.

İki sandalye Triskeles'in kraliçelerini çağırmasını bekliyordu. Masanın etrafından dolaşarak ikinci sandalyeye gittim ve elimi üzerine koydum.

Onu gördüm. Bu koltuğa oturacak olan geleceğin kraliçesini. Bir çocuktu, en azından imgelemde. Saklanıyordu, diye düşündüm. Bir yatağın altında. Dehşete kapılmıştı, çılgınlıklarını bastırmak için ellerini ağzına kapatmıştı.

Ürpererek elimi sandalyeden kaldırdım. *Tanrıça, lütfen onu koru. Onu Triskeles'teki sevgi dolu kollarına sağ salim getir.* Diğer sandalyeye baktım ama ona dokunmadım. *İkisini de güvende tut. Nerede olurlarsa olsunlar.*

Rik sabırsızlıkla bağımı çekiştirdi. Zamanım dolmuştu. Ayrılmadan önce bileğimi Yüce Ana'nın heykelinin üzerine koydum ve kanımdan birkaç damlanın ona damlamasına izin verdim.

Kalbimde sevgi kabardı. Sınırsız, ezici bir sevgi. Benim hediyem. En büyük gücüm.

Düşmanlarım sevgimi bana karşı kullanmaya çalışacaktı ama artık gerçeği biliyordum.

Hiçbir şey bu kraliçenin aşkının gücünü yenemezdi.

Havuzdan geri yüzerken annemin sözleri kafamda çınlıyordu.

İsis'in kanı. Bu evin üzerine geleceğini inşa edecek.

Bir vınlamayla, bir yunus gibi sudan çıktım ve Rik beni yakaladı, beni yatağa taşıyabilmek için kollarına aldı.

Her zaman yaptığı gibi.

Son
(Şimdilik.)

YAZARIN NOTU

Son kitaplar çok zor, çocuklar.

Bu kitabın Shara'nın en büyük başarısı olmasını istedim. Tüm beklentilerinizi karşılaması gerekiyordu. Sizi güldürmeli. Ağlatmalı. Sizi tahrik etmeli. Düşündürsün.

Elbette, güçlü Üçlü kraliçelerle uğraşırken öfkeyle çılgılık atmanızı ve ardından sevinçli bir rahatlamayla sarkmanızı sağlaması da gerekiyordu.

Ve kazandı.

Doğal olarak. Shara lanet Isador'un bu savaşı kazanacağına dair bir şüphe var mıydı? Bence yoktu.

Peki Shara ve Kanı için sırada ne var? Bu gerçekten son kitap mı?

Evet, öyle.

Elbette, bir gün kızları olmasını istiyor ve ortaya çıkan küçük hikayeler olabilir. Kanının her biri için kısa önsözler yazmak istiyorum, onun çağrısını ilk duyduklarında ne yaptıklarını anlatmalarına izin vereceğim.

Ama bu benim bildiğim destansı macerasının son kitabı.

Evet. Benim için de öyle.

Bu kitabın beklediğimden uzun sürmesinin bir nedeni de buydu. Ben de onun gitmesine izin vermek istemedim.

Shara Triskeles'ini aldı. İki koltuk boş ve Yüce Ana'nın bu koltukların doldurulmasına ihtiyacı var.

Vampir Kraliçeleri henüz bitmedi. Onlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

Shara bir molayı hak ediyor. Korusunda gece yarısı yürüyüşlerini hak etti. Köpek yavrusu kanı ile kocaman bir yatakta kucaklaşıyor.

derinliklerin kralını yutmayan. Ve evet, destansı, sonsuz bir sikiş. Artık on iki kanı var ve hepsi de onun aşkını istiyor.

Bu yüzden Shara mağarasında yüzerken, yuvasını ve Kanını sevgisiyle beslerken, bırakın hikayeyi bir süreliğine diğer kraliçeler ele alsın. Shara hâlâ burada olacak. Bu kraliçeler onun yardımına ihtiyaç duyduğunda, savaşa ilk adım atan o olacak ya da sadece arkalarında duracak ve onlara gücünü ve sevgisini ödünç verecek.

İnanın bana, Shara kızlarını doğurmaya hazır olduğunda söyleyecek daha çok şeyi olacak! Ama şimdilik, bu yirmi iki yaşındaki vampir kraliçenin Kan'ının ve yarattığı her şeyin tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Queen Takes Triune'u yazmam çok uzun sürdüğü için, Gwen'in hikayesi [Queen Takes Camelot](#)'un devamı olan [Queen Takes Avalon](#)'u geciktirdim (hala Captivated'da sınırlı bir süre için mevcut). Birkaç kısa antoloji parçasını son teslim tarihlerine yetiştirir yetiştirmez o da geliyor.

Ayrıca bir antoloji için Kurt Kral'ın kız kardeşinin hikâyesi olan Kraliçe [Karanlığı](#) Ele [Geçiriyor](#)'u yazacağım. Mayıs ayında daha fazla ayrıntı için bekleyin.

Diğer yan kraliçelerin isimlerine henüz karar vermedim. Ama detaylar kafamda netleşince onlar da gelecek. Şu anda tek bildiğim, yatağın altında saklanan küçük kızın adının Karmen olduğu.

Başka neler geliyor? Bir bakalım... [Güzel Ölüm](#) adlı eski bir öyküyü, yakında çıkacak olan [Seduced by Myths](#) adlı antoloji için yeniden işleyeceğim. Isabella Thanatos'un her zaman birden fazla sevgilisi olması gerekiyordu, ancak Triune [yazısında](#) yazdığım gibi, ona amaçladığım hikayeyi veremedim. Bu hatayı düzeltmem gerekiyor.

Ayrıca Lady Wyre'in [Bir Jane Austen Uzay Operası](#) serisini yeniden yayınlamaktan heyecan duyuyorum. İlk olarak 2015-2016 yıllarında Samhain Yayıncılık tarafından yayınlanan bu kitaplar önümüzdeki birkaç ay içinde yayınlanacak. Bir suikastçi ve yanında eski bir kanun adamı ile uzayda kadınlar! Lady Wyre'in hikayesini hiç bitirmedim ve bir sonraki kitabına geri dönmek için heyecanlıyım. En azından bir ménage, ama Leydi Wyre daha fazla erkeği kanatları altına almaya karşı çıkmaz. Bu seride zaten bitmiş **dört** hikayem var... Yani bununla birlikte pek çok yeni okuma materyali elde edeceksiniz!

Ayrıca süper çılgın ve eğlenceli bir RAPTOR SHIFTER REVERSE HAREM hikayem var. Evet. Dinozorlar. Biliyorum. Kulağa aptalca geliyor. İlk kitabı birkaç yıl önce (Kraliçe Şövalyeleri Almadan önce) şaka olsun diye yazmıştım ama kesinlikle çok sevdim. Kapaklar bende. Sadece oturup yazmam gerekiyor.

sonraki iki hikaye. Bunları bu yaz çıkarmayı çok isterdim ama işler nasıl gidecek göreceğiz.

Ayrıca Crimson Black'in hikayesini devam ettirecek bir kapak üçlemem var. Conjured Shadows, What Goes Bump in the Night antolojisindeydi (şimdi listeden çıkarıldı).

Bunun ötesinde, açığım. Bana hangi hikayenin daha çok anlatılması gerektiğini söyleyen Çağrışı bekliyorum. Bazı sürprizler olacağına eminim.

Kapaklarım var, çocuklar.

Yani. Bir sürü. Lanet olsun.

Kapak. Destansı kapaklar.

Sadece kullanılmayı bekliyor.

Karanlık çağdaş, karanlık fantezi, daha fazla paranormal... Adını siz koyun, bende var ve yazmak istiyorum. Sizin de bundan sonra ne görmek istediğinizi bilmek isterim, bu yüzden bana bir e-posta gönderin veya Triune'a katılın ve bana orada söyleyin.

Umarım bir sonraki yolculukta benimle kalırsınız. Çok yaşa Isador Evi!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.